

THE
ŚRAUTA SŪTRA OF ĀPASTAMBA

BELONGING TO THE
TAITTIRÍYA SAMHITÁ

WITH THE
COMMENTARY OF RUDRADĀTTA

EDITED BY
DR. RICHARD GARBE,
PROFESSOR OF SANSKRIT IN THE UNIVERSITY OF KÖNIGSBERG.

VOLUME I.

PRAŚNAS 1—7.

~~~~~  
CALCUTTA :

PRINTED BY J. W. THOMAS, BAPTIST MISSION PRESS,  
AND PUBLISHED BY THE  
ASIATIC SOCIETY, 57 PARK STREET.

1882.



THE  
ŚRAUTA SŪTRA OF ĀPASTAMBA

BELONGING TO THE  
TAITTIRÍYA SAMHITÁ

WITH THE  
COMMENTARY OF RUDRADĀTTA

EDITED BY  
DR. RICHARD GARBE,  
PROFESSOR OF SANSKRIT IN THE UNIVERSITY OF KÖNIGSBERG.

VOLUME I.

PRAŚNAS 1—7.

~~~~~

CALCUTTA :

PRINTED BY J. W. THOMAS, BAPTIST MISSION PRESS,
AND PUBLISHED BY THE
ASIATIC SOCIETY, 57 PARK STREET.

1882.

DEDICATED TO
DR. REINHOLD ROST,
LIBRARIAN OF THE INDIA OFFICE,
THE SELF-DENYING PROMOTER OF ORIENTAL
STUDIES,
AS A SMALL TOKEN OF THE EDITOR'S GRATITUDE.

P R E F A C E .

This edition of the Āpastamba Śrauta Sūtra will be complete in four volumes. At the end will be added the indices necessary for such a work. The detailed investigation of the sources of the Āpastamba Sūtra and its position among the ritual-books of Ancient India I shall reserve for the introduction to the last volume, the publication of which will place the entire material in the hands of Sanskrit scholars for criticism. By that time, too, we may hope for the completion of Dr. Schroeder's edition of the Maitrāyaṇī Saṃhitā, a highly important work, and one which has had a decided influence on Āpastamba, although—curiously enough—he does not mention the name of this Saṃhitā, as he does that of many other Vedic writings. I shall accordingly limit myself here to the description of the manuscripts to which I have thus far had access.

I. *Manuscripts of the Text.*

- A. India Office Library, No. 1651. Praśnas 1-7 and 9-15, on 227 paper-leaves. In Devanāgarī characters. The place and date have been expunged after completion of the MS. It is ancient, very carefully made, and has been corrected several times. At the end of every praśna, there are given first the beginnings of each kaṇḍikā in reversed order, and then the beginnings of each paṭala in the actual order. This system or a similar one is also followed in most of the other MSS. The leaves 96—110 inclusive, which contained praśna 8, are missing. A later interpolated leaf—about two thirds of it covered with writing—which, like the first leaf

after the lacuna, is numbered 111, contains the missing beginning of praśna 9 and the last part of the paṭala-beginnings of praśna 8.

B. India Office Library, No. LXX of Burnell's "Catalogue of a Collection of Sanskrit Manuscripts." Praśnas 1—18, kaṇḍikā 8, on 120 palmyra-leaves. In Grantha characters. Undated; but according to Dr. Burnell's statement, copied about A. D. 1800. A good MS.

C. India Office Library, No. LXXI of Burnell's "Catalogue." Praśnas 1—15, on 202 palmyra-leaves. In Grantha characters. Undated; but according to Dr. Burnell, "copied about 1750" and "in a large and good hand." A correct MS.

The smaller Grantha MSS. of the first four praśnas (Nos. LXXII, LXXIII, and LXXIV of Burnell's "Catalogue") I have not collated, because the other MS. material at my disposal for this part of the work was more than amply sufficient for the determination of a trustworthy text.

D. Bombay University Library, No. 16. Praśnas 1—24, on 395 paper-leaves. In very large and beautiful Devanāgarī characters, but abounding in errors of the copyist. Undated; modern. At my request the use of this MS. was very kindly allowed me by the Director of Public Instruction, K. M. Chatfield, Esq.

E. Royal Bavarian Court and State Library at Munich, Codex Haug. 51. Praśnas 1—24, on 405 paper-leaves. In Devanāgarī characters. Undated. Twin brother of the preceding MS., sharing the same internal and external peculiarities, and agreeing with it in the copyist's errors.

F. India Office Library, No. 1733. Praśnas 1—5, on 79 paper-leaves. In Devanāgarī characters. Undated, but not so old as A.

G. India Office Library, No. 122c. Praśna 8, on 14 paper-

leaves. In Devanāgarī characters. The handwriting shows that this is not the missing part of A. Copied in Benares, Samvat 1636 (= A. D. 1580).

- H. India Office Library, No. 1541a. Praśnas 15, 16, and 17, on 22, 24, and 15 paper-leaves respectively. In Devanāgarī characters. Undated.
- I. Text of praśnas 1—15 in the commentary-manuscript *i*.
- K. Text of praśnas 1—15 in the commentary-manuscript *k*.
- L. Text of praśnas 1—3 in the commentary-manuscript *h*.
- M. Text of praśnas 1—3 in the Prayogaratnamālā by Chaṇḍappāchārya, in the Palace Library at Tanjore, Burnell's "Classified Index," Part I, No. CIII. Dr. Burnell had the great kindness to have this MS. copied for me. The copy covers 275 quarto pages.

In connection with this list of MSS. it ought to be mentioned that many passages of the Apastamba Śrauta Sūtra occur also in the commentaries to the Taittirīya Saṃhitā, Brāhmaṇa, and Aranyaka. Sometimes Apastamba is cited by name (thus, तथा चापस्तम्बः) as authority for these quotations; but often also they are referred to in a general way as कथं, or with the remark उक्तं सूत्रकारिणः.

II. Manuscripts of Rudradatta's Commentary.

- a. India Office Library, No. 51. Praśnas 1—9, on 195 paper-leaves. In Devanāgarī characters. Undated. An ancient, excellent, and accurately corrected MS.
- b. India Office Library, No. 1142b. Praśnas 10—15, on 163 paper-leaves. In Devanāgarī characters. Undated. A good MS.
- c. India Office Library, No. 1142a. Praśna 14, on 30 paper-leaves. In Devanāgarī characters. Undated. This has come from the same source as the preceding MS.
- d. Calcutta manuscript. Praśnas 6 and 7, on 46 paper-leaves. In Devanāgarī characters. Samvat 1631 (= A. D. 1575).

- e. Manuscript belonging to the Government collection deposited with the Asiatic Society of Bengal ; No. 1204. Praśna 8, on 31 leaves (numbered 46—76). In Devanāgarī characters. Samvat 1631.
- f. Sanskrit College Library in Calcutta, No. 2602. Praśna 9, on 44 paper-leaves. In Devanāgarī characters. Undated.

I received the three MSS. *d*, *e*, and *f* in copies, which Dr. Hoernle was so good as to cause to be made for me. The originals of *d* and *e* are certainly copies of MS. *a*, but were written *before* the above-mentioned correction of that MS. took place.

- g. India Office Library, No. LXXVII of Burnell's "Catalogue." Praśnas 10—13, on 55 talipat-leaves. In Grantha characters. According to Dr. Burnell, it was "copied about the beginning of this century."

NOTE. In the preceding 7 MSS., the text of the Sūtra is given each time only by the first and last word of the passage to be commented upon. In the following 3, it is given in entirety, with the exception that the mantras quoted are often abbreviated.

- h. Palace Library at Tanjore, Burnell's "Classified Index," Part I, No. XCVIII. Praśnas 1—15, on 207 talipat-leaves. In Grantha characters. "Recent," according to Dr. Burnell. A Devanāgarī transcript of the first three praśnas of this MS. was prepared for me through the mediation of Dr. Burnell, and to him my thanks are due for this kind service.
- i. Bombay University Library, Nos. 17*a* and *b*, two volumes. Praśnas 1—15, on 565 paper-leaves. In Devanāgarī characters. Undated; modern. Of the same general nature as MS. *D*. The use of this MS. was granted me by the liberality of K. M. Chatfield, Esq., Director of Public Instruction.
- k. Royal Bavarian Court and State Library at Munich,

Codex Haug. 52, two volumes. Praśnas 1—15, on 657 paper-leaves. In Devanāgarī characters. Undated; modern. This MS. is related to *i* precisely as *E* to *D*.

Since Rudradatta has commented on only the first 15 praśnas of the Āpastamba Śrauta Sūtra (see Burnell, "Classified Index," note to MS. XCVIII), I shall be compelled to give a different commentary for the text of the remaining praśnas, *i. e.*, from the beginning of the third volume of the present edition. This procedure occasions indeed a certain want of uniformity; but it did not seem to me an adequate reason for abstaining from printing the best attainable commentary, and as such Rudradatta's must certainly be considered. Dr. Burnell ("Catalogue of a Collection," p. 21, note to MS. LXXVII) says of it: "This commentary is a very excellent one; the Bhāradvāja, Baudhāyana, Aṣvalāyana, Drāhyāyana, Satyāśhādha, and 'other' sūtras are constantly quoted." The reader will find that Rudradatta quotes many other works also. But while he takes account of the allied literature so extensively, on the other hand, as the reader will observe, he strives after the greatest possible brevity and terseness, so much so that, sometimes after a lengthy discussion, he accuses himself of prolixity with अलं विस्तरेण or some similar phrase (so in i. 1. 3; viii. 1. 2; 16. 5).

The text of the Āpastamba Śrauta Sūtra, as is well-known to be the case in all Vedic works, does not show any real variants, except in a very few cases; and these have been given in footnotes. Errors of copyists, as well as omissions and additions in the more modern MSS., which are easily recognized as such, have not been noted. As for the commentary, it shows indeed no lack of *variae lectiones*; but I came to the conclusion that to register them would be of little use and would unduly increase the extent and size of an already sufficiently bulky work. In printing the commentary, I have almost always given the text of the good MSS. *a* and *b*; I have also followed these two MSS. in the violation of the rules of

sandhi, so far as these violations served in lieu of a slight punctuation, or marked a break in the sense, or were intended to secure greater clearness.

It may be well to mention, that the MSS. of the commentary for the most part read बोधायन, while I have uniformly written बौधायन in the edition.

Unfortunately, as the list of errata shows, a number of typographical errors have remained uncorrected. These, I hope, the reader will excuse in view of the great distance of my abode, Königsberg, from the place of printing, Calcutta. I found that I must either content myself with the revision of a single proof, or face the unpleasant alternative of an indefinite postponement of the completion of the publication. Even under these circumstances, the present edition is—I venture to hope—satisfactorily correct. And for this I have to thank the carefulness of the skilful compositor, and especially the great kindness of Dr. Hoernle, who voluntarily assumed the labour of regularly reading the second proof.

R. GARBE.

Königsberg, May 1882.

आपस्तम्बीयं श्रौतसूत्रम् ।

श्रीगणेशाय नमः ।

ओम् ॥

शुक्लाम्बरधरं देवं शशिवर्णं चतुर्भुजम् ।
प्रसन्नवदनं ध्याये सर्वविघ्नोपशान्तये ॥
आज्ञा श्रुतिस्मृती यस्य यस्य यज्ञाः सभाजनम् ।
नमः परस्मै विश्वस्मात्तस्मै श्रीवत्सवत्तसे ॥
आदिमं ब्रह्मणः कोशमध्यस्थितपरावरम् ।
अपास्तरोषपाप्मानमापस्तम्बं मुनिं स्तुमः ॥
आपस्तम्बीयसूत्रार्थे ऽप्यन्यथाज्ञानसंशयान् ।
सूत्रदीपिकया वृत्त्या रुद्रदत्तः परास्यति ॥
सन्तु ये सुविवक्तारः सन्तः स्युर्गुणसाक्षिणः ।
रत्नरत्नमिति ग्राह्यं मूल्यं किं तस्य गृह्यते ॥

अत्र भगवानापस्तम्बः समस्तलोकहितकाङ्क्षी विध्यर्थवादमन्त्रात्मक-
विविधवेदभागव्याकीर्णं विभक्तानेकशाखाव्यासक्तं च विश्वस्य वैतानिकस्य
कर्मणो याजुर्वेदिकं प्रयोगं व्याचिख्यासुस्तत्र सर्वप्रथमभाविनोऽग्न्याधेयस्य
षेष्टिकत्वात्सर्वेष्टीनां च दर्शपूर्णमासप्रकृतित्वात्समान्नाये च दर्शपूर्णमा-
समन्त्राणामेव प्राथम्यात्तावेवाग्रे व्याख्यास्यन्नधिकारं दर्शयति ॥

अथातो दर्शपूर्णमासौ व्याख्यास्यामः । १ ।

अथातःशब्दो ऽयं प्रकरणारम्भे प्रायः प्रयुज्यते । वृद्धैः कचिदानन्तर्ये
 ऽपि यथा इमे भृगवो व्याख्याता अथातोऽङ्गिरसामित्यादौ । न
 पुनरिहानन्तर्यार्थः वृत्तस्य कस्यचिदनन्तरस्यानुपलम्भात् ॥ न दृश्यते
 ऽस्मिंश्चन्द्रमा इति विपरीतलक्षणया दर्श इत्यमावास्याोच्यते । न
 लियमन्वर्थसंज्ञेति चन्द्रदर्शनस्य सर्वतिथिसाधारण्यात् न च सूर्येण
 संगतो दृश्यत इति विशेष्यं सूर्यसंगतेरमावास्याशब्दप्रवृत्तिहेतोर्द-
 र्शनात् । अमा सह वसतेऽस्यां चन्द्रार्काविति वाच्यम् ॥ अतितेज-
 स्विमसूर्यमण्डलान्तर्विलीनः क्षीणकलश्चन्द्रमाः सिद्धैरेव दृश्यते नास्म-
 दिधैरिति । तत्रापि सिद्धदर्शनस्याविशेषकत्वादस्मदर्शनपरिसंख्यापर
 एवशब्दोऽभ्युपगन्तव्य इति स एवार्थश्चक्षुन्नोक्तः स्यात् । न चासौ
 प्राञ्जलः विवक्षिततिरोधानात् । सूत्रकृतैव विपरीतलक्षणया विवर-
 णाच्च । यथा यदहर्न दृश्यते तदहर्मावासेति । तस्माद्यथोक्त एवार्थः
 शोभते ॥ मासश्चन्द्रः यदाऊर्नैरुक्ताः मासो मानात्कालश्चन्द्रश्चेति ।
 स पूर्यते यस्मिंस्तदहः पूर्णमासः । दर्शश्च पूर्णमासश्च दर्शपूर्णमासौ ॥
 इह च दर्शपूर्णमासाख्यकालचोदितानामग्नेयादिप्रधानानां यौ विद्व-
 द्वाक्यानुवन्दितौ समुदायौ य एवं विद्वान्पौर्णमासीं य एवं विद्वान-
 मावास्यामिति तथोरपि तत्तत्कालसंबन्धेन दर्शपूर्णमासाविति नामनी ॥
 तत्र पूर्णमासस्य प्रयोगतः प्रथमत्वेऽपि दर्शशब्दस्याल्पाक्षरत्वात्पूर्वनि-
 पातः ॥ तौ व्याख्यास्यामः । श्रुतौ संचिप्रयोर्व्याकरणेन शाखान्तरो-
 पसंहारादिना च विस्पष्टीकरणं व्याख्यानम् ॥

प्रातरग्निहोत्रं हुत्वान्यमाहवनीयं प्रणीयाग्नीनन्वा-
दधाति । २ ।

अन्वाधानं नामाग्नौ काष्ठाधानं तच्च कर्माङ्गत्वेन सुरथादिगुणविशि-
ष्टानामग्नीनां ग्रहणार्थं तद्वारेण देवतापरिग्रहार्थं च । कुतः । अग्निं
गृह्णामि सुरथं यो मयोभूः स्व आयतने देवताः परिगृह्णामीति
कर्मविधिवाक्यशेषाभ्यामग्निं गृह्णाति देवताश्च परिगृह्णाति स्व आय-
तन इति मन्त्रलिङ्गात् तथा ममाग्ने वर्चा विह्वेस्वस्विति पूर्वमग्निं
गृह्णाति तृष्णीमितराविति भारद्वाजवचनाच्च ॥ प्रातरग्निहोत्रं ऊत्वे-
त्यनुवाद आनन्तर्यार्थः यथौपवसथ्ये ऽङ्गि प्रातरग्निहोत्रं ऊत्वा प्रागेवा-
न्येभ्यः कर्मभ्यो ऽन्वादध्यात् मा बिलम्बिष्ठ मा चाऊते ऽन्वादध्यादिति ।
अविलम्बश्च ब्राह्मणे प्रशस्यते यो वै देवताः पूर्वः परिगृह्णातीति ।
मन्त्रवर्णश्च भवति तान्देवान्परिगृह्णामि पूर्व इति ॥ अर्थादन्यत्वे
सिद्धे ऽन्यमाहवनीयं प्रणीयेति किमर्थम् । दर्शपूर्णमासावारभमाणस्य
चतुर्होत्रार्थमिदमुदासार्थमिति केचित् । तदयुक्तं सर्वदर्शपूर्णमासप्रयोग-
साधारणस्यैव तन्त्रस्याधिकारात् । तत्र नामैतद्वक्तव्यं यत्र तयोरारम्भो
ऽभिधायिष्यते वक्ष्यन्ते च तद्वैशेषिका धर्मास्तत्रैव दर्शपूर्णमासावार-
भ्यमान इत्यादिना । तस्मान्न तदर्थं वचनम् । किमर्थं तर्हि ।
माग्निहोत्रार्थो ऽग्निरन्वाधायीति । कः प्रसङ्गः । अस्ति परमतेन ।
यथाह भारद्वाजः य एवैषो ऽग्निरग्निहोत्राय प्रणीतस्तं गृह्णीयादि-
त्याश्रय्यो ऽन्यं प्रणीयेत्यालेखन इति ॥ दक्षिणाग्नेरप्याहार्यस्याधा-
नक्रमेणार्थसिद्धौ स्वयोनित उत्पत्तिः ॥

न गतश्रियो ऽन्यमग्निं प्रणयति । ३ ।

अनुसंधास्यति स्वयमेव गतश्रीशब्दार्थम् । तस्यान्यं न प्रणयेत् ।
 नन्विदमपार्थक्यं वचनं नित्यो गतश्रियो श्रियत इत्यनेनैव सिद्धत्वात् ।
 सत्यमत्रापार्थक्यम् । वरुणप्रधासेषु तु दक्षिणविहारार्थं भविष्यती-
 त्येके । सम्यक्तावदुक्तमिदम् । यद्दर्शपूर्णमासौ व्याख्यास्याम इत्यधि-
 कृत्य वरुणप्रधासा व्याख्यायन्त इति पर्यनुयोगः प्रत्यवशिष्यते न्यायत
 एव च तत्र प्रणयनप्रसङ्गः । तस्मादनन्तरेणैव प्रणयनानुवादेन गत-
 श्रियो ऽप्यन्वाधास्यतोऽन्यः प्रणेतव्य इति मा कश्चिद्वदतीति सिद्ध-
 स्यैवायमनुवादः स्पष्टत्वाय कथनमिति । नन्वेवमपि न गतश्रियः
 प्रणयतीत्येतावद्वक्तव्यम् । किमन्यग्रहणेनाग्निग्रहणेन वा । इदं तावदये-
 विदां कुर्वन्तु तत्र भवन्तः यन्नातिसूक्तेचिकया शैल्या शब्ददरिद्रः
 सूत्रकारः किं तर्हि व्यक्ताभिर्वचनव्यक्तिभिरर्थान्व्याचष्ट इति । तदल-
 मनेनाच्चेपक्लेशेन ॥

देवा गातुविदे गातुं यज्ञाय विन्दत । मनसस्प-
 तिना देवेन वातायज्ञः प्रयुज्यतामिति जपित्वा ममाग्ने
 वर्चो विहवेष्टस्त्वित्याहवनीयमुपसमिन्द्वे । उत्तरया
 गार्हपत्यमुत्तरयान्वाहार्यपचनम् । ४ ।

अन्वाधानाधिकारान्तस्याङ्गं जपः । तेन प्रायणीयादौ निवर्तते ।
 उपसमिन्द्वे काष्ठैर्दीपयति ॥ तत्र त्रीणित्रीणि काष्ठान्यादधीतेति
 बोधायनः । समिध आदधातीति कात्यायनः ॥

तिसृभिस्तिसृभिर्वा । ५ ।

विह्वानुवाकस्य दशर्चस्य तिसृभिस्तिसृभिर्चग्निस्त्रीनेतानग्नीन्सहस्र-
 ऋदुपसमिन्द्वे ॥

उत्तमां तु जपेदाहवनीये वादध्यात् । ६ ।

तदा तूत्तमां दशमीं जपेत् । तथा पुनराहवनीये काष्ठानि वा-
दध्यात् ॥

व्याहृतीभिरन्वाधानमेके समामनन्ति । ७ ।

एकैकया व्याहृत्या तानेवाग्नीन्गार्हपत्याद्याहवनीयान्तानेकैकमुप-
समिन्द्रे । कुत एतत् । वाजसनेयिनां तथाम्नानात् महाव्याहृतिभि-
र्वा प्राक्संख्यमिति कात्यायनवचनात् आधाने च तस्य तस्याग्नेस्तत्त-
द्वाहृतिसंबन्धप्रसिद्धेः स्वयमादृष्टासु समस्तोपदिष्टानामपि विभाग-
प्रदर्शनाच्च ॥ सभ्यावसथ्यावप्यत्र तृष्णीमुपसमिन्वनीयौ । तत्तु
याजमाने दर्शयिष्यामः ॥

संनयतः पलाशशाखां शमीशाखां वाहरति बहुपर्णां
बहुशाखामप्रतिशुष्काग्रामसुषिराम् । ८ ।

सांनाथ्ये नाम दार्शिके दधिपयसौ ताभ्यां प्रवृत्तेज्यः संनयन्नित्युच्यते ॥

यं कामयेतापशुः स्यादित्यपर्णां तस्मै शुष्काग्रामा-
हरेदपशुरेव भवति । यं कामयेत पशुमान्स्यादिति
बहुपर्णां तस्मै बहुशाखामाहरेत्यशुमन्तमेवैनं करोतीति
विज्ञायते । ९ ।

यं कामयेतापशुः स्यादित्यगुणाया वर्जनार्थं न त्वध्वर्युकामवशात्तस्या
एव ग्रहणार्थम् । कुतः । यजमानपरिक्रीतस्य त्विजसदहिते प्रवर्तना-
योगात् यं कामयेतापशुः स्यादिति पराचीं तस्येत्युक्तं यदाभ्यास-

प्रतिषेध इति सूत्रकारवचनाच्च ॥ यत्र प्रतिपादनीयेऽर्थे ब्राह्मणं प्रदर्शयति तत्र विज्ञायत इत्याहेत्यनुसंधातव्यम् ॥

सा या प्राच्युदीची प्रागुदीची वा भवतीषे त्वोर्जे त्वेति तामाच्छिनत्ति । १० ।

सा एवंगुणा आहार्या शाखा यस्य वृक्षस्य प्रागादिषु दिक्षु प्रवृत्ता भवति तामाच्छिनत्तीत्यर्थः । भवत्यन्तेन वाक्यं भेत्तव्यम् । या प्राची सा भवतीति वान्वयः ॥

अपि वेषे त्वेत्याच्छिनत्त्यूर्जे त्वेति संनमयत्यनुमार्ष्टि वा । ११ ।

संनमयत्युज्जुकरोति वक्रत्वे । इतरथानुलोममनुमार्ष्टि ॥

इति प्रथमा कण्डिका ।

इमां प्राचीमुदीचीमिषमूर्जमभिसंस्कृतां बहुपर्णाम-
शुष्काग्रां हरामि पशुपामहमित्याहरति । १ ।

प्रागुदीचीलिङ्गत्वे ऽपि मन्त्रस्य प्राच्युदीच्योरपि शाखयोरनिवृत्तिः
शाखाजात्यभिप्रायेण तत्तदभिधानोपपत्तेः ॥

वायव स्थोपायव स्थेति तथा षड्वरार्थान्वत्सानपा-
करोति । २ ।

अर्धशब्दो ऽत्र स्थानवाची यथास्याधं वव्राज चिर्दक्षिणार्थमित्यादौ ।

घेषामवरे स्थाने षट्संख्या भवति ते षडवरार्धाः । तानपाकरोति
मादभ्यः पृथक्करोति मादसंगतानां वत्सानां युगपदुरपाकरणीयत्वात् ॥
प्रतिवत्सं मन्त्रावृत्तिः । बद्धवचनं तु मन्त्रगतमुपरवमन्त्रवत्सर्वापेक्षं
द्रष्टव्यम् ॥

दर्भैर्दर्भपुञ्जीलैर्वा । ३ ।

पुञ्जीलं स्तम्भः ॥

देवो वः सविता प्रार्पयत्विति शाखया गोचराय
गाः प्रस्थापयति । ४ ।

गावो यत्र चरन्ति तस्मै देशाय यथासमान्नातेनाघशंसान्तेन मन्त्रेण
गाः सर्वा निष्क्रामयति ॥ वत्सविनाकृतानां गवां युगपच्छक्यनिष्क्रा-
सनत्वान्नावृत्तिर्मन्त्रस्य । यत्र तु न शक्यते तत्रावृत्तिः ॥

प्रस्थितानामेकां शाखयोपस्पृशति दर्भैर्दर्भपुञ्जीलै-
र्वा । ५ ।

गतः ॥ अथ देवो व इत्यादेः प्रस्थापनमन्त्रस्यैव शाखान्तरीयौ
कौचित्पाठविकारौ दर्शयति ॥

आप्यायध्वमघ्निया इन्द्राय देवभागमित्येके समाम-
नन्ति । महेन्द्रायेत्येके । ६ ।

आप्यायध्वमघ्निया देवभागमिति यथासमान्नातेन पाठेन द्विप्रकारो
ऽयं पाठो विकल्पते ॥ अथानयोः पाठयोः सर्वत्र तुल्यवद्विकल्पे प्राप्ते
व्यवस्थानिश्चयं सामान्येनेन्द्रमहेन्द्रशब्दयोर्देवतापरयोः प्रयोगव्यवस्था-
माह ॥

इन्द्रं निगमेषूपलक्षयेदिन्द्रयाजिनो महेन्द्रं महेन्द्र-
याजिनः । ७ ।

निगम्यन्ते येषु हविषः प्रतियोगित्वेन रूपेण देवतास्ते मन्त्रा निगमाः ।
तेषु सांनाय्यदेवता । निगमे इन्द्रयाजिनो यजमानस्तेन्द्रं निर्दिशेत्
महेन्द्रयाजिनो महेन्द्रमित्यर्थः ॥ एतेन चानन्तरोक्तौ प्रयोगविकल्पा-
वन्ये च कामधुक् इत्यादयो निगमा व्याख्याता भवन्ति । एतदेवा-
भिप्रेत्य निगमेष्विति बह्वचनं कृतमिति वेदितव्यम् ॥

शुद्धा अपः सुप्रपाणे पिबन्तीः शतमिन्द्राय शरदे
दुहानाः । रुद्रस्य हेतिः परि वो वृणक्ति प्रस्थिता
अनुमन्त्रयते । ८ ।

अनुपूर्वो ऽभिपूर्वश्च मन्त्रयतिस्तदभिसंधाय मन्त्रोच्चारणे प्रयुज्यते ।
अभिपूर्वस्तु तस्मिन्नेवाभिमुख्याधिक इत्यपरम् ॥ अत्र केचिच्छतमि-
न्द्रायेति निगमे महेन्द्रयाजिनो महेन्द्रोपलक्षणं निषेधन्ति । तत्तु
न मृष्यामहे पूर्वसूत्रविरोधात् । न चास्यानिगमत्वं शङ्कनीयं इन्द्राय
दुहाना इति दोहदेवतासंबन्धस्य प्रयोगसमवायिनो ऽभिधानात् ।
तथा च शतमिन्द्रायेति प्रकृत्याह भारद्वाजः महेन्द्रायेति वा यदि
महेन्द्रयाजी भवतीति ॥

ध्रुवा अस्मिन्गोपतौ स्यात् बह्वीरिति यजमानस्य
गृहानभिपर्यावर्तते । ९ ।

अभिपर्यावर्तते अभिमुखः प्रतिनिवर्तते ॥

यजमानस्य पशून्पाहीत्यग्निष्ठे ऽनस्यग्न्यगारे वा
 पुरस्तात्प्रतीचीं शाखामुपगूहति पश्चात्प्राचीं वा । १० ।
 अग्निसमीपस्थमनो ऽग्निष्ठं यद्वक्ष्यति शकटमवस्थितं भवतीति ।
 तस्मिन्नग्न्यगारे वा पुरस्तात्प्रतिपद्य प्रत्यगतामुपगूहति पश्चाद्वा
 प्रतिपद्य प्रागगतामित्यर्थः । पुरस्ताद्भागे ऽनसः प्रत्यगयां पश्चाद्भागे
 ऽनसो वा प्रागगतामित्यन्ये ॥ शाखानिधानं भाव्युपयोगार्थं न वत्सा-
 पाकरणशेषः । तेन पश्चावपि भवत्येव ॥ अथेदानीमुत्तरोत्तरेष्वनु-
 ष्ठेयेष्वृत्तिजामप्रमादार्थं कर्मानुसंधानप्रशंसां ब्राह्मणोक्तामुदाहरति ॥

यो वा अध्वर्योर्गृहान्वेद गृहवान्भवति । आ चतु-
 र्थात्कर्मणो ऽभिसमीक्षेतेदं करिष्यामीदं करिष्यामीत्येते
 वा अध्वर्योर्गृहाः । य एवं वेद गृहवान्भवतीति विज्ञा-
 यते । ११ ।

यो ऽध्वर्युरध्वर्योर्गृहान्वेद स गृहवान्भवति । के ते ऽध्वर्योर्गृहाः ।
 अग्नौनन्वाधास्यामि शाखामाहरिष्यामीत्येवमा चतुर्थात्कर्मणो ऽभिस-
 मीक्ष्य ये ऽनुसंधीयन्ते पदार्थास्ते ऽध्वर्युर्गृहाः । य एवं वेद य
 एते ऽध्वर्युर्गृहा इति वेद सो ऽपि गृहवान्भवतीत्यर्थः । तच्च तु
 वेदनस्य परार्थत्वात्फलवचनं प्ररोचनार्थं यथा यो वा अध्वर्योः
 प्रतिष्ठां वेद यो वा अध्वर्योः स्वं वेद यो वा अध्वर्योरायतनं
 वेदेत्यादौ । ततश्चैवं न शङ्कितव्यं यजमानस्यैवेदमेवंविदुषः फल-
 मिति ॥ चतुर्थग्रहणं यावच्छक्यस्योपलक्षणं अनुसंधानाधिक्ये गुणा-
 धिक्यात् । तथाध्वर्युग्रहणमपि सर्ववर्तिजामुपलक्षणं उपयोगसाम्यात् ॥

इति द्वितीया कण्डिका । इति प्रथमः पटलः ॥

उत्तरेण गार्हपत्यमसिदो ऽश्वपशुरनडुत्यशुर्वा नि-
हिता । १ ।

असिदो दात्रम् । पशुः पार्श्वस्थि ॥

देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इत्यसिदमश्वपशुं वादन्ते
तूष्णीमनडुत्यशुम् । २ ।

गतौ ॥

यज्ञस्य घोषदसोति गार्हपत्यमभिमन्त्र्य प्रत्युष्टं रक्षः
प्रत्युष्टा अरातय इत्याहवनीये गार्हपत्ये वासिदं प्रति-
तपति । ३ ।

यदाप्याहवनीये प्रतितप्यति तदाप्यभिमन्त्रणं गार्हपत्यस्यैव प्रतितपन
एव विकल्पवचनात् ॥

न पशुम् । ४ ।

प्रतितपतीति शेषः । अत एव प्रतिषेधाज्जानीसो यदेकचानेकसा-
धनविकल्पेषु मुख्ये कृतो विधिः सर्वार्थो भवतीति ॥

प्रेथमगादित्युक्तोर्वन्तरिक्षमन्विहीति प्राचीमुदीचीं
वा दिशमभिप्रव्रज्य यतः कुतश्चिद्दर्भमयं बर्हिराहरति
। ५ ।

प्रथमं विहारः प्राचीमुदीचीं वा दिशमभिप्रव्रज्य ततो यतः कुत-
श्चिद्दिशो दर्भमयं बर्हिराहरति यतो लभ्यते ॥ बौधायनस्त्वाह
आहवनीयादेवाग्रे चीन्वा चतुरो वा प्राचः प्रक्रमान्प्रक्रम्याथ तां

दिशमभिप्रजयेद्यत्र बर्हिर्वेत्यन्मन्यत इति ॥ प्रेयमगादित्यपि गमन-
मन्त्र एव तल्लिङ्गत्वात् यौ गमनावित्युत्तरत्रानुवादाच्च । किमर्था
तर्ह्युक्त्वधिकोक्तिः । उच्यते मन्त्रसमान्वाये हि द्वितीयो मन्त्रः
प्रत्यागमनक्रमे पठितो न गमनक्रमे । कल्पान्तरकारैश्च तावुभयत्र
व्यवस्थया विकल्पेन च विनियुक्तौ । आचार्यस्तुभयोरुभयत्र समुच्चयं
मन्यते । तेन यत्नं कृतवानेतत्प्रथममुक्त्वा ततो ऽनेन प्रव्रजतीति ॥
अथवा यतः कुतश्च बर्हिराहरणे ऽपि पुरस्ताद्बर्हिरासद इति मन्त्रा-
र्थवशेन पुरस्तादाहरणगुणमिद्धिर्ब्राह्मणे दर्शिता । अथो यदेतदुक्त्वा
यतः कुतश्चाहरति तत्प्राच्या एव दिशो भवतीति तस्यैवार्थमनुकरो-
त्याचार्यः प्रेयमगादित्युक्त्वा यतः कुतश्चाहरतीति ॥ स चायं मन्त्रः
स्त्रीलिङ्गादसिदे नीयमाने निवर्तत इति केचित् । तदयुक्तं तूष्णी-
मनडुत्पशुं न पशुमिति पश्वसिदयोरभिप्रेतविशेषवचनादवचनाच्चात्र
विशेषस्य । न च स्त्रीलिङ्गविरोधः धिषणाभिधानात् यथोक्तं ब्राह्मणे
विद्या वै धिषणा विद्ययैवैनदच्छेतीति । यदपि पशुविधानबलाद्धि-
षणाशब्दो गुणवृत्त्या पश्वभिधायीष्यते तथैवेष्ट्यतामसिदे ऽपि । न च
तत्रासिदे वैलिङ्ग्यं दोषाय धिषणात्वेन तस्योपचारात् असिदाकृति-
विवक्षया व्यत्ययेन वा स्त्रीलिङ्गोपपत्तेः । यदप्यस्याविशेषणं मनुना
कृतेत्यादि तदप्यविशिष्टमेवोभयोस्तस्मादनिवृत्तिरुभयत्रापि मन्त्रस्य ॥

देवानां परिषूतमसोति दर्भान्परिषौति । ६ ।

परिषौति यावता पर्याप्तं तावत्परिगृह्णाति ॥

विष्णो स्तूपो ऽसौत्यभिप्रेतानामेकं स्तम्बमुत्सृजति

तेषां लाव्यत्वेनाभिप्रेतानां मध्ये स्तम्भं त्वेकमुत्सृजति यथा न लूयते
तथा बहिष्करोतीत्यर्थः ॥

एकं वा स्तम्भं परिषूय तं सर्वं दाति । ८ ।

एकमूलप्रभवो दर्भसमूहः स्तम्भः । तावत्सर्वं क्षिनन्ति न तु किञ्चिदु-
त्सृजति । अन्ये त्वपरिषूता एव लूयन्त इत्यर्थः ॥

अतिस्तृष्टो गवां भाग इति वैकां द्वे तिस्रो वा ना-
डीरुत्सृजति । ९ ।

नाडी शलाका ॥

इदं देवानामिति परिषूतानभिमृशति । इदं पशू-
नामित्यतिसृष्टान् । १० ।

अनुत्सर्गपक्षे ऽपि भवत्येव परिषूतस्तम्बाभिमर्शनं बर्हिःसंस्कारत्वात् ॥

देवस्य त्वा सवितुः प्रसवे ऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो
हस्ताभ्यां बर्हिर्देवसदनमारभ इति विशाखेषु दर्भाना-
रभते । ११ ।

विशाखाः प्रकाण्डादूर्ध्वभागाः । यतः शलाकाः पृथग्भवन्ति तेष्वारभते
आलभते स्पृशतीति यावत् ॥

देवबर्हिर्मा त्वान्वङ्गा तिर्यगिति संयच्छति । १२ ।

संयच्छति लवनानुगुणं सव्यमुष्टिना गृह्णाति ॥

पर्वं ते राध्यासमित्यसिदमधिनिदधाति । १३ ।

पर्वणि निदधाति यत्परुषि दिनं तद्देवानामिति श्रुतेः पर्व ते
राध्यासमिति मन्त्रवर्णाच्च ॥

आच्छेत्ता ते मा रिषमित्याच्छिनन्ति । १४ ।

गतः ॥

संनखं मुष्टिं लुनोति । १५ ।

संनखं संगताङ्गुल्यङ्गुष्ठनखं तावत्प्रमाणमित्यर्थः ॥ लुनोति लुनाति
विकरणव्यत्ययः ॥

स प्रस्तरः । १६ ।

षो ऽयं प्रथमलूनो मुष्टिः प्रस्तरः समाख्यायते ॥

कुल्मिमात्रो ऽरन्निः प्रादेश ऊर्वस्थि जान्वस्थि सु-
दण्ड इति वा तिर्यक्प्रमाणानि । १७ ।

कुल्मिर्गोवालः । अरन्निर्हस्तस्य पूर्वभागः । प्रादेशः प्रदेशिन्यङ्गुष्ठयो-
र्यामः । स चात्र सामर्थ्यात्संनखवन्मण्डलीकृतः संनिवेशो गृह्यते ॥
रन्निः प्रादेश इति पठतां विसर्जनीयः प्रमादभ्रष्टः ॥ ऊरोरस्थि
ऊर्वस्थि । तिर्यक्प्रमाणानि स्थौल्यप्रमाणानि । तानि च संनख-
माणेन विकल्पन्ते ॥

इति द्वतीया कण्डिका ।

पृथिव्याः संपृचः पाहीत्यनघो निदधाति । १ ।

अनघः अभूमौ ।

अयुजे मुष्टींस्तुनोति । २ ।

अयुजः अयुग्मान् ॥

तथा निधनानि । ३ ।

निधनानि मुष्टीनां राशयस्तानि चायुञ्जि भवन्तीत्यर्थः ॥

तेषां प्रस्तरो ऽयुगर्थ इत्येके । ४ ।

तेषां मुष्टीनां निधनानां च प्रस्तरेण विनायुग्मानां सतां प्रस्तरो ऽयुगर्थः अयुग्मावार्थः न तु प्रस्तररहितानामयुक्तमित्येके मन्यन्ते । न तथा वयमिति भावः । कथं तर्हि यूयं मन्यध्वे । अत आह ॥

प्रस्तरे याथाकामी । ५ ।

प्रस्तरे अयुगर्थत्वं प्रति याथाकामी याथाकाम्यं सह वा प्रस्तरेण-युक्तमस्तु विना वा प्रस्तरेण । न त्वेकतरपक्षनिर्धारणाय प्रभवामः अयुङ्गायुङ्गान्मुष्टींस्तुनोतीति अयुगर्थस्य विशयित्वादिति भावः ॥ भार-द्वाजश्चाह प्रस्तरो युग्म इत्येकेषामयुग्म इत्येकेषामिति ॥

यदन्यत्परिषवणादुत्सर्जनाच्च तत्सर्वचावर्तते । ६ ।

सर्वत्र सर्वेषु मुष्टिषु दर्भालम्बनाद्यावर्तते ॥

प्रस्तरमेव मन्त्रेण दाति तूष्णीमितरदिति वाजसने-यकम् । ७ ।

इतरन्मुष्टिजातम् ॥

सर्वं लुत्वा देववर्हिः शतवल्शं विरोहेत्यालवानभि-
मृशति । ८ ।

लुवेति द्वस्वच्छान्दसः ॥ येषु काण्डेष्वालूना दर्भास्त आलवाः ॥

सहस्रवल्शा वि वयं रुहेमेत्यात्मानम् । ९ ।

गतः ॥

अदित्यै रास्नासीति त्रिधातु पञ्चधातु वा शुल्बं
करोति । १० ।

धातुः संधिः । शुल्बमेकसरा रज्जुः यानि शुल्बानि समा संगच्छ-
न्तीति लिङ्गात् ॥ अत्राह भारद्वाजः धातौधातौ मन्त्रमावर्तयतीति ।
तथा तत एव वर्हिषः शुल्बं करोतीति च ॥

आयुपिता योनिरिति प्रतिदधाति । ११ ।

तिदधाति संदधाति ॥

अदित्यै रास्नासीत्युदग्रं वितत्य सुसंभृता त्वा
भंभरामीति तस्मिन्निधनानि संभृत्यालुमिता योनिरि-
द्युत्तमे निधने प्रस्तरमत्याधायेन्द्राण्यै संनहनमिति
नंनहति । १२ ।

नेधनानामेकैकस्य संभरणं त्वेत्येकवचनात् ॥

पूषा ते ग्रन्थिं ग्रन्थात्विति ग्रन्थिं करोति । १३ ।

तः ॥

स ते मास्यादिति पुरस्तात्प्रत्यञ्चं ग्रन्थिमुपगूहति
पश्चात्प्राञ्चं वा । १४ ।

शुल्बादधः पुरस्ताद्भागेन प्रत्यगमयति ग्रन्थिं । प्राग्वा पश्चाद्भागेन ॥

आपस्तुवामश्विनौ त्वामृषयः सप्त मामृजुः । बर्हिः
सूर्यस्य रश्मिभिरुषसां केतुमारभ इति बर्हिरारभते ।
इन्द्रस्य त्वा बाहुभ्यामुद्यच्छ इत्युद्यच्छते । वृहस्पतेर्मूर्ध्ना
हरामीति शीर्षन्नधिनिधत्ते । १५ ।

आरभते आलभते । शीर्षन् शिरसि ॥

इति चतुर्थो कण्डिका ।

प्रेयमगादुर्वन्तरिक्षमन्विहीति यौ गमनौ तौ प्र-
त्यायनौ । १ ।

याभ्यामेताभ्यां प्राग्गमनमुक्तं प्रत्यागमने ऽपि द्वावपि तौ भवतः ।
न तु क्रमानुसाराद्वितीय एवेति भावः ॥

अदित्यास्त्वोपस्थे सादयामीत्यन्तर्वेदि परिधिदेशे
ऽनधः सादयति । २ ।

अन्तर्वेदि सादयति । कुत्र प्रदेशे । परिधिदेशे । समीपे सप्तमी
चेयं मध्यमपरिधिस्थानसमीप इति ॥

बर्हिरसि देवंगममित्यासन्नमभिमन्त्रयते । ३ ।

गतः ॥

देवंगममसीत्यनधो निदधाति यथा प्रागुपसादयेत्
। ४ ।

यथोपसादनकाले प्राचीनमुपसादयितुं योग्यं भवति तथा निदधाति ॥
बर्हिषस्त्राहरणे ऽनुग्रहमाह बौधायनः आहृतं वा यजुषा करोतीति ।
क्रात्यायनश्चाह खातलूनच्छिन्नावहतपिष्ठदुग्धदग्धेषु यजुष्क्रियासंभ-
वादिति ॥

या जाता आषधयो देवेभ्यस्त्रियुगं पुरा । तासां
खं राध्यासं परिस्तरमाहरन् ॥ अपां मेध्यं यज्ञियं
ऽदेवं शिवमस्तु मे । आच्छेत्ता वो मा रिषं जीवानि
एरदः शतम् ॥ अपरिमितानां परिमिताः संनह्ये
मुकताय कम् । एनो मा निगां कतमच्चनाहं पुन-
ः । त्याय बहुला भवन्त्विति परिस्तरणानामधि निधा-
याच्छेदनी संनहनीति यथालिङ्गम् । ५ ।

यासंख्येनैव सिद्धे यथालिङ्गवचनं लिङ्गविनियोगमासां दर्शयितुं
ऽस्पष्टार्थं वा ॥

खादिरं पालाशं वैकविंशतिदारुमिध्मं करोति । ६ ।

वर्भिन्नं काष्ठं स शकलान् दारूणि वेति दर्शनात् । ब्राह्मणे
कविंशतिरिध्मदारूणि भवन्तीति प्रकृत्य पञ्चदशेध्मदारूणभ्यादधाति

चौन्परिधीन्परिदधाति ऊर्ध्वं समिधावादधाति अनूयाजेभ्यः समि-
धमतिग्निनष्टीत्येकविंशत्या विभाग उक्तः । तमिदानीं विवक्ष्यंस्तत्र
पञ्चदश सामिधेन्यो दर्शपूर्णमासयोरित्यादिना विभागसिद्धिमुपजी-
व्यावशिष्टस्य षट्कस्य विभागं दर्शयति ॥

त्रयः परिधयः । ७ ।

तेषु त्रयः परिधानार्थाः परिधय इति समाख्यानात् ॥

पलाशकार्ष्ण्यखदिरोदुम्बरबिल्वरोहीतकविकङ्कता-
नां ये वा यज्ञिया वृक्षाः । ८ ।

ते च पलाशादीनामवयवभूता ग्राह्याः तदभावे ऽन्यस्यापि यज्ञियस्य
वृक्षस्य । तत्र पलाशखदिरयोः पुनरुपादानं तौ परिध्यर्थे ऽपि यथा
स्यातां नेतरैर्बाध्येयातामिति । रोहीतको वटावान्तरजातिः ॥

आर्द्राः शुष्का वा सत्वकाः । ९ ।

आर्द्राः परिधयो भवन्ति शुष्का अपीयन्ते न चेद्गलितत्वचो भव-
न्नीत्यर्थः । अथवा द्रुमस्याग्नीन्धनार्थत्वात् अनिन्धनार्थत्वात्परिधी-
नामार्द्रानुज्ञानार्थमुभयवचनम् ॥

स्तविष्ठो मध्यमो ऽणीयान्द्राधीयान्दक्षिणार्धो ऽणि-
ष्ठो ह्रसिष्ठ उत्तरार्धः । १० ।

अर्धशब्दो ऽत्रापि स्थानवाची । दक्षिणार्धेभवो दक्षिणार्धः स मध्यमा-
दणुतरो दीर्घतरश्च । तथा सर्वतो ऽणुतमो ह्रस्वतमश्चोत्तरार्धः ॥
आयामस्त्वर्थलक्षणः सर्वेषाम् । तत्र प्रादेशमात्राणीधकाष्ठानि बाहु-
मात्राः परिधय इति तन्त्वान्तरकाराः ॥

द्वे आधारसमिधावनूयाजसमिदेकविंशीति । ११ ।

अथ द्वे आधारार्थे समिच्छब्दिते च भवतः । तथैकानूयाजार्था । तस्यास्तु पारिशेष्यात्सर्वान्ते विनियोगाच्चैकविंशत्ववादः । इतिकरण एकविंशतिविभागनिगमनार्थः । विभागोपयोगश्चानन्तरसूत्रे दर्शयिष्यते ॥

समूलानामृतेमूलानां वा दर्भाणां पूर्ववच्छुल्बं कृत्वोदग्रं वितत्य । १२ ।

इति पञ्चमी कण्डिका ।

यत्कृष्णो रूपं कृत्वा प्राविशस्त्वं वनस्पतीन् । तत्त्वामेकविंशतिधा संभरामि सुसंभृता ॥ चीन्परिधींस्तिष्ठः समिधो यज्ञायुरनुसंचरान् । उपवेधं मेक्षणं दृष्टिं संभरामि सुसंभृतेति शुल्ब इधं संभरति । १ ।

समूलामूलवचनं समूलप्राप्त्यर्थम् । अन्यथा हि यत्समूलं तत्पितृणां मेति श्रुतेरमूला एव गृह्येरन् । पूर्ववदिति कृत्वा वितत्येतुभ्यत्रापि संबध्यते अविशेषात् ॥ अत्र संभरणमन्वयोरेकविंशतिधा चीन्परिधींस्तिष्ठः समिध इति दारूपरिधिसमित्ताख्यावाचिनां शब्दानां विहृतेषु दार्वोदेर्नूनाधिकभावे वा परिधिसमिधामभावे वा तत्तत्संख्याशेन यथायथं भवत्यूहः । प्रकृतौ तु पञ्चदशकल्प्यादन्येषु सामिधेनीत्येषु प्रथमो मन्वो निवर्तते लिङ्गविरोधादूहप्रतिषेधाच्च । काम्य-

नैमित्तिकानां नित्यविकारत्वादूह इति केचित् । तदयुक्तं तूष्णीं कंसं
मृन्मयं चेति न्यायप्रदर्शनात् ॥ यज्ञाद्युरनुसंचरशब्दः पुमां स्त्रियेति
कृतलिङ्गैकशेषः परिधिसमिधामभिधायकः तेनोपसदादौ परिध्यभावे
ऽपि समित्संख्यावशेन यथार्थमूह्यः । उपवेष्टादेस्त्वसमवेताभिधायिन
एकविंशतिविभागानन्तर्भूतस्थेभ्यार्थवादत्वात्सर्वत्रानूहः ॥

कृष्णो ऽस्याखरेष्ठो देव पुरश्चर सध्यासं त्वेति संन-
ह्यति । पुरस्तात्प्रत्यञ्चं ग्रन्थिमुपगूहति पश्चात्प्राञ्चं वा ।
अनधो निदधाति । २ ।

व्याख्याताः ॥

इध्मप्रव्रश्चनानि निदधाति । ३ ।

इध्मच्छेदनप्रभवाः शकला इध्मप्रव्रश्चनानि ॥

त्वया वेदिं विविदुः पृथिवीं त्वया यज्ञो जायते
विश्वदानिः । अच्छिद्रं यज्ञमन्वेषि विद्वांस्त्वया हेता
संतनोत्यर्धमासानिति दर्भाणां वेदं करोति । ४ ।

दभाणां दभैः ॥

वत्सञ्चुं पशुकामस्य मूतकार्यमन्नाद्यकामस्य चितृ-
च्छिरसं ब्रह्मवर्चसकामस्य । ५ ।

वत्सञ्चुर्वत्सजान्वाकृतिः । मूतवत्कार्यं मूतकार्यः । मूतं धान्यावपनार्थं
हणपुञ्जसंनिवेशविशेषः । अन्नाद्यं भोज्यं भोजनशक्तिर्वा । चितृच्छि-
रास्त्रिगुणशिराः । नित्यास्वेवाकृतिष्वमी कामाः आकृत्यन्तरस्थानु-
पदेशात् ॥

शुल्वात्प्रादेशे परिवास्य वेदपरिवासनानि निदधाति । ६ ।

शुल्वाद्धन्वनशुल्वात् । परिवास्य कृत्वा । वेदपरिवासनानि वेदा-
याणि ॥

अन्तर्वेदि शाखायाः पलाशान्यसर्वाणि प्रशत्य मूल-
तः शाखां परिवास्योपवेशं करोत्युपवेशो ऽसि यज्ञाय
त्वां परिवेषमधारयन् । इन्द्राय हविः ह्रस्वन्तः शिवः
शग्मो भवासि न इति । ७ ।

अन्तर्वेदीति देशोपचारः वेदो वेदिरिति वक्ष्यमाणपक्षाभिप्रायं वा ।
प्रशत्य भङ्गा । मूलतः परिवास्य तदेव मूलमुपवेशं करोति ।
अङ्गारप्रेषणार्थं काष्ठमुपवेश इति समाख्यायते स च सांनाय्यार्थमु-
त्पन्नः प्रभुत्वात्पुरोडाशस्याप्युपकरोति । यस्तु न संनयति तस्यान्यत
उत्पाद्यः उपवेशं प्रातर्दीहपात्राणीति लिङ्गात् । तत्र ह्युपवेशवचन-
मसंनयदर्थं संनयतः प्रातर्दीहपात्राणीत्यनेनैव सिद्धत्वात् ॥ भार-
द्वाजश्चाह चोद्यमाने कर्मणि द्रव्यमुत्पादयेत् यथा पौर्णमास्यामुपवेश
इति । बौधायनस्त्वाह पौर्णमास्यामुपवेशकरण इति कुर्यादिति
बौधायनो न कुर्यादिति शालीकिरिति ॥ मन्त्रे त्विन्द्राय हविः
ह्रस्वन्त इति परकृतिवादेनोपवेशः स्तूयते तस्मादविकारः ॥

तृतीयस्यै दिवो गायत्रिया सोम आभृतः । सोम-
पीथाय संनयितुं वकलमन्तरमादद इति परिवासन-
शकलमादाय प्रज्ञातं निदधाति । ८ ।

लिङ्गादादाने मन्त्रः । तूष्णीं निधानं । स च पर्णशकलाभिधायी तद्विङ्गत्वात् तृतीयस्यामितो दिवि सोम आसीदिति च पर्णार्थवाद-
सालिङ्गात् पर्णवल्कः पवित्रं पर्णवल्कमुत शुन्धतेति तद्विषयमन्त्रा-
न्तरलिङ्गाच्च । तेन शमीशकले निवर्तते । तथा चोत्तरसूत्रे स्पष्टं
भविष्यति ॥

चिष्टदर्भमयं पवित्रं कृत्वा वस्तूनां पवित्रमसीति शा-
खायां शिथिलमवसजति मूले मूलान्यग्रे ऽग्राणि । न
ग्रन्थिं करोति । ६ ।

प्रादेशमात्रं पवित्रं प्रादेशसंमित इति मन्त्रलिङ्गात् । शाखाया मूले
दर्भाणां मूलान्यवसजति अग्रे ऽग्राणि । न तु तथा सह वध्नाति ॥

चिष्टपलाशे दर्भ इयान्प्रादेशसंमितः । यज्ञे पवित्रं
पोतृतमं पयो हव्यं करोतु मे ॥ इमौ प्राणापानौ
यज्ञस्याङ्गानि सर्वशः । आप्याययन्तौ संचरतां पवित्रे
हव्यशोधन इति क्रियमाणे यजमानो ऽनुमन्त्रयते । १० ।

क्रियमाणे व्यतिषज्यमाणे शाखां च पवित्रं चोभे अयनुमन्त्रयत
इत्यर्थः इमौ प्राणापानाविति लिङ्गात् । पलाशलिङ्गत्वान्मन्त्रः शम्या
निवर्तते न चाविशेषवचनादनिवृत्तिर्युक्ता पलाशशब्देन शम्यभिधाना-
नुपपत्तेः प्रकृतावूहप्रतिषेधाच्च । तथा च न्यायं प्रदर्शयिष्यति तूष्णीं
यवमयमिति ॥

समूहन्यग्न्यगारमुपलिम्पन्त्यायतनानि । ११ ।

समूहन्ति संमृजन्ति सर्वमग्न्यगारम् । अग्न्यायतनानि परितो लिम्पन्ति

सगोमयाभिरङ्घ्रिः ॥ बज्रवचनमध्वर्यादीनामन्यतमप्राप्त्यर्थम् । कुतः ।
एकेन कृते समूहने ऽन्येन पुनःकरणायोगात् । यथा परिसृणीत
व्रतं कृणुताग्नीन्प्रज्वलयन्तीत्यादौ परिस्तरणादेः ॥

अलंकुर्वाते यजमानः पत्नी च । १२ ।

एवमग्नीनलंकृत्य स्वयमप्यलंकृतौ भवत इत्यर्थः । अन्ये त्वयमप्यग्न्यलं-
कारविधिरिति मन्यन्ते । तदयुक्तं विहितस्य विधानायोगात् ततो
ऽन्यस्याग्न्यलंकारस्याभावाच्च यथा वक्ष्यति परिसमूहनेनाग्नीनलंकुर्व-
न्तीति । तथा कर्त्रभिप्रायार्थादात्मनेपदादप्यवगच्छामः कर्तृसंस्कारो
ऽयं नान्यसंस्कार इति । स्यान्मतं अग्निसंस्कारत्वे ऽप्यदृष्टद्वाराकरणा-
नुग्राहकत्वेन कर्त्रभिप्रायलोपपत्तेः उपपन्नमेवात्मनेपदमिति । तन्नन्दं
तथाविधेष्वपि परगोचरेषु द्रव्यसंस्कारेषु परस्मैपददर्शनादात्मगोचरेषु
विपर्ययदर्शनाच्च यथाग्नीनलंकुर्वन्ति पुरोडाशानलंकुरु द्वारं प्रत्यलं-
कुर्वीत सर्वान्ग्रहानभिमृशति व्रतयित्वा नाभिदेशमभिमृशति यथा-
लिङ्गमङ्गानि संमृशति पुनात्येवार्वाग्ं पुनीत आत्मानं द्वाभ्यामि-
त्यादि ॥ व्यक्तोक्तं चैतद्भारद्वाजेन यथा परिसमूहन्यग्न्यगाराणि
उपलिम्पन्त्यायतनानि यावच्छर्करं सांनाय्यकुम्भौ गोमयेनालिप्ते
भवतः अलंकुर्वाते यजमानः पत्नी चेति । बौधायनश्चाह स्नाया-
दाञ्जीताभ्यञ्जीतेति तथौपवसथ्ये ऽहनीत्यधिकृत्य स्मृतं पैठीनसिना
अलंकृतो ऽभ्यक्तो गन्धपुष्पाणि सेवेतेति ॥

**नवे सांनाय्यकुम्भौ यावच्छर्करं गोमयेनालिप्ते
भवतः । १३ ।**

यावज्जीवंपात्रधारणवचनान्वे इति प्रथमप्रयोगविषयमिति केचित् ।
यावच्छर्करं यावानंश उपरिष्ठाच्छर्कराभिरभिरञ्जितः कुलालैः आ-
तावते ऽंशादित्यर्थः ॥

इति षष्ठी कण्डिका ।

इति द्वितीयः पटलः ॥

अमावास्यायां यदहश्चन्द्रमसं न पश्यन्ति तदहः
पिण्डपितृयज्ञं कुरुते । १ ।

पिण्डैर्युक्तः पितॄणां यज्ञः पिण्डपितृयज्ञः स च कर्मान्तरं न तु
दर्शशेषः यथा वक्ष्यति पितृयज्ञः स्वकालविधानादनङ्गं स्यादिति ।
तन्मध्योपदेशस्तु पक्षे तत्कालमध्यपातान् । तं च यदहश्चन्द्रमसं न
पश्यन्ति पञ्चदश्यां प्रतिपदि वा तदहः कुरुते । यदहस्तयोः मंघि-
स्तदहरित्यर्थः ॥ तथा दृश्यमाने त्वपोऽथ शोभूते यजत इति
सत्याषाढः ॥

अपराह्णे ऽधिदृक्षसूर्ये वा पिण्डपितृयज्ञेन चरन्ति
। २ ।

नवधाकृतस्याह्नः सप्तमो भागो ऽपराह्णः तथा देवस्य सवितुः
प्रातरित्यनुवाके विवेचनान् । पृथिवीं मुक्ता वृक्षाणामुपर्येव यस्मि-
न्काले सूर्यरश्मयो निविशन्ते सो ऽधिदृक्षसूर्यः कालः । चरन्तीति
बह्ववचनं पत्यपेक्षया ॥ तत्र यदौपवसथ्ये ऽहनि चरन्ति तदान्वा-
हित एवाग्नौ प्रयोगः । अन्यथा दक्षिणाग्निं योनित उत्पादयेत्
नाहवनीयं अर्थाभावात् । न च विद्युदसीत्यपामुपस्पर्शनं दर्वि-

होमत्वात् । पितृयज्ञवत्सर्वधर्माः प्राचीनावीतादयः सर्वत्र । वचनात्तु विपर्ययः ॥

अपां मेध्यं यज्ञियमिति समूलं सक्तदाच्छिन्नं बर्हि-
राहरति । ३ ।

सक्तदेकव्यापारेण यावदेवाच्छिन्नं तावदेवाहरति समूलं च । तत्र
क्षेदने मन्त्रः तस्मिङ्गत्वात् अन्यचापि क्षेदने दृष्टविनियोगत्वाच्च ॥

सक्तदाच्छिन्नानि वा तृणान्युपमूलं दिनानि । ४ ।

अथवा मूलादूर्ध्वं दिनान्यवर्षाण्डतानि सक्तदाच्छिन्नान्येव दर्भतृणा-
न्याहरति । दर्भादन्यान्यपि यज्ञियानि तृणानोत्त्यजे ॥

दक्षिणा प्रागग्रैर्दमैर्दक्षिणमग्निं परिस्तीर्य दक्षिणतः
पश्चाद्वा दर्भान्संस्तीर्य दक्षिणाप्राञ्चैकैकशः पिण्डपितृ-
यज्ञपाचाणि प्रयुनक्ति स्फ्यं मेष्यं कृष्णाजिनमुलूखलं
मुसलं श्रूर्पमाज्यस्थालीं चरुस्थालीं येन चान्येनार्थी
भवति । ५ ।

पश्चात्पूरस्ताच्च दक्षिणाग्रैः प्रागग्रैरितरैरित्यर्थः । दक्षिणाप्राञ्चीति
कोणदिगपवर्गवादः । येन चान्येनार्थी प्रयोजनवान्भवति तदपि
प्रयुनक्ति यद्योपस्तरणार्थां दवीं निर्वापार्थं मृत्तयं पात्रं कशिपूपवर्ह-
णादीनि च ॥

दक्षिणतः प्रागीधं ब्रीहिमच्छकटमवस्थितं भवति । ६ ।

गतः ॥

अध्वर्युरपवीती स्थालीमेकपवित्रेणान्तर्धाय तया दक्षिणतः शकटादधि निर्वपत्युत्तरतो वा । ७ ।

उपवीती भूत्वा दक्षिणतः शकटस्य दक्षिणार्धादाथ कस्मिंश्चित्पात्रे निर्वपति शकटान्निष्कृत्य वपतीति ब्रौह्मीन् । प्राचीनावीत्येव वा सनुत्तरतः ॥ अध्वर्युवचनं विस्पष्टार्थं अनाहिताग्नेरप्यध्वर्युकर्तृकत्वामं-
देहार्थं वा ॥

तां पूरयित्वा निमार्ष्टि । ८ ।

तां स्थालीं पूरयित्वापरिगताऽब्रौह्मीन्प्राञ्च स्थालीमुखं समीकरो-
तौत्यर्थः ॥

मृन्मये निर्वपति पितृभ्यो वो जुष्टं निर्वपामीति
तूष्णीं वा । ९ ।

ततो मृन्मये पात्रे निर्वपति ॥

अपरेणान्वाहार्यपचनं प्रत्यगुदग्ग्रीवे कृष्णाजिन
उलूखले प्रतिष्ठिते दक्षिणाप्राची तिष्ठन्ती पत्न्यवहन्ति
परापावमविवेकम् । १० ।

तिष्ठन्त्येव पत्न्यवहन्ति नासीना । परापावं परापूयपरापूय । अविवेकं
अविविच्याविविच्य । प्रूर्पेण तुषप्रोद्धणं परापवनम् । सतुषावितुषाणां
पृथक्करणं विवेकः ॥

सहन्फलीकरोति । ११ ।

फलीकरणं नाम कणापाकरणार्थस्तण्डुलावघातः । तमपि पत्नी
सकृत्करोति सकृत्तानोप्यावहत्योभान्न पुनरूपावहन्यादित्यर्थः ॥

दक्षिणाग्नौ जीवतण्डुलं अपयति । १२ ।

यथा ईषत्तण्डुला जीवन्ति तथा अपयत्यध्वर्युः ॥

अपहता असुरा रक्षांसि पिशाचा वेदिषद इत्य-
न्तरा गार्हपत्यान्वाहार्यपचनौ दक्षिणपूर्वेण वान्वाहा-
र्यपचनं दक्षिणाप्राचीमेकस्फ्यां पराचीं वेदिमुद्धृत्य
शुन्धन्तां पितर इत्यङ्गिरवोऽध्यायन्तु पितरो मनेजवस
इत्यभिमन्व्य सकृदाच्छिन्नं बर्हिरूर्णामृदु स्योनं पितृ-
भ्यस्त्वा भराम्यहम् । अस्मिन्सीदन्तु मे पितरः सोम्याः
पितामहाः प्रपितामहाश्चानुगैः सहेति सकृदाच्छिन्नेन
बर्हिषा वेदिं स्तृणाति । १३ ।

एकस्फ्यकृता लेखैकस्फ्या सा वेदिर्भवति । तां पराचीमपरावृत्तामु-
द्धृत्य सकृदेवोन्निखेदित्यर्थः । अवाचीनेन करेणोक्षणमवाक्षणम् ॥

इति सप्तमी कण्डिका ।

उत्पूतेन नवनीतेनानुत्पूतेन वा सर्पिषा स्थालीपा-
तमभिघार्यैकस्फ्यायां मेक्षणमासाद्य स्थालीपाकमासा-
दयति । १ ।

नवनीतकल्पे हविरूपस्तरणाभिधारणे अपि तेनैव भवत इत्येकै ॥

दक्षिणतः कशिपूपवर्हणमाञ्जनमभ्यञ्जनमुदकुम्भमित्येकैकश आसादयति । २ ।

एतानि च वेद्यामेव सादयति । दक्षिणतः स्यालीपाकस्य । कशिपुशयनीयमुपवर्हणमुपधानम् ॥

अध्वर्युरपवीती दक्षिणं जान्वाच्य मेक्षण उपस्तीर्य तेनावदायाभिघार्य सोमाय पितृपीताय स्वधा नम इति दक्षिणामौ जुहोति । ३ ।

अध्वर्युवचनं पूर्ववत् । उपवीतीति प्राचीनावीतापवादः । दक्षिणं जान्वाच्येति दर्विहोमत्वादेव सिद्धस्य वचनं अनाच्य वेति विकल्पनितृत्वर्थम् । आच्य संकोच्य भूमौ निपात्येत्यपरम् । मेक्षणेनावदाय तेनैव स्वाहाकारान्तैर्मन्त्रैर्जुहोति चोदनत्वात् अग्नये कथ्यवाहनाय स्वधा स्वाहेति लिङ्गाच्च बौधायनीये च स्वाहाकारान्तानामेव पाठाच्च ॥

यमायाङ्गिरस्वते पितृमते स्वधा नम इति द्वितीयाम् । अग्नये कथ्यवाहनाय स्वधा नम इति तृतीयाम् । ४ ।

आहुतिं जुहोतीति शेषः ॥

ये मेक्षणे तण्डुलास्तान्हुत्वा तूष्णीं मेक्षणमादधाति । ५ ।

ये मेक्षणे पूर्वाहुतयोः संस्त्रिष्टास्तण्डुलाः जीवतण्डुलत्वादोदनस्य तथा
यपदेशः । तानेव तृतीयामाहुतिमग्नये कथ्यवाहनाय हुत्वा मेक्षणे-
मग्नौ तृष्णीं प्रहरतीत्यर्थः ॥ नैवमत्र भ्रमितव्यं ये मेक्षणे इत्यादिना
वतुर्थप्याहुतिस्तूष्णीकोच्यत इति तिस्र आहुतीरिति श्रुतेः । न च
वाच्यं सन्तु तास्त्रिस्तः प्रधानाः स्त्रिष्टकदर्थैषा चतुर्थी भविष्यतीति
तृतीयस्या एवाहुतेस्तदर्थत्वात् । यथाग्निं कथ्यवाहनं यजतीति प्रह-
याह ब्राह्मणं अथो यथाग्निं स्त्रिष्टकतं यजति तादृगेव तदिति ।
नेगदव्याख्यातमेतद्विरण्यकेशिनेति द्रष्टव्यम् ॥

न यमाय जुहोतीत्येके । ६ ।

तः ॥

अपयन्त्वसुराः पितरूपा ये रूपाणि प्रतिमुच्याच-
न्ति । परापुरो निपुरो ये भरन्त्यग्निष्टांस्त्रोकात्प्रणुदा-
त्यस्मात् ॥ ये देवाः पितरो ये च मानुषा ये गर्भे
नमुरुत ये परास्ताः । य उद्धता उत ये निखातास्ते
नम्यच्च इह मादयन्ताम् ॥ ये रूपाणि प्रतिमुच्चमाना
प्रसुराः सन्तः स्वधया चरन्ति । परापुरो निपुरो ये
भरन्त्यग्निष्टांस्त्रोकात्प्रणुदात्यस्मात् ॥ ये ज्ञातीनां प्रति-
ष्ठाः पितृन्माययासुराः प्रविष्टाः । परापुरो निपुरो ये
भरन्त्यग्ने तानस्मात्प्रणुदस्व लोकादिति दक्षिणाग्नेरेको-
मुकं धूपायञ्चरति । ७ ।

एकमुल्लमुकमेकौल्लमुकम् । धूपायत् धूमायमानम् ॥

दक्षिणपूर्वमवान्तरदेशं सप्तत्स्फयेनेल्लिख्योदीरताम-
वर इत्यङ्गिरवोऽप्योल्लिखितान्ते निदधाति । ८ ।

अवान्तरदेशः कोणदिक् ॥

यजमानो ऽत ऊर्ध्वं प्राचीनावीती कर्माणि करोति

। ९ ।

अतः परं यजमानः कर्ता भवति प्राचीनावीती च । अत एव वच-
नादितः पूर्वमुपवीत्येव भवति ॥

मार्जयन्तां मम पितरो मार्जयन्तां मम पितामहा
मार्जयन्तां मम प्रपितामहा इत्येकस्फ्यायां चीनुदका-
ञ्जलीन्निनयति । १० ।

उदकपूर्णो ऽञ्जलिर्दकाञ्जलिः । तांस्तीनुदकाञ्जलीन्वेद्यामासिञ्चति ॥

प्रसव्यं वा त्रिः परिषिञ्चति । ११ ।

तैरेवाञ्जलिभिः परिषिञ्चति परितः सिञ्चत्येकस्फ्याम् ॥

चीनुदपात्रान्वाजसनेयिनः समामनन्ति । १२ ।

अञ्जलिस्थाने पात्रमेव भवति । समानमन्यत् ॥

इत्यष्टमी कण्डिका ।

सव्यं जान्वाच्यावाचीनपाणिः सकृदाच्छिन्ने बर्हिषि
दक्षिणापवर्गान्पिण्डान्ददात्येतत्ते ततासौ ये च त्वाम-
न्वित्येतैः प्रतिमन्त्रम् । १ ।

मन्वेष्वदसां स्थाने पित्रादिनामानि संबुद्ध्या गृह्णाति ॥

तूष्णीं चतुर्थम् । २ ।

तस्याञ्जलिरपि तूष्णीं भवति ॥

स कृताकृतः । ३ ।

चतुर्थः पिण्डः क्वचिच्छाखायां विहितः क्वचिच्चाविहितः वैकल्पिक
इति यावत् ॥

प्रपितामहप्रभृतीन्वा । ४ ।

पिण्डान्ददातीत्यन्वयः । प्रदानेषु प्रपितामहः प्रभृतिरादिर्येषां ते
प्रपितामहप्रभृतयः । प्रपितामहशब्देन च तत्पिण्डलक्षणा । ते च
मन्त्रक्रमप्रातिलोभ्येन दक्षिणापवर्गा एव भवन्ति । पिण्डशेषत्वादञ्ज-
लयो ऽपि तत्प्रभृतय एव स्युः ॥

नानामगृहीतं गच्छति । ५ ।

नामगृहीतं नामग्रहणं तद्रहितमनामगृहीतं तद्दानं देयं वा पिण्डादि
पितृन् प्राप्नोति । तस्मादवश्यं ग्राह्यं नामेति ॥

यदि बन्धू न विद्यात्स्वधा पितृभ्यः पृथिविषज्ञ इति
प्रथमं पिण्डं दद्यात् । स्वधा पितृभ्यो ऽन्तरिक्षसज्ञ इति
द्वितीयम् । स्वधा पितृभ्यो दिविषज्ञ इति तृतीयम् । ६ ।

बन्धुनामशब्दौ पर्यायौ । अथवा बन्धू नामतो न जानीयादित्यर्थः ॥

यदि द्विपिता स्यादेकैकस्मिन्पिण्डे द्वौद्वावुपलक्षयेत् । ७।

पितृशब्देनात्र पितृपितामहप्रपितामहानां त्रयाणां ग्रहणम् । तेऽन्य-
तमो द्वौ यस्य चेन्नजादेः स द्विपिता । कुत एतत् । एकैकस्मिन्पिण्डे
द्वौद्वाविति वीष्मावचनान्नायसाम्याच्च । उपलक्षयेत् नामभ्यां कीर्त-
येत् यथा एतद्वा ततौ सूर्यविष्णू ये च युवामन्वित्यादि ॥

यदि जीवपिता न दद्यादा होमान्कृत्वा विरमेत् । ८ ।

पितृशब्दः पूर्ववद्वाख्येयः । त्रयाणामन्यतमजीवने ऽपि पित्रादित्रयसं-
प्रदानपिण्डप्रदानविरोधसाम्यात् शास्त्रान्तरेषु व्यक्त्वाच्च । तदयमर्थः
चिच्चपि पित्रादिषु मध्ये यदि कश्चिज्जीवेत्तदा न दद्यात्पिण्डान्
होमान्तमेव कृत्वा कर्म समाप्नुयादिति ॥ अत्र सूत्रान्तरकारैर्जीव-
पितुः पिण्डदानं प्रत्यनेके कल्या विकल्पेनोपदिष्टाः येभ्य एव पिता
ददाति तेभ्यः पुत्रो ददाति न जीवन्तमतिददातीत्येक इत्यादयः ।
कात्यायनेन तु कर्मण एवारम्भो विकल्पितः जीवत्पितृकस्य होमा-
न्तमनारम्भो वेति । सर्वैश्चोपात्तः प्रायशो होमान्तकल्पः । तमेवैकं
कल्पमभिरोचितवानित्यास्तामन्यत् ॥

यन्मे माता प्रममाद् यच्चचाराननुव्रतम् । तन्मे रेतः
पिता वृङ्क्षामाभुरन्योपपद्यतां पितृभ्यः स्वधा विभ्यः
स्वधा नमः पितामहेभ्यः स्वधा विभ्यः स्वधा नमः
प्रपितामहेभ्यः स्वधा विभ्यः स्वधा नम इत्युपस्थायाच्च
पितरो यथाभागं मन्द्ध्वमित्युक्ता पराडावर्तते । ९ ।

प्रथमस्योपस्थानमन्तस्यावृत्तिरूहश्च पितामहप्रपितामहयोर्मासिआद्धे
तथादर्शनात् तथालिङ्गविरोधाच्च । न च पितृशब्देन त्रयाणामभि-
धानादपि नोह इति वाच्यं एकवचनान्मातृशब्दसमभिव्याहाराच्च ।
तस्मादूहः । पितुरेवोपस्थानं प्रथमेन ॥

आषणो व्यावृत उपास्ते । १० ।

व्यावृत् व्यावृत्तिः सा च उद्गच्छत ऊषणो न त्वान्तरस्यापि वीतोऽग्नसु
पिण्डेष्वित्युत्तरत्रवचनात् ॥

अमीमदन्त पितरः सोम्या इति व्यावृत्त ऊषण्य-
भिपर्यावर्तते ऽव्यावृत्ते वा । ११ ।

व्यावृत्त्यव्यावृत्त्योरन्यतो ऽवगमः पराङ्मुखत्वादात्मनः ॥

यः स्थाल्यां शेषस्तमवजिघ्रति ये समानाः समनसः
पितरो यमराज्ये । तेषां लोकः स्वधा नमो यज्ञो देवेषु
कल्पतां वीरं धत्त पितर इति । १२ ।

गतः ॥

आमयाविना प्राश्यो ऽन्नाद्यकामेन प्राश्यो यो ऽल-
मन्नाद्याय सन्नाद्यात्तेन वा प्राश्यः । १३ ।

आमयाविना तु यजमानेन प्राश्यो नावघ्नेयः । अन्नाद्यं व्याख्या-
तम् । यो ऽलमन्नाद्याय सन्नन्नवत्तया भोजनाय पर्याप्तः सन्ना-
द्यात् भोक्तुं क्षमते सत्येव भोज्ये भुक्तिशक्तिशून्य इत्यर्थः ॥

पूर्ववदेकस्फ्यायां चीनुदकाञ्जलीनुपनिनीयाञ्जना-
भ्यञ्जने वासश्च चिरनुपिण्डं ददाति । १४ ।

आञ्जनादित्रयं चिह्नपिण्डं ददाति पिण्डेपिण्डे चिह्निर्ददातीत्यर्थः
अन्यथा चिर्यहणवैयर्थ्यात् ॥

आङ्क्ष्व ततासावाङ्क्ष्व पितामहासावाङ्क्ष्व प्रपि-
तामहासावित्याञ्जनम् । १५ ।

ददातीति शेषः । तत्र सकृत्सकृन्मन्त्रः । पिण्डेषु द्विपितुर्द्वय
पूर्ववत् ॥

एवमभ्यञ्जनमभ्यङ्क्ष्वेति मन्त्रं संनमति । १६ ।

गतः ॥

यदि नामानि न विद्यादाञ्जतां मम पितर आ-
ञ्जतां मम पितामहा आञ्जतां मम प्रपितामहा
इत्याञ्जनम् । एवमभ्यञ्जनमभ्यञ्जतामिति मन्त्रं संन-
मति । १७ ।

पित्रादिषु मध्ये यस्ययस्य नाम न विद्यात्तस्तस्य यथालिङ्गं यस्य
मन्तो भवति ॥

इति नवमी कण्डिका ।

एतानि वः पितरो वासांस्यतो नो ऽन्यत्पितरो मा
योष्टेति वाससो दशां छित्वा निदधात्यूर्णास्तुकां वा
पूर्वे वयसि । उत्तर आयुषि स्वं लोम । १ ।

अनूह्यो मन्त्रः पितर इति सर्वत्र पित्रभिधानात् । आवर्त्य-
स्वविभुत्वात्कर्मणः । बौधायनस्त्रहमाह यथा एतानि वः पितामहा

वासांस्थेतानि वः प्रपितामहा वासांसीति ॥ वाससो ऽयम् ।
 ऊर्णानामविलोम्बां कलाप ऊर्णास्तुका । खं लोम यदूर्ध्वं नाभे-
 स्तदेवेत्यते ऊर्ध्वं वै पुरुषस्य नाभ्यै मेध्यमवाचीनममेध्यमिति
 श्रुतेः ॥ तत्रार्धपुरुषायुषो ऽपेक्षयायुषः पूर्वोत्तरत्वं बोद्धव्यम् । तथा
 च पञ्चाशद्वर्षताया ऊर्ध्वं खं लोमेत्याश्वलायनः ॥ अथवा तृतीय-
 मायुर्वार्द्धकाख्यमुत्तरम् । तथा च बौधायनः ऊर्ध्वं षट्षष्टेश्च वर्षेभ्यो
 ऽष्टभ्यश्च मासेभ्य इति ॥ चतुर्थपिण्डकल्पे तस्मिन्नपि तूष्णीमाञ्ज-
 नादि ददाति ॥

वीतोष्मसु पिण्डेषु नमो वः पितरो रसायेति नम-
 स्काराञ्जपति । २ ।

नमस्कारानिति वचनं मन्त्राणां नमस्कारार्थज्ञापनार्थम् । तेन
 नमस्कुर्वञ्जपति । तथा च ब्राह्मणं नमस्करोति नमस्कारो हि
 पिद्वेषामिति ॥

गृहान्नः पितरो दत्त सदे वः पितरो देधेति पितृ-
 नुपतिष्ठते । ३ ।

गतः ॥

ऊर्जं बृहन्तीरमृतं घृतं पयः कीलालं परिस्तुतम् ।
 स्वधा स्थ तर्पयत मे पितृनित्युदकं निनयति । ४ ।

उदकुम्भान्नियत्येकस्फायायाम् ॥

मनो न्वाहुवामह इति मनस्वतीभिरुपतिष्ठते । ५ ।
 मनस्वत्यस्तिष्ठः ॥

उत्तिष्ठत पितरः प्रेत शूरा यमस्य पन्थामनुवेता
पुराणम् । धत्तादस्मासु द्रविणं यच्च भद्रं प्र णो ब्रूताङ्गा-
गधां देवतास्विति पितृनुत्यापयति । ६ ।

तादर्थ्येन मन्त्रोच्चारणमेवेत्यापनम् ॥

परेत पितरः सोम्या इति प्रवाहण्या पितृन्प्रवाह-
यति । ७ ।

प्रवाह्यन्ते प्रस्थाप्यन्ते ऽनया पितर इति प्रवाहणी ॥

प्रजापते न त्वदेतानीति यज्ञोपवीती गार्हपत्यदेशं
गच्छति । ८ ।

उभयमेतद्गार्हपत्योपस्थानार्थं यज्ञोपवीतं गमनं च । तेनोपस्था-
नान्तमिष्यते यज्ञोपवीतम् ॥

यदन्तरिक्षमिति पङ्क्त्या गार्हपत्यमुपतिष्ठते । ९ ।

पङ्क्तिरुपस्थासित्यं शकरीत्वं त्वत्परिमाणात् ॥

अपां त्वौषधीनां रसं प्राशयामि भूतकृतं गर्भं
धत्स्वेति मध्यमं पिण्डं पत्यै प्रयच्छति । १० ।

द्वितीयपिण्ड एवात्र मध्यमो ऽभिप्रेतः न तृतीयः चतुर्थस्थानि-
त्यत्वात् ॥ पिण्डप्राशनं च पत्नीसंस्कारः गर्भं धत्स्वेति लिङ्गात् पुमांसं
ह जानुकेति स्तुतेश्च । अतः पत्नीबद्धत्वे विभज्य सर्वाभ्यः प्रयच्छति
दानमन्त्रश्चावर्तते ॥

आधत्त पितरो गर्भं कुमारं पुष्करस्रजम् । यथेह
पुरुषो ऽसदिति तं पत्नी प्राश्नाति । पुमांसं ह जानुका
भवतीति विज्ञायते । ११ ।

जानुका जननशीला ॥

ये सजाताः समनसो जीवाजीवेषु मामकाः । तेषां
श्रीर्मयि कल्पतामस्मिंस्तोके शतं समा इत्यवशिष्टाना-
मेकं यजमानः प्राश्नाति । न वा । १२ ।

गतौ ॥

स्थाल्यां पिण्डान्समवधाय ये समाना इति सकृदा-
च्छिन्नमग्नौ प्रहरति । १३ ।

समवधाय सह क्षिप्वा । ये समाना इत्यृचैव बर्हिः प्रहरति । न वीरं
धत्तेति यजुषापि तस्या एवादिप्रदेशात् ॥

अभून्नो दूतो हविषो जातवेदा अवाङ्मव्यानि सुर-
भीणि कृत्वा । प्रादाः पितृभ्यः स्वधया ते अश्वन्प्रजान-
न्नग्ने पुनरप्येहि देवानित्येकोल्लुक् प्रत्यपिसृज्य प्रोक्ष्य
पात्राणि द्वन्द्वमभ्युदाहरति । १४ ।

प्रत्यपिसृज्य पुनः क्षिप्वाभ्युदाहरति उपादत्ते ॥

संतिष्ठते पिण्डपितृयज्ञः । १५ ।

गतः ॥

अपः पिण्डान्नभ्यवहरेद्वाह्मणं वा प्राशयेत् । १६ ।

अपो ऽभ्यवहरेत् अस्मि क्षिपेत् ॥

सो ऽयमेवंविहित एवानाहिताग्नेः । १७ ।

एवंविहित एवायमन्यूनाधिकः पिण्डपितृयज्ञो ऽनाहिताग्नेरपि भव-
तीत्यर्थः । अथवानाहिताग्नेरप्ययमेवंविहित एव न केवलमाहिता-
ग्नेरित्यर्थः ॥

श्रौपासने अपणधर्मा होमश्च । १८ ।

तस्य दक्षिणाग्निस्थानीय श्रौपासने अपणहोमौ भवतः ॥

अतिप्रणीते वा जुहुयात् । १९ ।

श्रौपासन एव अपयित्वा ततो ऽग्निं दक्षिणाप्राञ्चं प्रणीय तस्मिन्वा
जुहुयादित्यर्थः । तथा चाश्वलायनः नित्ये अपयित्वातिप्रणीय
जुहुयादिति ॥

यस्मिञ्जुहुयान्तमुपतिष्ठेत् । २० ।

यस्मिन्श्रौपासने ऽतिप्रणीते वा जुहुयान्तमेव यदन्तरिक्षमित्युपतिष्ठेत् ॥

तच्च गार्हपत्यशब्दो लुप्येत संस्कारप्रतिषेधान् । २१ ।

तच्च तन्मात्रपुस्त्यीयमाने मन्त्रगतो गार्हपत्यशब्दो लुप्येत । कुत इति
चेत् । संस्कारप्रतिषेधात् । तच्च प्रतिषेधशब्देनाभावलक्षणा । गार्हप-
त्यशब्दस्याधानसंस्कारनिमित्तकत्वान्तस्य चाग्नेस्तदभावादित्यर्थः ॥ अत्रा-
नाहिताग्निर्मासिआहुं पिण्डपितृयज्ञं चोभयं करोति । आहिताग्ने-

मांसिश्राद्धनिवृत्तिर्मनुनेक्ता यथा न दर्शेन विना श्राद्धमाहिताग्ने-
र्द्विजन्मन इति । ननु विपरीतमपि मानवाः पठन्ति यथा पितृयज्ञं
तु निर्वर्त्य विप्रश्चन्द्रक्ष्ये ऽग्निमान् पिण्डान्वाहार्यकं श्राद्धं कुर्यान्मा-
सानुमासिकमिति । सत्यम् । अत एव विरोधादिकल्पो भविष्यति ।
केचित्त्वेवमविरोधं नयन्ति । पितृयज्ञं तु निर्वर्त्येतद्वाह्यभोजना-
त्मकं श्राद्धं विदधाति न दर्शनेत्येतद्भोमपिण्डात्मकं प्रतिषेधतीति ॥
तथा च नैगमाः आहिताग्नेः पित्रर्चनं पिण्डैरेव ब्राह्मणानपि भोज-
येत्पूर्वं श्रुतेरिति ॥

इति दशमी कण्डिका ।

इति तृतीयः पटलः ॥

अमावास्यायां रात्र्यां स्वयं यजमानो यवाग्वाग्नि-
होत्रं जुहोत्यग्निहोत्रोच्छेषणमातञ्चनार्थं निदधाति । १ ।

अथ सांन्यायमारभ्यते ॥ तत्रामावास्याशब्देन कर्माच्यते न कालः
कर्माधिकारात् यथा पञ्चहोत्रामावास्यायामित्यादौ ॥ तस्यां च
सायमग्निहोत्रस्य नियमविशेषो विधीयते यवाग्वा स्वयं जुहोतीति ।
तत्र यवागूः सांन्यायप्रयुक्ता अग्निहोत्रोच्छेषणमभ्यातनक्तीत्यातञ्चन-
संयोगात् । न चैवमुच्छेषणप्रतिपत्तिरिति सांप्रतं उच्छेषणाभावे
प्रतिनिधुपदेशात् । नहि प्रतिपत्तिकर्मसु द्रव्यान्तरागमनं न्यायविदो
विषहन्ते न चैवमुच्छेषणनाशे ऽग्निहोत्रावृत्तिः प्रतिनिधिनियमात् ॥
बौधायनस्त्वाह स यद्यग्निहोत्रोच्छेषणात्प्रमाद्येत्युनरेवाग्निहोत्रं जुहु-

यादिति । तेन संनयत एवायं विधिर्भवति नामसंनयतः ॥ तथाह
कात्यायनः यवाग्वाग्निहोत्रहोमः संनयतस्तां रात्रिमिति ॥ सत्या-
षाढश्चाह यवाग्वामावास्यायां संनयत इति । अत एव सांनाय्य-
विकारेषु वैश्वदेवादिविधीषु ॥

नास्यैतां रात्रिं कुमाराश्चन पयसो लभन्ते । २ ।

चनेति निपातो ऽप्यर्थे ॥ अस्यां रात्र्यामस्य कुमारा अपि पयस
एकदेशं न लभन्ते । सर्वमेव तु पयो हविरर्थे दुह्यत इत्यर्थः ॥

हुते सायमग्निहोत्रे सायंदोहं दोहयति । ३ ।

अग्निहोत्रानुवाद आनन्तर्यार्थः ॥

अग्नीन्परिस्तीर्याग्निमग्नी वा सांनाय्यपात्राणि प्र-
क्षाल्योत्तरेण गार्हपत्यं दर्भान्संस्तीर्य द्वन्द्वं न्यञ्चि प्रयु-
नक्ति । ४ ।

अग्निं गार्हपत्यं तस्यैव कर्मसंयोगात् । अग्नीं गार्हपत्याहवनीयौ प्राधान्यादुपस्तीर्यः पूर्वश्चाग्निरपरस्त्रेति श्रुतेश्च ॥ परिस्तरणप्रकारस्योपरि-
ष्टाद्वक्ष्यते ॥

कुम्भीं शाखापवित्रमभिधानीं निदाने दारुपात्रं दो-
हनमयस्यात्र दारुपात्रं वापिधानार्थमग्निहोत्रहवणी-
मुपवेषं च । ५ ।

अभिधानी वत्सबन्धनी रज्जुः । निदाने गोः पादबन्धिन्यौ ॥

समावप्रच्छिन्नाग्रौ दर्भौ प्रादेशमाचौ पवित्रे
कुरुते । ६ ।

समौ पृथुत्वेन ॥

पवित्रे स्थो वैष्णवी वायुर्वा मनसा पुनात्विति तृणं
काष्ठं वान्तर्धाय छिनत्ति । ७ ।

तृणं काष्ठं वान्तर्धाय दर्भयोर्दात्रस्य च मध्ये कृत्वा तेन सह
छिनत्ति ॥

न नखेन । ८ ।

गतः ॥

विष्णोर्मनसा पूते स्थ इत्यङ्घ्रिरनुमृज्य पवित्रान्तर्हि-
तायामग्निहोत्रहवण्यामप आनीयोदगग्राभ्यां पवित्राभ्यां
प्रोक्षणीरुत्युनाति देवो वः सवितोत्पुनात्विति प्रथमम् ।
अच्छिद्रेण पवित्रेणेति द्वितीयम् । वसोः सूर्यस्य रश्मि-
भिरिति तृतीयम् । ९ ।

अनुमार्जनं पवित्रक्रियाङ्गम् । अतः पवित्रे कृत्वेत्यादौ तदङ्गं क्रियते ॥
उत्पवने त्वाहाश्वलायनः नानान्त्योर्गृहीत्वाङ्गुष्ठोपकनिष्ठिकाभ्यामु-
त्तानाभ्यां पाणिभ्यामिति ॥

आपो देवीरग्रेषुव इत्यभिमन्त्र्योत्तानानि पात्राणि
पर्यावर्त्य शुन्धध्वं दैव्याय कर्मण इति त्रिः प्रोक्ष्य प्रज्ञाते
पवित्रे निदधाति ॥ आपो देवीः शुद्धा स्थेमा पात्राणि

शुन्धत । उपातङ्गाय देवानां पर्णवल्कमुत शुन्धत ॥
 देवेन सवित्रोत्पूता वसोः सूर्यस्य रश्मिभिः । गां दोह-
 पवित्रे रज्जुं सर्वा पात्राणि शुन्धतेति प्रोक्ष्यमाणान्यभि-
 मन्थ्यैता आचरन्ति मधुमद्बुहानाः प्रजावतीर्यशसो
 विश्वरूपाः । बद्धीर्भवन्तीरुपजायमाना इह व इन्द्रो
 रमयतु गाव इति गा आयतीः प्रतीक्षते यजमानः । १० ।

उपातङ्गाय देवानां पर्णवल्कमुत शुन्धतेति लिङ्गात्परिवासनशकल-
 स्यापि प्रोक्षणमिष्यते । प्रातर्दोहे त्वभिमन्त्रणनिवृत्तिः अत एव लि-
 ङ्गात् । तथा श्मशानशकले मन्त्रनिवृत्तिः पूर्ववत् ॥ गोष्ठाद्विहारसमीपं
 प्रत्यायतीर्गाः प्रतीक्षते । महेन्द्रोपलक्षणं चात्र पूर्ववत् ॥ तथा चाह
 बौधायनः । इह व इन्द्रो रमयतु गावो महेन्द्र इति वा यदि
 महेन्द्रयाजी भवतीति ॥

इत्येकादशी कण्डिका ।

निष्टप्तं रक्षो निष्टप्तो ऽधशंस इति गार्हपत्ये सांना-
 यपात्राणि प्रतितप्य धृष्टिरसि ब्रह्म यच्छेत्युपवेष्टमा-
 दाय निरूढं जन्यं भयं निरूढाः सेना अभीत्वरीरिति
 गार्हपत्यादुदीचो ऽङ्गारान्निरूह्य मातरिश्वनो घर्मे
 ऽसीति तेषु कुम्भीमधिश्रयति । १ ।

अन्तरायतनमेव निरूढं व्यनान्कृतेति कचिद्व्यन्तकरणात् ॥

अप्रसंसाय यज्ञस्थोखे उपदधाम्यहम् । पशुभिः
संनीतं विमृतामिन्द्राय शृतं दधीति वा । २ ।

प्रातर्दोहकुम्भपेक्षमुखे इति द्वित्वम् । तेन केवले पयसि दधनि च
यथार्थमूहः ॥

मृगूणामङ्गिरसां तपसा तप्यस्वेति प्रदक्षिणमङ्गारैः
पर्यृह्य वसूनां पविचमसीति तस्यां प्रागग्रं शाखापविच-
मत्यादधाति । ३ ।

प्रदक्षिणवचनमविस्मरणाय ॥

उदक् प्रातः । ४ ।

प्रातर्दोह उदगयमत्यादधाति ॥

कुम्भीमन्वारभ्य वाचं यच्छति । ५ ।

मन्त्रादन्यस्याव्याहरणं वाग्यमनं यदि प्रमत्तो व्याहरेदिति लिङ्गात् ।
आश्वलायनश्चाह अन्यद्यज्ञस्य साधनादापद्येति ॥

पविचं वा धारयन्नास्ते । ६ ।

कुम्भमन्वारभ्येष्टेदं विकल्पते । कुम्भा उपरि पविचं धारयन्वाग्यत
आस्त इति ॥

अदित्यै राक्षसीत्यभिधानीमादत्ते । ७ ।

इयं दोहचेष्टा दोग्धकर्तृका सामर्थ्यात् ॥

चयस्त्रिंशो ऽसि तन्तूनां पवित्रेण सहागहि । शिवेयं
रज्जुरभिधान्यघ्नियामुपसेवतामित्यादीयमानामभिमन्त्र-
यते यजमानः । ८ ।

गतः ॥

पूषासीति वत्समभिदधाति । ९ ।

अभिदधाति बध्नाति । अत्र निदानाभ्यां गोः पादौ च बध्नाति ॥

उपसृष्टां मे प्रब्रूतादिति संप्रेष्यति । १० ।

उपसृष्टा उपगतवत्सां मे प्रब्रूहीति दोग्धारं प्रेष्यत्यध्वर्युः ॥

उपसृजामीत्यामन्त्रयते । अयश्मा वः प्रजया संस्तु-
जामि रायस्पोषेण बहुला भवन्तीरिति वत्समुपसृ-
जति । ११ ।

आमन्त्रयते ऽध्वर्युं दोग्धा तत उपसृजत्यध्वर्चन ॥

गां चोपसृष्टां विहारं चान्तरेण मा संचारिष्टेति
संप्रेष्यति । १२ ।

जनानध्वर्युः ॥

यद्युपसृष्टां व्यवेयात्सानाथ्यं मा विलोपीति ब्रूयात्
। १३ ।

यदि कश्चिदन्तरा गच्छेत्तत्र प्रायश्चित्तार्थमेतद्यजुर्जपेत् ॥

उपसीदामीत्यामन्त्रयते । अयश्ना वः प्रजया संस्त-
जामि रायस्पोषेण बहुला भवन्तीः । ऊर्जं पयः पिन्व-
माना घृतं च जीवन्तीरुप वः सदेयमिति दोग्धोपसी-
दति । १४ ।

दोहयाजमानार्थं यजमानमामन्त्रयते तत उपसीदति ॥

न शूद्रो दुह्यादुह्यादा । १५ ।

शूद्र एव न दुह्यादित्यादि ब्राह्मणे तस्य निषेधादनुज्ञानाच्चेति ।
शूद्रस्यापि दोग्धुर्मन्त्रा भवन्तीति वचनात् ॥

दारुपात्रे दोग्धि । १६ ।

गतः ॥

उपसृष्टां दुह्यमानां धाराघोषं च यजमानो ऽनुम-
न्त्रयते ॥ अयश्ना वः प्रजया संस्तजामीत्युपसृष्टाम् ।
द्यौश्चेमं यज्ञं पृथिवी च संदुहाताम् । धाता सोमेन
सह वातेन वायुः । यजमानाय द्रविणं दधात्विति
दुह्यमानाम् । १७ ।

इति द्वादशी कण्डिका ।

उत्सं दुहन्ति कलशं चतुर्विलमिडां देवीं मधुमतीं
सुवर्बिदम् । तदिन्द्राग्नी जिन्वतं स्नूतावत्तद्यजमानम-
मृतत्वे दधात्विति धाराघोषम् । १ ।

द्विरूपसृष्टादिग्रहणं वैचित्र्यार्थम् ॥

दुग्ध्वा हरति । २ ।

हस्त्यध्वर्यवे दोग्धा ॥

तं पृच्छति कामधुक्षः प्र णो ब्रूहीन्द्राय हविरिन्द्रि-
यमिति । ३ ।

तं दोग्धारमध्वर्युः पृच्छति कां गां दुग्धवानसीति ॥

अमूमिति निर्दिशति । यस्यां देवानां मनुष्याणां
पयो हितमिति प्रत्याह । ४ ।

स च दुग्धां गां नाम्ना निर्दिशन्नेवं प्रत्याह ॥

सा विश्वायुरित्यनुमन्त्रयते । ५ ।

निर्दिष्टां गामध्वर्युः ॥

देवत्त्वा सविता पुनातु वसोः पवित्रेण शतधारेण
मुपवेति कुम्भ्यां तिरः पवित्रमासिञ्चति । ६ ।

तिरोऽन्तर्धौ । आसिञ्चति पय आदायानयत्यध्वर्युः ॥

हुत स्तोको हुतो द्रप्स इति विप्रुषोऽनुमन्त्रयते । ७ ।

गतः ॥

एवं द्वितीयां तृतीयां च दोहयति । ८ ।

रज्ज्वादानस्य सर्वार्थत्वादत्साभिधानाद्यावर्तते ॥

सा विश्वव्यचा इति द्वितीयामनुमन्त्रयते । सा विश्व-
कर्मेति तृतीयाम् । ६ ।

गतः ॥

तिस्रो दोहयित्वा बहु दुग्धीन्द्राय देवेभ्यो हव्यमा-
प्यायतां पुनः । वत्सेभ्यो मनुष्येभ्यः पुनर्दोहाय कल्प-
तामिति चिर्वाचं विसृज्यानन्वारभ्य तूष्णीमुत्तरा दोह-
यित्वा दोहने ऽप आनीय संपृच्यध्वमृतावरीरिति
कुम्भ्यां संक्षालनमानीयाविध्यन्दयन्सुशृतं करोति । १० ।

बज्र दुग्धीति संप्रैषं त्रिरुक्त्वा ततः परं वाङ्मनियमान्निर्वर्तत इत्यर्थः ।
अनन्वारभ्य कुम्भीमिति शेषः ॥ बौधायनस्त्वचानुग्रहमाह दुग्धं लभ-
मानस्य । वत्सापाकरणप्रभृतौन्मन्त्रान्साधयेदिति बौधायनः । आसे-
चनप्रभृतौनिति शालीकिरिति ॥

दृंह गा दृंह गोपतिं मा वो यज्ञपती रिषदिति वर्त्म
कुर्वन्प्रागुद्वासयत्युदक् प्रागुदग्वा । ११ ।

वर्त्म*कुर्वन्कर्षन् ॥

एकस्या द्वयोस्त्रिसृणां वैकाहे द्यहे व्यहे वा पुरस्ता-
दुपवसथादातञ्चनार्थं दोहयित्वा संततमभिदुहन्त्योप-
वसथात् । १२ ।

संततं सांयंप्रातरविच्छेदः । अभिदोहः उपरिदोहः । प्रथमं महत्यां
कुम्भ्यां दोहयित्वा तस्यामेव कालेकाले दुहन्तीति यावत् ॥

तेन शीतबुधमातनक्ति । १३ ।

शीतमनुष्णं कुम्भीपृष्ठं यस्य तच्छीतबुधम् ॥

सोमेन त्वातनच्चीन्द्राय दधीति दध्ना । १४ ।

पयस्तेन दध्नातनक्ति ॥

यज्ञस्य संततिरसि यज्ञस्य त्वा संततिमनुसंतनोमी-
त्यग्निहोत्रोच्छेषणमन्ववधायायं पयः सोमं कृत्वा स्वां
योनिमपिगच्छतु । पर्णवल्कः पवित्रं सौम्यः सोमाद्धि
निर्मित इति परिवासनशकलमन्ववदधाति । १५ ।

द्वितीयमन्वस्य पलाशलिङ्गत्वाच्छ्रम्यां निवृत्तिः पूर्ववत् ॥ अथ प्रथमा-
तञ्चनद्रव्यस्य दध्नो विकल्पानाह ॥

इति त्रयोदशी कण्डिका ।

आषधयः पूतिकाः कलास्तण्डुलाः पर्णवल्का इत्या-
तञ्चनविकल्पाः । १ ।

आषधयो ब्रीह्यादयः । पूतिका लताविशेषाः । कला बदरीफलानि ।
पर्णवल्काः पलाशशकलानि ॥ अथ द्वितीयातञ्चनद्रव्यस्योच्छेषणस्य
नाशादौ प्रतिनिधिमाह ॥

उच्छेषणाभावे तण्डुलैरातञ्चान्तण्डुलाभाव आष-
धीभिः । २ ।

असत्युच्छेषणे न तत्पुनरागमयितव्यं न च लोपः कर्मणः । अपि तु तण्डुलैरातञ्च्यात्तदभावे ब्रीह्यादिभिरित्यर्थः ॥ एतेन सौमिके च पयस्यादावपि द्वितीयातञ्जनं व्याख्यातम् ॥

आपो हविःषु जागृत यथा देवेषु जाग्रथ । एवमस्मिन्यज्ञे यजमानाय जागृतेत्ययस्याच्चे दारूपाच्चे वाप आनीयादस्तमसि विष्णवे त्वा यज्ञायापि दधाम्यहम् । अङ्गिररिक्तेन पात्रेण याः पूताः परिशेरत इति तेनापिदधाति ॥ अमृन्मयं देवपात्रं यज्ञस्यायुषि प्रयुज्यताम् । तिरः पवित्रमतिनीता आपो धारय मातिगुरिति यजमानो जपति । ३ ।

गतौ ॥

यदि मृन्मयेनापिदध्यात्तृणं काष्ठं वापिधाने ऽनुप्रविध्येत् । ४ ।

मृन्मयेन वापिदध्यात् । तदा त्वस्मिंस्तृणं काष्ठं वा क्षिपेदित्यर्थः । तत्रामृन्मयमिति मन्त्रो लिङ्गविरोधान्निवर्तते ॥

विष्णो हव्यं रक्षस्वेत्यनधो निदधाति । ५ ।

गतः ॥

इमौ पर्णं च दर्भं च देवानां हव्यशोधनौ । प्रातर्घाय गोपाय विष्णो हव्यं हि रक्षसीति प्रज्ञातं शाखापवित्रं निदधाति । ६ ।

शाखापवित्रनिधानं प्रातर्दोहाय तत्रोपयोगात्प्रातर्वेषायेति लिङ्गाच्च ॥
तेन तद्विकारे षण्मुपयस्यादौ सद्यस्काले ऽपि भवत्येव । न च
भवति केवले दध्नि ॥

तथैव शाखया दर्भैर्वा सायंदोहवत्प्रातर्दोहाय वत्सान-
नपाकरोति । ७ ।

तथैवेति शाखान्तरस्य निरासः पवित्रस्य चेत्येके । गवां प्रस्थापनादि
त्वर्थलोपान्निवृत्तं रात्रावसंचारात् ॥

उपधाय कपालानि सायंदोहवत्प्रातर्दोहं दोहयति ।
आतश्चनापिधाने निधानं च निवर्तते । नासोमयाजी
संनयेत्संनयेद्वा । ८ ।

गताः ॥ अथ सांनाय्यदेवतायुवस्यां ब्राह्मणोक्तां दर्शयति ॥

नागतश्रीर्महेन्द्रं यजेत । चयो वै गतश्रिय इत्यु-
क्तम् । ९ ।

एवंप्रतीके ब्राह्मणे यदुक्तं तन्नचैवानुसंधातव्यम् । न पृथगभिधास्य-
त इति भावः । तत्र नागतश्रीर्महेन्द्रं यजेतेति प्रकृत्य गतश्रीशब्दा-
र्थसावज्ञाख्यातः ॥ चयो वै गतश्रियः शुश्रुवान्यामणी राजन्य इति ।
तत्र शुश्रुवान्वेदतदर्थयोः श्रुतवान् । ग्रामणीर्वैश्यपरिवृढः । राजन्यः
क्षत्रियः ॥ अत्र केचिच्छुश्रुक्शब्दार्थं विवदन्ते वदन्ति च शुश्रु-
वानिति त्रिवेदविदेवोच्यते नैकवेदवित् । गतश्रीशब्दव्युत्पत्तिवशा-
द्गता प्राप्ता श्रीर्येन स गतश्रीः । श्रीश्च त्रिवेदविदुषामृचः सामानि

यजुंषि सा हि श्रीरमृता सतामिति श्रुतेरिति ॥ तन्न विश्रम्भ-
 व्यम् । शुश्रुवच्छब्दव्युत्पत्त्या शुश्रुवांसे वै कवय इति श्रुतेरेकवे-
 दविदो ऽपि गतश्रीत्वाविरोधाच्च । नहि सा हि श्रीरमृता सता-
 मित्यत्रगादिसमुच्चयः प्रमाणवान्येन विरोधः स्यादेकैकस्यापि वेदस्य
 श्रीत्वोपपत्तेः । नहि गोहिरण्यव्रीहयो नृणां धनमित्युक्ते तेष्वेकैक-
 वतां धनवत्ता न गम्यते । अतो गतश्रीशब्दाविरोधात् शुश्रुव-
 च्छब्दाविरोधाच्च ॥ यथोक्त एव शुश्रुवान्गतश्रीशब्दार्थः एवं नित्यो
 गतश्रियो ध्रियत इत्यादावपि द्रष्टव्यम् ॥ अथ तेषां महेन्द्रो देवते-
 त्यस्यार्थः । तेषां गतश्रियां नित्यं महेन्द्रो देवता ततो ऽन्येषां
 सर्वेषां नित्यमिन्द्रः । यदि ते ऽपि महेन्द्रं धियत्तेरंस्तदा सांना-
 योपक्रमप्रभृति संवत्सरमिन्द्रमिष्ट्वा ततो व्रातपतीमिष्टिं निरूप्य तत
 ऊर्ध्वं कामं महेन्द्रं यजेरन्निति ॥ अयं चार्थः कल्पान्तरेषु व्यक्तो
 ऽनुसंधेयः । यथा शुश्रुवदादीनां नित्यं महेन्द्रयागमुक्ताह भार-
 द्वाजः अथेतर इन्द्रयाजिनः स य इन्द्रयाजौ महेन्द्रं धियत्तेत
 संवत्सरमिन्द्रमिष्ट्वेत्यादि ॥ अथ गतश्रियामपि मध्ये केषांचिच्छाखा-
 न्तरोक्तं विशेषमाह ॥

श्रौर्वो गौतमो भारद्वाजस्ते ऽनन्तरं सोमेज्याया
 महेन्द्रं यजेरन् । १० ।

ये ऽमी त्रयस्ते सोमयागात्प्रभृति नित्यं महेन्द्रं यजेरन्प्राक्
 सोमात्तु नित्यमिन्द्रम् । न तु तेषां संवत्सरमिन्द्रयागादिजिह्वमः ।
 स चायं कल्पः पूर्वोक्तेन वा विकल्पते शाखान्तरत्वात् । व्यवस्थितो

ऽयं विकल्प और्वादीनामित्यन्ये ॥ अथेमं विधिं सर्वेषां गतश्रिया-
मगतश्रियां च विकल्पयति ॥

यो वा कश्चित् । ११ ।

अनन्तरमित्यादेरनुषङ्गो यजेतेति विपरिणामश्च ॥

ततः संप्रेष्यति परिस्तृणीत परिधत्ताग्निं परिहितो
ऽग्निर्यजमानं भुनक्तु । अपां रस ओषधीनां सुवर्णी
निष्का इमे यजमानस्य सन्तु कामदुघा अमुचामुष्मिं-
स्लोक इति । १२ ।

अध्वर्योरन्यस्य परिस्तरितुरवचनात्स्वयमात्मानमनुजानीयादितिवदा-
त्मान एव संस्कारार्थः संप्रेषः । तेनाध्वर्युरेव परिस्तृणाति । संप्रेष-
मन्त्रस्तच्चैरेकश्रुत्या सकृद्भवति ॥

परिस्तरणीमेतामेके समामनन्ति । १३ ।

अस्मिंस्तु कल्पे मन्त्रः करणत्वादुपांशु चातुःस्वर्येण प्रत्यग्नि भवति ॥

उदगग्रैः प्रागग्रैश्च दर्भैरग्नीन्परिस्तृणाति । १४ ।

दर्भैः परिस्तरणीयैराधानक्रमेण परिस्तृणाति सर्वान् । द्वयोरेव तु
परिस्तरणमुक्तं ब्राह्मणे यथोपस्तीर्थः पूर्वश्चाग्निरपरश्चेति श्रुतेः ॥

उदगग्राः पश्चान्युरस्ताच्च । १५ ।

तेषु पश्चान्युरस्ताच्च ये दर्भास्त उदगग्रा भवन्ति । तत्र दक्षिणः
पक्ष उपरिष्ठाद्भवत्यधस्तादुत्तर इति भारद्वाजः ॥

एतत्कृत्वोपवसति । १६ ।

यदेतदग्न्यन्वाधानादि परिस्तरणान्तं कर्माक्तं एतावति कृते यजमान उपवसति । अथवैतत्परिस्तरणं कृत्वेत्यर्थः ॥ श्रौत्यागार्थो ऽग्निसमीपे नियमविशिष्टो वास उपवासः । नियमाश्च वक्ष्यन्ते । एवं तावद्यथाब्राह्मणमुपवासप्रकार उक्तः ॥ तत्रैवेदानीं शास्त्रान्तरीयं विधिं दर्शयति ॥

अग्न्यन्वाधानं वत्सापाकरणमिध्माबर्हिर्वेदो वेदिः । प्रागुत्तरात्परिग्राहान्कृत्वा श्वोभूत आयलेपं निनीयोत्तरं परिगृह्णीयात् । परिस्तरणं च । पूर्वद्युरमावास्यायां पौर्णमास्यां त्वन्वाधानपरिस्तरणोपवासाः । १७ ।

वत्सापाकरणशब्देनात्र सर्वपूर्वाक्तदोहतन्त्रलक्षणा । इध्माबर्हिरिति बर्हिःप्राथम्ये ऽपीध्मशब्दस्याजाद्यदन्तत्वात्पूर्वनिपातः । वेदो वेदिर्वेदानन्तरं वेदिकर्म तच्चोत्तरपरिग्राहवधि कृत्वा विरम्य शेषं श्वोभूत आयलेपनिनयनानन्तरं कुर्यात् । तत उत्तरकाले परिस्तरणं चेति ॥ एतानि कर्माण्यमावास्यायां पूर्वद्युर्भवन्ति । पौर्णमास्यां त्वन्वाधानादि त्रयमेव पूर्वद्युः सर्वमग्न्यदिध्माबर्हिर्ग्राद्युत्तरेद्युः ॥ नन्वेतौ कल्पौ किमिति वैकल्पिकौ व्याख्यायेते । यावता उक्तानामेव कर्मणं विषयव्यवस्थयेमावेव नित्यौ भवितुं युक्तौ विकल्पलिङ्गाभावात् । नैवं युक्तौ । कुतः । पूर्वत्र तावद्देदेरनुक्तत्वात् तदनुक्रमानुपपत्तेः पुरा बर्हिष आर्हर्तारिति लिङ्गविरोधात् तथा मन्त्रब्राह्मणयोर्विशेषेणोत्तरेद्युरायलेपनिनयनानन्तरमाह्नातक्रमाया वेदेरमावास्या-

यां पूर्वद्युःप्रतिकर्षविरोधात् पूर्वद्युरिष्माबर्हिः करोतीत्यविशेषश्रुत-
योरिष्माबर्हिषोः पौर्णमास्यामुत्तरेद्युस्तत्कर्षविरोधाच्च तथा कल्पा-
न्तरहोर्निर्धमविकल्पाभ्यां चतुर्णामपि कल्पानामुपन्यासाच्च । तस्मा-
द्यथोक्तैव व्याख्या साधीयसी ॥

सद्यो वा सद्यस्कालायां सर्वं क्रियते । १८ ।

आनन्तर्यादत्र पौर्णमास्यामित्येव संबध्यते नामावास्यायामिति ।
न चाधिकारादुभयसंबन्धः एकवचनात् तथा सद्यस्कालां पौर्णमा-
सीमिति भारद्वाजादिभिर्युक्तवचनाच्च ॥ तत्र सद्यस्कालानुवादेन
शाखान्तरीयसद्यस्कालविधिः सूचितः । स एव पुनर्याक्रियत इति
तदयमर्थः । सद्यस्कालां पौर्णमासीं कुर्वता सद्यः समाने ऽहनि
प्रधानस्य काले यजनीये ऽहनि सर्वमग्न्यन्वाधानादि क्रियते न
किञ्चिदपि पूर्वद्युरिति । केचित्तु पूर्वाह्ने पूर्यमाणचन्द्रां प्रतिपदं
सद्यस्कालेत्याचक्षते । तत्र मृग्यं प्रमाणम् ॥

इति चतुर्दशी कण्डिका ।

इति चतुर्थः पटलः ॥

उदित आदित्ये पौर्णमास्यास्तन्त्रं प्रक्रमयति प्रागु-
द्यादमावास्यायाः । १ ।

अङ्गसमुदायस्तन्त्रम् । तत्प्रक्रमयति यजमानो ऽध्वर्युणा । स्वार्थिको
वा णिच् द्रष्टव्यः गत्यर्थाश्चेति जुरादिषु पाठात् ॥ तत्रोदितहोमे

ऽपि प्रागुदयात्प्रक्रमो ऽमावास्यायाः । होष्यते तु तन्त्रमध्ये ऽपि
स्वकाले ऽग्निहोत्रम् । एवमन्यत्र विप्रक्रान्त इति लिङ्गात् ॥

चत्वार ऋत्विजः । २ ।

यजमानेन परस्यरेण चासमासार्थं वचनं ब्राह्मणानुकरणार्थं वा ॥

पूर्ववदग्नीन्परिस्तृणाति यद्यपरिस्तीर्णा भवन्ति । ३ ।

यद्यपरिस्तीर्णा भवन्तीत्यनेन परिस्तरणस्य कालविकल्पः सूच्यते
ऽर्थान्तरस्थानिरूपणाङ्गारद्वाजादिभिरत्रैव परिस्तरणवचनाच्च ॥

कर्मणे वां देवेभ्यः शक्यमिति हस्ताववनिज्य
यज्ञस्य संततिरसि यज्ञस्य त्वा संतत्यै स्तृणामि संतत्यै
त्वा यज्ञस्येति गार्हपत्यात्प्रक्रम्य संततामुलपराजीं
स्तृणात्याहवनीयात्तूष्णीं दक्षिणामुत्तरां च । ४ ।

ऋष्कं बर्हिस्तृणमुलप इत्याचक्षत उशीरदणमित्यन्ये ॥

दक्षिणेनाहवनीयं ब्रह्मयजमानयोरारासने प्रकल्प-
यति पूर्वं ब्रह्मणो ऽपरं यजमानस्य । ५ ।

गतः ॥

उत्तरेण गार्हपत्याहवनीयौ दर्भान्संस्तीर्य द्वन्द्वं
यच्चि पात्राणि प्रयुनक्ति दशापराणि दश पूर्वाणि । ६ ।

त्र प्रक्षाल्यैव प्रयुनक्तीति कल्पान्तराणि ॥

स्फ्यश्च कपालानि चेति यथासमाम्नातमपराणि

प्रयुज्य सुवं जुह्नुमुपभृतं ध्रुवां वेदं पाचीमाज्यस्थालीं
प्राशिचहरणमिडापाचं प्रणीताप्रणयनमिति पूर्वाणि । ७ ।

एवमत्र संख्योपदेशादेव सिद्धे पूर्वच दशत्वसंख्यावचनम् । विष्कति-
व्यनयोर्दशकयोर्मध्ये पात्रविष्टौ सत्यां तैः सहापि दशत्वसंपत्तिरेव
यथा स्यान्नाधिका संख्येति ॥ तत्र च लिङ्गं कपालभृद्यस्त्रे ऽपि
एतानि वै दश यज्ञायुधानीति दशत्ववचनम् । तेनाग्रयणादाबुलूख-
लादीनां नानात्वे ऽपि कपालवत्समानकार्याणामनेकेषामप्येकैक-
त्करणे न द्वन्द्वप्रयोगः । एवं पूर्वदशके ऽपि पश्चादिषु द्वितीयां जुह्नुं
द्वितीयामुपभृतमित्यादौ जुह्नादीनां द्रष्टव्यम् ॥

तान्युत्तरेणावशिष्टानि । ८ ।

द्वन्द्वं न्यञ्चि प्रयुनक्तीत्यन्वयः । तान्येवावशिष्टानि दर्शयति ॥

अन्वाहार्यस्थालीमश्मानमुपवेष्टं प्रातर्दीहपात्राणी-
ति । ९ ।

उपवेष्टमसंनयतः प्रातर्दीहपात्राणीत्येव सिद्धत्वात् । इतिः प्रकारव-
चनः । एवंप्रकाराणि वेदयोक्तवेदाग्रादीनि यैरर्थी भवतीत्यर्थः ॥

प्रणीताप्रणयनं पाचसंसादनात्पूर्वमेके समामनन्ति ।
खादिरः सुवः पर्णमयी जुह्नुराश्वत्थ्युपभृद्वैकङ्कती
ध्रुवा । १० ।

गताः ॥

एतेषां वा दृष्टानामेकस्य सुचः कारयेत् । ११ ।

सर्वेषामलाम्भे तेषामन्यतमेनापि सर्वाः स्तुचः कारयेत् । स्तुग्ग्रह-
णेन स्तुवो ऽपि गृह्यते स्तुचः संमार्ष्टि स्तुवमग्न इति लिङ्गात् एताव-
सदतामिति लिङ्गाच्च ॥

बाहुमाव्यो ऽरत्निमाव्यो वाग्राग्रास्त्वक्तौबिला हंस-
मुख्यः । १२ ।

अग्नभागे ऽयं मुखं यासां ता अग्नयाः । त्वग्भागे बिलं यासां
तास्त्वक्तौबिलाः । हंसमुखमिव मुखं यासां ता हंसमुख्यः । कर्तव्या
इति शेषः ॥ वायसपुच्छा हंसमुखप्रसेचना इति भारद्वाजः ।
तथाङ्गुष्ठपर्वमात्रबिलः स्तुवो भवत्यर्धप्रादेशमात्रबिलाः स्तुच इति च ॥

रूप्यः शम्या प्राग्निचहरणमिति खादिराणि । १३ ।

रूप्यो ऽस्याकृतिरादर्शाकृति प्राग्निचहरणं चमसाकृति वेति कात्या-
यनः । शम्याकृतिः समाख्यया व्याख्याता । बाहुमात्राः परिधयः
शम्या चेति भारद्वाजः । तथाङ्गुल्यधिकारे चत्वारो ऽष्टकाः शम्येति
कात्यायनः ॥

वारणान्यहोमार्थानि भवन्ति । १४ ।

गतः ॥

इति पञ्चदशी कण्डिका ।

अत्र पूर्ववत्पवित्रे करोति यदि न संनयति । १ ।

अत्र पात्रप्रयोगान्ते ॥

संनयतस्तु ते विभवतः । २ ।

संनयतस्तु ये सायंदोहार्थं ते एवाद्यापि कर्मणे प्रभवतः ॥

वानस्पत्यो ऽसि देवेभ्यः शुन्धस्वेति प्रणीताप्रणयनं
चमसमद्भिः परिक्षालयति तूष्णीं कंसं मृन्मयं च ।
कंसेन प्रणयेद्ब्रह्मवर्चसकामस्य मृन्मयेन प्रतिष्ठाकामस्य
गोदोहनेन पशुकामस्य । अपरेण गार्हपत्यं पवित्रा-
न्तर्हितं चमसं निधाय तस्मिन्को वो गृह्णाति स वो
गृह्णातु कस्मै वो गृह्णामि तस्मै वो गृह्णामि पोषाय व
इत्यप आनयति । ३ ।

गताः ॥

अपो गृह्णन्ग्रहीष्यंश्च पृथिवीं मनसा ध्यायति । ४ ।

मनसेति वचनान्न वाचा कीर्तयति ॥ ध्यानं चात्र पृथिव्यापो
ग्रहीष्यामीति विशिष्टप्रकारं केचिदिच्छन्ति । न तदादृत्यम् । यत्र
हि विशिष्टध्यानमाचार्यो मन्यते तत्र स्वयं विशेषं दर्शयति यथा
वायविडा ते मातेति वायुं मनसा ध्यायेत् । यददस्वन्द्रमसि कृष्णं
तदिहास्त्विति मनसा ध्यायति । शुचा त्वारपयामीति देव्यं मनसा
ध्यायन्नित्यादि । अतः केवलेषु ध्यानविधिषु न कश्चिद्विशेष इति ॥

उपबिलं चमसं पूरयित्वा प्रोक्षणीवदुत्पूयाभिमन्त्र्य
ब्रह्मन्नपः प्रणेष्यामि यजमान वाचं यच्छेति संप्रेष्यति
। ५ ।

उपबिलमा बिलसमौपात् ॥

सर्वच प्रसव उक्ते करोति । ६ ।

प्रसवो ऽनुष्ठा ॥

प्रणीयमानासु वाचं यच्छतो ऽध्वर्युर्यजमानश्चा हवि-
ष्कृतः । ७ ।

वाग्यमनं व्याख्यातम् ॥

को वः प्रणयति स वः प्रणयत्वपो देवीः प्रणयानि
यज्ञं संसादयन्तु नः । इरं मदन्तीर्धृतपृष्ठा उदाकुः सह-
स्रपोषं यजमाने न्यञ्चतीरिति समं प्राणैर्धारयमाणः
स्फ्येनोपसंगृह्याविषिञ्चन्हरति । ८ ।

समं प्राणैर्नासिकया संमितं स्फ्येनोपसंगृह्य स्फ्येन चमसमुपक्षेप्य ॥

पृथिवीं च मनसा ध्यायति । ९ ।

व्याख्यातः पूर्वेण ॥

को वो युनक्ति स वो युनक्तित्युत्तरेणाहवनीयमसं-
स्पृष्टा दर्भेषु सादयति । १० ।

असंस्पृष्टा द्रव्यान्तरेण ॥

नेङ्गयन्ति नेलयन्त्या संस्थातोर्दभैरभिच्छाद्य । ११ ।

ता दभैरभिच्छाद्या संस्थानाच्चेङ्गयन्ति न कम्पयन्ति । नेलयन्ति
नान्यच्च प्रेरयन्ति ॥ ता आहताः पिष्टसंयवनार्थाः तत्रासां विनि-
योगात् । दृष्टार्था भविष्यन्ति न त्वदृष्टार्थाः दृष्टे संभवत्यदृष्टकल्प-
नानवकाशात् पशूपसदादिषु संयवनाभावेन द्वारा दर्शनाच्च । यथा
तत्रतत्राह पवित्रे कृत्वा यजमान वाचं यच्छेति संप्रेष्यति वाग्यतः
पात्राणि संमृशतीति च । इष्टिविधे तु पशौ संयवनाभावे ऽपि
वचनादित्यविरोधः । तत्रापि पशुपुरोडाशार्था भविष्यन्ति । तस्मा-
त्पुरोडाशतन्त्र एव प्रणीता नान्यचेति सिद्धं भवति ॥ अन्यन्तु मतं
ब्राह्मणे तासां रक्षःशान्त्यादिद्वारा यज्ञरक्षार्थत्वेन स्तवनात् पाक-
यज्ञेष्वपि तद्विधानाच्च ॥ अदृष्टार्था एव सत्यः प्रभुत्वासंयवनायापि
स्मर्यन्ते तस्मादनिवृत्तिः सर्वचेति ॥ तदुक्तं भारद्वाजेन सर्वसंस्थासु
वा प्रणीता इति ॥

संविशन्तां दैवीर्विशः पात्राणि देवयज्याया इति
सपवित्रेण पाणिना पात्राणि संमृश्य । १२ ।

इति षोडशी कण्डिका ।

वानस्पत्यासि दक्षाय त्वेत्यग्निहोत्रहवलीमादत्ते ।
वेषाय त्वेति श्रूर्पम् । १ ।

समानदेशानां बहूनामपि सकृत्संमर्शनमन्त्रो बह्वभिधायित्वात् ।
देशभेदे त्वावर्तते ॥ तथा च भारद्वाजः मन्त्रव्यवाये मन्त्राभ्यासे

द्रव्यपृथक्त्वे ऽर्थपृथक्त्वे देशपृथक्त्वे चेति ॥ तस्य चादितश्चतुर्णां पदानां
पात्राभिधायित्वाद्विद्वत्तौ पात्रैकत्वद्वित्यर्थार्थमूहः ॥

प्रत्युष्टं रक्षः प्रत्युष्टा अरातय इत्याहवनीये गार्ह-
पत्ये वा प्रतितप्य यजमान हविर्निर्वप्यामीत्यामन्त्र-
यते । २ ।

यजमानमिति शेषः ॥

प्रवसत्यग्ने हविर्निर्वप्यामीति । ३ ।

प्रवसति यजमाने ऽग्निमामन्त्रयते ॥

उर्वन्तरिक्षमन्विहीति शकटायामिप्रव्रजति । ४ ।

शकटाय शकटं प्रति ॥

अपरेण गार्हपत्यं प्रागीषमुदगीषं वा नद्वयुगं शक-
टमवस्थितं भवति ब्रीहिमद्यवमद्वा । ५ ।

सुक्तानुबुक्तमपि नद्वयुगमेवावतिष्ठते ॥

धूरसीति दक्षिणां युगधुरमभिमृशत्युत्तरां वा । ६ ।

धूरिति युगच्छिद्रयोरन्तरालमाख्यायते । ते द्वे भवतो युगस्य तयो-
रन्यतरामभिमृशति नेभयम् । यस्त्वत्र कैश्चिदर्शपूर्णमासवद्भूरावभि-
मृश्येति लिङ्गविरोधस्योदितः स तु तत्र मन्त्रमाचातिदेशार्थतया
तत्रैव परिहरिष्यते ॥

त्वं देवानामसि सस्त्रितममित्युत्तरामीषामालभ्य जप-
ति । ७ ।

ईषे युगशकटयोः संबन्धके दारुणी ॥

विष्णुस्त्वाक्रंस्तेति सव्ये चक्रे दक्षिणं पादमत्याधाया-
हुतमसि हविर्धानमित्यारोहति । ८ ।

गतः ॥

उरु वातायेति परीणाहमपच्छाद्य मिचस्य त्वा चक्षु-
षा प्रेक्ष इति पुरोडाशीयान्प्रेक्षते । ९ ।

परितो नीडे नद्धः कटः परीणाहः । अपच्छाद्य अपोद्धृत्य ।
पुरोडाशीयास्तदर्या ब्रीहियवाः ॥

निरस्तं रक्षो निरस्तो ऽघशंस इति यदन्यत्पुरोडा-
शीयेभ्यस्तन्निरस्योर्जाय वः पयो मयि धेहीत्यभिमन्य
दशहोतारं व्याख्याय शूर्पे पवित्रे निधाय तस्मिन्नग्नि-
होत्रहवण्या हवींषि निर्वपति तथा वा पवित्रवत्या
। १० ।

व्याख्यानमिह जपो ऽभिप्रेतः यत्र जपा याजमाना इति सिङ्गात् ।
देवतार्थत्वेन पृथक्करणं निर्वापः । तथा वा पवित्रवत्येति तस्यां पवि-
त्रनिधानविकल्पः ॥

ब्रीहिन्यवान्वा । ११ ।

हवींषि निर्वपतौत्यन्वयः ॥ यद्यपि प्राग्ब्रीहिमद्यवमदिति शकटवि-
शेषणब्रीहियवयोर्हविष्यं सूचितं तथापि तस्यास्फुटत्वात्तदुद्घाटनार्थः
पुनरुपन्यासः ॥

यच्छन्तां पञ्चेति मुष्टिं गृहीत्वा सुचि मुष्टिमोष्य
देवस्य त्वेत्यनुद्रुत्याग्नये जुष्टं निर्वपामीति चिर्यजुषा
तूष्णीं चतुर्थम् । १२ ।

निर्वपतीत्यन्वयः ॥

इति सप्तदशी कण्डिका ।

एवमुत्तरं यथादेवतमग्नीषोमाभ्यामिति पौर्णमा-
स्याम् । इन्द्राग्निभ्यामित्यमावास्यायाम् । १ ।

पूर्वेण सह निर्वप उत्तरत्रविभागवचनात् । संनयदसोमयाजिनो-
रैन्द्राग्नाग्निषोमीयनिवृत्तिर्यथादेवतमिति वचनात् । यथादेवतमित्य-
नेनैव सिद्धे पुनरग्नीषोमाभ्यामिति वचनं क्रमप्राप्तमन्त्रविनियोगार्थं
इन्द्राग्निभ्यामिति तु शाखान्तरमन्त्रप्रदर्शनार्थम् । अथवा यथादेव-
तमित्यस्यैव व्याकरणार्थमुभयमित्यलमतिक्लेशेन ॥ तच्चासोमयाजिनः
सांनाय्याग्नीषोमीयविकारानपि नेच्छन्ति चोदकप्राप्तमेषामपि प्रकृ-
तिधर्मसोमोत्तरकालभावित्वमिति । यथाजुर्मोमांसकाः सांनाय्या-
ग्नीषोमीयविकारा ऊर्ध्वं सोमात्प्रकृतिवदिति । पशुस्तु वचनाङ्ग-
विष्यति ॥

चतुरो मुष्टीन्निरूप्य निरुत्तेष्वन्वोप्येदं देवानामिति
निरुप्तानभिमृशति । इदमु नः सहेत्यवशिष्टान् । २ ।

पुनश्चतुर्मुष्टिग्रहणात्प्रतिदेवतमन्वावापः । निरुत्तेष्विति निरुत्तैरेव सहे-

त्यर्थः ॥ अथापरा व्याख्या । कैश्चित्कल्पकारैरुक्तं चतुरो मुष्टीन्नि-
 ष्यान्वोष्यैवमुत्तरं निर्वपतीति । तस्मिराभायोच्यते चतुरो मुष्टीन्नि-
 ष्य ततः सर्वेष्वपि हविःषु निरुप्तेष्वन्वोष्य तत इदं देवानामित्यभि-
 मृशतीति ॥ चतुरो मुष्टीन्निष्येत्यनेन यत्र चतुर्मुष्टिर्निर्वापस्तत्रैवान्वा-
 वापो नान्यत्र । तस्मादातिथ्यायामन्वावापो न विद्यत इत्युक्तं भव-
 ति । तथा च सवनौषेष्वनुवदिष्यति निरुप्तेष्वन्वोष्येदं देवानामित्ये-
 तदादि कर्म प्रतिपद्यत इति ॥

स्फात्यै त्वा नारात्या इति निरुप्तानेवाभिमन्त्येदमहं
 निर्वरुणस्य पाशादित्युपनिष्क्रम्य स्वरभिव्यस्थमिति प्राङ्
 प्रेक्षते । ३ ।

निरुप्तानेव नावशिष्टान् । उपनिष्क्रम्य किञ्चिच्चलित्वा ॥

सुवरभिव्यस्थमिति सर्वं विहारमनुवीक्षते । वैश्वान-
 नरं ज्योतिरित्याहवनीयं स्वाहा द्यावापृथिवीभ्यामिति
 स्कन्नानभिमन्त्य हंहन्तां दुर्या द्यावापृथिव्योरिति प्रत्य-
 वरोहोर्वन्तरिक्षमन्विहीति हरति । ४ ।

गतः ॥

अदित्यास्त्वोपस्थे सादयामोत्यपरेण गार्हपत्यं यथा-
 देवतमुपसादयति । ५ ।

यथादेवतमिति वचनादुत्तरापि देवतानुक्रमणीया । तत्र तु मन्त्र-
 स्वभाखातमयोग्यान्वयत्वादिपरिणतमन्वीयते यथाग्ने हव्यं रक्षस्वामी-

षोमौ हव्यं रक्षेथामिति ॥ वैमृधे तु समानतन्त्रे योग्यान्वयमपि
तद्वायान्नानुषज्यत इति न्यायेनालम्बान्वयमिति रक्षेति पुनःप्र-
योगः ॥

आहवनीयं वा यद्याहवनीये अपयति । ६ ।

आहवनीयमपरेणोपसादयतीत्यन्वयः ॥

यदि पात्र्या निर्वपेद्दक्षिणतः स्फ्यमुपधाय तस्यां स-
र्वाञ्छकटमन्त्राञ्जपेत् । ७ ।

यदि पात्र्या इति विकल्पविधिरनुवादसरूपः । पात्र्यां पुरोडाशी-
यानेष्य तां शकटस्थानस्थामन्वारभ्य मन्त्राञ्जपेत् । सर्वानिति न
कस्यचिदर्थलोपास्तेषां इत्यर्थः ॥

इत्यष्टादशी कण्डिका ।

इति पञ्चमः पटलः ॥

सश्रूकायामग्निहोत्रहवण्यामप आनीय पूर्ववदुत्पू-
याभिमन्त्र्य ब्रह्मन्प्रोक्षिष्यामीति ब्रह्माणमामन्त्र्य देवस्य
त्वेत्यनुद्रुत्याग्नये वो जुष्टं प्रोक्षामीति यथादेवतं हवि-
स्त्रिः प्रोक्षन्नाग्निमभिप्रोक्षेत् । १ ।

श्रूका धान्यपुच्छानि । सकृन्मन्त्रप्रोक्षणे संख्यायुक्तेति न्यायात् त्रिर्य-
जुषेत्यवचनाच्च ॥ स च सावित्रादिरग्नीषोमाभ्यामित्यन्तः पौर्णमासे ।
दर्शे तु देवतावशाद्विकर्तव्यो यथादेवतमिति वचनात् । केचित्तु

वो जुष्टं प्रोक्षामीत्यस्य त्रिपदस्य प्रतिदेवतमनुषङ्गमिच्छन्ति । तद-
युक्तं सावित्रप्रसवादिविशिष्टैकप्रोक्षणाभिधायिनो यथोक्तस्यैकमन्त्रस्य
सकृत्पठितैरेव तैर्योग्यान्वयैर्निराकाङ्क्षत्वात् साकाङ्क्षत्वादिलक्षणत्वाच्चा-
नुषङ्गस्य । मन्त्रभेदाभ्युपगमे सावित्रस्याप्यनुषङ्गप्रसङ्गः । किं चाभ-
विष्यदप्यनुषङ्गो मन्त्रभेदश्च यदि निर्वापवत् प्रोक्षणमपि पृथग्घवि-
षामेव शिष्येत । न चैवमिष्यते संसृष्टत्वात्तेषामेकस्यत्वाच्च । वक्ष्यति
च यानि विभवन्ति सकृत्तानि क्रियन्त इति । तस्माद्यथोक्तमेव
युक्तं मन्त्ररूपम् ॥ तथा च पेठुः कल्पान्तरकाराः यथाग्नये वो
जुष्टं प्रोक्षाम्यग्नीषोमाभ्याममुष्मा अमुष्मा इति यथादेवतमित्यादि ॥

यं द्विध्यात्तस्याभिप्रोक्षेत । २ ।

अभिप्रोक्षणे यज्ञोपघातप्रायश्चित्तं च वक्ष्यति । अतो न प्रमदित-
व्यमिति भावः ॥

उत्तानानि पात्राणि पर्यावर्त्य शुन्धध्वं दैव्याय कर्मण
इति त्रिः प्रोक्ष्य प्रोक्षणीशेषमग्रेण गार्हपत्यं निधाय
देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इति कृष्णाजिनमादायाव-
धूतं रक्षो ऽवधूता अरातय इत्युत्करे चिरवधूनेत्यूर्ध्व-
ग्रीवं बहिष्ठाद्विशसनम् । ३ ।

शुन्धध्वमिति पात्राभिधानाद्विद्वतौ यथार्थमूहः । अपामभिधाना-
दनूह इति केचित् । तदयुक्तं कर्मणो ऽश्रुतत्वादिति शोधकद्रव्या-
भिधायिनः सकर्मकस्य शुन्धतेः सर्वत्र अवणात्प्रायः परस्मैपददर्श-
नाच्च तथा शोधकद्रव्याभिधायिनः शुद्धतिपदस्याकर्मकस्य विपर्य-

याच । यथा आपो अस्मान्मातरः शुन्धन्तु । ता नः शुन्धन्तु
 शुन्धनीः । शुन्धन्तु शुचयः शुचिम् । सर्वा पात्राणि शुन्धत ।
 पर्णवल्कमुत शुन्धतेत्यादि तथा शुन्धतां लोकः पितृषदनः ।
 शुन्धन्तां पितरः । देवेभ्यः शुन्धध्वं । वानस्पत्यो ऽसि देवेभ्यः
 शुन्धस्वेत्यादि । तस्माद्यथार्थमूहः ॥ समानदेशानां च सकृन्मन्त्रः
 पूर्ववत् ॥ प्रोक्षणीशेषनिधानमिध्मावर्हिर्वेदिप्रोक्षणार्थम् । अतो ऽवमृष्टे
 ऽस्य बर्हिराद्यभावे निवृत्तिः ॥ बहिष्टाद्विशसनमिति यथावधू-
 यमानस्य बहिः पृष्ठभागो भवत्यन्तर्लोकभागस्तथेत्यर्थः ॥

अदित्यास्त्वगसीत्युत्तरेण गार्हपत्यमुत्करदेशे वा प्रती-
 चीनग्रीवमुत्तरलोमोपस्तृणाति । ४ ।

गतः ॥

पुरस्तात्प्रतीचीं भसदमुपसमस्यति । ५ ।

भसदं कटिप्रदेशं पुरस्ताद्भागेनाधस्तात्प्रतीचीं गमयित्वानन्तरप्रदेशेन
 सह द्विगुणितां करोतीत्यर्थः । पुरस्तादिति सिद्धानुवादो ब्राह्म-
 णानुकरणेन ॥

अनुत्सृजन्नुलूखलमधिषवणमसीति तस्मिन्नुलूख-
 लमधिर्वर्तयति । ६ ।

अधिर्वर्तयति प्रतिष्ठापयति ॥

अनुत्सृजन्नुलूखलमग्नेस्तनूरसीति तस्मिन्हविरावपति
 चिर्यजुषा तूष्णीं चतुर्थम् । ७ ।

वामेनानुत्सर्गः सामर्थ्यात् ॥

अद्रिरसि वानस्पत्य इति मुसलमादाय हविष्कृदे-
हीति चिरवहन्ति । अनवघ्नन्वा हविष्कृतं ह्वयति । ८ ।

चातुःस्वर्ग्येणोपांशु सकृच्च मन्त्रः करणमन्त्रत्वे । विपर्ययस्वाङ्गा-
नार्थत्वे । आङ्गानं चात्र देवतारूपस्य हविष्कृतो वेदितव्यं य
एव देवानां हविष्कृतस्तान्कथयतीति श्रुतेः । मानुषस्यैवावहन्तुर्वक्ष्य-
मानस्याङ्गानं संनिधेः ॥ तथा च बोधायनः । हविष्कृदेहीति
पर्जन्य एवैष उक्तो भवति । अथाप्युदाहरन्ति हविःसंस्कारिणमे-
वैतदाहेति ॥

हविष्कृदेहीति ब्राह्मणस्य हविष्कृदागहीति राज-
न्यस्य हविष्कृदाद्रवेति वैश्यस्य हविष्कृदाधावेति शूद्रस्य
। ९ ।

शूद्रस्येति निषादस्थपत्यर्थम् ॥

प्रथमं वा सर्वेषाम् । १० ।

यजुरिति शेषः ॥

अथ रक्षो दिवः सपत्नं वध्यासमित्यवहन्ति । ११ ।

पूर्वं चिरवहतमन्वहतं वा हविर्यावद्वैतुष्यमध्युर्वहन्ति ॥

इत्येकोनविंशी कण्डिका ।

उच्चैः समाहन्तवा इति संप्रेष्यति । १ ।

समाहन्तत्रै समाहन्तव्यम् ॥

कुटरुरसि मधुजिह्व इत्याग्नीध्रो ऽश्मानमादायेषमा-
वदोर्जमावदेति दृषदुपले समाहन्ति । २ ।

दृषच्चोपला च दृषदुपलम् । तस्मिन्समाहन्ति । तत्र तु

द्विर्दृषदि सकृदुपलायां त्रिः संचारयन्नवकृत्वः संपा-
दयति । ३ ।

सकृदुक्तेन मन्त्रेण द्विर्दृषदि सकृदुपलायां च क्रियासंचारणमेकः
संचारणपर्यायः । तस्यैव द्विरावृत्त्या नवकृत्वः समाहननं संपादयति ।
यत्र पर्यायसमाप्तिस्तत्रोपक्रमः पर्यायान्तरस्थेत्येके ॥ समाहननं चैतद्व-
षदुपलभंस्कारार्थत्वाच्चर्वादितन्त्रे निवर्तते । यथोक्तं भारद्वाजेन असति
द्रव्ये कर्मलोपो यथा चरौ समाहननमाप्येभ्यो निनयनमिति ॥

सावित्रेण वा शम्यामादाय तथा समाहन्ति । ४ ।

सावित्रो देवस्य त्वेत्यादिः । स यत्रादानार्थस्तत्रादद इति मन्त्रान्तः
आदद इन्द्रस्य आदद ऋतस्य त्वा आददे गावेत्यादिलिङ्गात् ॥

वर्षवृद्धमसीति पुरस्ताच्छूर्पमुपोहत्युत्तरतो वा । ५ ।

पुरस्तादुलूखलस्योपोहत्युपयच्छति ॥

वर्षवृद्धा स्थेत्यभिमन्त्र्य प्रति त्वा वर्षवृद्धं वेत्त्वित्यु-
द्वपति । ६ ।

पुरोडाशीयानिति शेषः ॥

परापूतं रक्षः परापूता अरातय इत्युत्करे परा-
पुनाति । ७ ।

परापवनं व्याख्यातम् ॥

प्रविद्धं रक्षः पराधाता अभिचा इति तुषान्प्रस्कन्द-
तो ऽनुमन्त्रयते । ८ ।

गतः ॥

मध्यमे पुरोडाशकपाले तुषानोप्य रक्षसां भागो
ऽसीत्यधस्तात्कृष्णाजिनस्योपवपत्युत्तरमपरमवान्तरदे-
शम् । ९ ।

प्रथमोपधेयस्यापि कपालयोगे मध्यमभावितादस्य मध्यमत्ववादः ।
पुरोडाशकपाल इति वचनात्पुरोडाशार्थं प्रयुक्तेनैव कपालेनोपव-
पति । अवान्तरदेशं कोणदेशं प्रति ॥

हस्तेनोपवपतीति बह्वृचब्राह्मणम् । १० ।

हस्तकपालविकल्पः पुरोडाशतन्त्रेषु । चर्वादितन्त्रे तु हस्तो व्यवति-
ष्ठते कपालाभावात् ॥

अङ्घ्रिः कपालं संस्पर्श्य प्रज्ञातं निधायाप उपस्पृश्य
वायुर्वो वि विनक्ति विविच्य देवो वः सविता हिर-
ण्यपाणिः प्रतिगृह्णात्विति पात्यां तण्डुलान्प्रस्कन्दयि-
त्वादभ्येन वञ्चक्षुषावपश्यामि रायस्योषाय वर्चसे सुप्र-
जास्वाय चक्षुषो गोपीथायाशिषमाशास इत्यवेक्ष्य
चिष्मलीकर्तवा इति संप्रेष्यति । ११ ।

तुषोपवपनस्य राक्षसत्वादेव सिद्धे ऽपामुपस्पर्शनवचनं क्रमार्थम् ।
तथा यदेव रक्षसामुपकारकं तदेव राक्षसं न तु रक्षःसंबन्धमात्रा-
दिति ज्ञापनार्थं च । अतः परापवनादौ न भवति । विवेकफली-
करणे व्याख्याते । त्रिफलौक्ये फलीकरणं त्रिः कर्तव्यमित्यर्थः ॥

या यजमानस्य पत्नी साभिद्रुत्यावहन्ति । १२ ।

गतः ॥

यो वा कश्चिद्विद्यमानायाम् । १३ ।

अविद्यमानायामनालम्बुकत्वादिना निमित्तेनासंनिहितायामभावे च
तस्या इत्यर्थो ऽविशेषात् । वक्ष्यति च पत्यभावे तेजआदि लुप्यत
इति । ननु पत्नीवदस्याग्निहोत्रं भवति । युक्ता मे यज्ञमत्वासाता
इत्यादिना कर्मणः पत्नीवत्त्ववचनान्तदभावे कर्मैव न संवर्तते ।
नैवम् । कर्म न संवर्ततानङ्गत्वे अङ्गत्वे तु संवृत्तं स्यात् । कुतः ।
अस्याग्निहोत्रं मे यज्ञमिति यजमानस्यैव स्वामित्वस्थापनाच्च न
पत्याः तथा ब्रौह्मिवपश्चाज्यपयःकपालपत्नीसंबन्धानीति तस्याः प्रसि-
द्धाङ्गसमभिव्याहाराच्च ॥ तथा कर्मचोदना अपि यजमानमेवाधि-
कुर्वन्ति न पत्नीं । यथा वसन्ते ब्राह्मणो ऽग्निमादधीताग्निहोत्रं
जुहुयाद्दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत स्वर्गकाम इत्यादि । बह्वृचब्राह्मणे
चोक्तं तस्मादपत्नीको ऽप्यग्निहोत्रमाहरेदिति ॥ किं चोद्घाटितमे-
तत्कल्याणरकारैः पत्यभावे ऽप्यग्निसङ्गावं वदद्भिः । भारद्वाजस्तावत्
अथ यद्यपत्नीकः स्यादुभाभ्यां तस्य संस्कार औपासनाग्निहोत्राभ्या-
मिति । तथा च तलवकारकल्पे जैमिनिः आहिताग्नेश्चेत्पूर्वं जाया
म्रियेत तां निर्मन्थ्येन दहेत्संतपनेन वेति । तथाह्यर्थेणानाहिताग्निं

पत्नीं चेत्याश्वलायनः ॥ किं चाचारो ऽप्यत्र दृष्टः श्रिष्टतमानां
पूर्वेषां यथा कण्विभाण्डकभीष्मादीनां यथा च भगवतो दाशरथेः ।
किं च महाधिकारे ऽपि पत्न्या यजमानसाम्यं तावन्नास्त्येव । यथोक्तं
मीमांसकैः यावदुक्तमाशौर्ब्रह्मचर्यमतुल्यत्वादिति तस्मात्सिद्धमभावे
ऽपि पत्न्या न कर्मणो निवृत्तिरिति ॥

इति विंशी कण्डिका ।

देवेभ्यः शुन्ध्यध्वं देवेभ्यः शुन्ध्यध्वं देवेभ्यः शुम्भध्व-
मिति सुफलीकृतान्करोति । तूष्णीं वा । १ ।

मन्त्रचयान्ते ऽवघातः प्रतिमन्त्रमित्यवचनात् ॥

प्रक्षाल्य तुण्डलांस्त्रिफलीक्रियमाणानां यो न्यङ्गो
अवशिष्यते । रक्षसां भागधेयमापस्तत्प्रवहतादित इत्यु-
त्कारे चिर्निनयति । २ ।

फलीकरणोदकनिनयनमपि तुषोपवपनवद्राक्षसं रक्षसां भागधेयमिति
मन्त्रलिङ्गात् तुषैर्व फलीकरणैर्देवा हविर्यज्ञेभ्यो रक्षांसि निरभजन्निति
बह्वृचश्रुतेश्च । तस्मान्निनीयोदकमुपस्पृशति ॥

अत्र कृष्णाजिनस्यादानादि प्रागधिवर्तनात्कृत्वा
दिव स्तम्भनिरसीति कृष्णाजिन उदीचीनकुम्भां शम्यां
निधाय धिषणासि पर्वत्येति शम्यायां दृषदमत्याधाय
धिषणासि पार्वतेयीति दृषद्युपलामत्यादधाति । ३ ।

शम्यायाः स्थविष्ठो ऽन्तः कुम्बम् ॥

पूर्ववदनुत्सर्गः । ४ ।

उलूखलादिवदुत्तरोत्तरस्य निहतस्य शम्यादेर्वामेनानुत्सर्गः ॥

अंशव स्थ मधुमन्त इति तण्डुलानभिमन्त्य देवस्य
त्वेत्यनुद्रुत्याग्नये जुष्टमधिवपामीति यथादेवतं दृषदि
तण्डुलानधिवपति त्रिर्यजुषा तूष्णीं चतुर्थम् । ५ ।

अधिवपनमन्त्रः प्रोक्षणमन्त्रेण व्याख्यातः । तद्यथाग्नये जुष्टमधिव-
पान्यग्नीषोमाभ्यामिन्द्राय वैश्वधाय धान्यमसि धिनुहि देवानि-
त्यादि । तण्डुलास्तु यावन्तः सक्तापेष्टुं शक्यन्ते तावतो ऽधिवपति ॥

प्राणाय त्वेति प्राचीमुपलां प्रोहत्यपानाय त्वेति
प्रतीचीं व्यानाय त्वेति मध्यदेशे व्यवधारयति प्राणाय
त्वापानाय त्वा व्यानाय त्वेति संततं पिनष्टि । ६ ।

गताः ॥

दीर्घामनु प्रसितिमायुषे धामिति प्राचीमन्ततो
ऽनुप्रोह्य देवो वः सविता हिरण्यपाणिः प्रतिशृङ्खलत्विति
कृष्णाजिने पिष्टानि प्रस्कन्दयित्वादब्धेन वश्चक्षुषावेक्ष्य
इत्यवेक्ष्यासंवपन्ती पिंषाणूनि कुरुतादिति संप्रेष्यति । ७ ।

असंवपन्ती दृषदि तण्डुलानसंगतानावपन्ती पिंष पिण्डपिष्टानि
चाणूनि कुर्वित्यवशिष्टतण्डुलार्थः पत्न्या दास्या वा प्रैषः ॥

दासी पिनष्टि पत्नी वा । ८ ।

ते अपि कृष्णाजिन एव पिष्टः ॥

अपि वा पत्यवहन्ति शूद्रा पिनष्टि । ९ ।

पूर्वं पत्याः फलीकरणावघातमुक्त्वा ततः पेषणे ऽपि दास्या सह विकल्प उक्तः । अनेन पुनःपेषणे दास्या नियमो वर्ण्यते । पत्यवघातमेव करोति न पेषणं तन्तु शूद्रा दास्येव करोति ॥

इत्येकविंशौ कण्डिका ।

इति षष्ठः पटलः ॥

आहवनीये गार्हपत्ये वा हवींषि अपयति । १ ।

अधिकारादौषधहविर्विषयो ऽयमग्निविकल्पः । हवींषीति बद्धवचन-
मैन्द्राग्नापेक्षया । सांनाय्ययोस्तु पदेशातिदेशाभ्यां गार्हपत्य एव व्यव-
तिष्ठते अपणम् ॥

दृष्टिरसि ब्रह्म यच्छेत्युपवेष्टमादाय रक्षसः पाणिं
दहाहिरसि बुध्निय इत्यभिमन्त्र्यापाग्ने ऽग्निमामादं
जहीति गार्हपत्यात्यत्र्यच्चावज्जारौ निर्वर्त्य निष्क्रव्यादं
सेधेति तयोरन्यतरमुत्तरमपरमवान्तरदेशं निरस्या देव-
यजं वहेति दक्षिणमवस्थाप्य ध्रुवमसीति तस्मिन्मध्यमं
पुरोडाशकपालमुपदधाति । २ ।

अभिमन्त्रणस्याग्निलिङ्गत्वे ऽपि कर्मतया प्रकृत उपवेश एवाभि-
मन्त्रणेनान्वयमर्हति कर्मान्तरानुपादानात् । न च लिङ्गविरोधस्त-
स्यैवाग्निप्रेरकस्याग्निवदुपचारात् ॥ तथा चैतं मन्त्रमुपवेष्टादान एव
सत्याषाढो विकल्पितवान् ॥ निर्वर्त्य निष्कृत्य दक्षिणमवस्थाप्य निर-
स्तादन्यं दक्षिणतो ऽवस्थाप्य ॥

निर्दग्धं रक्षो निर्दग्धा अरातय इति कपाले ऽङ्गार-
मत्याधाय धर्चमसीति पूर्वं द्वितीयं संस्पृष्टम् । धरुणम-
सीति पूर्वं तृतीयम् । चिदसि विश्वासु दिक्षु सीदेति
मध्यमादक्षिणम् । परिचिदसि विश्वासु दिक्षु सीदेति
मध्यमादुत्तरम् । ३ ।

उपदधातीति शेषः ॥

यथायोगमितराणि । ४ ।

अतः पराणि यथायोगमुपदधाति यथा पुरोडाशप्रतिष्ठापनयोग्यो
योगः संपद्यते तथेत्यर्थः ॥

इति द्वाविंशौ कण्डिका ।

मरुतां शर्धो ऽसीति षष्ठम् । धर्मासीति सप्तमम् ।
चित स्थेत्यष्टमम् । १ ।

गतः । न्युजानि सर्वाण्युपधेयानि उत्तानेषु कपालेष्वधिश्रयतीति
क्वचिद्व्यक्तदर्शनात् ॥

एवमुत्तरं कपालयोगमुपदधाति । २ ।

एवमङ्गारनिर्वर्तनादिना विधिनोपदधाति । तन्वमुपवेषादानं विभु-
त्वात् ॥

अपि वा मध्यममुपधाय सव्यस्य पाणेरङ्गुल्याभिनि-
धाय निर्दग्धं रक्षो निर्दग्धा अरातय इति कपाले
ऽङ्गारमत्याधाय धर्वमसीति तस्मादपरं धरुणमसीति
तस्मात्पूर्वं यथायोगमितराणि । ३ ।

अभिनिधायवपौद्य ॥

तस्यतस्याङ्गुल्याभिनिधानमङ्गाराधिवर्तनं च वाज-
सनेयिनः समामनन्ति । ४ ।

तस्यतस्य प्रतिकपालमित्यर्थः ॥

चित स्थोर्ध्वचित इत्यूर्ध्वमष्टाभ्य उपदधाति तूष्णीं
वा । ५ ।

उत्तरकपालयोगविषयो ऽयं विधिः । प्रथमे ऽसंभवात्तेनाग्नेयवि-
कारेषु न भवति । तत्र तु कपालाधिक्ये समशः प्रतिविभज्येति
न्यायेनाष्टानामेव मन्त्राणां प्रतिविभागः ॥

ष्टगूणामङ्गिरसां तपसा तप्यध्वमिति वेदेन कपाले-
ष्वङ्गारानध्युह्य मदन्तीरधिश्रयति । ६ ।

अङ्गाराधूहनस्य प्रतिकपालयोगमावृत्तिः । आपस्तम्भा मदन्त्य इत्या-

व्यायन्ते तासामर्थे ऽपः प्रणीताभ्यो ऽधिअयति प्रणीताभिः संयौ-
तीति वचनादासामपि संयवनार्थत्वाच्च । लौकिकीभ्य इत्यन्ये ॥
अत्र गोप्रतीक्षणादिविधिना प्रातर्दोहं दोहयति । व्याख्यातो ऽस्य
अपणाम्निः ॥

इति त्रयोविंशी कण्डिका ।

इति सप्तमः पटलः ॥

प्रक्षालितायां पात्र्यां निष्टप्तोपवातायां पवित्रवत्यां
पिष्टानि संवपति देवस्य त्वेत्यनुद्रुत्यामये जुष्टं संवपा-
मीति यथादेवतं त्रिर्यजुषा तूष्णीं चतुर्थम् । १ ।

शुद्धायामपि तदानीं प्रक्षालितायां निष्टपनेन शुष्कायां पात्र्यां
क्षणाजिनात्पिष्टानि संवपति । ज्ञेयसु व्याख्यातः ॥

संवपन्वाचं यच्छति तामभिवासयन्विस्तृजते । २ ।

वक्ष्यति पुरोडाशे भस्माधूहतीति तदभिवासनमित्युच्यते भस्मना-
भिवासयतीति ब्राह्मणानुकारात् ॥

प्रोक्षणीवत्पिष्टान्युत्पूय प्रणीताभिः संयैति । ३ ।

संयैति मिश्रयति ॥

अन्या वा यजुषोत्पूय यदि प्रणीता नाधिगच्छेत् । ४ ।

यानि प्रणीतारहिततन्त्राणि प्रसङ्गीनि प्रणीतापेक्षाणि कर्माणि
यथा सौमविधे पशौ पशुपुरोडाशः सौमिकेषु पशुषु सवनीया

देविका देवमुवां हवींषीत्यादि तद्विषयो ऽयं विधिः ॥ किमर्थ-
स्तर्हि वाशब्दः । प्रणीताभिर्विकल्पार्थः । तदर्थमपः प्रणीय ताभिर्वा
संयौत्यन्याभिर्वेत्यर्थः । सत्याषाढस्त्वाह यदि प्रणीता नाधिगच्छेदि-
त्यापदर्थो वाद इति ॥ नात्रापामभिमन्त्रणमुत्पूयाभिमन्त्र्येत्यन्यत्र
विशेषवचनात् । चरुषु अपणार्थान्यथाज्यदधिपयांसि यथार्थमूहे-
नात्पूय सपवित्रायां स्थास्यामानीय तेष्मत्पूतांश्चरव्यानावपति पवि-
त्रवत्याज्ये कणानावपतीति लिङ्गात् । तत्र पयोघृतादेश्चरुअपणा-
र्थस्थोहेनोत्पवनमभिमन्त्रणं चाह सत्याषाढो यथा देवस्त्वा सवि-
तोत्पूनात्वित्युत्पवनं संनमति पयो देवायेष्वगेग्वग्र इत्यभिमन्त्रण-
मिति । श्रुते नेदीयसि वाज्यमानयतीति बौधायनः ॥

सुवेण प्रणीताभ्य आदाय वेदेनोपयम्य समापो
अङ्गिरगमतेति पिष्टेष्वानीयाङ्गिः परि प्रजाता इति तप्ता-
भिरनुपरिक्षाव्य जनयत्यै त्वा संयौमीति संयुत्य मखस्य
शिरो ऽसीति पिण्डं कृत्वा यथाभागं व्यावर्तेथामिति
विभज्य समौ पिण्डौ कृत्वा यथादेवतमभिमृशतीदम-
ग्नेरित्याग्नेयम् । इदमग्नीषोमयोरित्यग्नीषोमीयम् । ५ ।

परिक्षाव्य परितः सिक्का । संयुत्य पिष्टान्यपञ्च मेलयित्वेत्यर्थः ॥
तत्र तु संयवनमन्त्रो ऽग्नीषोमाभ्यामित्यन्त उत्तरस्थादिनेति न्यायात् ।
स च देवतादिभेदे प्रोक्षणादिमन्त्रवद्यथादेवं विकर्तव्यो ऽन्यथा
लिङ्गविरोधात् । न चार्थवादत्वं समवेताभिधाद्यित्वादग्नये त्वाग्नी-
षोमाभ्यामित्याह व्यावृत्त्या इति श्रुतेश्च । न च यथादेवतमित्यव-

चनादविकार इति वाच्यं प्रोक्षणादिमन्त्रस्वरूपतया तत्तुल्यन्यायतया च तैरेव व्याख्यातविकारत्वाद्भक्तवचनाच्च बोधायनेन यथाग्नये त्वाग्नीषोमाभ्याममुष्मा इति यथादेवतमिति ॥ अन्ये तु जनयत्यै त्वा संयौमीत्यन्तं संयवनमन्त्रमिष्ट्वा शेषं विभक्ताभिमर्शने सौत्रेण मन्त्रेण सह विकल्पयन्ति । नायं सूत्रकृतो ऽभिप्रायः अपृथग्विनियोगात् । कथं चायमाचार्यः । कार्त्स्न्येनैतं मन्त्रसमान्नायं विनियुञ्जानो मन्त्रमेकं भंशितवानिति संभावयामः । तस्मात्सूक्तमेकमन्त्रेण विकर्तव्यमिति । तदयं प्रयोगात्मा । जनयत्यै त्वा संयौम्यग्नये त्वाग्नीषोमाभ्यामिन्द्राय वैष्टधायेत्यादि । मखस्य शिरो ऽसीति सर्वमेकं पिण्डं कृत्वा ततो विभज्य द्वौ समौ कृत्वा तयोराग्नेयमितरं चाभिमर्शने नियच्छति ॥ वैष्टधसमानतन्त्रत्वे तु पुरोडाशगणे यथाभागमित्यादिन्यायेन विभज्योत्तमयोरेव देवतोपदेशनं करोति नाग्नेयस्य । तथा न केवलाग्नेयाभिमर्शनं विभागाभावात् ॥

इदमहं सेनाया अभीत्वयै मुखमपोहामीति वेदेन कपालेभ्यो ऽङ्गारानपोह्य घर्म्मो ऽसि विश्वायुरित्याग्नेयं पुरोडाशमष्टासु कपालेष्वधिश्रयति । ६ ।

अपोहने कपालेभ्य इत्यविशेषवचनादधिश्रयणे ऽष्टासु कपालेष्विति विशेषणाच्चोत्तरस्मादपि कपालयोगादङ्गारानपोह्य ततो ऽधिश्रयणमाग्नेयस्य । तथा दक्षिणस्मादपोह्योत्तरस्मादपोह्यतीत्येव सत्याषाढः । तच्च प्रतिकपालयोगं मन्त्राभ्यासो देशभेदादसंभवात् ॥

एवमुत्तरमुत्तरेषु । ७ ।

अधिअयतीत्यन्वयः । उत्तरत्वमुत्पत्त्यपेक्षया हविषाम् । एवमिति मन्त्रातिदेशः ॥

एवमनुपूर्वाण्येवैषत ऊर्ध्वं कर्माणि क्रियन्ते । ८ ।

अधिअयणादूर्ध्वं ये संस्काराः प्रथमादयस्ते ऽप्येषु पुरोडाशेष्वेवमधि-
अयणोक्तेनोत्पत्तिक्रमेणैव कर्तव्याः । एष्विति बज्रवचनमैन्द्राग्रापेक्षया
समानाश्रयं न्यायः सर्वहविषां विशेषहेत्वभावात् । तेन हविर्गणेषु
चरुदोहादियतिषङ्गे ऽप्युत्पत्तिक्रमेणैव हविःषु संस्कारा भवन्ति ॥
अत ऊर्ध्वमिति चातः पूर्वमविभक्तत्वाद्द्विविषामानुपूर्व्यासंभवादुक्तं न
तु तत्र न्यायत्वात् । अतो विह्वतिषु सति संभवे पूर्वत्राप्ययमेव
न्यायो द्रष्टव्यः यथा नानाबीजादिषु निरुप्ताभिर्मर्शनादीनाम् ॥
अस्त्वेवमुत्पत्तिक्रमेण हविःषु संस्काराणां प्रवृत्तिस्त एव संस्काराः
किं काण्डानुसमयन्यायेनैकैकत्र काण्डशः कार्याः उत पदार्थानुसम-
यन्यायेनैकैकः संस्कारः सर्वेषु परिनिष्ठापनीय इत्यपेक्षायामभिमतं
न्यायं दर्शयति ॥

इति चतुर्विंशी कण्डिका ।

समानजातीयेन कर्मणैकैकमपवर्जयति । १ ।

एकविधिचोदित एको व्यापारः समानजातीयं कर्म । तस्य बज्रषु
क्रियमाणस्य व्यक्तिनानात्वात्समानजातीयत्वाभिमानः । तेनैकैकं
हविरनुसमेत्यापवर्जयति निवृत्तार्थं करोति । न तु भिन्नजातीयेरने-
कैरेकैकमित्यर्थः । तद्यथा प्रथमस्य कृत्वा प्रथमं द्वितीयस्य करोति

तथैव स्रष्टणीकरणादीनि । एवं च पदार्थानुसमय एव सर्वत्रा-
भिमत इत्युक्तं भवति ॥ तत्राह सत्याषाढः संयुक्तानि त्वेकापवर्गाणि
यथावदानप्रदाने उद्वपननिष्पवने चेति । मीमांसकाश्चाहुः संयुक्ते
तु प्रक्रमान्तदन्तं स्यादितरस्य तदर्थत्वादिति ॥

यानि विभवन्ति स्रष्टतानि क्रियन्ते । २ ।

तत्र यानि कर्माणि स्रष्टतान्येव सर्वेषामुपकाराय प्रभवन्ति तानि
स्रष्टदेव क्रियन्ते । न त्वेकैकस्य । यथा पर्यग्निकरणादीनि बज्रवच-
नात्प्रोक्षणादीनि च सर्वाणि ॥

उरु प्रथस्वोरु ते यज्ञपतिः प्रथतामिति पुरोडाशं
प्रथयन्सर्वाणि कपालान्यभिप्रथयति । ३ ।

यथा सर्वाणि कपालान्यभितिष्ठति पुरोडाशस्तथा प्रथयतीत्यर्थः ॥

अतुङ्गमनपूपाकृतिं कूर्मस्येव प्रतिकृतिमश्वशफमाचं
करोति । ४ ।

अतुङ्गो ऽनुचपृष्ठः । अनपूपाकृतिर्न चापूपवदतिनीचः । किं तु यथायं
कूर्मस्य प्रतिकृतिरिव भवति तथा करोति । ते ऽपश्यन्पुरोडाशं कूर्मं
भूतमिति कूर्माकृतिसंस्तवादिति भावः ॥ शफः खुरः ॥

यावन्तं वा मन्यते । ५ ।

यावन्तमिज्यायाः शेषकार्याणां च पर्याप्तं मन्यते तावन्तमिति
शफप्रमाणविकल्पः ॥

तं न सचा पृथुं करोतीत्येके । ६ ।

तमुक्तात्प्रमाणात्सत्रा पृथुमत्यर्थं पृथं न कुर्यात् । अल्पं तु पार्थवं
संमतमित्येके मन्यन्त इत्यर्थः ॥

त्वचं गृह्णीष्वेत्यग्निः श्लक्ष्णीकरोत्यनतिक्षारयन् । ७ ।

अनतिक्षारयन्त्यथा पुरोडाशमतीत्य नापः क्षरन्ति तथा ॥

अन्तरितं रक्षो ऽन्तरिता अरातय इति सर्वाणि
हवींषि त्रिः पर्यग्निं कृत्वा देवस्त्वा सविता अपयत्वित्युल्मुकैः परितपति । ८ ।

परित उत्सुकनयनं पर्यग्निकरणं तद्दोहयोरपि करोति सर्वाणीति
वचनात् । तथा च भारद्वाजः पर्यग्निकरणकाले दध्नुपदधातीति ।
तत्र यदाप्याहवनीये हविःश्रपणं भवति तदापि प्रातर्दोहस्य
गार्हपत्यस्यत्वाच्चेनाग्निना पर्यग्निकरणं सामर्थ्यात् । परितपति परित-
क्षपति पुरोडाशम् ॥

अग्निस्ते तनुवं मातिधागिति दर्भैरभिज्वलयति
ज्वालैर्वा । ९ ।

अभिज्वलयत्युपरि ज्वलयति । ज्वालैर्ज्वलद्भिस्तृणादिभिः ॥

अविदहन्तः अपयतेति वाचं विसृजते । १० ।

तामभिवासयन्विसृजत इति प्रागुक्तस्य वाग्विसर्गस्यायं कालः प्रदर्श्यते
तामभिवासयन्निति लक्षणार्थं । भस्मनाभिवासनात्पूर्वकालस्य लक्षणे-
त्युक्तं भवति । संप्रैषो ऽयमाग्नीध्रं प्रत्यविवक्षितवज्ज्वचनस्तस्यैवोत्तरत्र
अपणविधानात् ॥

आग्नीध्रो हवींषि सुशृतानि करोति । ११ ।

गतः ॥

सं ब्रह्मणा पृच्यस्वेति वेदेन पुरोडाशे साङ्गारं
भस्माध्यूहति । १२ ।

अध्यूह्यध्वर्युरभिवासयतीत्यर्थः ॥

अच वा वाचं विस्तजेत् । १३ ।

अस्मिंस्तु कल्पे तामभिवासयन्निति शब्दाभिवासनोत्तरकालो लक्षितो
भवति । तेनाविदहन्त इति संप्रैषो ऽप्यत्रोक्तव्यते ॥

अङ्गुलिप्रक्षालनं पात्रीनिर्णेजनं चोल्मुकेनाभितप्य
स्फ्येनान्तर्वेदि तिस्रो लेखा लिखति प्राचीरुदीचीर्वा
। १४ ।

अङ्गुलयः प्रक्षाल्यन्ते येन येन च पात्री निर्णिज्यते तदुभयमपि
सहगृहीतं जलमुल्मुकेनोपरिगृहीतेन तापयति ॥ तथा च ब्राह्मणं
उल्मुकेनाभिगृह्णाति शृतत्वायेति ॥ प्राचीः प्रागायतास्तथोदीचीः ।
ताश्चोभयो ऽपि पश्चिमायामारभ्य पूर्वान्ता लेखा लेखितव्याः ॥

तास्वसंस्यन्दयंस्त्रिर्निनयति प्रत्यगपवर्गमेकताय
स्वाहेत्येतैः प्रतिमन्त्रम् । १५ ।

तासु बहिरस्यन्दयन्नेकैकेन मन्त्रेणैकैकत्र सहस्रवृत्तिनिनयति । न
त्वेकैकत्र निनयनावृत्तिः त्रिस्त्रिरित्यवचनात् ॥

निनीय वाभितपेदभितपेत् । १६ ।

रेखासूदकं निनीय तत्र वा पृथगुलमुकेनाभितपेत् । द्विरुक्तिः
प्रश्नसमाप्तिस्तुचिका ॥

इति पञ्चविंशी कण्डिका ।

इति श्रीभट्टरुद्रदत्तप्रणोतायामापस्तम्बसूत्रवृत्तौ सूत्रदीपिकायाम-
ष्टमः पटलः ।

इति प्रथमः प्रश्नः ॥

ओम् ॥

देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इति स्पष्टमादायेन्द्रस्य
बाहुरसि दक्षिण इत्यभिमन्त्य हरस्ते मा प्रतिगामिति
दर्भेण संमृज्यापरेणाहवनीयं यजमानमाचीमपरिमितां
वा प्राचीं वेदिं करोति । १ ।

गार्हपत्याहवनीययोरन्तरालमहत्त्वे ऽप्याहवनीयानन्तर्यं वेदेर्दर्शयन्नप-
रेणाहवनीयमिति ॥ अपरिमितशब्दः सर्वचोक्तात्प्रमाणादधिकविषय
इति न्यायविदः । कात्यायनश्चाह अपरिमितं प्रमाणाद्भूय इति ।
तथापरिमितशब्दे संख्याया ऊर्ध्वमिति भारद्वाजः ॥

यथासन्नानि हवींषि संभवेदेवं तिरश्चीम् । २ ।

यथासन्नानि हवींषि वेदिः संभवेत्संगृहीयात्तथा तिरश्चीं तिर्यग्वि-
स्तीर्णम् ॥

वेदेन वेदिं विविदुः पृथिवीं सा पप्रथे पृथिवी
पार्थिवानि । गर्भं बिभर्ति भुवनेष्वन्तस्ततो यज्ञो जायते
विश्वदानिरिति पुरस्तात्स्तम्बयजुषो वेदेन वेदिं त्रिः
संमार्ष्टुपरिष्ठाद्वा । ३ ।

स्तम्बयजुरित्यनन्तरस्य कर्मणो नाम । तस्य पुरस्तादुपरिष्ठादा संमार्ष्टि ॥

पूर्वार्धाद्देर्वितृतीयदेशात्स्तम्बयजुर्हरति । ४ ।

वेदेः पूर्वार्धात्तत्रापि विगतवेदितृतीयदेशात् । किमुक्तं भवति पूर्वं वेदितृतीयं हित्वा मध्यमस्य वेदितृतीयस्य पूर्वार्धादिति यावत् । स्तम्बयजुरिति सत्त्वणाः पांसवैः ऽभिधीयन्ते तद्योगात्कर्म च क्वचित् ॥

पृथिव्यै वर्मासीति तच्चोदग्रं प्रागग्रं वा दर्भं निधाय पृथिवि देवयजनीतिं तस्मिन्स्फ्येन प्रहृत्याप-
हतो ऽरुः पृथिव्या इति स्फ्येन सत्त्वणान्पांसूनपादाय
व्रजं गच्छ गोस्थानमिति हरति । वर्षतु ते द्यौरिति
वेदिं प्रत्यवेक्षते यजमानं वा । ५ ।

गतौ ॥

**बधान देव सवितरित्युत्तरतः पुरस्ताद्वितृतीयदेश
उदग्दिपदे ऽपरिमिते वा वेदेर्निवपति । ६ ।**

वेदेरुत्तरतो निवपति । कस्माद्देदिप्रदेशादुत्तरतः कियति वाध्वन्यु-
त्तरतः । पुरस्ताद्वितृतीयदेश उदग्दिपदे ऽपरिमिते वा । एतदुक्तं
भवति पूर्वं वेदितृतीयं हित्वानन्तरदेशादुदग्दिपदे ततो ऽधिके वा
देशे ऽतीते निवपतीति ॥ वक्ष्यति च महावेद्यां चालालाद्वादशसु
प्रक्रमेषु प्रत्यगुत्करस्तावत्येवाध्वन्युदग्यथा चालाल इति ॥

स उत्करः । ७ ।

यत्र न्युप्तं स्तम्बयजुः स देश उत्कर इत्यर्थः । तथा चान्यत्रानुवदि-
ष्यत्युत्करे निवपति समान उत्कर इति । उक्तं च प्रागुत्करे परा-
पुनातीत्यादि ॥

अररुस्ते दिवं मा स्कानिति न्युप्तमाग्नीध्रो ऽञ्जलि-
नाभिगृह्णाति । ८ ।

उत्करे न्युप्तं स्तम्बयजुरूपयञ्जलिना गृह्णातीत्यर्थः । याजमाने तत्क-
रमभिगृह्णमाणमिति तात्स्थ्याभिप्रायं वेदितव्यम् ॥

एवं द्वितीयं तृतीयं च हरति । ९ ।

एवं त्रयो हरणपर्याया भवन्ति ॥

तूष्णीं चतुर्थं हरन्सर्वं दर्भशेषं हरति । १० ।

गतः ॥

इति प्रथमा कण्डिका ।

अपाररुमदेवयजनं पृथिव्या इति द्वितीये प्रहरणो
ऽररुर्ह्य मा पतदिति तृतीये । अपहतो ऽररुः पृथिव्यै
देवयजन्या इति द्वितीये ऽपादानो ऽपहतो ऽररुः
पृथिव्या अदेवयजन इति तृतीये । १ ।

प्रहियते येन मन्त्रः प्रहरणः । तथापादानः ॥

अवबाढं रक्ष इति द्वितीये निवपन आग्नीध्रो
ऽभिगृह्णात्यवबाढो ऽघशंस इति तृतीये ऽवबाढा यातु-
धाना इति चतुर्थे । २ ।

द्वितीये निवपने न्युपमभिगृह्णातीत्यर्थः । आग्नीध्रग्रहणमयामोहार्यम् ॥

द्रप्सस्ते द्यां मा स्कानिति खनिं प्रत्यवेक्ष्य स्फ्येन
वेदिं परिगृह्णाति वसवस्त्वा परिगृह्णन्तु गायत्रेण
छन्दमेति दक्षिणतो रुद्रा इति पश्चादादित्या इत्युत्त-
रतः । ३ ।

यतः पांसव उपात्ताः स प्रदेशः खनिः । परिगृह्णाति परितः स्त्रीका-
रचिह्नं रेखादि करोति । रुद्रास्वेत्यत्र नापामुपस्यर्शनं रुद्रानुपका-
राद्रुद्रगणत्वाच्च । तद्धि क्रूरैकरुद्रार्थकर्मविषयमिति ब्राह्मणप्रसिद्धिः ॥

अपाररुमदेवयजनं पृथिव्या अदेवयजनो जहोति
स्फ्येनोत्तमां त्वचमुञ्चन्ति । ४ ।

उत्तमां त्वचं वेदिभूमेरुपरितनीं मृदम् ॥

समुद्धतस्याग्नीध्र उत्करे चिर्निवपति । ५ ।

समुद्धतस्य समुद्धतम् ॥

इमां नराः कृणुत वेदिमेत देवेभ्यो जुष्टामदित्या
उपस्थे । इमां देवा अजुषन्त विश्वे रायस्पोषा यज-
मानं विशन्विति संप्रेष्यति । ६ ।

संप्रेष्यतीति परिस्तरणसंप्रेषेण व्याख्यातम् । अथवा परिकर्मिणश्च वेदिं कुर्वन्ति सौमिके ऽस्मिन्संप्रेषे तथादर्शनात् ॥

देवस्य सवितुः सव इति खनति द्यङ्गुलां व्यङ्गुलां चतुरङ्गुलां यावत्पाष्ण्याः शुक्लं तावतीं पृथमाचीं रथवर्त्ममाचीं सीतामाचीं प्रादेशमाचीं वा पुरीषवतीम् । ७ ।

पार्णिः पादस्य पश्चिमभागस्तस्य यावाञ्छुक्रो देशस्तावत्खनति । पृथमाचं त्रयोदशाङ्गुलमिति बोधायनः । रथवर्त्म रथचक्रवर्त्म । सीता फालकृष्टा रेखा । पुरीषवतीं पुरीषं पांसुः तद्वती यथा भवति तथा खनति ॥

नैता मात्रा अतिखनति । ८ ।

उक्तासु मात्रासु याया मात्राङ्गीकृता तांतामतीत्य न खनति । न्यूनत्वे तु नातीव दोष इति भावः ॥

दक्षिणतो वर्षीयसीं प्राक्प्रवणां प्रागुदक्प्रवणां वा । ९ ।

पुरीषभूम्ना यथा दक्षिणत उन्नता तद्भासाच्च प्राक्प्रवणा स्यात्तथा करोतीत्यर्थः ॥ तथा च श्रुतिः यथा वै दक्षिणः पाणिरेवं देवयजनमिति ॥

इति द्वितीया कण्डिका ।

प्राञ्चौ वेद्यंसावुन्नयति प्रतीची श्रोणी । १ ।

प्राञ्चावुन्नयत्यभित आहवनीयमुन्नयत्युदूहति । श्रोणी च प्रतीचा-
वभितो गार्हपत्यम् ॥

पुरस्तादंहीयसी पश्चात्प्रथीयसी मध्ये संनततरा
भवति । २ ।

अंहीयसी तनौयसी । संनमनं शुल्बे व्याख्यास्यते ॥

यन्मूलमतिशेते स्फ्येन तच्छिनत्ति न नखेन । ३ ।

यत्तत्रौषध्यादेश्चिन्नस्य मूलमतिशेते ऽतिरिच्छति पुरीषं तत्स्फ्येन
छिनत्ति न नखेन सहकारिणा ॥

यन्पुरीषमतिशेते उत्करे तन्निवपति । ४ ।

अतिशेते ऽतिरिच्यते ॥

आहार्यपुरीषां पशुकामस्य कुर्यात् । ५ ।

आहार्यं पुरीषं देशान्तराद्यस्याः सा तथोक्ता । तत्र प्रकारमाह ॥

यत्प्राक् खननात्तत्कृत्वा यदाहरेत्तन्मन्त्रेण खनेत् । ६ ।

प्राक् खननाद्यदाहरेत्पुरीषं तत्खननमन्त्रेण खनेत् । तदा तु
झङ्गुलादिनियमो वेद्यां पुरीषे भवति ॥

ब्रह्मन्नुत्तरं परिग्राहं परिग्रहीष्यामीति ब्रह्माणमा-
मन्त्र्य स्फ्येन वेदिं परिगृह्णात्यृतमसीति दक्षिणतः ।

ऋतसदनमसीति पश्चात् । ऋतश्रीरसीत्युत्तरतः । ७ ।

गतः ॥

विपरीतौ परिग्राहावेके समामनन्ति । ८ ।

विपरीतत्वं मन्त्रव्यत्यासात् । तत्र केचिद्वदन्ति ते ऽग्निना प्राञ्चो
ऽजयन्निति लिङ्गाद्यत्राविहृत आहवनीये वेदिस्तत्र विपरीतावेव
परिग्राहावन्यत्रानियम इति । तत्तु न मृश्यते प्रकृतौ तुल्यार्थयो-
धर्मयोः प्रकृतिवद्विहृतावपि तुल्यवत्प्राप्तेरनिवारणात् । अर्थवादे च
प्राग्भागपरिग्रहार्थायाः प्राग्भिना परिग्रहस्तुतेरुभावपि परिग्राहौ
प्रत्यविशेषादिशेषे चोत्तरपरिग्राहे प्राग्भागपरिग्रहप्रसङ्गाच्च । तस्मा-
त्तुल्यवद्विकल्पः सर्वत्र ॥

धा असि स्वधा असीति प्रतीचीं वेदिं स्फ्येन योयु-
ष्यते । ९ ।

प्रतीचीं प्रत्यगपवर्गां योयुष्यते निम्नोन्नतसमीकरणार्थं घट्टयति ॥

उदादाय पृथिवीं जीरदानुरिति वेदिमनुवीक्षते
। १० ।

गतः ॥

पश्चार्धे वेदेर्विद्वतीयदेशे स्फ्यं तिर्यञ्चं स्तब्ध्वा संप्रे-
ष्यति प्रोक्षणीरासादयेध्माबर्हिरुपसादय सुवं च सुचश्च
संमृद्धिं पत्नीं संनह्याज्येनोदेहीति । ११ ।

पश्चार्धे वेदेरित्यादिः पूर्वार्धाद्देदेरित्यादिना व्याख्यातः । पाश्चात्यं
वेदिद्वितीयं हित्वा मध्यमस्य वेदिद्वितीयस्यापरार्ध इत्युक्तं भवति ॥
संप्रेषस्य परार्थत्वादाग्नीध्र एतानि कर्माणि कुर्यात् । अध्वर्युरेव
वा करोति संप्रेषे परानुपादानात् आग्नीध्रो ऽश्मानमाग्नीध्रो हवीषी-

त्यादिवच्च विष्णोषावचनात् स्वयमात्मानमनुजानीयादिति न्यायेनात्म-
न्यपि संप्रैषोपपत्तेश्च । न चैवं प्रैषानर्थक्यं कर्तृसंस्कारार्थतत्वादित्या-
हानुपूर्वताया इति श्रुतेश्च । तदुक्तं कात्यायनेन यथाप्रेषितमन्यः
करोति पराधिकारात्स्वयं वाविरोधादिति । भारद्वाजश्च आग्नीध्र-
मतानि कर्माणि कुर्यादित्येकमध्वर्युरित्यपरमिति । पत्नीद्वित्वबहुत्व-
योरपि पत्नीं संनह्येत्यविकारः प्रकृतावूहप्रतिषेधात् । न च संप्रैषस्य
निवृत्तिः पत्नीप्रातिपदिकार्थसमवाये तद्गुणसंख्याविरोधमात्रेण
मन्त्रबाधस्यायुक्तत्वात् जातिसंख्याविवक्षयापि कथंचिदेकवचनोपपत्तेश्च ।
एवं च प्रकृतिसिद्धस्यैवास्य विकृतावप्यनूहः ॥

अपि वा न संप्रैषं ब्रूयात् । १२ ।

तदा तु परानधिकारादाध्वर्यवाण्येव कर्माणि ॥

प्राक्षणीरभिपूर्योदश्च स्फ्यमपोह्य दक्षिणेन स्फ्यम-
संसृष्टा उपनिनीय स्फ्यस्य वर्त्मन्सादयत्यृतसधस्थेति
द्वेष्ट्यं मनसा ध्यायन् । १३ ।

स्फ्यमुदश्च कर्षन्नपोहति स्फ्यस्य वर्त्मन्निति वचनात् । असंसृष्टाः
स्फ्येन । द्वेष्ट्यं यजमानश्चक्षुम् । पाप्मापि श्चक्षुर्हिसकत्वात् पाप्मानमेवास्य
आदृत्यं हन्तीति लिङ्गाच्च । मनसा ध्यायन्निति व्याख्यातं प्राक् ॥

शतभृष्टिरसि वानस्पत्यो द्विषतो वध इति पुरस्तात्प्र-
त्यञ्चमुक्त्वा स्फ्यमुदस्यति द्वेष्ट्यं मनसा ध्यायन् । १४ ।
स्फ्यं पुरस्ताद्वागे प्रत्यगगमुदस्यति ॥

नानवनिज्य हस्तौ पात्राणि पराहन्ति । १५ ।

अभिमृशति ॥

हस्ताववनिज्य स्फ्यं प्रक्षालयत्यग्रमप्रतिमृशन् । १६ ।

स्फ्यप्रक्षालनमप्यवनिक्तहस्तेनैवेत्यत्रामंदेहार्यं पुनर्हस्तावनेजनवचनम् ॥

उत्तरेणाहवनीयं प्रागग्रमिध्माबर्हिंरूपसादयति द-
क्षिणमिध्मुत्तरं बर्हिः । १७ ।

गतः ॥

इति तृतीया कण्डिका ।

इति प्रथमः पटलः ॥

पत्नीसंनहनमेके पूर्वं समामनन्ति सुक्संमार्जन-
मेके । १ ।

यदा पत्नीसंनहनं पूर्वं तदा संप्रैषनिवृत्तिः । क्रमविरोधादित्याहानु-
पूर्वताया इति लिङ्गविरोधात् तूष्णीं यवमयमिति लिङ्गाच्च ॥

घृताचीरेतामिर्वो ह्वयति देवयज्याया इति सुच
आदाय प्रत्युष्टं रक्षः प्रत्युष्टा अरातय इत्याहवनीये
गार्हपत्ये वा प्रतितप्यानिशिता स्य सपत्नक्षयणीरि-
त्यभिमन्त्य वेदाग्राणि प्रतिविभज्याप्रतिविभज्य वा तैः
सुचः संमार्ष्टि प्राचीरुदीचीर्वोत्ताना धारयमाणः । २ ।

सुवप्राशिन्नहरणयोरपि सह सुग्भिरादानं प्रतितपनं च तयोरपि
संमार्गवचनात् । प्राचीरुदीचीर्वैत्यगविकल्प उपभृतो ऽन्यासां तस्या
उपभृतमुदीचीमिति नियमात् ॥

उपभृतमेवोदीचीमित्येके । ३ ।

उपभृतमेवोदीचीं प्राचीरन्या इत्येके व्यवस्थामाहुरित्यर्थः ॥

गोष्ठं मा निर्मृक्षमिति सुवमग्रैरन्तरतो ऽभ्याकारं
सर्वतो बिलमभिसमाहारम् । मूलैर्दण्डम् । ४ ।

अग्रेर्वेदाग्रेः । अन्तरतो बिलोदरम् । अभ्याकारमित्याभीक्ष्णे एमुल् ।
अभ्याकारं संमार्ष्टि पुनःपुनः संमार्ष्टीत्यर्थः । सर्वतो बिलमभि-
समाहारं सर्वभ्यः पार्श्वेभ्यो बिलं प्रति समाहृत्यसमाहृत्य संमार्ष्टि ।
मूलैर्वेदागमूलैर्दण्डमुपरिष्ठात्प्राचीनमधस्तात्प्रतीचीनं च संमार्ष्टि तस्मा-
दरन्नौ प्राञ्च्युपरिष्ठात्तोमानि प्रत्यञ्च्यधस्तादिति लिङ्गात् ॥

वाचं प्राणमिति जुहूमग्रैरन्तरतो ऽभ्याकारं प्राचीं
मध्येर्बाह्यतः प्रतीचीम् । मूलैर्दण्डम् । ५ ।

प्राचीं प्रतीचीमिति क्रियापवर्गवादः । वेदागमय्यैर्बिलादारभ्यायात्प्रा-
गपवर्गमुपरिभागं संमृज्य तावन्तं बाह्यभागं प्रत्यगपवर्गं संमार्ष्टि ।
पूर्ववन्मूलैर्दण्डम् ॥

चक्षुः श्रोत्रमित्युपभृतमुदीचीमग्रैरन्तरतो ऽभ्याकारं
प्रतीचीं मध्येर्बाह्यतः प्राचीम् । मूलैर्दण्डम् । ६ ।

उदीचीमुदगग्राम् । उदक्कनियमार्थं वचनम् । प्रतीचीं मध्येर्बाह्यतः

प्राचीं बिलस्य सव्यं पार्श्वमुपरिभागे प्रत्यगधोभागे प्राक् संमार्ष्टि ॥

प्रजां योनिमिति यथा सुवमेवं ध्रुवाम् । ७ ।

गतः ॥

रूपं वर्णं पशूनां मा निर्मृशं वाजि त्वा सपत्नसाहं
संमाजर्मीति प्राशिचहरणं तूष्णीं वा । ८ ।

अनियमो ऽस्य संमार्गप्रकारे । यथा सुवमिति केचिदशुवर्तयन्ति ॥

न संमृष्टान्यसंमृष्टैः संस्पर्शयति । ९ ।

संमृज्यमानपात्रेषु न संमृष्टासंमृष्टयोः संसर्गः कार्यः । तत्र यदि
स्पर्शयेत्पुनरेव निष्ठप्य संमृजेदिति भारद्वाजः ॥

अग्नेर्वस्तेजिष्ठेन तेजसा निष्ठपामीति पुनः प्रतितप्य
प्रोक्ष्याग्नेणोत्करं दर्भेषु सादयति जघनेन वा । १० ।

उत्करं जघनेनापरेणेत्यर्थः ॥

सुकसंमार्जनान्यद्भिः संस्पर्शयति । ११ ।

इति चतुर्थी कण्डिका ।

दिवः शिल्पमवततं पृथिव्याः ककुभिः श्रितं तेन
वयं सहस्रबलशेन सपत्नं नाशयामसि स्वाहेत्यग्नौ प्रह-
रति यस्मिन्प्रतितपत्युत्करे वा न्यस्यति । १ ।

यस्यैतान्यन्यत्राग्नेर्दधतीत्यन्यनिन्दाग्निसुत्यर्थेति भावः ॥

आशासाना सौमनसमित्यपरेण गार्हपत्यमूर्ध्वञ्चु-
मासीनां पत्नीं संनह्यति तिष्ठन्ती वा । २ ।

ऊर्ध्वं जानुनी यस्याः सोर्ध्वञ्चुः ॥

वाचयतीत्येके । ३ ।

पत्नीं वाचयति वा मन्त्रलिङ्गानुगुणार्थमिति भावः ॥

मौञ्जेन दाम्नान्यतरतः पाशेन योक्त्रेण वाभ्यन्तरं
वाससः । ४ ।

संनह्यतीत्यन्वयः । योक्त्रमनोवाहबन्धनी रज्जुः । वाससो ऽभ्यन्तरं
वस्त्राव्यवहिते शरीरे ॥

न वासो ऽभिसंनह्यति । अभिसंनह्यतीत्येके । ५ ।

न वासो ऽभिसंनह्यतीत्यस्य पूर्वेण सिद्धस्याभिसंनह्यतीत्यनेन
विकल्पार्थो ऽनुवादः ॥

उत्तरेण नाभिं निष्टर्क्य ग्रन्थिं कृत्वा प्रदक्षिणं पर्यूह्य
दक्षिणेन नाभिमवस्थाप्योपोत्यायाग्ने गृहपत उप मा
ह्वयस्वेति गार्हपत्यमुपतिष्ठते । ६ ।

उपोत्यानसमानकर्तृकत्वात्पत्नीकर्माणेतानि । अध्वर्युस्तु योक्त्रान्ते
पाशं प्रतिमुच्य विरमति ॥ निष्टर्क्यः शिखाकृतिर्ग्रन्थिः । तं दक्षिणेन
नाभिं नयति प्रदक्षिणं नीत्वावस्थापयति न तु प्रसव्यम् ॥

देवानां पत्नीरूप मा ह्वयध्वं पत्नि पत्न्येष ते लोको
नमस्ते अस्तु मा मा हिंसीरिति देवपत्नीरुपतिष्ठते । ७ ।

अपरेण गार्हपत्यं देवपत्नीनां लोकस्तत्र ता उपतिष्ठतै ॥

तस्माद्देशादपक्रम्य सुप्रजसस्त्वा वयमिति दक्षिणत
उदीच्युपविशति । ८ ।

देशादक्षिणत उदीच्यन्वास्त इति ब्राह्मणव्याचिख्यासंयोक्तं तस्माद्देशा-
दपक्रम्येति । दक्षिणतः कस्य । तस्यैव देशस्य ततो ऽन्यस्यानुपादा-
नात् ॥ उक्तं च हिरण्यकेशिना दक्षिणतः पश्चाद्गार्हपत्यस्योदीच्युप-
विशतीति ॥

इन्द्राणीवाविधवा भूयासमदितिरिव सुपुत्रा । अ-
स्थूरि त्वा गार्हपत्योपनिषदे सुप्रजास्त्वायेति जपति । ९ ।
गतः ॥

युक्ता मे यज्ञमन्वासाता इति यजमानः संप्रेष्यति
। १० ।

पत्नीमिति शेषः । संनहनादिः संप्रेषान्तो विधिः पत्नीसंस्कारत्वात्प्र-
तिपत्त्यावर्तते ॥

बह्वाज्याभ्यां दर्शपूर्णमासाभ्यां यजत इति विज्ञायते
। ११ ।

गतः ॥

इति पञ्चमी कण्डिका ।

पूषा ते बिलं विष्यत्विति सर्पिर्धानस्य बिलमपावर्त्य
दक्षिणाम्नावाज्यं विलाप्यादितिरस्यच्छिद्रपक्षेत्याज्यस्था-
लोमादाय महीनां पयो ऽस्योषधीनां रसस्तस्य ते
ऽक्षीयमाणस्य निर्वपामि देवयज्याया इति तस्यां पवि-
त्रान्तर्हितायामाज्यं निरूप्येदं विष्णुर्विचक्रम इति
दक्षिणाम्नावधिश्रित्येषे त्वेति दक्षिणार्धे गार्हपत्यस्या-
धिश्रित्योर्जे त्वेत्यपादाय वेदेनोपयम्य पत्न्या उपहरति
। १ ।

सर्पिर्धीयते यस्मिन्नाण्डे तत्सर्पिर्धानम् । बज्रभिरत्र कल्पकारैर्गव्य-
स्थालाभे ऽजामहिथोराज्यं तदभावे तैलं च प्रतिनिधेयमुक्तं यथा
तदभाव आजं माहिषं वा तदभावे तैलमित्यादि । तत्र प्रतिनि-
धित्वात्तैलस्याप्याज्यवद्धर्मा द्रष्टव्यास्ताच्छब्दं च । यथोक्तमाश्वलायनेन
प्राक्ततास्त्वेव मन्त्राणां शब्दाः प्रतिनिधिष्वपीति ॥

तत्सा निमील्य वीक्ष्यानुच्छसन्त्यवेक्षते महीनां पयो
ऽसीति । २ ।

दृष्ट्वा निमील्य वीक्ष्य पश्चान्मन्त्रेणवेक्षते । पत्यनेकत्वे चावृत्ति-
बन्धायनेनोक्ता यथैकैकामाज्यमीक्षयेदिति ॥

तेजो ऽसीत्युत्तरार्धे गार्हपत्यस्याधिश्रयति । ३ ।

गतः ॥

पत्यभावे तेजआदि लुप्यते गार्हपत्येऽधिश्रयणम्
। ४ ।

तेज इति मन्त्रस्यादिर्यस्याधिअयणस्य तत्तेजआदि । तद्गार्हपत्ये-
ऽधिअयणं पत्यभावे लुप्यते तदीक्षणाभावात् ॥ तथा च ब्राह्मणं
असेधं वा एतत्करोति यत्पत्यवेक्षते गार्हपत्ये ऽधिअयति मेधत्वा-
येति ॥ अधिअयणान्तरं तु भवत्येव पत्यभावनिमित्तं च प्रागेव
व्याख्यातम् ॥ तत्र पत्नीमन्त्राणां प्रतिषेधमाह बौधायनः यथा
यजमानायतन आसीनो जयमान एवैतान्मन्त्रान्निगदेदिति । तथा
नैवेनानाद्रियेतेति च ॥

तेजसे त्वेत्यपादाय तेजो ऽसि तेजो ऽनुमेहोति हर-
ति । अग्निस्ते तेजो मा विनैदित्याहवनीये ऽधिश्चित्या-
ग्नेर्जिह्वासीति स्प्र्यस्य वर्त्मन्सादयति । ५ ।

गतौ ॥

आज्यमसि सत्यमसीत्यध्वर्युर्यजमानश्च निमील्य
वीक्ष्यानुच्छसन्तावाज्यमवेक्षेते । ६ ।

पत्यवेक्षणेन व्याख्यातः ॥

अथैनदुदगग्राभ्यां पवित्राभ्यां पुनराहारमुत्पुनाति
। ७ ।

इति षष्ठी कण्डिका ।

शुक्रमसीति प्रथमं ज्योतिरसीति द्वितीयं तेजो
ऽसीति तृतीयम् । १ ।

पुनराहारमविच्छेदेन पुनराहत्याहृत्य ॥

पूर्ववदाज्यलिप्ताभ्यां प्रोक्षणीरूपयानिष्कासिना स्त्रु-
वेण वेदमुपभृतं कृत्वान्तर्वेद्याज्यानि गृह्णाति २ ।

अनिष्कासिना निष्कासः शेषः वारुण्यै निष्कासेनेति दर्शनात् ।
स्त्रुवोद्धृतं निःशेषं गृह्णातीत्यर्थः । वेदमुपभृतं कृत्वा वेदेनोपयम्य
स्तुचम् ॥

समंबिलं धारयमाणो जुह्वां मध्यदेश उपभृति भूमौ
प्रतिष्ठितायां ध्रुवायाम् । ३ ।

समंबिलं जुह्वा बिलमाज्यस्थाल्या बिलेन समम् । मध्यदेश उपभृति
तस्या एव मध्यदेश उपभृतो बिलं धारयमाण उपभृति गृह्णाती-
त्यर्थः । ध्रुवायां तु सह वेदेन प्रतिष्ठितायां गृह्णाति ॥

चतुर्जुह्वामष्टावुपभृति चतुर्ध्रुवायाम् । ४ ।

गतः ॥

पशुकामस्य वा पञ्चगृहीतं ध्रुवायां यथाप्रकृतीतर-
थाः । ५ ।

इतरयोर्यथाप्रकृति चतुरष्टकत्वस्येत्यर्थः । वाशब्दः पूर्वविधिविकल्पार्थः,
पञ्चयावृत्त्यर्थो वा ॥

दशगृहीतमुपभृति पञ्चगृहीतमितरयोरित्येके । ६ ।

नायं कल्पः काम्येन पूर्वेण विकल्पते किं तु पूर्वतरेण नित्येन ।
स चायं पञ्चावन्तिविषय इति केचित् । तदयुक्तं द्विः पञ्चावन्तिन
इत्यादिवद्विशेषावचनात् आज्यभागप्रभृत्यवदानविधिष्वेव तद्वचनाच्च ।
तस्मादविशेषेण सर्वविषय एवायं कल्पो युक्तः ॥

भूयो जुह्वामल्पीय उपभृति भूयिष्ठं ध्रुवायाम् । ७ ।

गतः ॥

शुक्रं त्वा शुक्रायामिति त्रिभिः पञ्चानां त्वा वाता-
नामिति च द्वाभ्यां जुह्वां चतुः पञ्चकृत्वो वा प्रति-
मन्त्रम् । ८ ।

शुक्रं त्वेत्यादिषु त्रिषु धाम्नेधाम्न इत्यादेरनुषङ्गः ॥

पञ्चानां त्वा दिशां पञ्चानां त्वा पञ्चजनानां पञ्चा-
नां त्वा सलिलानां धर्चाय गृह्णामि पञ्चानां त्वा
पृष्ठानां धर्चाय गृह्णामि धामासि प्रियं देवानामना-
धृष्टं देवयजनं देववीतये त्वा गृह्णामीति चरोस्त्वा
पञ्चबिलस्येति च पञ्चभिरुपभृत्यष्टकृत्वो दशकृत्वो वा
प्रतिमन्त्रम् । ९ ।

उपभृति प्रयाजानुयाजार्थौ द्वाविमौ पञ्चमन्त्रकौ गणौ तद्द्योतकश्च
पञ्चममन्त्रान्त इतिकरणः । तच्च यदाष्टगृहीतं तदा गणान्त्ययोः

पञ्चमदशमथोर्लोपः । तथा प्रायणीयोदयनीययोः प्रयाजानुयाजा-
नामन्यतराभावे तदर्थस्य गणस्य लोपः ॥

शेषेण भ्रुवायां चतुः पञ्चकृत्वो वा प्रतिमन्त्रम् । १० ।

शेषेणानुवाकशेषेण ॥

नोत्कर आज्यानि सादयति । ११ ।

गतः ॥

नान्तर्वेदि गृहीतस्य प्रतीचीनं हरन्ति । १२ ।

अन्तर्वेदि गृहीतं सुगतमाज्यं न पश्चाद्हरन्ति ॥ कः प्रसङ्गः ।
पत्नीसंयाजेषु ध्रौवप्राप्तेरदर्विहोमाणाम् । केचित्तत्र एव प्रतिषेधा-
त्पूर्वाग्निवर्तिना दर्विहोमानपि ध्रौवादिच्छन्ति । तन्मन्दं तस्मा-
दर्विहोममाचार्यत्वे ऽप्येवं प्रतिषेधोपपत्तेः सुवेण भ्रुवाया आज्यमादा-
येत्याधारे यत्र विशेषाच्च । ब्राह्मणमपि प्रजापतिर्देवेभ्यो यज्ञान्व्या-
दिशदिति प्रकृत्य तस्माद्यजन्याज्यभागवुपस्तृणन्यभिधारयन्तीति
यज्ञार्थतामेव ध्रौवस्य दर्शयति । श्रुत्यन्तरं चाप्नोदाहरन्ति सर्वस्मै
वा एतद्यज्ञाय गृह्यते यज्जुवायामाज्यमिति । कात्यायनश्चाह
यजतयो ध्रौवादिडाप्राग्निचाधाराश्चेति ॥ तस्माद्यागा एव ध्रौवा-
त्कार्याः । दर्विहोमास्त्वृते वचनादाज्यस्याख्या इत्येव सांप्रतम् ॥

इति सप्तमी कण्डिका ।

इति द्वितीयः पटलः ॥

पूर्ववत्प्रोक्षणीरभिमन्य ब्रह्माणमामन्य विस्रस्येधं
 कृष्णो ऽस्याखरेष्ठ इति त्रिः प्रोक्षति । वेदिरसीति त्रि-
 र्वेदिं बर्हिरसीति त्रिर्बर्हिः । अन्तर्वेदि पुरोग्रन्थि बर्हि-
 रासाद्य दिवे त्वेत्यग्रं प्रोक्षत्यन्तरिक्षाय त्वेति मध्यं
 पृथिव्यै त्वेति मूलम् । १ ।

गताः ॥

सुच्यग्राण्युपपाय्य मूलान्युपपाययति । २ ।

उपपाययति क्लेदयति ॥

पोषाय त्वेति सहस्रुचा पुरस्तात्प्रत्यञ्चं ग्रन्थिं
 प्रत्युक्ष्य प्रोक्षणीशेषं स्वधा पितृभ्य इति दक्षिणायै श्रोणे-
 रोत्तरस्याः संततं निनीय पूषा ते ग्रन्थिं विध्यत्विति
 ग्रन्थिं विस्रंसयति । ३ ।

सहस्रुचा हस्तेन पुरस्ताद्गतेन सुचः प्रत्यञ्चं संतं ग्रन्थिं प्रत्युक्षति ।
 दक्षिणायै दक्षिणायाः ॥

प्राञ्चमुद्गूढं प्रत्यञ्चमायच्छति । ४ ।

संनहनकाले यदि पश्चात्प्रागुद्गूढो ग्रन्थिस्तं पुच्छे गृहीत्वा पश्चादा-
 कर्षति । प्रागपवर्गत्वापवादार्थं वचनम् ॥

विष्णो स्तूपो ऽसीति कर्षन्निवाहवनीयं प्रति प्रस्तरमपादत्ते नोद्यौति न प्रयौति न प्रतियौति न विक्षिपति न प्रमार्ष्टि न प्रतिमार्ष्टि नानुमार्ष्टि । ५ ।

प्रस्तरमाहवनीयं प्रति बर्हिषः कर्षन्निव शनैरादत्ते । नोद्यौति नोर्ध्वं हरति । न च प्रयौति न च प्रकर्षेण पुरस्ताद्धरति । न च प्रतियौति न प्रतीचीनं हरति । न विक्षिपति इतस्ततो न चालयति । न प्रमार्ष्टि न तिर्यङ्मार्ष्टि सव्येन तत्सहकृतेन वा दक्षिणेन । न प्रतिमार्ष्टि न प्रतिलोमं मार्ष्टि । नानुमार्ष्टि नानुलोमम् ॥

अयं प्राणश्चापानश्च यजमानमपिगच्छताम् । यज्ञे ह्यभूतां पोतारौ पवित्रे हव्यशोधने । यजमाने प्राणापानौ दधामीति तस्मिन्पवित्रे अपिसृज्य प्राणापानाभ्यां त्वा सतनुं करोमीति यजमानाय प्रयच्छति । यजमानो ब्रह्मणे । ६ ।

अपिसृज्य क्षिप्त्वा । गतः शेषः ॥

ब्रह्मा प्रस्तरं धारयति यजमानो वा । ७ ।

स्वयमेव वा यजमानो धारयति न ब्रह्मणे प्रयच्छतीति भावः ॥

इत्यष्टमौ कण्डिका ।

दर्भैर्वेदिमन्तर्धाय दक्षिणतः संनहनं स्तृणायक्षण्या
वा । १ ।

संनहनं शुल्बम् । दक्षिणतः प्राचीनं प्रागुदौचीनं वा स्तृणाति
निदधाति यद्वा विस्त्रस्य दर्भान्स्तृणाति । तद्वत्संनहनं विस्त्रस्येति
कात्यायनबोधायनौ ॥

ऊर्णाम्रदसं त्वा स्तृणामीति बर्हिषा वेदिं स्तृणाति
बहुलमनतिदृश्यं प्रागपवर्गं प्रत्यगपवर्गं वा त्रिधातु
पञ्चधातु वा । २ ।

बज्जलं भूयिष्ठम् । अनतिदृश्यं यथा दृष्टान्यतीत्य न दृश्यते भूमि-
स्तथा । त्रिधातु त्रिसंधि ॥

अग्रैर्मूलान्यभिच्छादयति । ३ ।

प्रागपवर्गपक्षे ऽप्येतत्समानमिदं यनुसंधातव्यम् ॥

धातौधातौ मन्त्रमावर्तयति । ४ ।

गतः ॥

प्रस्तरपाणिः संस्पृष्टान्परिधीन्परिदधाति गन्धर्वो ऽसि
विश्वावसुरित्येतैः प्रतिमन्त्रमुदग्रं मध्यमं प्रागग्रावि-
तरौ । ५ ।

संस्पृष्टानन्योन्यम् ॥

आहवनीयमभ्यग्रं दक्षिणमवाग्रमुत्तरम् । ६ ।

आहवनीयं प्रत्यभिमुखाग्रं दक्षिणं परिदधाति विपरीताग्रमुत्तरम् ॥

सूर्यस्त्वा पुरस्तात्पात्वित्याहवनीयमभिमन्त्र्योपर्या-
हवनीये प्रस्तरं धारयन्नग्निं कल्पयति । ७ ।

पुरोभागपरिधानार्थमभिमन्त्रणं मन्त्रलिङ्गात् । तथा न पुरस्ता-
त्परिदधात्यादित्यो ह्येवोद्यन्पुरस्ताद्रक्षांस्पृहन्तीति वाक्यशेषात् ।
अथ सूर्येण पुरस्तात्परिदधाति सूर्यस्त्वा पुरस्तात्पात्विति बौधायन-
वचनाच्च । तेनोपसदवभृथादिषु परिध्यभावे न भवत्यभिमन्त्रणम् ।
कल्पयति बलवन्तं करोति ॥

अनूयाजार्थे प्राची उल्मुके उदूहतीति वाजसने-
यकम् । ८ ।

अथानूयाजार्थे द्वे उल्मुके उदूहति प्राग्भागगते करोति । वाज-
सनेयग्रहणमादरार्थं न तु कल्पनेन विकल्पार्थं अपिसृज्योल्मुके
इत्युत्तरत्र नित्यवदनुवादात् उल्मुके उदूह्याहवनीयं कल्पयित्वेति
सत्याषाढेन व्यक्तवचनाच्च ॥

मध्यमं परिधिमुपस्पृश्योर्ध्वे आधारसमिधावाद-
धाति । ९ ।

सहदुपस्पृश्य परिधिं समिधवूर्ध्वाग्रे आदधाति । कुत्र । मध्ये
ऽग्रेरिति भारद्वाजः ॥

वीतिहोत्रं त्वा कव इति दक्षिणां समिदस्यायुषे
त्वेत्युत्तराम् । १० ।

दक्षिणोत्तरत्वं मिथः ॥

तूष्णीं वा । ११ ।

उत्तरामिति शेषः । आनन्तर्याद्यजुषान्यां तूष्णीमन्यामिति श्रुतेष्व ॥

समावनन्तर्गर्भौ दर्भौ विधृती कुरुते । १२ ।

विधृती कुरुते विधृतित्वेन कल्पयति ॥

विशो यन्त्रे स्थ इत्यन्तर्वेद्युदगग्रे निधाय वस्तूनां
रुद्राणामादित्यानां सदसि सीदेति तयोः प्रस्तरमत्या-
दधाति । १३ ।

विशो यन्त्रे स्थ इति निधाने मन्त्रो न करणे । सादयति विशो
यन्त्रे स्थ इति कल्पान्तरेषु व्यक्तदर्शनात् ॥

अभिहततराणि प्रस्तरमूलानि बर्हिर्मूलेभ्यः । १४ ।

यत्र धातौ प्रस्तरः साद्यते तद्बर्हिर्मूलेभ्य प्रस्तरमूलान्यभिहततराणि
आहवनीयाभिमुखं पुरस्ताद्धृतानि भवन्ति ॥

जुह्वरसि घृताचीत्येतैः प्रतिमन्त्रमनूचीरसंस्पृष्टाः
सुचः प्रस्तरे सादयति । १५ ।

जुह्वरसीत्यनुषक्तरूपनिर्देश उपभृद्भुवयोरपि प्रदर्शनार्थः । अनूचीः
प्राचीः । असंस्पृष्टा मिथः ॥

इति नवमी कण्डिका ।

अपि वा जुह्वमेव प्रस्तरे । १ ।

सादयतीत्यन्वयः । अस्मिन्कल्पे सर्वासां सादनप्रकारमाह ॥

समं मूलैर्जुह्वा दण्डं करोति । उत्तरेण जुह्वमुप-
भृतं प्रतिक्षष्टतरामिवाधस्ताद्विधृत्योः । उत्तरेणोपभृतं
ध्रुवां प्रतिक्षष्टतरामिवोपरिष्ठाद्विधृत्योः । २ ।

यथा प्रस्तरमूलसमं जुह्वमूलं भवति तथा जुह्वं सादयित्वा तस्या
ईषत्प्रतिक्षष्टां प्रत्यक्षृष्टासुपभृतं सादयति तस्या अपि प्रतिक्षष्टतरां
ध्रुवाम् ॥

ऋषभो ऽसि शाकरो घृताचीनां स्रुनुः प्रियेण नाम्ना
प्रिये सदसि सीदेति दक्षिणेन जुह्वं सुवं सादयत्युत्तरे-
णोत्तरेण वा ध्रुवाम् । ३ ।

गतः ॥ तूष्णीमाज्यस्याल्यप्यासाद्या तस्या अपि याजमानदर्शनात् ॥

एता असदन्निति सुचेो ऽभिमन्थ्य विष्णूनि स्थ वैष्ण-
वानि धामानि स्थ प्राजापत्यानीत्याज्यानि कपालव-
त्पुरोडाशादङ्गारानपोह्य सूर्यं ज्योतिर्विभाहि महत
इन्द्रियायेत्यभिमन्थ्याप्यायतां घृतयेनिरग्निर्हव्यानुमन्थ-
ताम् । खमङ्ग त्वचमङ्ग सुरूपं त्वा वसुविदं पशूनां
तेजसाग्नये जुष्टमभिधारयामीत्याग्नेयं पुरोडाशमभि-
धारयति तूष्णीमुत्तरम् । ४ ।

सुच इति ससुवा गृह्यन्ते एतावसदतामिति लिङ्गात् । आज्यानीति च सुगगतानि सुचामधिकारात् । केचित्त्वाज्यानीत्यविशेषवचनादा-
ज्यस्थाल्या आसादितत्वाच्च तद्गतस्याप्यभिमन्त्रणमिच्छन्ति । समान-
जातीयेनेति न्यायेनाङ्गारापोहनादीनां प्रवृत्तिक्रमः । हविरभिमन्त्र-
णमन्त्रस्यैकाभिधायित्वादावृत्तिः अभिघारणमन्त्रस्त्वग्नेयार्थत्वात्तद्वि-
कारेणैव भवति । तच्च च देवतावाचिनो द्वितीयाग्निशब्दस्यैवोहः ॥

यस्त आत्मा पशुषु प्रविष्टो देवानां निष्ठामनु यो
वितस्थे । आत्मन्वान्सोम घृतवान्हि भूत्वा देवान्गच्छ
सुवर्विन्द यजमानाय मर्ह्यमिति प्रातर्दोहम् । ५ ।

गतः ॥

स्योनं ते सदनं करोमि घृतस्य धारया सुशेवं कल्प-
यामि त इति पात्वामुपस्तीर्यार्द्रः प्रथस्रुर्भुवनस्य गोपाः
शृत उत्स्नाति जनिता मतीनामित्यपर्यावर्तयन्पुरो-
डाशमुद्दास्य । ६ ।

इति दशमी कण्डिका ।

वेदेन भस्म प्रमृज्य तस्मिन्सीदामृते प्रतितिष्ठ ब्रीह्री-
णां मेध सुमनस्यमान इति पात्वां प्रतिष्ठापयति । १ ।

सदनकरणं सर्वस्य ह्रत्वोद्दासनादि प्रतिष्ठापनान्तमेकैकस्य करोति ।
सदनकरणाद्येकैकस्येत्यन्ये । ततः प्रातर्दोहमुद्दासयति ॥

तृष्णीं यवमयम् । २ ।

यदा यवान्निर्वपति तदा तृष्णीं प्रतिष्ठापयति । ब्रीहौणामिति लिङ्गविरोधादिति भावः । एवं च विकृतावपि यवमयं तृष्णीमिति सिद्धं भवति ॥

इरा भूतिः पृथिव्यै रसो मोत्क्रमीदिति सुवेण कपालानि प्रत्यज्य देवस्त्वा सविता मध्वानक्तिति सुवेण पुरोडाशमनक्ति स्वक्तमकूर्मपृषन्तमपरिवर्गमणिकाघम् । ३ ।

कपालाञ्जनमन्त्रस्य प्रतिकपालयोगमावृत्तिः । अविभवादेकैकशः कपालानीति तु सत्याषाढः । पुरोडाशग्रहणात्सान्नाय्ययोर्न भवत्यलंकरणम् ॥ पृषदिव पृषद्विन्दुर्यस्य नास्ति सो ऽकूर्मपृषन् । नुम् क्कान्दसः । कचित्कचिन्नानक्तो भवतीत्यर्थः ॥ परिवर्गा विच्छेदः । निकाषो निकषणम् । तौ यथा न भवतस्तथानक्तौत्यर्थः । एमुलन्तौ वा । एकारश्छान्दसः ॥

उपरिष्ठादभ्यज्याधस्तादुपानक्ति । ४ ।

अधस्तादञ्जनं हस्तेन पर्यावर्तनप्रतिषेधात् । तथा हस्तेनाधस्तादुपानक्तीति सत्याषाढः ॥

चतुर्द्दोत्रा पौर्णमास्यां हवींष्यासादयेत्यच्चहोत्रा-
मावास्यायाम् । ५ ।

युगपदासादनं सर्वेषामसंभवे त्वावृत्तिर्मन्त्रस्य ॥

प्रियेण नाम्ना प्रियं सद आसीदेति यदन्यद्विदर्श-
पूर्णमासिकेभ्यस्तदेतेनासादयेदिति विज्ञायते । ६ ।

केचित्तु प्राकृत एव हविरासादने मन्वमेतं विदधति । तन्निरासार्थ-
मस्य वैकृतत्वप्रदर्शनम् । तेनास्य विवृत्यर्थमुत्पन्नत्वाद्विबज्ज्वनूहः ।
एकवचनं तु अयं यज्ञः समसददित्यादिवद्यज्ञादिरूपेण हविःसमुदा-
याभिधानं द्रष्टव्यम् ॥

अपरेण सुचः पुरोडाशावासादयति । ७ ।

गतः ॥

उत्तरौ दोहौ । ८ ।

कस्मादुत्तरौ । सुग्ध्य इति ब्रूयात् तासामेवावधिवेनाधिकारात् ।
पुरोडाशाभ्यां वा रौद्र उत्तर इत्यादावधिमत्तया कृतस्याप्यव-
धिवदर्शनात् ॥

अपि वा मध्ये वेद्याः सांनाय्यकुम्भ्यौ संदधाति पूर्वं
शृतमपरं दधि । अथैने व्युदूहति दक्षिणस्यां ओण्यां
शृतमासादयत्युत्तरस्यां दधि । ९ ।

हस्तस्ये एव कुम्भ्यौ सकृद्वेदिमध्ये संश्लेष्य ततस्ते व्युदूहति विभज्य
गमयति ॥

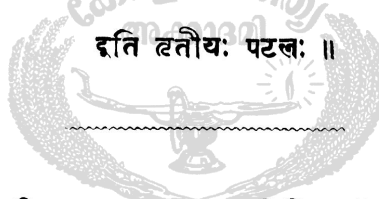
अयं वेदः पृथिवीमन्वविन्दद्गृहा सतीं गहने गह्व-
रेषु । स विन्दतु यजमानाय लोकमच्छिद्रं यज्ञं भूरि-

कर्मा करोत्वित्यग्रेणोत्तरेण वा ध्रुवां वेदं निधाय
वेद्यन्तान्परिस्तीर्य हेतुषदनं कल्पयित्वा सामिधेनीभ्यः
प्रतिपद्यते । १० ।

वेदिं परिस्तीर्येति यावानर्थस्तावानेव वेद्यन्तान्परिस्तीर्येति । यद्वा
यत्र हवींषि सादितानि तान्वेदिप्रदेशानित्यर्थः । तथा सति महा-
वेद्यामपि परितो हवींषीदं स्तरणं न परितो वेदिमिति सिद्धं
भवति । सामिधेनीभ्यः प्रतिपद्यते तदर्थमिध्माधानादि प्रक्रमते ॥

इत्येकादशी कण्डिका ।

इति तृतीयः पटलः ॥

अग्नये समिध्यमानायानुब्रूहीति संप्रेष्यति समिध्य-
मानायानुब्रूहीति वा । १ ।

ब्रूहीत्यूकारः स्थावचितव्यः ॥

पञ्चदश सामिधेनीरन्वाह । २ ।

हेतेति शेषः । परिभाषायामयं पञ्चदशकल्पः सर्वेषामविशेषेणोक्तः
पञ्चदश सामिधेन्यो दर्शपूर्णमासयोरिति । स एवात्रानूदिता वक्ष्य-
माणैः कल्पैर्विकल्पार्थं तेन राजन्यवैश्यबहुयाजिकल्पैरपि स विकल्पते ॥

चींस्तचानित्युक्तम् । ३ ।

त्रौस्तृचानित्यनुवाके नित्याः । काम्या नैमित्तिकाश्च सामिधेनीकल्पा
उक्ताः । ते ऽपि यथाब्राह्मणमनुसंधेया इत्यर्थः ॥

प्रणवेप्रणवे समिधमादधाति । ४ ।

गतः ॥

सामिधेनीविवृद्धौ काष्ठानि विवर्धन्ते । प्रतिहसमा-
नासु प्रकृतिवत् । ५ ।

वृद्धिद्वासौ पञ्चदशापेक्षया । प्रकृतिवत्प्रकृत्या पाञ्चदशेन तुल्यमि-
त्यर्थः । एतदुक्तं भवति त्रौस्तृचाननुब्रूयात् । एकां सामिधेनीं
चिरन्वाहेत्यादिषु सामिधेनीद्वासे न समिधामपि द्वास उक्तः ।
किं तु ताः पञ्चदशैव समशो विभज्याधेया इति । वक्ष्यति च पित्र्यायां
समश दधं वैधं विभज्य चिरादधातीति । परिधानीयायामाधेयाः
शिष्टा इत्यन्ये ॥

समिद्धो अग्न आहुतेत्यभिज्ञायैकामनूयाजसमिधम-
वशिष्य सर्वमिधमशेषमभ्यादधाति परिधानीयायां वा । ६ ।
परिधानीयोत्तमा ॥

वेदेनाग्निं चिरुपवाज्य सुवेण ध्रुवाया आज्यमादाय
वेदेनोपयम्यासीन उत्तरं परिधिसंधिमन्ववहृत्य प्रजा-
पतिं मनसा ध्यायन्दक्षिणाप्राञ्चमृजुं संततं ज्योतिष्म-
त्याधारमाधारयन्सर्वाणीधकाष्ठानि संस्पर्शयति । ७ ।

उपवाजनमुपवीजनम् । तच्चादृष्टार्थं न तु दीप्त्यर्थं चिरिति निय-
मात् उदकमुपवाज्येत्यवभृथे सत्याषाढवचनाच्च । तस्मादवभृथे
ऽपीष्यते ॥ परिधिसंधिमनु तेन मार्गेणावहृत्य प्रपाद्य प्रजापतिं
मनसा ध्यायन्देवतात्वेन तस्मान्मनसा प्रजापतये जुह्वतीति श्रुतेः ॥
ऋजुमवक्रम् । संततमविच्छिन्नधारम् । ज्योतिष्मति ज्वलत्यग्नौ ।
आधारयन्दीर्घधारां कुर्वन् ॥

आधारयोर्वदृतृजू प्राञ्चौ हेतव्यौ तिर्यञ्चौ वा
व्यतिषक्तावव्यतिषक्तौ वा । ८ ।

आधारयोरेतान्विकल्पान्वदति ब्राह्मणम् । के ते । ऋजू प्राञ्चावि-
त्येकः कल्पः । तिर्यञ्चौ मिथो व्यतिषक्ताविति द्वितीयः । तावेवाव्य-
तिषक्तादृतृजू इति तृतीयः ॥

सुवेणाज्यस्थाल्या आज्यमादायाप्यायतां ध्रुवा दृते-
नेत्यवदायावदाय ध्रुवामाप्याययतीति सार्वचिकम् । ९ ।

प्रतिषुवमाप्यायनं वीष्मावचनात् । सार्वचिकमिति न केवलमाधारे
किं तु सर्वेभ्यो कर्मसु यत्र ध्रौवादवद्यादित्यर्थः । मन्त्रस्तु प्रकरणादै-
ष्टिक एवाप्यायन इत्येके ॥

अग्नीत्परिधींश्चामिं च चिस्त्रिः संमृड्ढीति संप्रे-
ष्यति । १० ।

गतः ॥

इति द्वादशी कण्डिका ।

इध्मसंनहनैः सहस्फ्यैर्ऋतेस्फ्यैर्वाग्नीध्रो ऽनुपरिक्रामं
परिधीन्यथापरिधितमन्वग्रं चिस्त्रिः संमृज्याग्ने वाजजि-
द्वाजं त्वा सरिष्यन्तं वाजं जेष्यन्तं वाजिनं वाजजितं
वाजजित्यायै संमाज्म्यग्निमन्नादमन्नाद्यायेति चिरग्निं
प्राञ्चम् । १ ।

अनुपरिक्रामं तंतं परिधिदेशं गत्वा । यथापरिधितं येन क्रमेण
परिहितास्तेन क्रमेण । धकारश्चान्दसः । अन्वग्रं मूलादारभ्यायात् ॥

भुवनमसीत्यग्रेण ध्रुवां जुह्वं वाञ्जलिं कृत्वा जुह्वे-
हीति जुह्वमादत्त उपभृदेहीत्युपभृतम् । २ ।

अञ्जलिराहवनीयनमस्कारार्थः । मन्त्रलिङ्गान्तस्मा एव नमस्करो-
तीति मन्त्रविधिवाक्यशेषात् आहवनीयायाञ्जलिं करोतीति भारद्वा-
जवचनाच्च । दक्षिणस्य व्याप्तत्वात्सव्येनादानमुपभृतः । तथा सव्येनो-
पभृतमित्येव बोधायनः ॥

सुयमे मे अद्य घृताची भूयास्तं स्वावृतौ सूपावृता-
वित्युपभृति जुह्वमत्यादधाति । ३ ।

अत्यादधाति स्थापयति ॥

मुखतो ऽभिहृत्य मुखत उपावहरति । ४ ।

अत्यादधत् जुह्वमुपभृति मुखेनाभिहृत्याभिमुखं हत्वात्यादधाति ।
तथा होमार्थमुपावहरन्मुखत एवोपावहरति अपादत्ते ॥

सर्वचैवमत्याधानोपावहरणे भवतः । ५ ।

अन्यत्राप्यत्याधानोपावहरणे एवमनन्तरोक्तप्रकारेण सुखतो भवतः ।
मन्त्रस्तु प्रकरणादाधारार्थ एवेष्टो नान्यत्र ॥

न च संशिञ्जयति नाभिदेशे च सुचौ धारयति । ६ ।

चशब्दादेतदपि द्वयं सार्वत्रिकम् । संशिञ्जयति शब्दाययति ॥

अग्नाविष्णू मा वामवक्रमिषमित्यग्रेण सुचोऽपरेण
मध्यमं परिधिमनवक्रामं प्रस्तरं दक्षिणेन पदा दक्षि-
णातिक्रामत्युदक् सव्येन । ७ ।

अनवक्राम पदा प्रस्तरमनवक्रम्यानवक्रम्य । दक्षिणेन सव्येनेति तयोः
प्राथम्यनियमः अनवक्राममित्याभीष्टवचनात् । अयमपि मन्त्रवजं
सार्वत्रिको विधिः । तथा चोत्तरं च वक्ष्यति ॥

एतद्वा विपरीतम् । ८ ।

सव्येनातिक्रम्य दक्षिणेन प्रत्याक्रामतीत्यर्थः ॥

विष्णोः स्थानमसीत्यवतिष्ठते । ९ ।

गतः ॥

अन्तर्वेदि दक्षिणः पादो भवत्यवघ्नः सव्यः । १० ।

दक्षिणावघ्नः सव्यः । तत्पार्श्वसंस्पृष्टाङ्गुलिरित्यर्थः ॥

अथोर्ध्वस्तिष्ठन्दक्षिणं परिधिसंधिमन्ववहृत्य । ११ ।

इति त्रयोदशी कण्डिका ।

समारभ्योर्ध्वं अध्वर इति प्राञ्चमुदञ्चमृजुं संततं
ज्योतिष्मत्याधारमाधारयन्सर्वाणीधकाष्ठानि संस्पर्श-
यति । १ ।

ऊर्ध्वं ऽप्रकः । शेषस्तु व्याख्यातः पूर्वाधारे । तत्राधारे धारायां
चादिसंयोग इति न प्रसर्तव्यम् ॥

यं कामयेत प्रमायुकः स्यादिति जिह्वं तस्येत्युक्तम् । २ ।

प्रमायुको मरणधर्मा । जिह्वं वक्रम् ॥ ब्राह्मणप्रदर्शनमृजुत्वादरार्थम् ॥

ऊर्ध्वमाधार्य विच्छिन्द्याद्वेध्यस्य । ३ ।

ऊर्ध्वमाधार्य नाभिदेशादूर्ध्वमुद्गृहीतया सुचा धारामारभ्य मध्ये
विच्छिन्द्यात् ॥

व्यूषणा । ४ ।

इतइतो विकिरन्वा धारां विच्छिन्द्यादित्यर्थः । एकारश्चान्दसः ।
यजमानस्याद्वेध्यत्वान्नैवं विच्छेत्तव्यमिति भावः ॥

न्यञ्चं दृष्टिकामस्य । ५ ।

न्यञ्चं नाभिदेशान्नौचैः सत्या सुचाधारयेदित्यर्थः ॥

द्वेध्यस्येत्येके । ६ ।

नौचैराधारो द्वेध्यस्य । तस्माद्वर्जनीय इत्येक इति भावः ॥

ऊर्ध्वमाधारं स्वर्गकामस्य भूयिष्ठमाहुतीनां जुहु-
यात् । ७ ।

पूर्ववदूर्ध्वं सर्वाहुतीनां मध्ये भूयिष्ठं च स्वर्गकामस्य जुहुयात् ॥

अपि वा नाधारयेत्पूर्वार्धे मध्ये पश्चार्धे वा जुहु-
यात् । ८ ।

नाधारयेदित्याधारगुणप्रतिषेधः । दीर्घधारादिसंयोगादयो धर्मा न
भवन्तीत्यर्थः ॥

हुत्वाभिप्राणिति । ९ ।

आधारस्योपरि श्वसिति ॥

बृहद्भा इति सुचमुजृह्य पाहि माम्ने दुश्चरितादा मा
सुचरिते भजेत्यसंस्पर्शयन्सुचौ प्रत्याक्रामति । १० ।

गतः ॥

एते एवाक्रमणप्रत्याक्रमणे मन्त्रवती भवतः । ११ ।

इत्यमन्यत्र मन्त्रपर्युदासत्ततोऽन्येषामाक्रमणप्रत्याक्रमणधर्माणां सार्व-
त्रिकत्वं स्पष्टीकृतं भवति । सुचोरसंस्पर्शननियमनं मन्त्रश्चात्रैवेत्यते
प्राण आधारः यत्संस्पर्शयेदिति तन्निन्दार्थवादस्याधारसंयोगात् ॥

मखस्य शिरो ऽसीति जुह्वा भ्रुवां द्विस्त्रिर्वा सम-
नक्ति । १२ ।

ध्रुवेति ध्रुवास्थमाज्यं लक्ष्यते ज्योतिषा ज्योतिरङ्गामिति लिङ्गात् ॥

उन्नीतं राय इति सुवेण ध्रुवाया आज्यमादाय सुवी-
राय स्वाहेति जुह्वमभिघार्य जुह्वो ऽपादाय यज्ञेन यज्ञः
संतत इति ध्रुवां प्रत्यभिघार्यायतने सुचौ सादयित्वा
। १३ ।

इति चतुर्दशी कण्डिका ।

क इदमध्वर्युर्भविष्यति स इदमध्वर्युर्भविष्यति यज्ञो
यज्ञस्य वागार्त्विज्यं करोतु मन आर्त्विज्यं करोतु वाचं
प्रपद्ये भूर्भुवः सुवर्विष्णो स्थाने तिष्ठामीतीध्मसंनहनानि
स्फ्य उपसंगृह्य वेद्याश्च तृणमव्यन्तमादायोत्तरतः प्रव-
रायावतिष्ठेते पूर्वा ऽध्वर्युरपर आग्नीध्रः । १ ।

जुह्वो जुह्वाः । उपसंगृह्योपसृज्य । अव्यन्तं वेद्या अविगतमन्त्रं
वेद्यन्तस्थमूलमिति यावत् वेद्या अविगतान्त्रं वा । उत्तरतः वेद्या
एवोत्तरतः । तचोत्तरत उत्कर इति तु भारद्वाजबौधायनौ ।
प्रवराय प्रवरं वक्तुं तिष्ठति तस्मिन्नुत्तरान्त्रस्य । व्यवहितेनाप्यवतिष्ठेते
इत्यनेनान्वयः ॥

इध्मसंनहनान्याग्नीध्रो ऽन्वारभ्य क इदमग्नीध्रविष्यति
स इदमग्नीध्रविष्यतीति मन्त्रं संनमति । २ ।

इधमनहनान्येवाग्नीध्रो ऽन्वारभते न स्फ्यत्तणे ॥

ब्रह्मन्प्रवरायाश्रावयिष्यामीति ब्रह्माणमामत्याश्रा-
वयो आवय आवयोमाश्रावयेति वाश्रावयति । ३ ।

अत्र तृतीयो निगदत्यक्षरश्चतुर्थः प्रणवादिः ॥ तेषु चाद्ययोरग्नी-
त्प्रेषणे परस्य चेति प्रथमद्वितीयावचौ ज्ञेये नान्यत्र । तावेवोदा-
हृत्यात्रैवायं सुत इत्यत इति नियमात् । केचित्तु चतुर्थे ऽपि प्रणवा-
दुत्तरौ ज्ञावयन्ति प्रथम एव निगदः प्रणवाधिक इति कृत्वा ॥

अस्तु औषडित्याग्नीध्रो ऽपरेणोत्करं दक्षिणामुखस्ति-
ष्ठन्स्फ्यं संमार्गांश्च धारयन्प्रत्याश्रावयति । ४ ।

संमार्गा इधमनहनानि । तेषां स्फ्यस्य च धारणं प्रवरादन्यत्रेति
द्रष्टव्यं प्रवरे तेषामध्वर्युणा धृतत्वात् । औषडित्यौत्कारं ज्ञावयति ॥

आग्नीध्रे सोमे । ५ ।

सोमे त्वाग्नीध्रागारे तिष्ठन् ॥

सर्वचैवमाश्रुतप्रत्याश्रुते भवतः । ६ ।

आश्रुतमाश्रावणम् ॥

इति पञ्चदशी कण्डिका ।

इति चतुर्थः पटलः ॥

अनपव्याहरन्तः प्रचरन्ति । १ ।

मन्त्रादन्यस्य वचनमनपव्याहारः । तमवदानाद्या प्रदानान्न कुर्युः
सर्वे प्रचरितारः । एतदेव प्रपञ्चयति ॥

आश्रावयिष्यन्नान्यदाश्रावणाद्ब्रूयादाश्राविते ना-
न्यदाग्नीध्रः प्रत्याश्रावणात् । प्रत्याश्राविते नान्यदध्वर्यु-
र्यजेति वचनाद्यजेत्युक्ते हेता नान्यद्वषट्कारात् । २ ।

गतः ॥

यद्यन्यद्ब्रूयात्पुनरेवाश्रावयेत् । ३ ।

यद्येतेषां कश्चिदपव्याहरेत्युनरेवाश्रावणादि सर्वमावर्तयेत् । तत्रा-
श्रावणमात्रवचनं तस्मिन्नुक्त इतरेषामर्थमिद्वत्वाभिप्रायम् ॥

व्याहृतीर्वा जपेत् । ४ ।

अपव्याहृत्येति शेषः ॥

ऊर्ध्वङ्गुमासीनं होतारं वृणीते ऽग्निर्देवो हेता देवा-
न्यक्षद्विद्वांश्चिकित्वात्मनुषद्भरतवदमुवदमुवदिति यथा-
र्षेयो यजमानः । ५ ।

देवहोतरूपेण स्वरूपेण च मानुषस्य होतुर्देव्याप्रार्थनं वरण-
मग्निर्देवो हेतेत्यादिमन्त्रलिङ्गात् । ब्राह्मणे च य एव देवानां
होता तं वृणीत इति स्तवनात् पशुसोमयोर्देवं च मानुषं च

हेतारौ वृत्तेति वचनाच्च । यथार्षेयः यस्य यजमानस्य यः प्रवरः प्रवरकाण्डे दर्शितस्तस्य तत्रोक्तानृषीन्मुवदमुवदिति कीर्तयन्हेतारं वृणीते यावन्तः स्युरिति । यथा जमदग्निवदौर्ववद्भृगुवदित्यादि ॥

चीन्यथर्षि मन्त्रकृतो वृणीते । ६ ।

यस्य यजमानस्य य ऋषयो गोत्र ऋषित्वेनोपाख्यायन्ते मन्त्रकृतस्य तांस्त्रीन्वृणीते कीर्तयतीत्यर्थः ॥ अत्र चाविशेषेण चीन्वृणीत इति वचनात्पञ्चार्षेयस्यापि त्रयाणामेव वरणम् । एकद्व्यार्षेययोस्तु त्रयाणामभावान्नित्यत्तिरेवार्षेयवरणस्यापन्ना । तत एव च हेतोः कर्म-
खेवानधिकारस्तयोरित्यन्ये । यत्त्वेकं वृणीते द्वौ वृणीते चीन्वृणीत इति तदपि त्रित्वविधेरेवावयुत्यानुवादं मन्यन्ते । तथा चात्र्यार्षे-
यस्याहानं स्यादिति मीमांसकाः ॥

अपि वैकं द्वौ चीन्पञ्च । ७ ।

अपि वा यथासंभवं मन्त्रकृतो वृणीते । एकमेकार्षेयो द्वौ द्व्यार्षे-
यस्त्रौस्त्यार्षेयः पञ्च पञ्चार्षेय इति । तथा चाश्वत्थानः यजमान-
स्यार्षेयान्प्रवृणीते यावन्तः स्युरिति ॥

न चतुरो वृणीते न पञ्चातिप्रवृणीते । ८ ।

तत्र चतुर्ऋषिसंभवे पञ्चभ्यो ऽधिकर्षिसंभवे च न तेषां वरण-
मित्यर्थः । अथत्रात्रैकं द्वौ चीन्पञ्चेति नियतविधानादेव संख्यान्तर-
स्याप्राप्तेर्द्वाभ्यामप्यणविषयः प्रतिषेधः । तस्य हि गोत्रद्वयवरणाच्चतुः-
शब्दादिवरणं प्राप्नोति ॥ यथाह मत्याषाढः द्विगोत्रस्य चींस्त्रीनेकै-

कस्माद्गोचादिति । कथं तर्ह्यस्य वरणमिति चेत्तत्तु प्रवरे दर्शयिष्यते ।
अथ द्यामुध्यायणानां कुलानामिति ॥ आश्वलायनश्चाह तेषामुभयतः
प्रवृणीतैकमितरतो द्वावितरतः द्वौ वेतरतस्त्वीनितरतः । नहि
चतुर्णां प्रवरो ऽस्ति न पञ्चानामतिप्रवरणमिति ॥

इत ऊर्ध्वानध्वर्युर्वृणीते ऽमुतो ऽर्वाचो होता । ८ ॥

इतः प्रवरादारभ्य अमुतः परस्तादारभ्य । तच्चोभयं प्रवरेषूदाह-
रिष्यति ॥

पुरोहितस्य प्रवरेण राजा प्रवृणीते । १० ।

प्रवरकाण्डपठितानामेव विधीनामिहोपदेश आदरार्थो द्रष्टव्यः ॥

ब्रह्मण्यवदा च वक्षद्ब्राह्मणा अस्य यज्ञस्य प्रावितार
इति प्रवरशेषमाह । ११ ।

प्रवरशेषः प्रवरनिगदस्य शेषः ॥

अपि वा नार्षेयं वृणीते । मनुवदित्येव ब्रूयात् । १२ ।

इदं च संनिहितराजन्यविषयम् । अपि वा यथोक्तं प्रवरं न वृणीते
किं तु तत्स्थाने मनुवदित्येतावद्ब्रूयात् ॥

सीदति होता । १३ ।

होतुरासनकालविकल्पार्थं वचनम् । आसीनं वा होतारं वृणीते
वृतो वाच काले निषीदति ॥

होतुरुपांशु नाम गृह्णाति मानुष इत्युच्चैः । १४ ।

गतः ॥

वेद्यां तृणमपि सृजति । १५ ।

यदव्यन्तमात्तं तृणं तद्वत्यपि सृजति ॥

इति षोडशी कण्डिका ।

घृतवति शब्दे जुहूपधृतावादाय दक्षिणा सकृदति-
क्रान्तोऽपरेणाधारसंभेदं पञ्च प्रयाजान्प्राचो यजति । १ ।

घृतवति शब्दे घृतवदिति शब्दे अथवा घृतशब्दवति घृतवतीमित्यस्मिन्
शब्दे उक्त इत्यर्थः । यथा यद्वृतवत्यदमनूच्यत इति ॥ सकृदतिक्रान्तो
न तु प्रतिप्रयाजम् । आधारसंभेद आधारयोर्व्यतिषङ्गदेशः । प्राचः
प्रागपवर्गान् ॥

प्रतिदिशं वा समिधः पुरस्तात्तनूनपातं दक्षिणत
इडः पश्चाद्वर्हिर्नूत्तरतः स्वाहाकारं मध्ये । २ ।

प्रतिदिशं वा यजत्यपरेणैवाधारसंभेदम् ॥

सर्वान्वैकथ्यम् । ३ ।

एकथ्यमिति थमुजो रूपमेकधा । एकस्मिन्देश इत्यर्थः । अपरेणा-
धारसंभेदमित्येव ॥

आश्रावमाश्रावं प्रत्याश्राविते समिधो यजेति प्रथमं
संप्रेष्यति । यज यजेतोतरान् । ४ ।

प्रथमं संप्रेष्यति प्रथमं प्रयाजं प्रति होतारं संप्रेष्यतीत्यर्थः । इत-
रानित्येवमेव योज्यम् । ननु किंदेवत्याः प्रयाजाः । तच्चाह बोधायनः
चतुर्देवताः खलु प्रयाजा भवन्तीति । मन्त्रवर्णाश्च भवन्ति । तथा
वसन्तमृदूनां प्रीणामीत्यादि ब्राह्मणाच्च ॥

यं कामयेताभितरं वसीयान्स्यादित्यभिक्रामं तस्य
जुहुयादवतरं पापीयानिति प्रतिक्रामं न वसीयान्न
पापीयानिति समानत्र तिष्ठन् । ५ ।

अभितरं सुतराम् । वसीयान्पुष्टः । अभिक्रामं प्रतिप्रयाजं किञ्चिदन्त-
रमग्निमभिक्रम्याभिक्रम्य । अवतरमवकृष्टतरम् । पापीयान्दरिद्रः ।
यः पुरा भद्रः सन्पापीयान्स्यात्स पुनर्वस्वोरग्निमादधीत पुनरेवैनं
वामं वस्त्रपावर्तते भद्रो भवतीति लिङ्गात् तथा तस्माच्छ्रेयांसं
पापीयान्पश्चादन्वेतीति लिङ्गाच्च । प्रतिक्रामं अग्नेः प्रतीपं क्रान्त्वा ।
समानत्र तिष्ठन् उभयथाप्यक्रामन्नेकत्र स्थितः ॥

चीनिष्ठ्वार्धमौपभृतस्य जुह्वामानीयोत्तराविष्ट्वा प्रत्या-
क्रम्य शेषेण ध्रुवामभिधार्यानुपूर्वं हवींष्यभिधारयत्यु-
पभृतमन्ततः । ६ ।

अत्रापि ध्रुवासुपभृतमित्याज्यलक्षणा पशौ नोपभृतमिति लिङ्गात् ।
हवींष्युत्तिक्रमेणाभिधारयति ॥

न हवींष्यभिघारयेद्द्वेष्यस्य । आयतने सुचौ साद-
यति । ७ ।

गतौ ॥

इति सप्तदशी कण्डिका ।

इति पञ्चमः पटलः ॥

आग्नेयः सौम्यश्चाज्यहविषावाज्यभागौ चतुर्गृहीता-
भ्याम् । १ ।

आज्यभागौ नाम कर्मणी । तावाज्यहविष्कौ चतुर्गृहीताभ्यां चाज्याभ्यां
कार्यौ ॥ अथाज्यभागप्रसङ्गात्सर्वान्द्विर्होमसाधारणान्धर्मानाह ॥

जमदग्नीनां तु पञ्चावत्तमप्यजामदग्न्यो जामदग्न्य-
मामन्त्य पञ्चावत्तं कुर्वीत सर्वत्र । २ ।

यत्रयत्र चतुरवत्तचोदना तत्र जमदग्निगोत्राणां पञ्चावत्तं भवति
यथा यच्चतुरवत्तं जुहोतीत्यादौ । तथाजामदग्न्यो ऽपि पञ्चावत्त-
मिच्छजामदग्न्यमनुज्ञाप्य पञ्चावत्तं कुर्वीत । सार्वत्रिकमिति वक्ष्य-
माणेनैव सिद्धे सर्वत्रेति वचनमसंदेहार्थम् । केचित्तु सर्वत्रेति वचना-
द्द्विर्होमेष्वपि चतुर्गृहीतवत्सु पञ्चगृहीतमिच्छन्ति । तदयुक्तमद-
र्विहोमाधिकारात् । तथाज्जतीः प्रकृत्य याज्यापुरोऽनुवाक्यावतीषु
चतुरवत्तपञ्चावत्ते पञ्चावत्तं जमदग्नीनां चतुरवत्तमितरेषां गोत्राणा-
मिति सत्याषाढादिभिर्व्यक्तवचनाच्च । तस्माद्द्विर्होमेषु चतुर्गृहीत-

चोदनायां पञ्चावत्तिनो ऽपि चतुर्गृहीतमेव भवति न पञ्चगृहीतम् ।
अग्निहोत्रे तु वचनाङ्गवति ॥

अवद्यन्नमुष्मा अनुब्रूहीति पुरोऽनुवाक्यां संप्रेष्यति ।
अवदायावदाय सुवेण प्रस्तरबर्हिः समज्य जुहूपभृता-
वादाय दक्षिणातिक्रम्याश्राव्य प्रत्याश्राविते ऽमुं यजेति
याज्यामिति सार्वचिकम् । ३ ।

अवद्यन्नवदाने प्रकान्त इत्यर्थः । जुह्वासुपस्तीर्य सोमाय पितृमते
ऽनु स्रधेति संप्रेष्यतीति लिङ्गात् ॥ आप्याय्य ध्रुवां प्रस्तरबर्हिषी
समनक्ति । याज्यां संप्रेष्यतीत्यन्वयः । तदर्थं होतारं संप्रेष्यतीत्यर्थः ॥

उत्तरार्धपूर्वार्धे ऽग्नये जुहेति । ४ ।

गतः ॥

दक्षिणार्धपूर्वार्धे सोमाय समं पूर्वेण । ५ ।

यत्र ङतः पूर्वेणाज्यभागेन दक्षिणमिव चक्षुः सव्येन समो भवति
तत्र जुहेति ॥

उभे ज्योतिष्मति । ६ ।

उभे एते आहुतौ सार्चिष्यग्नौ जुहेति । न वक्ष्यमाणाहुतिव-
द्गतार्चिषीत्यर्थः ॥

पूर्वमाज्यभागं प्रति सुचावात्ते न निदधात्या स्विष्ट-
कृतः । ७ ।

आज्यभागं प्रति तत्काले । ततश्चात्तायामेव सुचि प्रकृतौ प्रधाना-
वदानदर्शनादनाज्यभागे ऽपि पशुप्रायणीयादावस्मिन्काले सुचा-
वादीयेते ॥

आज्यभागावन्तरेणेतरा आहुतीर्जुहेति । ८ ।

आज्यभागदेशयोर्मध्य एवेतरा अदर्विहोमाज्जतीर्जुहेति न बहि-
स्ताभ्याम् । अदर्विहोमाज्जतीनां तु देशो वक्ष्यते ॥

प्रत्याक्रम्य जुह्वामुपस्तीर्य मा भेर्मा संविक्था मा
त्वा हिंसिषं मा ते तेजो ऽपक्रमीत् । भरतमुद्धरेम-
नुषिञ्चावदानानि ते प्रत्यवदास्यामि । नमस्ते अस्तु
मा मा हिंसीरित्याग्नेयस्य पुरोडाशस्य मध्यादङ्गुष्ठ-
पर्वमात्रमवदानं तिरीचीनमवद्यति । पूर्वार्धाद्वितीय-
मनूचीनं चतुरवत्तिनः । पश्चार्धात्तृतीयं पञ्चावत्तिनः । ९ ।

अङ्गुष्ठपर्वङ्गुष्ठस्योत्तमं काण्डम् । तिरीचीनं तिरश्चीनं तिर्यग्भिर-
ङ्गुल्यङ्गुष्ठैरिति यावत् । अनूचीनं प्राचीनं प्रागाद्यतैरङ्गुल्यङ्गुष्ठैर्द्वितीयं
तृतीयं चेत्यर्थः । तयोस्तु नावदानमन्त्रस्यावृत्तिरपादानद्रव्याभि-
धायित्वात्तदेकत्वाच्च । न चावदानद्वित्वे निवर्तते जात्याख्यायां
बहुवचनात् ॥

असंभिन्दन्मांससंहिताभ्यामङ्गुलीभ्यामङ्गुष्ठेन च पुरो-
डाशस्यावद्यति । १० ।

इत्यष्टादशौ कण्डिका ।

सुवेणाज्यसांनाय्ययोः । १ ।

असंभिन्दन्नवदानदेशावसंकिरन् । दयोरवदानदेशयोर्मध्ये किर्यांश्चिद्देशः
स्थाप्यत इत्यर्थः ॥ मांससंहिताभ्यामनखसंहिताभ्यामङ्गुष्ठेन चानेन
च सुवेणावद्यति । हस्तेनावद्यतीत्यविशेषचोदितौ सुवहस्तौ द्रवकठि-
नयोर्हविषोः सामर्थ्यान्नियम्येते । तेन सांनाय्यविकारे ऽपि वपादौ
हस्त इय्यते पुरोडाशविकारे ऽपि यवाम्बादौ सुवः ॥

आनुजावरस्य पूर्वार्धात्प्रथममवदानमवदायं पूर्वार्धं
सुचो निदध्यात् । मध्यादपरमवदाय पश्चार्धं सुचः । २ ।

यो ऽल्पतेजस्वात्समानजातीयानामनुगन्ता भवति स आनुजावरः
प्रजापतिरिन्द्रमसृजतानुजावरं देवानामित्यनुवाके तथावगमात् ।
तस्य चाग्रगमनं परीक्षते ऽयं विधिः । इन्द्रो वै देवानामानुजावर
आसीदिति प्रकृत्यानुजावरस्य विधिसुक्ता स एवैनमयं समानानां
परिणयतीति फलान्नानादश्विनौ वै देवानामानुजावरौ पश्चेवायं
पर्येतामिति प्रकृत्य तावेवैनमयं परिणयत इति श्रवणाच्च । तस्मा-
त्काम्य एवायं कल्पः ॥

पूर्वप्रथमान्यवद्येज्येष्ठस्य ज्यैष्ठिनेयस्य यो वा गत-
श्रीः स्यात् । ३ ।

ज्येष्ठा प्रथमोऽढा भार्या तस्याः पुत्रो ज्यैष्ठिनेयः । तस्य प्रथमजस्य
गतश्रियश्च पूर्वार्धात्प्रथमान्यवदानान्यवद्येदिति नैमित्तिको विधिः ॥

अपरप्रथमानि कनिष्ठस्य कानिष्ठिनेयस्य यो वानु-
जावरो यो वा बुभूषेत् । ४ ।

अत्राय पक्षो जैमिन्तिकः उत्तरौ काम्यौ मध्यमश्च पूर्वेष्वनु-
जावरकल्पेन विकल्पते । कानिष्ठिनेयो ज्यैष्ठिनेयेन व्याख्यातः ।
बुभूषेद्भवितुमिच्छेत् भूतिकाम इति यावत् ॥

अथ यदि पुरोहितः पुरोधाकामो वा यजेत पूर्वा-
र्धात्प्रथममवदानमवदाय पूर्वार्धे सुचे निधाय पूर्वार्धे
ऽग्नेर्जुहुयात् । ५ ।

पौरौहित्यं पुरोधा । द्वितीयतृतीययोरवदानयोर्निधानदेशावचना-
दनियमः ॥

अवदानान्यभिघार्य यदवदानानि ते ऽवद्यन्विलो-
माकार्षमात्मनः । आज्येन प्रत्यनज्येनत्तत् आप्यायतां
पुनरिति हविः प्रत्यभिघार्याग्नये ऽनुब्रूह्यग्निं यजेति
संप्रैषौ । ६ ।

ब्रूयादिति शेषः ॥ ननु सामान्यतः । प्रागेव विहितस्य याज्यानु-
वाक्यासंप्रैषस्य पुनर्विधिः । किमर्थम् । केचिदाहुः तत्र तावद-
वद्यन्संप्रेष्यतीत्यवदानसमयानुवाक्यासंप्रैषविधिरङ्गविषयः प्रधानविष-
यस्त्वयं प्रत्यभिघारणोत्तरकालविधानार्थ इति । तदयुक्तं तत्र
सार्वत्रिकमित्यनेन विरोधात् स्विष्टकृत्यभिघारणोत्तरकालं तद्वचन-
विरोधाच्च च याज्यासंप्रैषोपादानवैयर्थ्यात्तस्य च क्रमार्थताया-
माश्रावणप्रत्याश्रावणयोरुत्कर्षप्रसङ्गान्मन्त्रब्राह्मणसूत्रलिङ्गविरोधाच्च ॥
पुरोडाशानामवदीयमानानामनुब्रूहीति । ऐन्द्रस्यावद्यन्ब्रूयादिन्द्रायानु-
ब्रूहीति जुक्कामुपस्तीर्य सोमाय प्लवमते ऽनु स्वधेति संप्रेष्यतीत्यादि ।

तथोपस्तीर्य दक्षिणस्य पुरोडाशस्य पूर्वाधादवचन्नाद्याग्नये ऽनुब्रूहीत्येव
 बौधायनः ॥ तस्मान्न युक्तः पूर्वोक्तक्रमकल्पः अन्यत्तु मतम् । आज्यानु-
 वाक्ययोर्मूर्धलिङ्गत्वादग्नये मूर्धन्वते अग्निं मूर्धन्वन्तमिति मा भूतां
 संग्रैषावित्येवमर्थमिदं वचनमिति । तदप्ययुक्तं यदाग्नेयो ऽष्टाकपाल
 इत्युत्पत्तावश्रुतस्य गुणस्य देवताविशेषणत्वेन दुराशङ्कत्वादितरथाज्य-
 भागयोरग्नये वृत्रघ्ने ऽग्नये वृधन्वत इति लिङ्गानुगुणदेवतादेश-
 प्रसङ्गाच्च ॥ तस्मात्पूर्वममुष्मा अनुब्रूह्यमुं यजेति सामान्यतो निर्दिष्टस्य
 देवतादेशनस्य विशेषतः प्रदर्शनमात्रमेतदिति । नातीवात्र क्लेश्यमा-
 शुष्मद्विरेवमन्यो ऽपि यस्तत्रतत्र संग्रैषविधिः सो ऽपि कचिद्देवता-
 प्रदर्शनार्थः कचित्संग्रैषस्वरूपविशेषप्रदर्शनार्थः कचित्तस्यैव विकार-
 प्रदर्शनार्थः कचिद्विकल्पप्रदर्शनार्थः कचिद्वषट्कारप्रदानदर्शनत्वस्थाप-
 नार्थः कचिदसंदेहार्थ इति यथासंभवं द्रष्टव्यम् ॥

**आज्यं प्रश्नोत्थापिदधदिवाप्रक्षिणन्हुत्वाज्येनाम्वव-
 श्रोतयति । ७ ।**

सुगतमाज्यं प्रथमं स्त्रावयित्वाग्नौ प्रास्तं पुरोडाशमपिदधदिवा
 स्त्रगयन्निव सुचा तं अप्रक्षिणन्निहिंसन्हुत्वाज्यशेषमम्ववस्त्रावयति ॥

आधारसंभेदेनाहुतीः प्रतिपादयति । ८ ।

आधारव्यतिषङ्गदेशेनाहुतीः प्रतिपादयति प्रवेशयतीत्यर्थः । अथ
 वा प्रतिपादयति प्रक्रमयति प्रथमाहुतिं तत्र जुहोतीत्यर्थः ॥

सुच्यमाधारमभिजुहोति पूर्वापूर्वा संहिताम् । ९ ।

एवं प्रतिपाद्य सुचाधारस्योपरि पूर्वापूर्वामाहुतिं परस्परसंसृष्टां

जुहोति । पूर्वशब्दो ऽत्र पूर्वोत्तरायां दिशि गौणो द्रष्टव्यः । अत एव वाच पूर्वविप्रतिषेधाद्वैकल्पिकाविमौ विधी द्रष्टव्यौ ॥ तथा सुच्यमाधारमभिजुहोति पूर्वापूर्वा वेत्येव सत्याषाढभारद्वाजौ । बौधायनस्त्वाह सुच्यमाधारमभिजुहुयादित्यौपमन्यवो मध्ये प्रदक्षिणं मण्डलीकारमिति राथीतर इति ॥

यं द्विध्यात्तं व्यृषन्मनसाहुतीर्जुहुयात् । १० ।

यं द्विध्याद्यजमानस्तं मनसा व्यृषन्तद्विसामभिधायन्नित्यर्थः ॥

यदा वोतार्चिलेलायतीवाग्निरथाहुतीर्जुहोति । ११ ।

लेलायतीति लिङो यङन्ताल्लटि व्यत्ययेन परस्मैपदमीकारस्य चाकारः । यङ्लुगन्ताद्वा शप्पृद्धिश्च व्यत्ययेन क्कान्दसत्वात् ॥ यथा पुष्करपर्णे वातो भूतो ऽलेलायदिति । कण्वादिषु वा लेलेतिपाठो द्रष्टव्यः ॥ यदा शान्तार्चिरङ्गारेषु लेलीयमान इव विस्फूर्जत्यग्निसदा जुहोतीत्यर्थः । वक्ष्यति च यदङ्गारेषु व्यवशान्तेषु लेलायद्वीव भातीति ॥

आज्यहविरुपांशुयाजः पौर्णमास्यामेव भवति वैष्णवो ऽग्नीषोमीयः प्राजापत्यो वा । १२ ।

बौधायनादिभिरमावास्यायामप्युपांशुयाजविधानात्तन्निरासार्थः पौर्णमास्यामेवेत्येवकारः ॥

प्रधानमेवोपांशु । १३ ।

उपांशुयाजसमाख्यानात्कृत्तमन्त्रोपांशुत्वे प्राप्ते वचनम् । प्रधानमेव देवताभिधान एव मन्त्रांश्च उपांशुरन्यो यथाप्राप्त इत्यर्थः ॥

विष्णुं बुभूषन्धजेत । १४ ।

इत्येकोनविंशी कण्डिका ।

अग्नीषोमौ भ्रातृव्यवान् । १ ।

नित्ययोरेवानयोर्देवतयोः कामो वेदितव्यः नित्यवदये ऽनुक्रमणा-
दन्यथा तद्वैयर्थ्याच्च ॥

आग्नेयवदुत्तरैर्हविर्भिर्यथादेवतं प्रचरति । २ ।

गताः ॥

समवदाय दोहाभ्याम् । ३ ।

समवदाय सहावदाय दोहाभ्यां प्रचरति । देशकालकर्तृदेवतैक्या-
दिति भावः । तत्रोपस्तरणाभिधारणे अपि विभुत्वान्तन्त्रेण भवतः ॥

दध्ना ऽवदाय शृतस्यावद्यत्येतद्वा विपरीतम् । सर्वाणि
द्रवाणि सुङ्मुखेन जुहोति । ४ ।

गताः ॥

सुवेण पार्वणौ होमौ ॥ ऋषभं वाजिनं वयं पूर्णमासं
यजामहे । स नो दोहतां सुवीर्यं रायस्योषं सहस्रिणम् ।
प्राणाय सुराधसे पूर्णमासाय स्वाहेति पौर्णमास्याम् ॥
अमावास्या सुभगा सुशेवा धेनुरिव भूय आप्यायमाना ।
सा नो दोहतां सुवीर्यं रायस्योषं सहस्रिणम् । अपा-
नाय सुराधसे ऽमावास्यायै स्वाहेत्यमावास्यायाम् । ५ ।

पर्वशब्दो ऽत्र कर्मवचनः प्रकरणात्तद्देवतत्वाच्च होमयोः । ताभ्यां
हि दर्शपूर्णमासावेव क्रियमाणाविज्येते मन्त्रलिङ्गान्तेन विकृतिषु
न गच्छतः तत्र तयोः समुदाययोरभावात् । कर्मणस्तत्प्रभृति-
त्वात्फलनियमकर्तृसमुदायस्यानन्वयस्तद्वन्धनत्वादिति न्यायेन समु-

दायस्य चानतिदेश्यत्वात्पार्वणाविति वचनाच्च । तदुक्तं न्यायविद्भिः
पार्थण्योस्त्वप्रवृत्तिः समुदायार्थसंयोगान्तदभीज्या हीति ॥

नारिष्ठान्होमाञ्जुहेति दश ते तनुवो यज्ञ यज्ञिया-
स्ताः प्रीणातु यजमानो घृतेन । नारिष्ठयोः प्राशिष-
मीडमानो देवानां दैव्ये ऽपि यजमानो ऽमृतो ऽभूत् ॥
यं वां देवा अकल्पयन्नुर्जो भागं शतक्रतू । एतद्वां तेन
प्रीणाति तेन तृप्यतमंहहौ ॥ अहं देवानां सुकृतामस्मि
लोके ममेदमिष्टं न मिथुर्भवाति । अहं नारिष्ठावनुय-
जामि विद्वान्यदाभ्यामिन्द्रो अदधाङ्गागधेयम् ॥ अदार-
सृङ्गवत देव सोमास्मिन्यज्ञे मरुतो मृडता नः । मा नो
विददभिभामो अशस्तिर्मा नो विदद्वृजना द्वेष्या या
। ई ।

इति विंशी कण्डिका ।

ब्रह्म प्रतिष्ठा मनसो ब्रह्म वाचो ब्रह्म यज्ञानां
हविषामाज्यस्य । अतिरिक्तं कर्मणो यच्च हीनं यज्ञः
पर्वाणि प्रतिरन्नेति कल्पयन् । स्वाहाकृताहुतिरेतु
देवान् ॥ सं ते मनसा मनः सं प्राणे प्राणं दधामि ते सं
व्याने समपानं दधामि ते । परिगृह्य यजमानो ऽमृतो
ऽभूच्छं न एधि द्विपदे शं चतुष्पदे स्वाहेत्येतैः प्रतिम-
न्त्रम् । १ ।

नारिष्ठा नामोत्तरे होमा नारिष्ठदेवतासंबन्धान्ते तु सुचा कार्याः ॥
तत्र सं ते मनसा मन इत्यादि प्रदिष्टं यजुः षष्ठम् । सं प्राणे
प्राणमित्यृक्कृतुष्यदा सप्तमी । सं ते मनसा मन इत्यादिर्यथा-
पठित एको मन्त्र इति केचित्तेषां तृगच्छरपरिमाणविरोधः कारक-
वैरूप्यं च स्याद्यथा मनसा मनः प्राणे प्राणमित्यादि ॥

एष उपहोमानां कालो ऽनन्तरं वा प्रधानात्प्राग्वा
समिष्टयजुषः । २ ।

यस्मिन्कर्मण्युपहोमाश्चोद्यन्ते तत्रैते कालविकल्पाः ॥

जुह्वामुपस्तीर्य सर्वेषां हविषामुत्तरार्धात्सकृत्सकृ-
त्स्विष्टकृते ऽवद्यति । द्विः पञ्चावत्तिनः । ३ ।

उपांशुयाजस्य त्वर्थलुप्तानि शेषकार्याणि तदर्थस्य चतुर्गृहीतस्य
शेषभावात्सर्वार्थत्वाच्च प्रौवस्य । सहृद्भ्युवाज्यादवद्यतीति बोधायनः ।
न चावदानमन्त्रः स्विष्टकृति प्रधानार्थत्वात् ॥

दैवतसौविष्टकृतैडचातुर्धाकारणिकानामुत्तरमुत्तरं
ज्यायः । ४ ।

अवदानमिति शेषः ॥

द्विरभिघार्य न हविः प्रत्यभिघारयति । ५ ।

अत एव प्रतिषेधाज्जायते प्रत्यभिघारणं स्विष्टकृदर्थमिति । तेन
पञ्चवदानेषु सौम्ये च चरौ निवर्तते ॥

अग्नये स्विष्टकृते ऽनुब्रूह्यग्निं स्विष्टकृतं यजेति संप्रैषौ ।
उत्तरार्धपूर्वार्धे जुहोत्यसंसक्तामितराभिराहुतीभिः । ६ ।

संप्रैषविधिः प्रागेव व्याख्यातः ॥

प्रत्याक्रम्य जुह्वामप आनीय वैश्वानरे हविरिदं
जुहोमि साहस्रमुत्सं शतधारमेतम् । स नः पितरं
पितामहं प्रपितामहं स्वर्गे लोके पिन्वमानो बिभर्तु
स्वाहेत्यन्तःपरिधिं निनयति निनयति । ७ ।

प्रत्याक्रमणवचनं प्रत्याक्रम्यैव यथा निनयेन्न तु दक्षिणतः स्थित
इति । केचित्तु पितृलिङ्गत्वान्मन्त्रस्य निनयने प्राचीनावीतमिच्छन्ति ॥

इत्येकविंशी कण्डिका ।

इति श्रीभट्टरुद्रदत्तप्रणीतायामापस्तम्बसूत्रवृत्तौ सूत्रदीपिकायां
षष्ठः पटलः ।

इति द्वितीयः प्रश्नः ॥

ओम् ॥

इडामेके पूर्वं समामनन्ति प्राशिचमेके । १ ।

इडाशब्दो देवतावचनः तत्संवन्धाद्व्ये कर्मणि च प्रयुज्यते । प्राशिच-
शब्दो द्रव्यवचनः तत्संवन्धात्कर्मणि । तदिह सामर्थ्यात्कर्मपरौ वेदि-
तयौ ॥ तत्र प्राशिचपूर्वकल्पः सूत्रकृतैवानुक्रमिष्यते । यदा त्वितर-
स्तादावदानेषु प्राशने चेडा पूर्वा भवति यथाभिधार्थेडां प्राशिचमव-
द्यति प्राशेडां मार्जयित्वा प्राशिचं प्राश्रातीति ॥

आग्नेयं पुरोडाशं प्राञ्चं तिर्यञ्चं वा विरुज्याङ्गुष्ठे-
नापमध्यमया चाङ्गुल्या व्यूह्य मध्यात्प्राशिचमवद्यति
यवमात्रं पिप्पलमात्रं वाज्यायो यवमात्रादाव्याधा-
त्कृत्यतामिदम् । मा रूरूपाम यज्ञस्य शुद्धं स्वष्टमिदं
हविरिति । २ ।

विरुज्य मस्तकं भङ्क्ता । उपमध्यमयानामिकया व्यूह्य अभ्यन्तरम-
ङ्गुली गमयित्वा । मध्यात् पुरोडाशोदरात् । पिप्पलमात्रं ब्रीहि-
प्रमाणमित्यर्थः । तथा चाह भारद्वाजः प्राशिचं पिप्पलमात्रमिति
ब्रीहिमात्रं स्यादिति ॥

एवमुत्तरस्यावद्यति । ३ ।

एवं विरोजनादिना विधिनावद्यति । तत्राविरुज्योत्तरस्मादिति तु सत्याषाढभारद्वाजौ । तथा चरोर्न प्राश्निमिति भारद्वाजः । न सांनाय्यात्प्राश्निं पुरोडाशाधिकारात् सर्वेभ्यो हविर्भ्य इतीडायां विशेषवचनाच्च ॥

उपस्तीर्य नाभिधारयत्येतद्वा विपरीतम् । अपि वो-
पस्तृणात्यभि च धारयति । ४ ।

अन्यतरत्तत्र कर्तव्यमुभयं वेत्यर्थः ॥

अत्रैवास्य परिहरणप्राशनमेके समामनन्ति । ५ ।

यदेडा पूर्वा यदा वा प्राश्निं तयोरुभयोरपि कल्पयोरवदानानन्त-
रमेव वा प्राश्निचस्य परिहरणप्राशने भवत इत्यर्थः ॥

इडापात्र उपस्तीर्य सर्वेभ्यो हविर्भ्य इडां समवद्यति
चतुरवत्तां पञ्चावत्तां वा । ६ ।

चतुरवत्तां पञ्चावत्तां वेत्यविशेषवचने ऽपि न पञ्चावत्तिनश्चतुरवत्त-
मिष्यते तस्य पञ्चावत्तं सर्वत्रेति नियमात् द्विरभिधारयेत्यञ्चावत्तिन
इति लिङ्गाच्च । विनिवेशविकल्पो वा प्रागुक्तव्यवस्थानुरोधेनाख्येयः ॥

मनुना दृष्टां दृष्टपदीं मित्रावरुणसमीरिताम् । दक्षि-
णार्धादसंभिन्दन्नवद्याम्येकतोमुखामित्याग्नेयस्य पुरोडा-
शस्य दक्षिणार्धात्प्रथममवदानमवद्यति । ७ ।

गतः ॥

संभेदाद्वितीयम् । ८ ।

यो ऽवदानदेशयोर्मध्ये स्थितो हविरंशः स संभेदस्ततो द्वितीयमव-
द्यति ॥

पूर्वार्धाच्च यजमानभागमणुमिव दीर्घम् । ९ ।

अवद्यतीति संबन्धः । इव ईषदर्थे ॥

तमाज्येन संतर्प्य ध्रुवाया उपोहति । १० ।

संतर्प्य समज्य ध्रुवाया उपोहति ध्रुवासमीपं गमयति । तत्राग्रेण
ध्रुवामिति भारद्वाजबोधायनौ ॥

अपि वा दक्षिणार्धादवदाय यजमानभागमथ संभे-
दात् । ११ ।

दक्षिणार्धात्प्रथममिडावदानमवदाय ततो यजमानभागमवद्यति ।
ततः संभेदात् द्वितीयमिडावदानमित्यर्थः ॥

एवमुत्तरस्यावद्यति । १२ ।

एवं मनुना दृष्टामित्यादिना विधिनेत्तरस्य हविषः पुरोडाशस्य
सांनाय्यस्य चावद्यति सर्वेभ्यो हविर्भ्य इत्यधिकारात् ॥

इति प्रथमा कण्डिका ।

अभिघार्येडां हेत्रे प्रदाय दक्षिणेन हेतारमति-
क्रामत्यनुत्सृजन् । १ ।

पञ्चावत्तायां लिङायां द्विरभिघारणेन संख्यासंपत्तिः द्विरभिघार-
येत्यञ्चावत्तिन इति लिङ्गात् । पश्चार्धान्तृतीयं पञ्चावत्तायामिति
तु सत्याषाढः । हेत्रे प्रदायेडां तामनुत्सृजन्नेवातिक्रामति हेतुः
पश्चाद्गच्छति तदङ्गुल्यञ्जने प्राङ्मुखत्वार्थम् । तथा च सत्याषाढभा-
रद्वाजौ दक्षिणातिक्रम्य पश्चात्प्राडासीनो हेतुरङ्गुलिपर्वणी अन-
न्तीति ॥

हेतेडयाध्वर्युं परिगृह्णाति । २ ।

हेता लिङामादाय तथाध्वर्युमतिक्रामन्तं परिगृह्णाति दक्षिणेता
हत्वेडामन्तराध्वर्युमात्मानं च करोतीत्यर्थः ॥

अपि वा प्राचीमिडामपोह्य दक्षिणत आसीनः
सुवेण हेतुरङ्गुलिपर्वणी अनन्ति । ३ ।

अपि वाध्वर्युर्हेत्रे इडामदत्त्वा प्राचीमपोह्य स्वयं च पश्चाद्गत्वा
हेतुर्दक्षिणत उदङ्मुख आसीनस्तदङ्गुलिपर्वणी अनन्ति तत इडां
ददातीत्यर्थः । पर्वणी प्रदेशिन्या उत्तमे इत्याश्रयायनः ॥

अपरमङ्क्ता पूर्वमेतदा विपरीतम् । ४ ।

गतः ॥

उपसृष्टोदकाय पुरस्तात्पत्यङ्गासीन इडाया हेतु-
र्हस्ते ऽवान्तरेडामवधति । ५ ।

उपसृष्टोदकस्य हेतुर्हस्ते इडातो ऽवान्तरेडामिडैकदेशमवदधाती-
त्यर्थः ॥

अध्वर्युः प्रथममवदानमवद्यति स्वयं हेतोत्तरम्
एतद्वा विपरीतम् । ६ ।

गतः ॥

लेपादुपस्तरणाभिधारणे भवतः । ७ ।

लेपात् इडागताज्वलेपात् ॥

द्विरभिधारयेत्यच्चावत्तिनः । उपहूयमानामन्वारभेते
अध्वर्युर्यजमानश्च । दैव्या अध्वर्यव उपहूता इत्यभि-
ज्ञायोपहूतः पशुमानसानीत्यध्वर्युर्जपति । उपहूतो ऽयं
यजमान इत्यभिज्ञायैतमेव मन्त्रं यजमानः । ८ ।

गताः ॥

उपहूतायामग्रेणाहवनीयं ब्रह्मणे प्राशित्रं परिह-
रति । ९ ।

ब्रह्मणे परिहरति तत्सकाशं नीत्वा प्रयच्छतीत्यर्थः । प्रदर्शनमिदमन्य-
स्यापि प्रक्षारादेर्धञ्जाङ्गस्य । तत्रान्तरानयने ऽप्यदोष इत्येके ॥

तस्मिन्प्राशिते हेतावान्तरेडां प्राश्नाति वाचस्पतये
त्वा हुतं प्राश्नामि सदस्पतये त्वा हुतं प्राश्नामीति । १० ।

गतः ॥

प्राशितायामिडे भागं जुषस्व नो जिन्व गा जिन्वा-
वतः । तस्यास्ते भक्षिवाणः स्याम सर्वात्मानः सर्वगणा
इति यजमानपञ्चमा इडां प्राश्य । ११ ।

इति द्वितीया कण्डिका ।

वाग्यता आसत आ मार्जनात् । १ ।

वाग्यता आसते वाग्यता भवन्तीत्यर्थः ॥

मनो ज्योतिर्जुषतामित्यङ्गिरन्तर्वेदि प्रस्तरे मार्जयि-
त्वाग्नेयं पुरोडाशं चतुर्धाकृत्वा बर्हिषदं करोति बर्हिषदं
वा कृत्वा चतुर्धाकरोति । २ ।

मनो ज्योतिरिति बृहस्पतिवत्या मार्जनं तस्याः प्रकरणपाठात् ।
अन्तर्वेदीति वचनं वेदिस्थ एव प्रस्तरे मार्जनं यथा स्यात् मा भूत्य-
स्तरमादाय बहिरिति । मार्जनमिति च हस्ते उपामासेचनमुच्यते ।
तदेव शिरस्थानयनसहितमिति केचित् । तदयुक्तं अग्निहोत्रान्ते मार्ज-
यते शिरस्थप आनयत इति पृथग्विधानात् । तथा अञ्जलिमन्त-
र्धायाप आसेचयते तन्मार्जनमित्येवाश्वलायनः ॥ बर्हिषदं स्तौर्णं
बर्हिषि सन्नम् । चतुर्धाकरणमाग्नेयस्यैवेव्यते नान्यस्य एवमुत्तरमित्य-
वचनात् । तेनोत्तरविकाराणामपि न भवति । तत्र चतुर्धाकरणं
चरोर्न विद्यत इति भारद्वाजः ॥

तं यजमानो व्यादिशतीदं ब्रह्मण इदं होतुरिद-
मध्वर्योरिदमग्नीध इति । ३ ।

तं चतुर्धाकृतं व्यादिशति विविधमादिशति इदं ब्रह्मण इदं होतु-
रिति ॥

अग्नीत्प्रथमान्होत्प्रथमान्वा । ४ ।

इदमग्नीध इदं ब्रह्मण इत्यग्नीत्प्रथमानृतृविजो भागित्वेनादिशतीत्यर्थः ।
तथा होत्प्रथमानिति ॥

इदं यजमानस्येत्यध्वर्युर्यजमानभागं निर्दिश्य स्थवि-
ष्ठमग्नीधे षडवत्तं संपादयति । ५ ।

स्थविष्ठो भागो यथाग्नीधः स्यात्तथा पूर्वमेव व्यादिश्य तमग्नीधे
प्रथमाय प्रयच्छन्षडवत्तं संपादयति । कथमिव संपादयति ॥

सकृदुपस्तीर्य द्विरादधदुपस्तीर्य द्विरभिघारयति । ६ ।

आग्नीध्रहस्ते प्रथमं सकृदुपस्तीर्य ततस्तद्भागं द्वेधाकृत्वा एकमवधाय
पुनरुपस्तीर्यापरमाधाय द्विरभिघारयतीत्यर्थः ॥

अपि वा द्विरुपस्तृणाति द्विरादधाति द्विरभिघार-
यति । ७ ।

अथवा प्रथममेव द्विरुपस्तीर्य ततो द्विराधाय द्विरभिघारयति ॥

अग्नेराग्नीध्रमस्यग्नेः शामिचमसि नमस्ते अस्तु मा
मा हिंसीरित्याग्नीध्रो भक्षयति । ८ ।

गतः ॥

वेदेन ब्रह्मयजमानभागौ परिहरति । ८ ।

वेदेन हत्वा यथास्थानमासीनाभ्यां प्रयच्छति ॥

पृथक् पात्राभ्यामितरयोः । १० ।

भागौ परिहरतीति शेषः । वेदादन्येन पात्रेण हेतुभागं ततो
ऽन्येन चात्मन इत्यर्थः ॥

पृथिव्यै भागो ऽसीति हेता भक्षयत्यन्तरिक्षस्य
भागो ऽसीत्यध्वर्युर्दिवो भागो ऽसीति ब्रह्मा । ११ ।

ब्रह्मणः स्वकाल एव भक्षणम् ॥

दक्षिणाम्रावन्वाहार्यं महान्तमपरिमितमोदनं पचति
। १२ ।

अन्वाहार्यो दक्षिणार्थं ओदनः । तं महान्तं पचति यथर्त्विग्भ्यः
पर्धाप्तो भवति । तत्रापरिमितमिति प्रस्थादिना तण्डुलपरिमाण-
प्रतिषेधः ॥

क्षीरे भवतीत्येके । १३ ।

गतः ॥

तमभिघार्यान्भिघार्यं वोद्वास्यान्तर्वेद्यासाद्य । १४ ।

इति तृतीया कण्डिका ।

दक्षिणसङ्ग उपहर्तवा इति संप्रेष्यति । १ ।

यजमानं संप्रेष्यति दक्षिणतः स्थितेभ्य ऋत्विग्भ्यो दक्षिणा त्वयो-
पहर्तव्येति ॥

ये ब्राह्मणा उत्तरतस्तान्यजमान आह दक्षिणत
एतेति । २ ।

ये ऽध्वर्यादय उत्तरतः स्थितास्तानाह । स्थित एव तु ब्रह्मा
दक्षिणत इति ॥

तेभ्यो ऽन्वाहार्यं ददाति ब्राह्मणा अयं व ओदन
इति । ३ ।

तेभ्यश्चतुर्भ्यो दक्षिणसङ्गो ददाति ॥

प्रतिगृहीत उत्तरतः परीतेति संप्रेष्यति । ४ ।

तैर्दक्षिणां प्रतिगृहीष्यन्नित्यादिविधिना प्रतिगृहीत ओदने उत्तरत
आगतान्संप्रेष्यति यजमान इति शेषः परीतेति वचनात् ॥

हविःशेषानुद्वास्यापिस्तृज्योल्मुके ब्रह्मन्प्रस्थास्यामः
समिधमाधायाम्रीत्यरिधींश्चाग्निं च सकृत्सकृत्संमृड्ढीति
संप्रेष्यति । ५ ।

ये पूर्वमुल्मुके उदूढे ते प्रत्यूह्य संप्रेष्यति । ब्रह्मन्प्रस्थास्याम
इत्यनूयाजार्थं प्रतिपद्यामहे तदर्थं प्रसुहीति । अग्नौत्वमपि समिध-
माधाय संमृड्ढौति ॥

अनुज्ञातो ब्रह्मणामीधः समिधमादधात्येषा ते अग्ने
समित्तया वर्धस्व चा च प्यायस्व वर्धतां च ते यज्ञ-
पतिरा च प्यायतां वर्धिषीमहि च वयमा च प्या-
यिषीमहि स्वाहेति । ६ ।

नन्वामन्त्रयिताध्वर्युरेव ब्रह्मणाप्यनुज्ञातव्य ओं प्रतिष्ठेति तत्कथ-
मुच्यते अनुज्ञातो ब्रह्मणामीध इति । श्रूयतामध्वर्युणा तावत्प्र-
स्थास्याम इति बह्वचवचनात् । सर्वत्व्विगर्थमामन्त्रणमुक्तं ब्रह्मणाप्ये
प्रतिष्ठेति । बह्वचवचनार्थेनैकवचनेन सर्वार्थ एव प्रसवः कृतः तेनाग्नी-
ध्रस्यापि अनुज्ञातत्वात् । युक्तमेव तथा वक्तुम् । अथवानूयाज-
प्रक्रमार्थमेवं प्रतिष्ठेत्याग्नीध्रस्यैवानुज्ञा यथाहाश्वलायनः ओं प्रतिष्ठेति
समिधमनुजानीयादिति ॥

पूर्ववत्परिधीन्सकृत्सकृत्संमृज्याग्ने वाजजिद्वाजं त्वा
ससृवांसं वाजं जिगिवांसं वाजिनं वाजजितं वाज-
जित्यायै संमाज्म्यग्निमन्नादमन्नाद्यायेति सकृद्दग्निं
प्राञ्चम् । ७ ।

गतः ॥

इध्मसंनहनान्यद्भिः संस्पृश्य यो भूतानामधिपती
रुद्रस्तन्तिचरो वृषा । पशूनस्माकं मा हिंसीरेतदस्तु
हुतं तव स्वाहेत्यग्नौ प्रहरत्युत्करे वा न्यस्यति शालायां
बलजायां परोगोष्ठे परोगव्यूतौ वा । ८ ।

शालाग्निशाला । बलजा धान्यराशिः वंशबन्धनार्था रज्जुरित्येके ।
 परो गोष्ठाद्यो देशः स परोगोष्ठः । परोक्षशब्दवत्समासः परशब्दस्य
 च परोभावो द्रष्टव्यः । एवं परोगव्यूतिरिति । गव्यूतिर्गामार्गः ।
 गोस्थानाद्गोमार्गाद्वा अन्यत्र यत्र कचिद्व्यस्यतीत्यर्थः ॥ तथा च
 ब्राह्मणं यद्येनानि पशवो ऽभितिष्ठेयुर्न तत्पशून्भ्यः कमिति ।
 मन्त्रवर्णश्च भवति पशून्स्माकं मा हिंसीरिति ॥

इति चतुर्थी कण्डिका ।

इति प्रथमः पटलः ॥

श्रौपभृतं जुह्वामानीय जुहूपभृतावादाय दक्षिणा
 सकृदतिक्रान्तो ऽग्नेणाधारसंभेदं प्रतीचस्वीननूयाजान्य-
 जत्याश्रावमाश्रावं प्रत्याश्राविते देवान्यजेति प्रथमं
 संप्रेष्यति । यज यजेतीतरौ । १ ।

व्याख्यातो ऽयं प्रयाजग्रन्थेन । अत्र तु देवान्यजेति सर्वाननूयाजार्थः
 प्रथमः संप्रेषः प्रातिस्विकौ त्वितरौ । तेनोत्तरयोर्द्वियजत्वं बोद्धव्यम् ।
 प्रयोजनं च पशौ दर्शयिष्यामः ॥

पूर्वार्धे प्रथमं समिधि जुहोति मध्ये द्वितीयं प्राञ्च-
 मुत्तमं संस्थापयन्नितरावनुसंभिद्य । २ ।

अग्नेणाधारसंभेदं यो देशस्तस्य पूर्वभागे प्रथममनूयाजं समिधि
 जुहोति मध्यदेशे द्वितीयम् । ततः पश्चादुत्तममारभ्य प्राञ्चमप-

वर्जयन्पूर्वज्जतावनुयाजौ संसृज्य जुहोति ॥ अत्राह बौधायनः
किंदेवत्याः खल्वनुयाजा भवन्तीति आग्नेया इत्येव ब्रूयात् ।
विज्ञायते तं देवा आज्ञतीभिरनुयाजेष्वित्यादि ॥

प्रत्याक्रम्यायतने सुचौ सादयित्वा वाजवतीभ्यां
व्यूहति । ३ ।

वाजवतीभ्यां वक्ष्यमाणाभ्यां व्यूहति विविधं गमयति सुचौ । तत्र
द्वितीयस्या वाजवतीलोपचारः प्राणभृद्वत्प्रथमसाहचर्यादृष्टव्यः । तदेवं
वाजवतीभ्यां व्यूहतीति कर्मविधिब्राह्मणमुदाहृतं तदेव व्याचष्टे ॥

वाजस्य मा प्रसवेनेति दक्षिणेन हस्तेनोत्तानेन
सप्रस्तरां जुह्नुमुद्यच्छति । अथा सपत्नानिति सव्ये-
नोपभृतं नियच्छति । ४ ।

नियच्छति निगृह्णाति ॥

उद्ग्राभं चेति जुह्नुमुद्यच्छति निग्राभं चेत्युपभृतं
नियच्छति । ५ ।

अत्रोभयं दक्षिणेन हस्तेन सव्याग्रहणादुपरि पुनःसव्यग्रहणाच्च ॥

ब्रह्म देवा अवीष्टधन्निति प्राचीं जुह्नुं प्रोहति । ६ ।

गतः

अथा सपत्नानिति सव्येनोपभृतं प्रतीचीं बहिर्वेदि
निरसित्वा प्रोक्ष्यैनामभ्युदाहृत्य जुह्वा परिधीननक्ति
वसुभ्यस्त्वेति मध्यमं रुद्रेभ्यस्त्वेति दक्षिणमादित्येभ्यस्त्वे-
त्युत्तरम् । ७ ।

जुह्वाज्यलेपेन । सर्वाञ्जनासंभवात्परिधेकदेशानामञ्जनम् ॥

न प्रस्तरे जुह्वं सादयति । ८ ।

वेद्यामेव बहिः प्रस्तरात्सादयति ॥

संजानायां द्यावापृथिवी मित्रावरुणौ त्वा वृष्ट्या-
वतामिति विधृतीभ्यां प्रस्तरमपादाय बर्हिषि विधृती
अपिसृज्य सुक्षु प्रस्तरमनक्ति । ९ ।

गतः ॥

इति पञ्चमी कण्डिका ।

अक्तं रिहाणा इति जुह्वामग्रम् । प्रजां योनिमि-
त्युपभृति मध्यम् । आप्यायन्तामाप ओषधय इति
ध्रुवायां मूलम् । एवं चिः । १ ।

एवं चिरिति वचनात्समन्तकस्यावृत्तिः ॥

अपि वा दिव्यङ्त्वेति जुह्वामग्रम् । अन्तरिक्षे ऽङ्त्वे-
त्युपभृति मध्यम् । पृथिव्यामङ्त्वेति ध्रुवायां मूलम् । २ ।
मन्त्रमात्रे विकल्पः ॥

एवं पुनः । ३ ।

एवं त्रिरित्यर्थः ॥

अथापरम् । पृथिव्यै त्वेति ध्रुवायां मूलमन्तरिक्षाय
त्वेत्युपभृति मध्यं द्विवे त्वेति जुह्वामग्रम् । ४ ।

गतः ॥

आयुषे त्वेत्यक्तस्य तृणमपादाय प्रज्ञातं निधाय
दक्षिणोत्तराभ्यां पाणीभ्यां प्रस्तरं गृहीत्वा जुह्वां प्रतिष्ठा-
प्यासीन आश्राव्य प्रत्याश्राविते संप्रेष्यतीषिता दैव्या
हेतारो भद्रवाच्याय प्रेषितो मानुषः सूक्तवाकाय
सूक्ता ब्रूहीति । ५ ।

अक्तस्य तृणं अक्तस्य प्रस्तरस्य संबन्धि तृणम् । दक्षिणोत्तराभ्यां दक्षिण
उत्तरः सव्यादुपरि ययोस्तौ तथोक्तौ । पाणीभ्यामिति दीर्घपाठः
ग्रामादिकः ॥

अनूच्यमाने सूक्तवाके मरुतां पृषतय स्थेति सह
शाखया प्रस्तरमाहवनीये प्रहरति । ६ ।

सूक्तवाको नामेष्टदेवतानुकीर्तनार्थं इदं द्यावापृथिवी इत्यनुवाकस्तद-

नवचनकाले प्रस्तरं प्रहरति । शाखा चेदस्ति सापि तेन सह प्रहर्तव्ये-
त्यर्थः । सा त्वपवित्रा प्रह्रियते ॥

न स्वाहाकरोति । ७ ।

मस्तां पृषतय स्वेति मन्त्रे स्वाहाकारं न करोति नन्वजुहोतिन्वा-
देवाप्राप्ते स्वाहाकारे किं प्रतिषेधेन । सत्यं न प्राप्तस्तथापि परम-
तेनाशङ्कितः प्रतिषिध्यते । एतद्धि मतं जैमिनीयानां अस्ति याग-
विधिः सूक्तवाकेन प्रस्तरं प्रहरतीति तत्र याज्यास्थानीयः सूक्तवाकः
प्रस्तरो द्रव्यं मान्ववर्णिक्यो देवताः प्रहरतिश्च यजत्यर्थ इति ।
प्रस्तरप्रतिपत्तेस्तु कालविधिरिति सूत्रकृतो ऽभिप्रायः । अत एवाक्त-
मनूच्यमाने सूक्तवाक इति तस्माद्युक्तः प्रतिषेधः ॥

न विधूनेति नावधूनेति न विश्विपति न प्रमार्ष्टि न प्रतिमार्ष्टि नानुमार्ष्टि नोदञ्चं प्रहरेत् । ८ ।

जुक्ता प्रस्तरं प्रहरन्न विधूनेति न चालयति । नावधूनेति नावाचीनं
कम्पयति । इतरेषां चतुर्णां पूर्ववद्भाष्या । नोदञ्चं नोदगमम् ॥

तिर्यञ्चं हस्तं धारयन्कर्षन्निवाहवनीये प्रहरति । ९ ।

दक्षिणं हस्तं तिर्यञ्चमधस्तादुत्तानोदङ्मुखाङ्गुलिकं जिह्वं धारयन्मुष्टि-
नैव सह कर्षन्निव शनैःशनैः प्रहरति । तथा जिह्वमिव हस्तं धारयन्नि-
त्येव सत्याषाढभारद्वाजौ । स्वयं च वक्ष्यति न्यञ्चं हस्तं पर्यावर्तय-
न्निति ॥

न प्रतिशृणातीत्युक्तम् । १० ।

न प्रतिशृणातीत्यादिब्राह्मणे यदुक्तं नियमजातं तदप्यनुसंधातव्यमित्यर्थः । न प्रतिशृणाति यथा प्रस्तरप्रमर्दिता अङ्गाराः प्रतिशीर्णा न भवन्ति तथा प्रहरेतीत्यर्थः । तथोपरीव प्रहरेतीति नियच्छति नात्यग्रं प्रहरेदित्यादि द्रष्टव्यम् । नात्यग्रमिति यथाग्निमतीत्याग्रं गतं न भवति तथेत्यर्थः ॥

प्रथयित्वा प्रहरेद्यं कामयेत स्यस्य जायेतेति । ११ ।

न प्रथयितव्य इति भावः ॥

आशीः प्रति प्रस्तरमवसृजति । १२ ।

इति षष्ठी कण्डिका ।

न्यञ्चं हस्तं पर्यावर्तयन् । १ ।

आशीः प्रति आशिषः प्रति हेतुः आशीर्वचनकाल इत्यर्थः । अवसृजति विसृजति । कथम् । यथोक्तप्रकारघृतं हस्तं दक्षिणं प्रसार्य प्रस्तरस्योपरि न्यञ्चं पर्यावर्तयन् ॥

अग्नीह्नमयेति संप्रेष्यति । २ ।

प्रस्तरमग्निं गमयेति संप्रेषार्थः ॥

चिरञ्जलिनाग्नीध्रो ऽविष्वच्चं प्रस्तरमूर्ध्वमुद्यौति रोहि-
तेन त्वामिर्देवतां गमयत्वित्येतैः प्रतिमन्त्रम् । ३ ।

अविष्वच्चं सर्वतोऽयं प्रस्तरमूर्ध्वमुद्यौति । यथोद्यतः सर्वो ऽग्निं
गमितः स्यात्तथोद्यम्य प्रहरतीत्यर्थः यदेतैः प्रस्तरं प्रहरतीति श्रुतेः ।
स्वयं च वक्ष्यत्यग्नीधा प्रस्तरं प्रह्रियमाणमिति ॥

अथैनमाह्वाग्नीध्रो ऽनुप्रहरेति । ४ ।

अनुप्रहरेति को ऽर्थस्तमेव व्यनक्ति ॥

यत्प्रस्तरात्तृणमपात्तं तदनुप्रहरति स्वगा तनुभ्य
इति । ५ ।

अध्वर्युरिति शेषः ॥

एतदेतदिति चिरङ्गुल्या निर्दिश्याग्निमभिमन्त्रयत
आयुष्या अग्ने ऽस्यायुर्मे पाहीति । ६ ।

एतदित्यङ्गुल्या तदेव त्वणं निर्दिश्य दर्शयित्वा ॥

भ्रुवासीत्यन्तर्वेदि पृथिवीमभिमृशति । ७ ।

गतः ॥

अथैनमाह्वाग्नीध्रः संवदस्वेति । ८ ।

को ऽयं संवादो नाम । तदेव दर्शयति ॥

अगानग्नीदित्यध्वर्युराह । अगन्नित्याग्नीध्रः । आवये-
त्यध्वर्युः । औषडित्याग्नीध्रः । ९ ।

अग्नीत्पस्तरः किमग्निमगानिति प्रश्नः । तथागन्नित्युत्तरम् ॥

मध्यमं परिधिमन्वारभ्य संप्रेष्यति स्वगा दैव्याहो-
तभ्यः स्वस्तिर्मानुषेभ्यः शंयोर्ब्रूहीति । १० ।

गतः ॥

अनूच्यमाने शंयुवाक आहवनीये परिधीन्प्रहरति
। ११ ।

अनूच्यमान इति पूर्ववत् ॥

यं परिधिं पर्यधत्वा इति मध्यमम् । यज्ञस्य पाथ
उपसमितमितीतरौ । १२ ।

युगपदितरयोः प्रहरणं समितमिति लिङ्गात् ॥

उत्तरार्धस्याग्रमङ्गारेषूपोहति । १३ ।

उपोहति उपगूहति ॥

यजमानं प्रयतेति परिधीनभिमन्थ्य जुह्वामुपभृतो
ऽग्रमवधाय संस्नावभागा इति संस्नावेणाभिजुहोति । १४ ।

संस्नावहोमः परिध्यङ्गं तदभिहोमत्वात् प्रहृत्य परिधीञ्जुहोतीति
वाजिनब्राह्मणस्य परिधीन्प्रहृत्य संस्नावान्तं कृत्वेति व्याकरणाच्च ।

अतो ऽसौ न निवर्तते प्रायणीयायाम् ॥

अत्रैवत्विजो हविःशेषान्भक्षयन्ति । १५ ।

अस्मिन्काले भक्षयन्ति नातः पुरस्तात्परस्ताद्वा ॥

इति सप्तमौ कण्डिका ।

इति द्वितीयः पटलः ॥

आज्यलेपान्प्रक्षाल्य सस्रवे जुहूपभृतावध्वर्युरादत्ते
वेदं हेता स्फ्यमाज्यस्थालीमुदकमण्डलुं चाग्नीध्रः । १ ।

गताः ॥

आग्नीध्रप्रथमाः पत्नीः संयाजयिष्यन्तः प्रत्यञ्चो
यन्ति । २ ।

पत्नीः संयाजयिष्यन्तः नान्यथा । अतः पित्रायामपत्नीसंयाजायां न
गच्छन्ति । गच्छत्येवाध्वर्युः कर्मान्तरार्थम् ॥

अग्रेण गार्हपत्यं दक्षिणेनाध्वर्युः प्रतिपद्यत उत्तरे-
णेतरौ । ३ ।

प्रतिपद्यते गच्छति ॥

अग्नेर्वामपन्नगृहस्य सदसि सादयामीति कस्तम्भ्यां
सुचौ सादयित्वा धुरि धुर्यौ पातमिति युगधुरोः
प्राहति । ४ ।

कं शकटं तद्यत्र स्तभ्यते सा कस्तम्भी । पश्चादौ तु सुग्वज्जत्वे वां
सुबिनी धत्तं पातमित्येषां बज्जवदूहः न धुर्यावित्यस्य दंपत्यभिधा-
नात् । तथा च ब्राह्मणं धुरि धुर्यौ पातमित्याह जायापत्योर्गोपी-
यायेति मन्त्रश्च भवति यज्ञस्य युक्तौ धुर्यावभृतामिति ॥

यदि पात्या निर्वपेदेताभ्यामेव यजुर्भ्यां स्फ्ये सुचौ
सादयेत् । ५ ।

यदि पात्रीतो निर्वापस्तदा द्वाभ्यामपि यजुर्भ्यां रुक्मे सुचावासाद-
येत् । यदापि सुवाभ्यां पत्नीः संयाजयिष्यन्ति तदापि नियतं सुचो-
र्नयनं सादनं च नित्यवदेव विधानात् । अत एवापत्नीसंयाजार्थत्वम-
प्यनयोः सूचितं भवति । तेन पित्र्यायामपि क्रियते ॥

सुग्भ्यां सुवाभ्यां वा पत्नीः संयाजयन्ति । ६ ।

ताभ्यामेव सुग्भ्यां यजन्तीत्येकः कल्पः तत्स्थानीयाभ्यामागन्तुकाभ्यां
सुवाभ्यामिति द्वितीयः । ग्रहणार्थस्तु सुवः सर्वत्र नित्यः तत्र जुह्व-
स्थानीयः सुवः पृथुबिलः सामर्थ्यात् ॥

वेदमुपभृतं कृत्वा जुह्वा सुवेण चेत्येके । ७ ।

सुवेणेति ग्रहणार्थस्यैव सुवस्यानुवादः । वेदमुपभृतः स्थाने कृत्वा यथा
पूर्वं जुह्वा सुवेण चेत्यर्थः । सुवो ऽपि कश्चिदागन्तुर्जुह्वा सह धार्यत
इत्यन्ये ॥

अपरेण गार्हपत्यमूर्ध्वञ्चव आसीनां ध्वानेनोपांशु
वा पत्नीः संयाजयन्ति । ८ ।

अत्र स्वरयञ्जनयोः पृथगुपलब्धिः स ध्वनिर्ध्वानः । मुखप्रयत्नवान-
नभियक्तशब्दप्रयोगः उपांशुः । अनयोश्च क्रुष्टेन शेष इति क्रुष्ट-
स्वरापवादाद्यं वचनम् । पत्नीरिति वक्ष्यमाणा देवताः समाचष्टे
देवपत्नीसंबन्धात् ॥

दक्षिणो ऽध्वर्युरुत्तर आग्नीध्रो मध्य होता । ९ ।

गतः ॥

आज्येन सोमत्वष्टाराविद्धा जाघन्या पत्नीः संयाज-
यन्त्याज्यस्य वा यथागृहीतेन । १० ।

यज्ञियस्य पद्मोर्जाघन्या पुच्छेन लौकिकेन देवानां पत्नीः संया-
जयन्ति । आज्यस्यैव वा यथागृहीतेन यथा यस्य गृहणमुक्तं तथा
चतुरवत्तेन पञ्चावत्तेन वेत्यर्थः ॥

सोमायानुब्रूहि सोमं यजेति संप्रैषावुत्तरार्धे जु-
हेति । ११ ।

व्याख्यातः प्राक् ॥

एवमितरांस्त्वष्टारम् । १२ ।

इत्यष्टमी कण्डिका ।

देवानां पत्नीरग्निं गृहपतिमिति । १ ।

एतानथेवं याज्यानुवाक्यप्रैषैरुत्तरार्धे यजतीत्यर्थः ॥

दक्षिणतस्त्वष्टारमुत्तरतो वा मध्ये ऽग्निं गृहपतिम् । २ ।

दक्षिणतः सोमस्योत्तरतो वा त्वष्टारं यजत्युत्तरार्धे एव । तयोर्मध्ये
ऽग्निं गृहपतिमित्यर्थः ॥

आहवनीयतः परिश्रिते देवपत्नीरपरिश्रिते वा । ३ ।

यथाहवनीयो न दृश्यते तथा परिश्रिते प्रच्छादिते गार्हपत्य इत्यर्थः ॥

राकां पुत्रकामो यजेत सिनीवालीं पशुकामः कुहं
पुष्टिकामः । ४ ।

नामानि त्रीष्टेयानि न पत्नीपश्याजाः किं तु तत्कालभावीनि
काम्यानि यागान्तराणि । कुतः । पूर्वत्र सोमादीनां परिगणना-
च्चत्वारः पत्नीपश्याजा इति श्रुतेश्च । तेनैषां नोत्तरार्धादिनियमः ॥

नित्यवदेके समामनन्ति । ५ ।

नित्यवद्यथा नित्यं तथा कामोपबन्धरहितमित्यर्थः । नित्यपक्षे
विहतावपि गच्छन्ति ॥

पुरस्ताद्देवपत्नीभ्य एता एके समामनन्ति । उपरि-
ष्टाद्वा । ६ ।

द्वावेतौ यागकालौ राकादीनामुभयथाप्याह्वानात् ॥

पूर्ववद्धोतुरङ्गुलिपर्वणी अङ्गोपसृष्टोदकाय होतुर्हस्ते
चतुर आज्यविन्दूनिडामवद्यति षडग्नीधः । ७ ।

उपसृष्टोदकायेति पूर्ववत् ॥

उपहूयमानामन्वारभन्ते ऽध्वर्युराग्नीध्रः पत्नी च । ८ ।
गतः ॥

उपहूतां प्राश्नीतो होताग्नीध्रश्च । ९ ।

उभौ स्वांस्वां हस्तां प्राश्नीतः ॥

अत्र सुवेण संपत्नीयं जुहेति पत्न्यामन्वारध्यायां सं
पत्नी पत्या सुवृतेन गच्छतां यज्ञस्य युक्तौ धुर्यावभूताम् ।
संजानानौ विजहतामरातीर्दिवि ज्योतिरजरमारभेतां
स्वाहेति । १० ।

अत्र अस्मिन्काले । सं पत्नीति मन्वाक्षरसंबन्धात्संपत्नीय इति होम-
नाम । अन्वारध्यायामिति कर्तरि निष्ठा । न चानालम्बुकायां
होमनिवृत्तिः अङ्गनिवृत्त्या प्रधानस्थानिवृत्तेः ॥

पुरस्ताद्देवपत्नीभ्य एतामेके समामनन्त्यपरिष्ठाद्वा ।
उपरिष्ठाद्वा पिष्टलेपफलीकरणहोमाभ्याम् । ११ ।

चयो ऽमी कालविकल्पाः पूर्वेण सह चत्वारः तत्र पत्नीसंयाजाना-
मपि पिष्टलेपफलीकरणहोमवत्कालोपलक्षणमात्रत्वात् । न तदङ्गमयं
होमः । तेन पित्रायामपि क्रियते ॥

दक्षिणाम्राविधमप्रश्चनान्यभ्याधाय पिष्टलेपफलीक-
रणहोमौ जुहेति । १२ ।

पिष्टलेपसंयुक्तौ होमः पिष्टलेपहोमः तथा फलीकरणहोमः । तौ
चाज्यामिक्षादितन्त्रैश्वर्यलोपान्निवर्तते पिष्टलेपफलीकरणप्रतिपत्त्यर्थ-
त्वात् । पिष्टलेपहोमस्तु न केवलं तत्प्रतिपत्त्यर्थः किं तु विपुष्टोमा-
दिवदुलूखलादिस्निष्टपिष्टावयवादिप्रतिपादनार्थं च मन्त्रलिङ्गात् ।
तेन पश्चादिषु पिष्टलेपाभावे ऽपि आज्येन केवलेन कार्यः ॥ तथा

चतुर्गृहीतं प्रकृत्याह बौधायनः अन्वाहार्यपचने प्रायश्चित्तं जुहोत्यु-
लूखले मुसले इति । भारद्वाजश्चाह आज्येनैव पिष्टलेपं जुहोतीति ॥
तत्र चाशिक्षेप यच्चराविति मन्त्रमूहति ॥

इति नवमी कण्डिका ।

फलीकरणहोमं पूर्वमेतद्वा विपरीतम् । चतुर्गृहीत
आज्ये फलीकरणानोप्याग्ने ऽदध्याये ऽशीततनो इति
जुहोति । एवं पिष्टलेपानुलूखले मुसले यच्च श्रूर्प आशि-
क्षेप दृषदि यत्कपाले । अवप्रुषो विप्रुषः संयजामि
विश्वे देवा हविरिदं जुषन्ताम् । यज्ञे या विप्रुषः सन्ति
बह्वीरमौ ताः सर्वाः स्विष्टाः सुहुता जुहोमि स्वाहेति । १।
गताः ॥

या सरस्वती विशोभगीना तस्यै स्वाहा या सरस्वती
वेशभगीना तस्यै स्वाहेन्द्रोपानस्यकेहमनसो वेशान्कुरु
सुमनसः सजातान्स्वाहेति दक्षिणामौ प्रतिमन्त्रं
जुहोति । २।

पुनर्दक्षिणाम्निग्रहणं तिस्र्यष्टार्थम् ॥

वेदो ऽसीति वेदं होता पठ्या उपस्थे चिः प्रास्थ-
ति । ३।

हौत्रस्यात्रोपदेशो ब्राह्मणानुसारात् ॥ उपस्थो ऽङ्कः । प्रास्यति क्षि-
पति । प्रतिप्रासनं मन्त्रस्यावृत्तिः क्रियते क्रियान्तरेण क्वायात् ।
पत्नीसंस्कारश्चायं विन्दते प्रजामिति लिङ्गात् । तेन प्रतिपत्ति
प्रास्यति ॥

निर्दिषन्तं निररातिं नुदेतीतरा प्रास्तंप्रास्तं प्रति-
निरस्यति । ४ ।

प्रतिनिरस्यति प्रतिक्षिपति ॥

तन्तुं तन्वन्निति वेदं होता गार्हपत्यात्प्रक्रम्य संतत-
माहवनीयात्स्तृणात्या वा वेदेः । ५ ।

आङ् उभयत्र मर्यादायाम् । वेदं विस्त्रस्य स्तृणाति ॥

इमं विध्यामीति पत्नी योक्तृपाशं विमुञ्चते । ६ ।

गतः ॥

तस्याः सयोक्त्रो ऽञ्जलौ पूर्णपात्रमानयनि । ७ ।

पात्रपूर्णमुदकं पूर्णपात्रं तत्तूष्णीमानयति । पत्न्यनेकत्वे चावृत्तिः
पूर्ववत् ॥

समायुषा सं प्रजयेत्यानीयमाने जपति । ८ ।

मन्त्रलिङ्गादयं पत्नीमन्त्रः ॥

निनीय मुखं विमृज्योत्तिष्ठति पुष्टिमती पशुमती
प्रजावती गृहमेधिनी भूयासमिति । ९ ।

तदुदकं भूमौ निनीयार्द्रेण हस्तेन मुखं विमृज्य मन्त्रेणोत्तिष्ठति ॥

इति दशमी कण्डिका ।

इति तृतीयः पटलः ॥

यथेतमाहवनीयं गत्वा जुह्वा सुवेण वा सर्वप्राय-
श्चित्तानि जुहोति । १ ।

यथेतं येन मार्गेण पश्चाद्गतः तेन प्रत्यागत्य दर्शपूर्णमासयोरवि-
ज्ञातदोषनिर्घातार्थानि प्रायश्चित्तानि जुहोत्याज्यस्थाल्या आज्येन
दर्विहोमत्वात् । तच्च दर्शितमेव प्राक् । तथाज्यस्थाल्याः सर्वप्राय-
श्चित्तानीत्येव कल्पान्तरकाराः ॥

ब्रह्म प्रतिष्ठा मनस इत्येषा ॥ आश्रावितमत्याश्रा-
वितं वषट्कृतमत्यनूक्तं च यज्ञे । अतिरिक्तं कर्मणो
यच्च हीनं यज्ञः पर्वाणि प्रतिरन्वेति कल्पयन् ।
स्वाहाकृताहुतिरेतु देवान् ॥ यद्वो देवा अतिपादयानि
वाचा चित्रयतं देवहेडनम् । अरायो अस्माँ अभि-
दुच्छुनायते ऽन्यचास्मन्मरुतस्तं निधेतन ॥ ततं म आप-
स्तदु तायते पुनः स्वादिष्ठा धीतिरुचयाय शस्यते ।
अयं समुद्र उत विश्वभेषजः स्वाहाकृतस्य समु तृप्णुत-
र्भुवः ॥ उद्वयं तमसस्पर्युदु त्वं चित्रमिमं मे वरुण तत्त्वा

यामि त्वं नो अग्ने स त्वं नो अग्ने त्वमग्ने अयास्यया-
 सन्नमसा हितः । अयासन्व्यमूहिषे ऽया नो धेहि
 भेषजम् ॥ प्रजापत इत्येषा ॥ इष्टेभ्यः स्वाहा वषट्नि-
 ष्टेभ्यः स्वाहा । भेषजं दुरिष्ट्यै स्वाहा निष्कृत्यै स्वाहा ।
 दौरादौ स्वाहा दैवीभ्यस्तनूभ्यः स्वाहा । ऋद्वै स्वाहा
 समृद्वै स्वाहा ॥ अयाश्चाग्ने ऽस्यनभिश्नस्तिश्च सत्य-
 मित्त्वमया असि । अयसा मनसा धृतो ऽयसा हव्य-
 मूहिषे ऽया नो धेहि भेषजम् ॥ यदस्मिन्यज्ञे ऽन्तरगाम
 मन्त्रतः कर्मतो वा । अनयाहुत्या तच्छमयामि सर्वं
 तृप्यन्तु देवा आवृषन्तां धृतेन । २ ।

इत्येकादशी कण्डिका ।

आज्ञातमनाज्ञातममतं च मतं च यत् । जातवेदः
 संधेहि त्वं हि वेत्य यथातथम् ॥ यदकर्म यन्नाकर्म
 यदत्यरेचि यन्नात्यरेचि । अग्निष्टत्विष्टकृद्दिद्वान्सर्वं
 स्विष्टं सुहुतं करोतु ॥ यदस्य कर्मणो ऽत्यरीरिचं यद्वा
 न्यूनमिहाकरम् । अग्निष्टत्विष्टकृद्दिद्वान्सर्वं स्विष्टं सु-
 हुतं करोतु ॥ यत इन्द्र भयामहे ततो नो अभयं
 कृधि । मघवञ्छग्धि तव तन्न ऊतये वि द्विषो वि मृधो
 जहि ॥ स्वस्तिदा विशस्पतिर्वृचहा विमृधो वशी ।

वृषेन्द्रः पुर एतु नः स्वस्तिदा अभयंकरः ॥ आभि-
 र्गीर्भिर्यदतो न जनमाप्यायय हरिवो वर्धमानः ।
 यदा स्तोतृभ्यो महि गोत्रा रुजासि भूयिष्ठभाजो अध
 ते स्याम ॥ अनाज्ञातं यदाज्ञातं यज्ञस्य क्रियते मिथु ।
 अग्ने तदस्य कल्पय त्वं हि वेत्थ यथातथम् ॥ पुरुष-
 संमितो यज्ञो यज्ञः पुरुषसंमितः । अग्ने तदस्य कल्पय
 त्वं हि वेत्थ यथातथम् ॥ यत्पाकत्रा मनसा दीनदक्षा न
 यज्ञस्य मन्वते मर्तासः । अग्निष्टद्वेता क्रतुविद्विजान-
 न्यजिष्ठो देवाँ ऋतुशो यजाति ॥ यद्विद्वांसो यद्विद्वांसो
 मुग्धाः कुर्वन्त्यृत्विजः । अग्निर्मा तस्मादेनसः अद्वा देवी
 च मुञ्चताम् । १ ।

इति द्वादशी कण्डिका ।

अथाडग्निर्जातवेदा अन्तरः पूर्वं अस्मन्निषद्य । स-
 न्वन्सनिं सुविमुचा विमुच्च धेह्यस्मासु द्रविणं जात-
 वेदो यच्च भद्रम् ॥ ये ते शतं वरुण ये सहस्रं यज्ञियाः
 पाशा वितता पुरुत्रा । तेभ्यो न इन्द्रः सवितोत विष्णु-
 र्विश्वे देवा मुञ्चन्तु मरुतः स्वस्त्या ॥ यो भूतानामुदुध्य-
 स्वाग्र उदुत्तममिति व्याहृतिभिर्विहृताभिः समस्ता-
 मिश्र हुत्वा । १ ।

अत्रोद्धुस्वाग्र इति सांहित्येव गृह्यते नाग्निहोत्रे वक्ष्यमाणा आदि-
प्रदिष्टत्वात् ॥

पूर्ववद्भुवामाप्याय्य देवा गातुविद इत्यन्तर्वेद्यूर्ध्व-
स्तिष्ठन्ध्रुवया समिष्टयजुर्जुहोति । २ ।

अत्रापूर्वाण्यायनविधानादेवाप्राप्नो मन्त्र इति कृत्वा पूर्ववदिति
मन्त्रातिदेशः । मन्त्रान्त एव होमो न पूर्वथोः स्वाहाकारयोः
समिष्टयजुरित्येकवचनात् पश्चादनेन सहान्ये च द्वे उक्ता त्रीणि
समिष्टयजृषि जुहोतीति वचनाच्च ॥

मध्यमे स्वाहाकारे बर्हिरनुप्रहरति । ३ ।

मन्त्रान्ते पारिभाषिकस्वाहाकारापेक्षया द्वितीयस्यात्र मध्यमत्व-
मभिप्रेतम् । अत एव च लिङ्गादवगच्छामो मन्त्रान्तगत एव
स्वाहाकारः प्रदानार्थं न मध्यगत इति । आदिगतस्यापि क्वचित्प्र-
दानार्थत्वं परिवर्ष्ये दर्शयिष्यामः ॥ मध्यमे स्वाहाकार इति को ऽर्थः ।
वाचि स्वाहेत्यस्मिन्नित्यर्थः । तेन पशुसोमयोः समिष्टयजुर्विद्वद्वावपि
तस्मिन्नेव बर्हिःप्रहारः । प्राकृतस्यैव मध्यमस्य तत्रापि विद्यमानत्वा-
द्बर्हिः सर्वमनुप्रहरति ॥ बर्हिर्मुष्टिं वेति तु सत्याषाढभारद्वाजौ ॥

यदि यजमानः प्रवसेत्प्रजापतेर्विभान्नाम लोक इति
ध्रुवायां यजमानभागमवधाय समिष्टयजुषा सह जुहु-
यात् । ४ ।

दधामीति लिङ्गादवधाने मन्त्रः ॥

अभिस्तृणीहि परिधेहि वेदिं जामिं मा हिंसीरमुया
शयाना । होतृषदना हरिताः सुवर्णा निष्का इमे
यजमानस्य ब्रध्न इति होतृषदनैर्वेदिमभिस्तीर्य को वो
ज्योक्षीत्स वो विमुञ्चत्वित्यन्तर्वेदि प्रणीता आसाद्य
विमुञ्चति । ५ ।

प्रणीतानां विमोचने मन्त्रस्मिङ्गत्वात् । कर्माङ्गत्वनिवर्तनार्थतया
मन्त्रोच्चारणमेव विमोचः ॥

यं देवा मनुष्येषूपवेषमधारयन् । ये अस्मदपचेतस-
स्तानस्मभ्यमिहा कुरु ॥ उपवेषोपविड्ढि नः प्रजां
पुष्टिमथो धनम् । द्विपदो नश्चतुष्पदो ध्रुवाननपगान्कु-
र्विति पुरस्तात्प्रत्यञ्चमुत्कर उपवेषं स्थविमत उपगू-
हति । ६ ।

स्थविमतः स्थूलमूलप्रदेशादारभ्योत्करपांसुषु पुरस्ताद्भागेन प्रत्यगुप-
गूहति ॥

इति त्रयोदशी कण्डिका ।

यद्यभिचरेद्योपवेषे शुक् सामुमृच्छतु यं द्विष्म इत्य-
थास्मै नामगृह्य प्रहरति । १ ।

यद्यभिचरितुमिच्छेदथास्मै नामगृह्य अस्याभिचर्यमाणस्य नाम
योपवेषे शुक् सा देवदत्तमृच्छत्विति गृह्यौलोत्कर एव प्रहरति

वज्रवत्तद्धिंसार्थतयाक्षिपतीत्यर्थः । अथवा अस्मै एनमुद्दिश्य तस्यैव नाम गृहीत्वा प्रहरतीत्यर्थः ॥

निरमुं नुद ओकसः सपत्नो यः पृतन्यति । निर्बा-
ध्येन हविषेन्द्र एणं पराशरीत् ॥ इहि तिस्रः परावत
इहि पञ्च जनाँ अति । इहि तिस्रो ऽति रोचना
यावत्सूर्यो असद्विवि ॥ परमां त्वा परावतमिन्द्रो नयतु
वृचहा यतो न पुनरायसि शश्वतीभ्यः समाभ्य इति
हतो ऽसाववधिष्मामुमित्येताभिः पञ्चभिर्निरस्येन्निख-
नेद्वा । २ ।

यजुष्टे ऽप्यन्ययोर्चर्त्तवाङ्मत्यादेताभिरिति स्त्रीलिङ्गनिर्देशः । तत्र च
अग्न्यजुर्विवेचनार्थः प्रथम इतिकरणः । शत्रुनामयहणार्थो मन्त्रेष्वदः-
शब्दः । निरस्येन्निर्णुदेदुत्करे । निखनेन्निहन्याच्छुवत् ॥

अवसृष्टः परापत शरो ब्रह्मसंशितः । गच्छामिचा-
नप्रविश मैषां कंचनोच्छिष इति वा । ३ ।

अनन्तरविधावेवायं मन्त्रविकल्पः ॥

यानि घर्मे कपालानीति चतुष्पदयर्चा कपालानि
विमुच्य संख्यायोद्वासयति । ४ ।

चतुष्पदयर्चेति ब्राह्मणानुकरणम् । अत्रापि विमोक्तः पूर्ववत् । संख्या-
वचनसप्रमादार्थं यद्येकं कपालं नश्येदिति प्रणाशे प्रत्यवायप्राय-
श्चित्तयोः श्रवणात् ॥

संतिष्ठेते दर्शपूर्णमासौ । ५ ।

एवमन्तावाध्वर्यवेण संतिष्ठेते याजमानशेषस्तु वक्ष्यते ॥ सन्ति हेडा-
सूक्तवाकशंयुवाका नाम होतृनिगदसंयुक्तास्त्वयः कर्मविशेषास्तेष्विडा
तावद्द्रव्यभेदेनाभयोरप्याहवनीयगार्हपत्ययोर्नियता हविरिडाहवनीये
आज्येडा गार्हपत्य इति । तथा सूक्तवाकशंयुवाकावपि सूत्रान्तर-
कारैर्नियमविकल्पाभ्यामुभयत्रेक्ष्येते । सूत्रकारस्तु तावन्यतरत्रैवेच्छन्
हविरिडानन्तरमाहवनीये पूर्वमभिहितवानिदानीं त्वाज्येडानन्तरं
गार्हपत्ये स्थातां नाहवनीय इत्याह ॥

शंखन्तं वाहवनीये संस्थापयेदाज्येडान्तं गार्हपत्ये ।
इडान्तं वाहवनीये शंखन्तं गार्हपत्ये । ६ ।

तत्र तावद्वाभ्यां वाशब्दाभ्यां द्वावेव कल्पौ विकल्पेते न चत्वारः ।
आहवनीयगार्हपत्यशब्दाभ्यां च गार्हपत्यात्पूर्वापरदेशौ लक्ष्येते
अनग्निसंयोगित्वादिडायाः यदि शंखन्तं पश्चात्स्यादिति लिङ्गाच्च ।
तदयमर्थः । यत्पूर्वदेशसंयुक्तमिडादि कर्म तद्यथाप्रसिद्धमेव शंयु-
वाकान्तं कुर्यादपरदेशसंयुक्तमप्याज्येडान्तमिति प्रथमः कल्पः । स च
पूर्वाक्त एव कल्प उत्तरविकल्पार्थमनूदितो वेदितव्यः यथा चैत्रो
भोजनीय इत्युक्त्वा चैत्रो वा भोज्यतां भैत्रो वेति । द्वितीयः कल्प-
स्त्रिडान्तमेव संस्थापयेत्पूर्वदेशे न तु सूक्तवाकशंयुवाकौ तत्र भवतः
तौ त्वपरदेशे भवत इति । यदा त्वपरदेशे भवतस्तदैवं प्रयोग इत्याह ॥

यदि शंखन्तं पश्चात्स्याद्देदात्तृणमपादाय जुह्वामग्र-
मञ्ज्यात्सुवे मध्यमुपभृति वाज्यस्यात्यां मूलम् । तस्य
प्रस्तरवत्कल्पः सूक्तवाकाद्या शंयुवाकात् । ७ ।

यदि शंयुवाकान्तं कर्म पश्चाद्देशे स्यात्तदाज्येडानन्तरं प्रस्तरस्थाने वेददणमङ्गा तददेव प्रहरति । तत्र सूक्तवाकाद्यविकृतमा शंयुवाकादित्यर्थः ॥ प्रस्तरप्रहारस्तु निवर्तते प्रत्यान्वानात् । परिधिप्रहारस्तु भवत्येव स्वकाले प्राप्तत्वाद्प्रत्यान्वातत्वाच्च । न चैषां गार्हपत्ये प्रहारः शंयुवाकानङ्गत्वादाहवनीयमंयोगित्वाच्च । तथान्येषामपि तद्देशमंयोगिनां तत्रतत्र यथाकालं प्रयोगो ऽवगन्तव्यः ॥ केचित्तु संस्थापनशब्दैश्चित्यादर्शपूर्णमासयोरेवेमौ खण्डसंस्थाविकल्पौ व्याचक्षते तत्रतत्र यत्तन्तं तच्छंयुवाकाद्यन्तमेव संस्थापयेदिति । तत्र गुणागुणयोः स्थापने प्रमाणं सूत्रविद इत्यलं निर्वन्धेन ॥ सन्तीह दर्शपूर्णमासयोरधिका-रवाक्यानि स्वर्गकामो दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत सर्वेभ्यः कामेभ्यो दर्शपूर्णमासौ यावज्जीवं दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेतेत्यादीनि । तानौ-दानौ व्याचष्टे ॥

स्वर्गकामो दर्शपूर्णमासौ । ८ ।

कुर्यादिति शेषः । नित्यौ दर्शपूर्णमासावफलार्थिनाप्यनुष्ठेयाविति स्थास्यति । तथाप्येतौ स्वर्गं कामयमानस्य तमपि साधयत इत्यर्थः ॥

एककामः सर्वकामो वा । ९ ।

एककाम इत्यनन्तरोक्तस्यैव स्वर्गकामस्योत्तरविकल्पार्थो ऽनुवादः । स्वर्गकामश्रुतेश्च स्वर्गकामो वा तौ कुर्यात्सर्वेभ्यः कामेभ्य इति श्रुतेः सर्वकामो वेत्यर्थः । यदा तु सर्वकामस्तदा

युगपत्कामयेताहारपृथक्ते वा । १० ।

दर्शपूर्णमासयोरारम्भदशायामेव सर्वप्रयोगार्थं सर्वान्कामान्युपत्काम-
येत आहारआहारे वा पृथगेकैकमित्यर्थः ॥

ताभ्यां यावज्जीवं यजेत । ११ ।

आधानप्रभृति यावन्तं कालं जीवति तावद्यजेत न कदाचिद्विच्छि-
न्यात् । यदि विच्छिन्द्यात्प्रत्यवेयादित्यर्थः । प्रव्रजितस्य तु दीक्षित-
वत्प्रतिषेधादेव निवृत्तिरनग्निलवचनसामर्थ्याच्च ॥

त्रिंशत् वा वर्षाणि । १२ ।

त्रिंशत्तमेव वर्षाणि यजेत ततो विरमेत् ॥

जीर्णो वा विरमेत् । १३ ।

यावज्जरसाभिभूतो ऽसमर्थः कर्मणि स्यात्तावदिष्टा विरमेत्तद्विरमा-
देव निवृत्तिस्तद्विकाराणाम् । न तु विरमेदग्निहोत्रादिति यथोक्तं
कात्यायनेन अग्निहोत्रमेव जुहुयादिति ॥

द्वे पौर्णमास्यौ द्वे अमावास्ये यजेत यः कामयेतर्धु-
यामित्युक्ताद्वैकामेव यजेतेति । १४ ।

अथानयोः कर्मणोर्द्विकामप्रयोगे विशेषः प्रदर्श्यते । यः कामये-
तर्धुयामिति पौर्णमासीममावास्यां च खेखे काले द्वे द्वे यजेत ।
किमुक्तं भवति । एकस्मिन्नेव पर्वणि पौर्णमासीमभ्यस्येत् पञ्चदश्यामेकां
प्रतिपदीतराम् । तथा खकाले ऽमावास्यामित्यर्थः ॥ तत्र प्रथमेति-
शब्दानन्तरमिति तत्रोपात्तं द्रष्टव्यम् ॥ इत्युक्त्वाह एवमभ्यासमुक्त्वा

पुनर्ब्राह्मणमाह एकामेव यजेतेति । उभयौमयेकामनभ्यस्तामेव यजेत
न तु द्वेदे इत्यर्थः । वैकल्पिको ऽभ्यास इत्युक्तं भवति ॥

इति चतुर्दशी कण्डिका ।

इति चतुर्थः पटलः ॥

अथोत्तरेण पटलेन दर्शपूर्णमासयोर्नित्यान्काम्यांश्चानुनिर्वाप्यान् गुण-
विकारांश्चोपदिशति ॥

संस्थाप्य पौर्णमासीमिन्द्राय वैमृधाय पुरोडाशमे-
कादशकपालमनुनिर्वपति । १ ।

पौर्णमासीमनुनिर्वपतीति वचनात् । समुदायाङ्गं वैमृधः तेन पौर्ण-
मासविकारेषु न भवति । आमावास्यां तस्य तन्वमैन्द्राग्नविकारत्वात् ॥

समानतन्वमेके समामनन्ति । २ ।

गतः ॥

तस्य याथाकामी प्रक्रमे । प्रक्रमान्तु नियम्यते । ३ ।

तस्य वैमृधस्य प्रक्रमे याथाकाम्यं दर्शपूर्णमासारम्भदशायामेवारभ्यते न
वा । अयं तु विशेषः प्रक्रमान्नियम्यत इति । किमुक्तं भवति ।
यद्यारभ्यते न कदाचित्थज्यते यदि नारभ्यते न कदाचिद्बृहत् इत्यर्थः ॥
तथा च वैमृधं प्रकृत्याह कात्यायनः तं यदा निर्वपेन्न तत ऊर्ध्वं
विरमेदिति । भारद्वाजश्चाह नित्यवदेके समामनन्ति काम्यवदेक
इति ॥

सप्तदशसामिधेनीको यथाश्रद्धदक्षिणः । ४ ।

वैमृध इति शेषः । समानतन्त्रत्वे ऽपि केचिदक्षिणायाः समुच्चयमिच्छन्ति ॥

शर्धवत्यौ संयाज्ये । अग्ने शर्धं महते सौभगाय तव द्युम्नान्युत्तमानि सन्तु । सं जास्पत्यं सुयममाकृणुष्व शत्रू-
यतामभितिष्ठा महंसि ॥ वातोपधूत इषिरो वशां अनु
तृषु यदन्ना वेविषद्वितिष्ठसे । आ ते यतन्ते रथ्यो यथा
पृथक् शर्धांस्यग्ने अजराणि धक्ष्यस इति । ५ ।

संयाज्ये इति सौविष्टकृत्योर्थाज्यानवाक्ययोः समाख्या ॥

अग्नीषोमीयमेकादशकपालं पौर्णमास्यामनुनिर्वप-
त्यादित्यं घृते चरुं सारस्वतं चरुममावास्यायां पौष्णं
चैन्द्रमेकादशकपालममावास्यायां पौर्णमास्यां च भ्रातृ-
व्यवतो ऽभिचरतो वा । ६ ।

भ्रातृव्यादात्मानं रिरक्षिषतस्तं जिघांसतो वा द्वे इमे दृष्टौ दयोः
पर्वणोरनुनिर्वपति । तत्र पौर्णमास्यां संस्थाप्य वैमृधं अग्नीषोमीया-
दित्यौ निर्वप्यौ सारस्वतपौष्णावमावास्यायाम् । ऐन्द्रस्तृभयत्र ।
तृतीयस्तेषु च पौष्णः पिष्टैश्चरुः तस्मात्पूषा प्रपिष्टभाग इत्यविशेषेण
अवणात् पिष्टानां पौष्णं अपयतीति प्रदर्शनाच्च ॥

इन्द्राय चात्रे चरुं द्वितीयं वैमृधस्य कुर्याद्यो मृत्यो-
र्ज्यान्या वा विभीयात् । मुष्करो दक्षिणा । ७ ।

द्वितीयं वैमृधस्येति वैमृधेन समानतन्त्रमित्यर्थः । वैमृधः पौर्णमा-
ससमानतन्त्रे ऽपि सद्द्वितीयो निरूप्यते । ज्यानिः व्याधिपीडा ।
मुष्को ऽण्डः तद्वान्बलीवर्दी मुष्करः सेचनसमर्थ इति यावत् ॥

इन्द्रायेन्द्रियावते पुरोडाशमेकादशकपालमनुनिर्व-
पेत्प्रजाकामः पशुकामः सजातकामः । ८ ।

सजाताः सग्रामाः तत्कामस्तैः सह वस्तुकामः ग्रामकाम इति
यावत् ॥

एतं वानुनिर्वाप्यं कुर्वीत । ९ ।

एतमैन्द्रियावतमेव वा वैमृधस्य स्थाने नित्यमनुनिर्वाप्यं कुर्वीत ॥

इतरौ वा । १० ।

अनन्तरोक्तौ वा वैमृधत्राचौ सद्द्वितीयः ॥

यमभीव संशयीत । ११ ।

इति पञ्चदशी कण्डिका ।

स इन्द्राय वैमृधायानुनिर्वपेत् । १ ।

यं प्रति रोगाभिभवाद्दुर्निमित्तादिना वा संशयीत इव लोकः जीवे-
दयं न वेति सद्द्वितीयं वैमृधं निर्वपेत् ॥

यो नेव घोषेन्नेव शृणुयात्स इन्द्रायां होमुचे । २ ।

पुरोडाशमेकादशकपालमनुनिर्वपेदिति प्राकृतेनान्वयः । यो नेव घोषेत्
यो रोगवशान्न घोषेदिव न व्यक्तं भाषितुं क्षमेत न च गृणुयादि-
वाव्यक्तं गृणुयादित्यर्थः ॥

यो भ्रातृव्यवान्स्यात्स इन्द्राय वृचतुरे । ३ ।

पूर्ववदेवान्वयः ॥

अथ यं न कुतश्चनातपेत्स इन्द्रायैव । ४ ।

यं रोगोपहतकायेन्द्रियं कुतश्चिदपि प्रकारादुष्णं वस्तु नातपेत् स
इन्द्राय निरुपपदाय निर्वपेदित्यर्थः ॥

यो भ्रातृव्यवान्स्यात्स पौर्णमासं संस्थाप्यैतामिष्टि-
मनुनिर्वपेद्दाम्नावैष्णवमेकादशकपालं सरस्वत्यै चरुं सर-
स्वते चरुम् । ५ ।

पौर्णमासं संस्थाप्येति ब्राह्मणानुकरणार्थम् । प्रक्रान्तवैमृधस्य तु तद-
नुभाविन्येवेक्ष्यते ॥

पौर्णमासीमेव यजेत भ्रातृव्यवान्नामावास्याम् । ६ ।

किं तर्हि कृत्यममावास्यायाम् । न किञ्चिदन्यत्पिण्डपितृयज्ञादि-
त्याह ॥

पितृयज्ञमेवामावास्यायां कुरुते । ७ ।

नन्वमावास्या निषेधादेव निवर्तिष्यते पितृयज्ञश्चानङ्गत्वात्प्रवर्तिष्यते ।
किमर्थो ऽयमारम्भः । सत्यं पौर्णमास्या एवामावास्यायामपि प्रवृत्ति-

संदेहनिरासार्थमिति ब्रूयात् । कः प्रसङ्गः । अस्ति प्रसङ्गः पौर्णमा-
सीमेव यजेतेति ब्राह्मणार्थस्य विशयित्वात् । तथा च बौधायनः ।
उभयत्र पौर्णमासहविर्भिर्यजेतेति बौधायन इति ॥

संक्रामेसंक्रामे वज्रं भ्रातृव्याय प्रहरतीति विज्ञा-
यते । ८ ।

संक्रामो ऽतिक्रमः । दर्शस्यातिक्रमेऽतिक्रमे वज्रं शचवे प्रहरति स
एवातिक्रमो वज्रीभूत्वा तं हन्तीत्यर्थः ॥

त्यवरार्थममावास्यां संक्रामति । ९ ।

अवरान्दर्शनतिक्रामत एव कामावाप्तिर्नार्वागित्यर्थः ॥ अथ दर्शपूर्ण-
मासयोर्गुणविकारानुपदिशति ॥

अग्नीषोमीयानि प्रधानानि स्युरमावास्यायां पौर्ण-
मास्यां च भ्रातृव्यवतो ऽभिचरतो वा । १० ।

यानि प्रधानानि दर्शपूर्णमासयोर्हवौषि तान्यग्नीषोमीयानि स्युरग्नी-
षोमदेवताकत्वेन गुणेन विहृतानि स्युः । तस्यतस्य धर्मेषु ये देवता-
निगमास्तेषु तद्देवतापनयेनाग्नीषोमोपलक्षणं स्यादिति यावत् यथाग्ने-
यस्याग्नीषोमाभ्यां जुष्टं निर्वपामि अग्नीषोमाभ्यां जुष्टमभिघारयामि
अग्नीषोमयोरहं देवयज्ययान्नादो भूयासमित्यादि । एवमेव सांनाथ्ये
आयायध्वमघ्निया अग्नीषोमाभ्यां देवभागमित्यादि द्रष्टव्यम् । याज्या-
नुवाक्ये त्वग्नीषोमीये एव देवतानुसारित्वात् तन्त्रेण कामावास्यायां
प्रदानविभवात् तस्य प्रातर्दाहेन समवदायेति लिङ्गाच्च ॥ समुच्चय-

स्वाग्निषां द्रष्टव्यभेदात् । पृथक्प्रचार एव पौर्णमास्यां नानाधर्मेणो-
पांशुयाजेन व्यायात् ॥

**साकंप्रस्थायीयेन यजेत पशुकाम इत्यमावास्या वि-
क्रियते । ११ ।**

साकंप्रस्थायीयेन यजेत पशुकाम इति ब्राह्मणे । साकंप्रस्थायीयो
नामामावास्याया गुणविकारमात्रं न तु संज्ञया कर्मन्तरं न चोभ-
योर्विकार इत्यर्थः । यत्राध्वर्युः साकं बद्धभिर्दोहैः प्रस्थाय यजति स
साकंप्रस्थायीयः तत्र च गुणफलं पशवस्तेन नित्यफलस्याविरोधः ॥

द्वौ सायं दोहावेवं प्रातः । १२ ।

यथोक्तेन दोहविधिना दोहयोर्द्वयोरभ्यासः कार्यः । तत्र सर्वेष्वपि
दोहधर्मेषु विभवतां तन्त्रत्वमविभूनां चावृत्तिर्यथायथमनुसंधातव्ये ॥

**सायं सायंदोहाभ्यां प्रचरन्ति प्रातः प्रातर्दोहा-
भ्याम् । १३ ।**

सायं पूर्वद्यौ रात्रौ सायंदोहाभ्यां प्रचरन्ति प्रातरपरेद्युर्यथाकालं
प्रातर्दोहाभ्यामित्येकीयः पक्षः । पक्षान्तरमाह ॥

सर्वैर्वा प्रातः । १४ ।

पूर्वस्मिन्पक्षे कतिपयप्रधानप्रतिकर्षणं नानाकालत्वात्प्रधानानां तन्त्रस्य
प्रतिकर्षात्कर्षाभ्यामावृत्त्यादिबद्धन्यायविप्रतिषेधात्तमुपेक्ष्याथमेव पक्षः
सूत्रकृताङ्गीकृत इति ज्ञायते तत्रैव प्रयोगविधानात् ॥

पाचसंसादनकाले चत्वार्यौदुम्बराणि पात्राणि प्र-
युनक्ति । १५ ।

चत्वारि होमार्थानि पात्राणि जुहुः सहैकौकृत्य प्रयुनक्ति प्रागुक्त-
न्यायात् ॥

तेषां जुह्ववत्कल्पः । १६ ।

तेषां समार्जनादिसंस्कारो जुह्ववत्कार्यः । तत्र वाचं प्राणमिति
मन्त्रो वाजि त्वा सपत्नसाहमित्यूह्यते गुणविक्रितित्वात् ॥

आज्यभागाभ्यां प्रचर्याग्नेयेन च पुरोडाशेनाग्नीध्रे
सुचौ प्रदाय सह कुम्भीभिरभिक्रामन्नाहेन्द्रायानु-
ब्रूह्याश्रावयेन्द्रं यजेति संप्रैषौ । १७ ।

आश्रावणवद्विष्यष्टार्थमाज्यभागवचनम् । सायंदोहयोः सायंप्रचार-
पक्षार्थमिति केचित् । तदयुक्तं कुम्भीभिरिति बज्रवचनेन विरोधात्
आग्नेयेन च पुरोडाशेनेति समुच्चयवचनविरोधाच्च । आग्नेयप्रचार-
नुवादस्तत्रैव विशेषविवक्षया वेदितव्यः यथाग्नेयेन प्रचर्यानन्तरमग्नीध्रे
सुचौ दत्त्वा कुम्भीरादाय दक्षिणातिक्रामन्पुरोऽनुवाक्यां संप्रेष्यतीति ।
इन्द्रग्रहणं महेन्द्रस्याप्युपलक्षणं प्राकृतदेवतानुवादत्वात् ॥

इति षोडशी कण्डिका ।

यावत्तुः कुम्भ्यस्तावन्तो ब्राह्मणा दक्षिणत उपवीतिन
उपोत्थाय कुम्भीभ्यः पात्राणि पूरयित्वा तैरध्वर्युं
जुह्वतमनु जुह्वति । १ ।

यावत्तुः कुम्भ इति विशेषणमसमासार्थं ब्राह्मणानां ते चर्त्विजो
ऽभिप्रेताः अधिकारात् अध्वर्युं जुह्वतमिति लिङ्गाच्च ॥ दक्षिणत-
उपवीतिन इति यज्ञोपवीतिन इत्यर्थः यथा दक्षिणत उपवीथोप-
विश्य अजिनं वासे वा दक्षिणत उपवीथेत्यादौ । अथ वोपवीतिनो
दक्षिणत उपोत्थाय न त्वपरेणाहवनीयमतिक्रम्येत्यर्थः ॥ उपवीत-
वचनमुत्तरीयनियमार्थं मा भूत्सूत्रविकल्पो ऽपि वा सूत्रमेवोपवीतार्थं
इति । कर्मार्थं वा द्वितीयमुपवीतं विधीयते । तथा कर्मार्थं
यज्ञोपवीतविधिं प्रकृत्य बौधायनः अजिनं वासः सूत्रं वा द्वितीयं
यस्य यज्जवति तेन स उपव्ययत इति ॥

स्विष्टकृद्ब्रह्माश्च न विद्यन्ते । २ ।

दोहानामिति शेषः । तेन दोहाः सर्वज्ञता इत्युक्तं भवति ॥

समानमत ऊर्ध्वम् । संतिष्ठते साकंप्रस्थायीयः । ३ ।

गतौ ॥

दाक्षायण्यज्ञेन सुवर्गकामः । ४ ।

यजेतेति शेषः ॥ दाक्षायणेन दृष्टो यज्ञो दाक्षायण्यज्ञः । कर्म-
धारय इति केचित् । तन्न शोभते दाक्षायणत्वनाम्नो विशेषणस्या-
प्रसिद्धेः यज्ञो दाक्षायण्येति मानववचनात् सार्वसेनियज्ञो वसिष्ठ-

यज्ञः श्रौनकयज्ञ इत्यादिभिर्वैरूपायोगाच्च ॥ सो ऽपि दर्शपूर्णमास-
योरेव गुणविकारः । कर्मान्तरमित्येके । तथा चाह कात्यायनः
नामफलगुणयोगात्कर्मान्तरं गुणविधानं वा संनिधिसंपद्वचनाभ्या-
मिति ॥

द्वे पौर्णमास्यौ द्वे अमावास्ये यजेत । ५ ।

व्याख्यातो ऽयमृद्धिकामप्रयोगे ॥

आग्नेयो ऽष्टाकपालो ऽग्नीषोमीय एकादशकपालः
पूर्वस्यां पौर्णमास्यामाग्नेयो ऽष्टाकपाल ऐन्द्रं दध्युत्तर-
स्याम् । आग्नेयो ऽष्टाकपाल ऐन्द्राग्न एकादशकपालः
पूर्वस्याममावास्यायामाग्नेयो ऽष्टाकपालो मैत्रावरुण्या-
मिक्षा द्वितीयोत्तरस्याम् । ६ ।

अत्र पुनर्विधानादसोमयाजिनो ऽपि ब्राह्मणस्याग्नीषोमीयः पुरो-
डाशो भवति संनयतो ऽप्यैन्द्राग्नः सानायं च । नित्यमैन्द्रं च तत्स-
र्वेषाम् । तथा शृतं चोपांशुयाजश्च न भवतः सर्वहविषां पुन-
रनुक्रमणात् । आमिक्षामाग्रयणे व्याख्यास्यति ॥

व्यावृत्काम इत्युक्तम् । ७ ।

व्यावृत्काम एतेन यज्ञेन यजेतेत्यादि ब्राह्मणे यदुक्तमान्तादनुवाकस्य
तदप्यनुसंधातव्यमित्यर्थः । तत्र व्यावृत्कामः समानेभ्य आत्मनो
व्यावृत्तिमीषुः ॥ नुरपविरसिधारा । ताजक् सद्यः । पत्न्यूलनमग्ना-
दिभिर्विना हस्ताभिमर्दनेन शोधनम् ॥

कृत्वे वा जायामुपेयात् । ८ ।

यदुक्तं ब्राह्मणे न स्त्रियमुपेयादिति तत्र च्छतावुपेयाद्वा । महिषी-
मित्यर्थः ॥ अत्र दर्शपूर्णमासव्रतवत्कर्मकालान्येतानि व्रतानीत्युक्त्वा
पुनराह भारद्वाजः तेन मन्यामहे ऽन्तरालकालव्रतानि यथा
चातुर्मास्येऽस्त्विति ॥

सो ऽयं दर्शपूर्णमासयोः प्रक्रमे विकल्पो ऽनेन दर्श-
पूर्णमासाभ्यां वा यजेत । ९ ।

अयमपि यज्ञो वैमृधवत्प्रक्रम एव दर्शपूर्णमासाभ्यां विकल्पते ।
आदित एव प्रक्रम्यानेन यजेत ताभ्यां वा । न तु प्रक्रान्तस्य त्यागो
ऽप्रक्रान्तस्य वा ग्रहणमिति ॥

तेन पञ्चदश वर्षाणीष्टा विरमेद्यजेत वा । १० ।

पञ्चदशवर्षतास्य दर्शपूर्णमासयोस्त्रिंशद्वर्षतया संमिता वेदितव्या
प्रयोगतो दैगुण्यात् । यजेत वा यावज्जीवमिति शेषः ॥

संतिष्ठते दाक्षायणयज्ञः । ११ ।

गतः ॥

एतेनैडादधः सार्वसेनियज्ञो वसिष्ठयज्ञः शौनक-
यज्ञश्च व्याख्याताः । १२ ।

इडादधेन दृष्ट ऐडादधः । एवमुत्तरे ऽपि द्रष्टव्यास्ते च दाक्षायण-

यज्ञेन व्याख्याताः तत्समानप्रयोगास्तत्समानफलाश्चेत्यर्थः । नामधेय-
प्रयोजनमैडादधीयं हविरिदमेषां मयीत्यादि द्रष्टव्यम् ॥

इति सप्तदशी कण्डिका ।

इति पञ्चमः पटलः ॥

ब्रह्मिष्ठो ब्रह्मा दर्शपूर्णमासयोः । १ ।

दार्शपूर्णमासिकमिदानीं ब्रह्मत्वमुपदिश्यते । यो ब्रह्मिष्ठो ब्राह्मण-
गुणेन प्रकृतः स ब्रह्मा भवति ॥

तं वृणीते भूपते भुवनपते महतो भूतस्य पते ब्र-
ह्माणं त्वा वृणीमह इति । २ ।

यजमान इति शेषः तथा याजमाने ऽनुवादात् । यथा चैतदेवं तथा
तत्रैव वक्ष्यते ॥

वृतो जपति । ३ ।

यदैवं वृतस्तदोत्तरं मन्त्रं जपतीत्यर्थः । वृत इति वचनात्प्रायणीयादौ
निवर्तते ॥

अहं भूपतिरहं भुवनपतिरहं महतो भूतस्य पति-
र्देवेन सवित्रा प्रसूत आर्त्विज्यं करिष्यामि देव सवि-
तरेत्तं त्वा वृणते बृहस्पतिं दैव्यं ब्रह्माणं तदहं मनसे

प्रब्रवीमि मनो गायत्रियै गायत्री चिष्टुभे चिष्टुजगत्यै
जगत्यनुष्टुभे ऽनुष्टुप्पङ्क्त्यै पङ्क्तिः प्रजापतये प्रजापति-
र्विश्वेभ्यो देवेभ्यो विश्वे देवा बृहस्पतये बृहस्पतिर्ब्रह्मणे
ब्रह्म भूर्भुवः सुवर्हस्पतिर्देवानां ब्रह्माहं मनुष्याणां
बृहस्पते यज्ञं गोपायेत्युक्तापरेणाहवनीयं दक्षिणाति-
क्रम्य निरस्तः पराग्वसुः सह पाप्मनेति ब्रह्मसदनात्तृणं
निरस्येदमहमर्वाग्वसोः सदने सीदामि प्रसूतो देवेन
सवित्रा बृहस्पतेः सदने सीदामि तदग्नये प्रब्रवीमि
तद्वायवे तत्सूर्याय तत्पृथिव्या इत्युपविशति । ४ ।

उत्तरतो वेदेस्तिष्ठन्नेतं जपमुक्त्वा ततो दक्षिणातिक्रम्योपविशति ॥

आहवनीयमभ्यावृत्यास्ते । ५ ।

उपविशन्नावृत्याहवनीयाभिमुख आस्ते ॥

कर्मणिकर्मणि वाचं यच्छति । ६ ।

कर्मणिकर्मणि सर्वेष्वेव कर्मसु ॥

मन्त्रवत्सु वा कर्मसु । याथाकामी तूष्णीकेषु । ७ ।

अथवा मन्त्रवत्स्वेव कर्मसु वाग्यमननियमस्त्रूष्णीकेषु त्वनियम
इत्यर्थः ॥

यदि प्रमत्तो व्याहरेद्वैष्णवीमृचं व्याहृतीञ्च जपित्वा
वाचं यच्छेत् । ८ ।

प्रमादे प्रायश्चित्तमेतत् ॥

ब्रह्मन्मपः प्रणेष्यामीत्युच्यमाने । ९ ।

इत्यष्टादशी कण्डिका ।

प्रणय यज्ञं देवता वर्धय त्वं नाकस्य पृष्ठे यजमानो
अस्तु । सप्तर्षीणां मुकृतां यच्च लोकस्तत्रेमं यज्ञं यज-
मानं च घेह्यो प्रणयेति प्रसौति । १ ।

उच्यमान इत्यत्र न वर्तमानकालो विवक्षितः आमन्त्रणमध्ये
ऽनुज्ञानुपपत्तेः । प्रसौति अनुजानाति । उपांशुजपमुक्त्वोच्चैः प्रसवः
स च प्रणवादिः यज्ञेषु चैतदादयः प्रसवा इति वचनात् श्रौमिति
ब्रह्मा प्रसौतीति श्रुतेश्च ॥

सर्वेष्वामन्त्रणेष्वेवं प्रसवस्तेन कर्मणा यस्मिन्नामन्त्र-
यते । २ ।

यत्रयत्र कर्मण्येनमध्वर्युरामन्त्रयते ब्रह्मन्प्रोक्षिष्यामीत्यादिभिर्निर्गदै-
स्तत्रतत्रामन्त्रितेनैव तेनतेनामन्त्रणविषयेण प्रोक्षणादिना कर्मणा
विशिष्टः प्रसवः कार्यः यथा ओं प्रोक्ष ओं परिगृहाणेत्यादि ॥

प्रोक्ष यज्ञमिति हविष इध्मावर्हिषश्च प्रोक्षे । बृह-
स्पते परिगृहाण वेदिं स्वगा वो देवाः सदनानि सन्तु ।
तस्यां बर्हिः प्रथतां साध्वन्तरहिंस्वा नः पृथिवी देव्य-
स्त्वित्युरस्मिन्परिग्राहे । प्रजापते ऽनुब्रूहि यज्ञमिति

सामिधेनीरनुवक्ष्यन्तम् । वाचस्पते वाचमाश्रावयैता-
माश्रावय यज्ञं देवेषु मां मनुष्येष्विति प्रवरे । ३ ।

एतेषु कर्मस्वामन्वित एतान्मन्वाञ्जपित्वा प्रसौति ॥ सामिधेनीरनु-
वक्ष्यन्तमिति होतारमिति शेषः । स यत्र ब्रूयाद्ब्रह्मन्सामिधेनीरनु-
वक्ष्यामीति तदा प्रजापते ऽनुब्रूहीति प्रसौति ॥

देवता वर्धय त्वमिति सर्वचानुषजति । ४ ।

गतः ॥

मित्रस्य त्वा चक्षुषा प्रेक्ष इति प्राश्निचमवदीयमानं
प्रेक्षते । ५ ।

प्रेक्षणे सक्तदेव मन्त्रो हविर्गणे ऽप्यकरणत्वादव्यवायाच्च यथा पशुगणे
मनोना ॥

ऋतस्य पथा पर्येहीति परिह्रियमाणं सूर्यस्य त्वा
चक्षुषा प्रतिपश्यामीत्याह्रियमाणम् । ६ ।

परिह्रियमाणमयेणाहवनीयं आह्रियमाणमासनं ह्रियमाणम् । प्रती-
क्षत इति शेषः ॥

सावित्रेण प्रतिगृह्य पृथिव्यास्त्वा नाभौ सादयामी-
डायाः पद इत्यन्तर्वेदि व्यूह्य तृणानि प्राग्दण्डं सादयि-
त्वादभ्येन त्वा चक्षुषावेक्ष इत्यवेक्ष्य सावित्रेणाङ्गुष्ठेनो-
पमध्यमया चाङ्गुल्यादायाम्नेत्त्वास्येन प्राश्नामि ब्राह्मण-
स्योदरेण बृहस्पतेर्ब्रह्मणेन्द्रस्य त्वा जठरे सादयामीत्य-
संक्षेत्वापिगिरति । ७ ।

सावित्रः प्रतिगृह्णामीत्यन्तः प्रतिगृहे तथैव ब्राह्मणे पाठात् । आदाने
त्वादद इत्यन्तः तथा दर्शितत्वात् । उपमध्यमानामिका । असंख्येय
प्राशिक्षं दन्तैरनभिष्टुय । अपिगिरिति निगिरिति ॥

इत्येकोनविंशौ कण्डिका ।

या अस्वन्तर्देवतास्ता इदं शमयन्तु स्वाहाकृतं जठर-
मिन्द्रस्य गच्छ स्वाहेत्यङ्गिरभ्यवनीयाचम्य घसीना मे
मा संपृक्था ऊर्ध्वं मे नाभेः सीदेन्द्रस्य त्वा जठरे
सादयामीति नाभिदेशमभिष्टुयति । १ ।

उच्छिष्ट एवाङ्गिः प्राशिक्षमभ्यवनीयान्तं नीत्वा तत आशामति ॥

वाङ्म आसन्निति यथालिङ्गमङ्गानि । २ ।

तत्तस्मिन्नेन मन्त्रेण तत्तदङ्गमभिष्टुयति ॥

अरिष्टा विश्वानीत्यवशिष्टानि । ३ ।

विश्वश्चन्द्रो ऽत्र सामर्थ्यादवशिष्टविश्वङ्गाभिधायीति भावः ॥

प्रक्षाल्य पाचं पूरयित्वा दिशो जिन्वेति पराचीर्न
निनयति । ४ ।

पराचीर्नमेकप्रयत्नेन निनयति ॥

मां जिन्वेत्यभ्यात्मम् । ५ ।

पुनरपो गृहीत्वाभ्यात्ममात्मन उपरि निनयति शेषमित्यवचनात्
अपरं पूरयित्वेति कल्पान्तरवचनाच्च ॥

यचास्मै ब्रह्मभागमाहरति तं प्रतिगृह्य नासंस्थिते
भक्षयति । ६ ।

नासंस्थिते न कपालविमोचनात्पूर्वमित्यर्थः तत्र संस्थावचनात् ॥

ब्रह्मन्ब्रह्मासि ब्रह्मणे त्वाहुताद्य मा मा हिंसीर-
हुतो मद्वां शिवो भवेत्यन्तर्वेद्यन्वाहार्यमासन्नमभि-
मृशति । ७ ।

विकृतिषु दक्षिणानेकत्वे ब्रह्माणो ब्रह्माणः स्य इत्यादि यथार्थमूहे
द्रष्टव्यः ॥

ब्रह्मन्प्रस्थास्याम इत्युच्यमाने देव सवितरेतत्ते प्राह
तत्प्र च सुव प्र च यज बृहस्पतिर्ब्रह्मा स यज्ञं पाहि स
यज्ञपतिं पाहि स मां पाह्यो प्रतिष्ठेति प्रसौति । ८ ।

ननु सर्वेष्वामन्त्रेष्वेवं प्रसव इत्यनेनैव सिद्धस्य प्रसवस्येह पुनर्वचनं
ततो ऽपकथ्येह पूर्वजपविधानं च किमर्थम् । ब्रह्मन्प्रस्थास्याम इति
बहुवचनेनामन्त्रयतः प्रतिष्ठेत्येकवचनेन प्रसवः पूर्वजपस्य देवता
वर्धय त्वमित्यनुषङ्गलोपश्च यथा स्यातामित्येवमर्थम् । अन्यथा हि
विपरैतः प्रयोगो भवेत् । प्रतिष्ठेत्येकवचनं त्वनुज्ञातो ब्रह्मणाग्नीं
इत्यत्रैव व्याख्यातम् ॥

भूमिर्भूमिमगान्माता मातरमप्यगात् । भूयास्त पुत्रैः
पशुभिर्यो नो द्वेष्टि स भिद्यतामिति यत्किञ्च यज्ञे मृन्मयं
भिद्येत तद्भिमन्त्रयेत । ६ ।

अनेनाभिमन्त्रितमनेनैवापो ऽभ्यवहरत्यध्वर्युः ॥

ब्रह्मभागं प्राश्यायाडग्निर्जातवेदाः प्र णो यक्ष्यभि
वस्यो अस्मान्सं नः सृज सुमत्या वाजवत्येत्याहवनीय-
मुपस्थाय यथेतं प्रतिनिष्क्रामति । १० ।

कपालविमोचनान्ते दिवो भागो ऽसीति ब्रह्मभागं प्राश्याचम्याया-
डग्निरित्युवा प्र णो यक्षीति यजुषा चोपस्थाय येन मार्गेण प्रविष्ट-
स्तेन प्रतिनिष्क्रामति ॥

एवं विहितमिष्टिपशुबन्धानां ब्रह्मत्वं ब्रह्मत्वम् । ११ ।

यदेवं विहितं दर्शपूर्णमासयोर्ब्रह्मत्वमिदमेव सर्वेष्टीनां पशुबन्धानां च
ब्रह्मत्वमित्यर्थः ॥

इति विंशो कण्डिका ।

इति श्रीभट्टसूत्रद्रक्षप्रणीतायामापस्तम्बसूत्रवृत्तौ सूत्रदीपिकायां षष्ठः
पटलः ।

इति तृतीयः प्रश्नः ॥

श्राम् ॥

याजमानं व्याख्यास्यामः । १ ।

दर्शपूर्णमासयोरिदानीं यजमानकर्म व्याख्यायते । तत्प्रसङ्गात्कचित्पत्नौकर्मपि यथा जायापत्नी अश्रूत इत्यादि । यजमानयोर्वै कर्म याजमानं उपहृतो ऽयं यजमान इत्यादौ पत्न्यामपि यजमान-
अपदेशोपलभ्यात् ॥

यजमानस्य ब्रह्मचर्यं दक्षिणादानं द्रव्यप्रकल्पनं
कामानां कामनम् । २ ।

ब्रह्मचर्यं ब्रह्मचर्या मैथुनवर्जनादि । दक्षिणादानमृत्तिकूपरिक्रयः ।
द्रव्यप्रकल्पनं यज्ञसाधनद्रव्याणामुपस्थापनम् । काम्यन्त इति कामाः
क्रतुफलान्यङ्गफलानि च । याजमानाधिकारे पुनर्यजमानग्रहणं सर्व-
त्रिकत्वार्थम् । तदयमर्थः । ब्रह्मचर्यादि चतुष्टयमविशेषेण चोदितमपि
सर्वत्र यजमानस्यैव भवति नर्लिङ्गम् । कुतः । कर्मणस्तदर्थत्वात् ।
वचनादृत्तिजामपि भवति यथा यो ऽस्याग्निमाधास्यन्त्यास एतां
रात्रिं व्रतं चरति अनङ्गान्होत्रा देयः यदि कामयेताध्वर्युगात्मान-
मित्यादि ॥ तथा च यावदुक्तमेव कर्म पत्न्याः सर्वत्रेति न्यायविदः ।
सत्याषाढश्चाह यावदुक्तं पत्न्याः कर्माणि ब्रह्मचर्यं जपाश्चेति । भार-
द्वाजेन तृक्त्वात्मसंस्कारा वापनवर्जं पत्न्या इति ॥

प्रत्यगाशिषो मन्त्राञ्जपत्यकरणानुपतिष्ठते ऽनुमन्त्र-
यते । ३ ।

वेदस्याध्वर्यवसमाख्याया सर्वेषां मन्त्राणामाध्वर्यवत्वे प्राप्त उच्यते ।
य आत्माशिरभिवादिन आध्वर्यवे कर्मणि करणतया चाविनियुक्ता
मन्त्रास्ताञ्जपति तैरुपतिष्ठते तैरनुमन्त्रयते वा यजमानो न त्वध्वर्युः ।
कुतः । आशासितगामिफलवादात्माशिषां स्वाम्यर्थत्वाच्च सर्वकर्मफ-
लानाम् । अतः सामर्थ्येन समाख्या बाध्यत इति भावः । तदुक्तं
जैमिनिनापि मन्त्राश्चाकर्मकरणास्तद्वदिति ॥ ये तु करणमन्त्रास्ते
प्रत्यगाशिषो ऽपि विनियोगबलादाध्वर्यवा एव यथा ममाग्ने वर्च
इत्यादयः । तेऽप्यथाशिषो यजमानार्था एवेत्यन्ते भाक्तस्त्वस्मच्छब्दो
भविष्यति ॥ जपादीनां तु विषयविभागं स्वयमेव तत्रतत्र दर्शयिष्यति
यथा अन्वाधौयमाने जपति अथादित्यनुपतिष्ठते प्रणीताः प्रणीय-
माना अनुमन्त्रयत इत्यादि । यत्र तु न दर्शयिष्यति योग्यतयैव
तत्र व्यवस्थानुसंधेया यथा प्रवरे प्रव्रियमाण इत्यादौ जपः स्व
आयतने मनीषयेति गार्हपत्यमित्यादावुपस्थानमनुमन्त्रणं वा वेदिं
संमृज्यमानामित्यादावनुमन्त्रणमिति । प्रायिकं चैतज्जपादि द्रष्टव्यं
क्रियान्तराणामपि क्वचित्प्रदर्शनात् यथा पुनोडाशमभिमृशती-
त्यादि ॥

पर्वणि च केशश्मश्रु वापयते । ४ ।

ऐच्छिकत्वाद्वापनस्य पर्वणि पात्तिकं सन्वियम्यते वापयत एव
पर्वणीति । तेनापर्वणनियमः । तच्च पितृयज्ञवदनङ्गं स्वकालविधा-

नात् तेनाकरणे ऽपि दर्शपूर्णमासयोः कार्यं यथा संवत्सरमग्निहोत्रं
 ऊत्वाथ दर्शपूर्णमासावारभते त्रिंशत् वा वर्षाणि जीर्णा वा विरमे-
 दित्यादिकल्पेषु ॥ कर्माङ्गं वा वपनं प्रकरणात् मृता वा एषा
 त्वगमेध्या यत्केशश्मश्रु मृतामेव त्वचममेध्यामपहत्य यज्ञियो भूत्वा
 मेधमुपैतीति लिङ्गाच्च तदापि पर्वग्रहणात् ॥ पथिकन्मुखायां
 प्रकृतौ विकृतिषु चापर्वकालासु नेय्यते यथा नैमित्तिकेष्टिषु
 केशश्मश्रुग्रहणा लोमवपनमैच्छिकं वेदितव्यम् । वाजसनेयिमतास्तु
 तदेवादृतमित्याह ॥

**अथल्पशो लोमानि वापयत इति वाजसनेय-
 कम् । ५ ।**

लोमानि तनूरूहाणि तान्यल्पान्यपि वापयितव्यानि । केशश्मश्रु त्वल्यं
 स्रुपेत्यतामिति भावः । प्रकृतमेव वा श्मश्रुलोमशब्देन विवक्षितं
 लोमविशेषत्वाच्चाश्रुणः । यथाङ्गैर्न घण्टुकाः तनूरूहं रोम लोम
 तदृद्धौ श्मश्रु पुंमुख इति ॥ तदयमर्थः । केशश्मश्रुषु च मध्ये श्मश्रु
 त्वल्पमपि वापयत एव केशास्त्वल्पे सन्तो नोप्येरन्निति । बौधायन-
 स्त्वाह यदि केवलं श्मश्रु वापयिष्यमाणः स्यादिति ॥

**विद्युदसि विद्य मे पाप्मानमृतात्सत्यमुपैमीति यक्ष्य-
 माणो ऽप उपस्पृशति । ६ ।**

यक्ष्यमाणो यष्टु कृतसंकल्पः । संकल्पश्च मनसो ऽसाधारणव्यापार-
 त्वान्मानसः यथाङ्गः सांख्याः मनःसंकल्पमिति । वाचिको ऽपीत्य-
 परं यो यक्ष्य इत्युक्त्वा न यजत इति लिङ्गात् मनसा चिः संकल्पयति

वाचा चिरुच्चैरिति बौधायनवचनाच्च ॥ तत्र क्रतुकामो ऽपि कामयि-
तव्यः यथा वक्ष्यति क्रवादौ क्रतुकामं कामयते यज्ञाङ्गादौ
यज्ञकाममिति । तत्प्रकारश्चोक्तो बौधायनेन यथा सर्वकामो ऽग्नीना-
धास्य इत्यग्न्याधेये स्वर्गकामो दर्शपूर्णमासाभ्यां यक्ष्य इति दर्शपूर्ण-
मासयोः स्वर्गकामः पशुना यक्ष्य इति पशुबन्धे स्वर्गकामः सोमेन
यक्ष्य इति सोमे सर्वकामो ऽग्निं चेश्य इत्यग्निचयन इति ॥ तत्र त्वेवं
कामशब्दो ऽसति कामे लुप्यते सत्यपि वा वर्जनम् । श्रेयस्तद्धि
परमं परदेवताप्रीणनं परमे निःश्रेयसायेति सर्वशास्त्राणां मर्यादा ।
यथोक्तं भगवद्गोतासु कार्यमित्येव यत्कर्म नियतं क्रियते ऽर्जुन ।
सङ्गं त्यक्त्वा फलं चैव स त्यागः सात्त्विको मत इति । सूत्रकारस्याह
नेमं लौकिकमर्थं पुरस्कृत्य धर्माश्चरेदिति तथा धर्मं चर्यमाणमर्था
अनूपद्यन्त इति च । श्रुतिश्च कामानुपहतस्थानन्दानुपदिशति ओचि-
यस्य चाकामहतस्येति । तस्मादग्नीनाधास्ये दर्शनं यक्ष्ये इत्येतावानेव
युक्तः संकल्पः ॥

तदिदं सर्वयज्ञेषूपस्पर्शनं भवति । ७ ।

तदिदमपामुपस्पर्शनं न केवलं दर्शपूर्णमासयोः किं तु सर्वेष्वेव यजति-
चोदितेष्विष्टिपशुशेमेषु भवति यक्ष्यमाणो वेष्टा वेति श्रुतेः । अतश्च
दर्विहोमेषु न भवति ॥

अग्निं गृह्णामि सुरथं यो मयोभूर्य उद्यन्तमारोहति
सूर्यमग्ने । आदित्यं ज्योतिषां ज्योतिरुत्तमं श्रौयन्नाय
रमतां देवताभ्यः ॥ वसून् रुद्रानादित्यानिन्द्रेण सह देव-

ताः । ताः पूर्वः परिगृह्णामि स्व आयतने मनीषया ॥
 इमामूर्जं पञ्चदशीं ये प्रविष्टास्तान्देवान्परिगृह्णामि
 पूर्वः । अग्निर्हव्यवाडिह तानावहतु पौर्णमासं हविरि-
 दमेषां मय्यामावास्यं हविरिदमेषां मयीति यथालिङ्ग-
 माहवनीये ऽन्वाधीयमाने जपति । ८ ।

सद्यस्कालायां पौर्णमास्यामाद्या लुप्यते श्रौयज्ञायेति लिङ्गविरोधात् ।
 तथा तृतीया पञ्चदशीमिति लिङ्गविरोधात् । यदा तल्पापि
 पञ्चदशी स्यात्तदा न लोपः । तृतीयस्या विकृतिषु तु यथार्थमूहः सर्वत्र
 यथा अद्ययज्ञाय इमामूर्जं प्रथमामित्यादि ॥ तथा नामवतींश्चिष्टिषु
 तेनतेन नाम्नोपलक्षणं कर्मणः यथा चैत्रं हविः आरयणीयं हविरि-
 त्यादि । अनामकान्त्तु सामान्यनाम्नोपलक्षणीयाः यथेष्टं हविरिति ॥

अन्तराग्नी पशवो देवसंसदमागमन् । तान्पूर्वः परि-
 गृह्णामि स्व आयतने मनीषयेत्यन्तराग्नी तिष्ठञ्जपति । ९ ।
 अग्नी गार्हपत्याहवनीयौ ॥

इह प्रजा विश्वरूपा रमन्तामग्निं गृहपतिमभिसंव-
 सानाः । ताः पूर्वः परिगृह्णामि स्व आयतने मनीषया ॥
 इह पशवो विश्वरूपा रमन्तामग्निं गृहपतिमभिसंव-
 सानाः । तान्पूर्वः परिगृह्णामि स्व आयतने मनीष-
 येति गार्हपत्यम् । १० ।

इति प्रथमा कण्डिका ।

अयं पितॄणामग्निरवाङ्मवा पितृभ्य आ । तं पूर्वं
परिगृह्णाम्यविषं नः पितुं करदिति दक्षिणाग्निम् ॥ अजस्रं
त्वा सभापाला विजयभागं समिन्धताम् । अग्ने दीदाय
मे सभ्य विजित्यै शरदः शतमिति सभ्यम् ॥ अन्नमावस-
थीयमभिहराणि शरदः शतम् । आवसथे अयं मन्त्र-
महिर्बुध्नियो नियच्छत्वित्यावसथ्यम् । १ ।

सर्वत्रास्वाधीयमानमुपतिष्ठत इति शेषो ऽनुमन्त्रयत इति वा ॥

इदमहमग्निज्येष्ठेभ्यो वसुभ्यो यज्ञं प्रब्रवीमि । इदम-
हमिन्द्रज्येष्ठेभ्यो रुद्रेभ्यो यज्ञं प्रब्रवीमि । इदमहं वरुण-
ज्येष्ठेभ्य आदित्येभ्यो यज्ञं प्रब्रवीमीत्यन्वाहितेषु जपति
। २ ।

अत्रान्वाधीयमान इति प्रक्रम्य पञ्चानामग्नीनां याजमानान्युक्ता
तेष्वन्वाहितेष्वित्युपसंहारात् ॥ सभ्यावसथ्ययोराध्वर्यवे ऽनुक्तमप्यस्ति
तूष्णीकमन्वाधानमित्यवगन्तव्यम् । मन्त्रवर्णश्च भवति विजयभागं
समिन्धतामिति ॥

पयस्वतीरोषधय इति पुरा बर्हिष आहर्तोर्जाया-
पती अश्रौतः । पुरा वत्सानामपाकर्तोर्मावास्यायाम्
। ३ ।

आहर्तोराहरणात् तथापाकर्तोरिति । काललक्षणा चेयम् । तेन
यदा पौर्णमास्यामन्वाधानपरिस्तरणोपवासा एव क्रियन्ते यदा

चामावास्यायां न संनयते तयोः कालयोरश्रौतः प्राक् परिस्तरणानां
बर्हिषो वाहरणात् । प्रथमग्रासे चोभयोर्मन्तः । अयं चास्मिन्नहन्य-
र्थप्राप्तस्याशनस्य कालनिचमस्तेन सद्यस्कालास्वसत्यां क्षुधि नेष्यते ॥

पौर्णमासायोपवत्स्यन्तौ नातिसुहितौ भवतः । ४ ।

उपवासः प्रागेव व्याख्यातः । तं रात्रौ करिष्यन्तावहरपि नातिसु-
हितौ नातिदृप्तौ भवतः । दृप्तिश्चान्नखेत्यस्यापवादः ॥

आषाढमांसमाज्येनाश्रीयातां तदभावे दध्ना पयसा
वा । ५ ।

माषमांसयोः व्यञ्जनार्थयोः प्रतिषेधः । आज्यादीनि तूपसेके
नियम्यन्ते । माषशब्दो मुद्गादेरपि कोशीधान्यस्य प्रदर्शनार्थः आ
प्राशक्तिकादिति लिङ्गात् । बौधायनश्चाह सर्वमेतदहः कोशीधान्यं
वर्जयेदन्यत्र तिलेभ्यस्तस्य ब्राह्मणं प्रतिपाद्याश्रीयादिति तथा पत्न्या
एवैतदहश्च्छिष्टं दद्यादिति च ॥

बर्हिषा पूर्णमासे व्रतमुपैति । वत्सेषपाकतेष्वमावा-
स्यायाम् । ६ ।

अत्रापि बर्हिर्वत्सशब्दाभ्यां पूर्ववत्काललक्षणा । बर्हिषाद्विद्यमाणेन
सहेति शेषः ॥

प्रणीतासु प्रणीयमानास्वासन्नेषु वा हविःषु व्रतमुपै-
तीत्युभयत्र साधारणम् । ७ ।

उभयत्रोभयोः पौर्णमास्यमावास्यायोः साधारणमिदं कालद्वयमि-
त्यर्थः ॥

अशनमग्न्यन्वाधानं व्रतोपायनमित्येके । व्रतोपाय-
नमशनमग्न्यन्वाधानमित्येके । अग्न्यन्वाधानं व्रतोपा-
यनमशनमित्येके । ८ ।

त्रय एते क्रमविकल्पास्तथाणामेषां कर्मणां यथोक्तेन मुख्येन सह
चत्वारस्तत्र यदायश्नं पूर्वं तदापि प्रणयनात् परमे वेति वेदि-
तव्यम् ॥

पयस्वतीरोषधय इत्यप आचामत्युपस्पृशति वा १६ ।

आचामति भक्षयति ॥

अपरेणाहवनीयं दक्षिणातिक्रामति । १० ।

गतः ॥

एष एवात ऊर्ध्वं यजमानस्य संचरो भवति । ११ ।

शास्त्रीयथोर्निर्गमनप्रवेशयोरेष एव पन्थाः ॥

इति द्वितीया कण्डिका ।

दक्षिणेनाहवनीयमवस्थाय व्रतमुपैष्यन्समुद्रं मनसा
ध्यायति । १ ।

व्रतमुपयन्निति कल्पान्तरकारमतनिराकरणार्थमुक्तं व्रतमुपैष्यन्निति ॥

अथ जपत्यग्ने व्रतपते व्रतं चरिष्यामीति ब्राह्मणः ।
वायो व्रतपत आदित्य व्रतपते व्रतानां व्रतपते व्रतं
चरिष्यामीति राजन्यवैश्यौ । २ ।

राजन्यवैश्ययोरेकैकस्य त्रयो ऽपि मन्त्राः ॥

सर्वान्वा ब्राह्मणः । ३ ।

गतः ॥

अथादित्यमुपतिष्ठते सम्राडसि व्रतपा असि व्रतप-
तिरसि तत्ते प्रब्रवीमि तच्छ्रेयं तेन शक्यं तेन
राध्यासमिति । ४ ।

अत्राह बौधायनः उपनिष्क्रम्याग्न्यागारादादित्यमुपतिष्ठत इति
बौधायनो ऽत्रैव तिष्ठन्निति शालीकिरिति ॥

यद्यस्तमिते व्रतमुपेयादाहवनीयमुपतिष्ठन्नेतद्यजुर्ज-
पेत् । ५ ।

गृहमेधीयाद्यर्थं वचनम् ॥

उभावमी उपस्तृणते देवता उपवसन्तु मे । अहं
ग्राम्यानुपवसामि मद्वां गोपतये पशूनिति सायं परि-
स्तीर्यमाणेषु जपति । ६ ।

उभाविति लिङ्गाद्ब्राह्मणोक्ताग्निद्वयपरिस्तरणविषय एवायं मन्त्र इति
केचित् । तदयुक्तं परिस्तीर्यमाणेष्विति बद्धवचनात् प्राधान्यान्वया-
दुभयाभिधानोपपत्तेश्च यथा बद्धव्यागतेषु वसिष्ठवामदेवावागता-
विति ॥

आरण्यं सायमाणे ऽश्रात्यमाषममांसम् । ७ ।

अरण्येभवमन्नमारणं नैवारादि तत्सायमाशस्थाने ऽश्नाति । माष-
मांसयोः पूर्ववद्व्यञ्जनार्थयोः प्रतिषेधः । अन्यथा ग्राम्यत्वादेव माष-
स्याप्राप्तेर्माषशब्दे ऽत्रापि पूर्ववद्व्याख्येयः ॥ अश्नातीत्येकवचनात्
आरण्याशनं पत्या नेष्यते । भारद्वाजेन त्विष्टा एवात्मसंस्कारास्तस्याः ॥

अपि वा काममा मार्गदा मधुन आ प्राशाति-
कात् । ८ ।

मार्गं मृगविकारं मांसम् ॥ प्राशातिकं कौशीधान्यं यस्मात्प्राशतने-
नोद्ध्रियते ॥ तदयमर्थः । यदेव किञ्चिद्व्यञ्जनमीप्सितं तदेव काम-
मश्रीयान्न मार्गमिष्यमाणं भोक्तव्यमिति । मधुनस्त्वप्रतिषिद्धस्यापि
अव्रत्यसामान्यादेव प्रायो निवृत्तिः स्यादिति प्रतिप्रसवः ॥

अपो वा । न वा किञ्चित् । ९ ।

गतौ ॥

न तस्य सायमश्रीयाद्येन प्रातर्यक्ष्यमाणः स्यात् । १० ।

यज्जातीयेन हविषा श्वोयष्टा तज्जातीयं द्रव्यं नाश्रीयात् । ततश्चा-
ज्येनानुपसेच्यः पौर्णमास्यां सायमाशो भवति दधिपयोभ्यां च दर्शे ।
तथानुपवसथ्येष्वपीष्टिपशुषु श्वोभाविषु तत्साधनद्रव्याशननिवृत्तिः येन
प्रातर्यक्ष्यमाण इति सामान्यतो निर्देशात् पुनःसायग्रहणाच्च ॥

आरण्यायोपवत्स्यन्नपो ऽश्नाति न वा । ११ ।

आरण्येनैव हविषा श्वोयष्टा यस्तस्य नास्त्यारण्याशनं तदा त्विमावेव
कल्पौ व्यवतिष्ठेते इत्यर्थः । वानप्रस्थार्थमिदं वचनमितरेषां ब्रौह्मिव-

विधानात् तस्यारण्यनियमाच्च यथा तस्यारण्येनैवात ऊर्ध्वं होम इति ।
 विकृत्यर्थं वा वचनं यच्चारणं हविर्यथा गार्मुतं चरुं निर्वपेदित्यादौ ।
 तदा त्विदमेव वचनं ज्ञापकं भविष्यति सोपवसथा अपि विकृतयो
 लभ्यन्त इति । बौधायनश्चाह इष्टिपशुवन्धाः सोपवसथाः सद्योयज्ञा
 वेति ॥

जञ्जभ्यमानो ब्रूयान्मयि दक्षक्रतू इति । १२ ।

कर्ममध्ये यदा जञ्जभ्यते जम्भते तदा प्रायश्चित्तार्थमेतद्यजुर्जपेत् ॥

अमावास्यां रात्रिं जागर्ति । १३ ।

गतः ॥

अपि वा सुष्यादुपरि त्वेव न शयीत । १४ ।

जागरणाशक्तौ सुष्यात् उपरिशयनमेव तु वर्जयेत् ॥

अपि वोपरि शयीत ब्रह्मचारी त्वेव स्यात् । १५ ।

उपरि अपि वा शयीत सर्वथापि तावद्ब्रह्मचर्यं परिपालयेदित्यर्थः ॥

उभयत्र जागरणमेके समामनन्ति । १६ ।

उभयत्रामावास्यायां पौर्णमास्यां च ॥

आहवनीयागारे गार्हपत्यागारे वा शेते । १७ ।

अन्यदाहवनीयागारमन्यद्गार्हपत्यस्येति वक्ष्यति । तयोरन्यतरत्रैव शेते ॥

इति तृतीया कण्डिका ।

देवा देवेषु पराक्रमध्वं प्रथमा द्वितीयेषु द्वितीयास्तृ-
तीयेषु चिरेकादशा इह मावत इदं शक्यं यदिदं
करोम्यात्मा करोत्वात्मने । इदं करिष्ये भेषजमिदं
मे विश्वभेषजा अश्विना प्रावतं युवमिति जपित्वा
श्वोभूते ब्रह्माणं वृणीते । १ ।

उक्तं ब्रह्मविधावेव ब्रह्मवरणं तस्यानेन काल उच्यते । श्वोभूते प्रक्रान्ते
तन्त्रे कृते च ब्रह्मात्मने देवा देवेष्विति जपित्वा ततो ब्रह्माणं वृणीते ।
न चायं जपो ब्रह्मवरणशेषः कर्मशक्तिप्रार्थनार्थत्वात् । अतः प्राय-
णीयादावपि परिस्तरणोत्तरकाले भवति । केचित्तु जपित्वेत्यन्तं पूर्व-
ग्रन्थेन योजयन्ति जपित्वा श्वेत इति ॥

भूपते भुवनपते महतो भूतस्य पते ब्रह्माणं त्वा
वृणीमह इत्युक्तापरेणाहवनीयं दक्षिणातिक्रम्योपवि-
शति । २ ।

यो ऽयं ब्रह्मवरणार्थो मन्त्रस्तमुक्तानन्तरमेव तेन महातिक्रम्य यज-
मान उपविशति ॥

पूर्वो ब्रह्मापरो यजमानः । ३ ।

पूर्वापरत्वं देशतः कालतश्च ॥

भूश्च कश्च वाक् चर्क् च गौश्च वट् च खं च धूश्च
नूश्च पूंश्चैकाश्रगः पूंर्दशमा विराजो या इदं विश्वं भुवनं
व्यानशुस्ता नो देवीस्तरसा संविदानाः स्वस्ति यज्ञं

नयत प्रजानतीर्ब्रह्मपूता स्थ । को वो युनक्ति स वो
युनक्तु विश्वेभ्यः कामेभ्यो देवयज्यायै । याः पुरस्तात्प्रस-
वन्युपरिष्ठात्सर्वतश्च याः । ताभी रश्मिपवित्राभिः श्रद्धां
यज्ञमारभ इति प्रणीताः प्रणीयमाना अनुमन्त्रयते ॥
यजमान हविर्निर्वप्यामीत्युच्यमान ओं निर्वपेत्युच्चैर-
नुजानाति । ४ ।

गतौ ॥

अग्निं होतारमिह तं हुव इति हविर्निरूप्यमाणम-
भिमन्त्रयते । ५ ।

प्रतिहविरभिमन्त्रणावृत्तिः हविषो मे अस्त्येकवचनात् निरूप्यमाण-
मिति वर्तमाननिर्देशाच्च ॥

हविर्निर्वपणं वा पात्रमभिमृशत्यभि वा मन्त्रयते
। ६ ।

निरूप्यते यस्मिन्पात्रे तद्धविर्निर्वपणम् । तस्यादौ सकृदभिमर्शनमभि-
मन्त्रणं वा पात्रसंस्कारत्वात् ॥

तदुदित्वा वाचं यच्छति । ७ ।

पूर्वं ह्यध्वर्युयजमानयोः शाखान्तरीयो वाग्यमनकाल उक्तः प्रणीय-
मानासु वाचं यच्छत इति । तेनेदानीं स्वशाखास्यः कालो विकल्पते
यजमानस्य । तदिति च वाक्यादिसामान्यरूपविवक्षयापि नपुंसके
निर्देशः ॥

अथ यज्ञं युनक्ति । ८ ।

अथशब्दः कर्मान्तरत्वद्योतनार्थः । तेनानौषधतन्त्रास्त्रपुष्पमदादिषु
यज्ञयोगः कार्यः । को ऽयं यज्ञयोगो नाम । तं दर्शयति ॥

कस्त्वा युनक्ति स त्वा युनक्तिति सर्वं विहारमनुवी-
क्षते । ९ ।

गतः ॥

इति चतुर्थौ कण्डिका ।

इति प्रथमः पटलः ॥

चतुःशिखण्डा युवतिः सुपेशा घृतप्रतीका भुवनस्य
मध्ये । मर्मज्यमाना महते सौभगाय मह्यं धुक्ष्व
यजमानाय कामानिति वेदिं संमृज्यमानाम् । १ ।

अनुमन्त्रयत इति शेषः ॥

यो मा हृदा मनसा यश्च वाचा यो ब्रह्मणा कर्मणा
द्वेष्टि देवाः । यः श्रुतेन हृदयेनेष्णता च तस्येन्द्र वज्रेण
शिरश्छिनद्मीति स्तम्बयजुर्ह्रियमाणम् । २ ।

तत्र स्तम्बयजुषां पृथक्त्वान्मन्त्रावृत्तिः । चतुर्थस्य तु हरणस्य त्वष्णौ-
कत्वान्न भवत्यनुमन्त्रणम् ॥

इदं तस्मै हर्म्यं करोमि यो वो देवाश्चरति ब्रह्म-
चर्यम् । मेधावी दिक्षु मनसा तपस्यन्तर्दृतश्चरति मा-
नुषीषित्युत्करमभिगृह्यमाणम् । ३ ।

अभिगृहणस्य तु चतुर्थस्याप्यतूष्णीकत्वाद्भवत्येवानुमन्त्रणम् ॥

यज्ञस्य त्वा प्रमयाभिमया प्रतिमयोन्मया परिगृह्ण-
मीति वेदिं परिगृह्यमाणाम् । ४ ।

उभयोः परिग्रहयोरनुमन्त्रयते अविशेषात् पूर्वस्येति भारद्वाजवचनाच्च ॥

यदुद्घन्तो जिहिंसिम पृथिवीमौषधीरपः । अध्व-
र्यवः स्फ्यङ्गतः स्फ्येनान्तरिक्षं मोरु पातु तस्मात् ॥
यदुद्घन्तो जिहिंसिम क्रूरमस्या वेदिं चक्षमा मनसा
देवयन्तः । मा तेन हेड उपगाम भूम्याः शिवो नो
विश्वैर्भुवनेभिरस्त्वित्युद्वन्यमानाम् ॥ भूमिर्भूत्वा महि-
मानं पुपोष ततो देवो वर्धयते पयांसि । यज्ञिया यज्ञं
विचयन्ति शं चौषधीराप इह शक्नरीत्येति द्वियमा-
णाम् ॥ इडेन्यन्नतूरहमपो देवीरुपब्रुवे । दिवा नक्तं च
ससुपीरपस्वरौरिति प्रेक्षणीरासाद्यमानाः ॥ ऊर्णाः सृदु
प्रथमानं स्योनं देवेभ्यो जुष्टं सदनय बर्हिः । सुवर्गे
लोके यजमानं हि धेहि मां नाकस्य पृष्ठे परमे व्यो-
मन्निति बर्हिरासाद्यमानम् । ५ ।

गतः ॥

अङ्गिराज्यमाज्येनापः सम्यक् पुनीत सवितुः पवित्रैः ।
ता देवीः शक्करीः शाक्करेणेमं यज्ञमवत संविदाना
इत्याज्यं प्रोक्षणीश्चोत्पूयमानाः । ६ ।

आज्यमुत्पूतं प्रोक्षणीश्चोत्पूयमाना इत्यर्थः ॥

उभावाज्यग्रहाज्जपतः । ७ ।

उभाविति वचनमध्वर्युणा सह प्रयोगार्थं याजमानाध्वर्यवकाण्डयोः
संकीर्णत्वात् । अमीषामित्यभिप्रायः ॥

इति पञ्चमी कण्डिका ।

अशिश्नेम बर्हिरन्तः पृथिव्यां संरोहयन्त ओषधी-
र्विवृक्णाः । यासां मूलमुदवधीः स्फ्येन शिवा नस्ताः
सुहवा भवन्तु ॥ सुमनसो यजमानाय सन्त्वोषधीराप
इह शक्करीश्च । दृष्टिद्यावा पर्जन्य एना विरोहयतु
हिरण्यवर्णाः शतवल्शा अदब्धा इत्यन्तर्वेदि बर्हिरा-
सन्नम् । १ ।

गतः ॥

चतुःशिखण्डा युवतिः सुपेशा घृतप्रतीका वयुनान्नि
वस्ते । सा स्तीर्यमाणा महते सौभगाय सा मे धुक्

यजमानाय कामान् ॥ शिवा च मे शग्मा चैधि स्योना
च मे सुषदा चैध्यूर्जस्वती च मे पयस्वती चैधि ।
द्रुषमूर्ज मे पिन्वस्व ब्रह्म तेजो मे पिन्वस्व श्वचमोजो
मे पिन्वस्व विशं पुष्टिं मे पिन्वस्वायुरन्नाद्यं मे पिन्वस्व
प्रजां पशून्मे पिन्वस्वेति स्तीर्यमाणाम् । २ ।

नात्र धातौधातौ मन्त्रावृत्तिः स्तीर्यमाणाया वेदेरेकत्वात् तदभि-
धानत्वाच्च मन्त्रस्य ॥

ध्रुवो ऽसीत्येतैः प्रतिमन्त्रं परिधीन्परिधीयमानान् ।
अस्मिन्यज्ञ उप भूय इन्द्रु मे ऽविशोभाय परिधीन्दधामि ।
धर्ता धरुणो धरीयानग्निर्देषांसि निरितो नु दाता
इति च । ३ ।

अस्मिन्यज्ञ इत्यनया सकृदन्ते ऽनुमन्त्रणं परिधीन्दधामीति लिङ्गात्
अस्मिन्यज्ञ इति सर्वानिति भारद्वाजवचनाच्च ॥

युनज्मि त्वा ब्रह्मणा दैव्येनेत्याहवनीयम् । तेजिष्ठा
ते तपना या च रोचना प्रत्योपन्तीस्तवो यास्ते अग्ने ।
ताभिर्वर्माण्यभितो व्ययस्व मा त्वा दभन्यज्ञहनः पि-
शाचा इति च । ४ ।

अनुमन्त्रयत इति शेषः उपतिष्ठत इति वा । युनज्मीति प्रतीकेन
द्रुचस्यैव ग्रहणं न व्याहृतीनामपि तासामग्निहोत्रोपसादनादौ

विनियोगाद्वाक्तवचनाच्च कल्पान्तरेषु । परिध्यङ्गमिदमनुमन्त्रणं तत्सं-
निधावान्नानात् । स्यादेतत् ॥ युनज्मि त्वा ब्रह्मणा दैव्येनेत्याहैष
वा अग्नेर्योगस्तेनेति श्रुतेः पृथक्कर्मैवेदमग्नियोगो नामेति । तन्मन्त्रं
परिधियोगस्यैव तत्राग्नियोगत्वेनाभिप्रेतत्वात् तथा तद्विमोकस्यैवाग्नि-
विमोकत्वेन । तदुक्तं ब्राह्मणे वि ते मुञ्चामि रश्ना वि रश्नीनित्या-
हैष वा अग्नेर्विमोक इति । व्याख्यास्यति च तथा सूत्रकारः वि ते
मुञ्चामीति परिधिषु विमुच्यमानेष्विति । व्यक्तीकं च तत्सत्याषाढेन
यथा युनज्मि त्वा यन्मे अग्न इति द्वाभ्यामग्निं परिधीयमानं
तेजिष्ठा त इति परिधितमिति । तस्मादुपसद्वभ्यगृहमेधोयादिषु
परिध्यभावादनुमन्त्रणस्य लोपः ॥

विच्छिन्नग्निं विधृतीभ्यां सपत्नाज्जातान्भ्रातृव्यान्ये च
जनिष्यमाणाः । विशो यन्त्राभ्यां विधमास्येनानहं
स्वानामुत्तमो ऽसानि देवाः ॥ विशो यन्त्रे नुदमाने
अरातिं विश्वं पाप्मानममतिं दुर्मरायुम् । सीदन्ती
देवी सुकृतस्य लोके धृती स्थो विधृती स्वधृती प्राणा-
न्मयि धारयतं प्रजां मयि धारयतं पशून्मयि धारयत-
मिति विधृती आसाद्यमाने । ५ ।

गतः ॥

इति षष्ठी कण्डिका ।

अयं प्रस्तर उभयस्य धर्ता धर्ता प्रयाजानामुतानू-
याजानाम् । स दाधार समिधो विश्वरूपास्तस्मिन्सुचो
अध्यासादयामीति प्रस्तरमासाद्यमानम् । १ ।

अपि वा जुह्वमेव प्रस्तर इत्यस्मिन्कल्पे लुप्यते मन्त्रः उतानूयाजा-
नामिति सुच इति च लिङ्गविरोधात् । तथा प्रायणीयोदयनीययो-
रनूयाजप्रयाजयोर्यथार्थमूहो ऽन्यतरस्य धर्ता धर्ता प्रयाजाणां स
दाधारेत्यादि ॥

आरोह पथो जुहु देवयानान्यर्चयः प्रथमजा ये
पुराणाः । हिरण्यपक्षाजिरा संभृताङ्गा वह्नासि मा
सुहतां यत्र लोकाः ॥ जुह्वरसि घृताची गायत्रीयाम्नी
कविभिर्जुषाणा । अव्यथमाना यज्ञमनुयच्छस्व सुनीती
यज्ञं नयास्युप देवानामेयेन शर्मणा दैव्येनेति जुह्वम् ॥
अवाहं बाध उपभृता सपत्नाज्जातान्भ्रातृव्यान्धे च
जनिष्यमाणाः । देहै यज्ञं सुदुधामिव धेनुमहमुत्तरो
भूयासमधरे मत्सपत्नाः ॥ सुभृदस्युपभृहृताची चैष्टुभेन
छन्दसा विश्ववेदाः । अव्यथमाना यज्ञमनुयच्छस्व
सुनीती यज्ञं नयास्युप देवानैन्द्रेण शर्मणा दैव्येनेत्युप-
भृतम् ॥ यो मा वाचा मनसा दुर्मरायुर्हृदारातीया-
दभिदासदग्ने । इदमस्य चित्तमधरं ध्रुवाया अहमुत्तरो
भूयासमधरे मत्सपत्नाः ॥ ध्रुवासि धरणी धनस्य पूर्णा

जागतेन छन्दसा विश्ववेदाः । अव्ययमाना यज्ञमनु-
यच्छस्व सुनीती यज्ञं नयासुप देवान्वैश्वदेवेन शर्मणा
दैव्येनेति ध्रुवाम् ॥ स्योने मे सीद सुपदः पृथिव्यां
प्रथयि प्रजया पशुभिः सुवर्गे लोके । दिवि सीद पृथि-
व्यामन्तरिक्षे ऽहमुत्तरो भूयासमधरे मत्सपत्नाः ॥ अयं
सुवो अभिजिहर्ति होमाञ्छतश्चरम् छन्दसानुष्टुभेन ।
सर्वा यज्ञस्य समनक्ति विष्ठा बार्हस्पत्येन शर्मणा दैव्ये-
नेति सुवम् ॥ इयं स्थाली द्युतस्य पूर्णाच्छिन्नपयाः शत-
धार उत्सः । मारुतेन शर्मणा दैव्येनेत्याज्यस्थालीम् । २।
सर्वत्र साद्यमानमनुमन्वयत इति शेषः ॥

इति सप्तमी कण्डिका ।

तृप्तिरसि गायत्रं छन्दस्तर्पय मा ते जसा ब्रह्मवर्चसेन
तृप्तिरसि चैष्टुभं छन्दस्तर्पय मौजसा वीर्येण तृप्तिरसि
जागतं छन्दस्तर्पय मा प्रजया पशुभिरिति पुरोडाशा-
नज्यमानान् । १ ।

प्रतिहविरावृत्तिर्मन्त्रस्य तृप्तिरसीत्येकवचनात् अज्यमानानिति वर्त-
माननिर्देशाच्च ॥

यज्ञो ऽसि सर्वतः श्रितः सर्वतो मां भूतं भविष्यच्छ-
यतां शतं मे सन्वाशिषः सहस्रं मे सन्तु स्रव्यता इरा-

वतीः पशुमतीः प्रजापतिरसि सर्वतः श्रितः सर्वतो मां
भूतं भविष्यच्छ्रयतां शतं मे सन्त्वाशिषः सहस्रं मे सन्तु
स्रन्वता इरावतीः पशुमतीरित्याग्नेयं पुरोडाशमासन्न-
मभिमृशति सर्वाणि वा हवींषि । २ ।

यदा सर्वाणि तदावृत्तिर्मन्त्रस्य यज्ञो ऽमीति पुरोडाशाभिधानादे-
कवचनाच्च । सर्वाणि हवींषीति च येषामासादगमुक्तमाध्वर्यवे चतु-
र्होत्रा पौर्णमास्यामित्यादिना तेषामेव ग्रहणं न त्वाज्यानामपि ।
कुतः । स्थानात् आसन्नान्यभिमृशतीति वचनात् सर्वेषां हविषामुत्त-
रार्धात्सर्वेभ्यो हविर्भ्य इडामित्यादौ तथादर्शनाच्च । तेनोपसदादाव-
भिमर्शननिवृत्तिराज्यस्य ॥

इदमिन्द्रियममृतं वीर्यमनेनेन्द्राय पशवो चिकि-
त्सन् । तेन देवा अवतोप मामिहेषमूर्जं यशः सह
आजः सनेयं शृतं मयि श्रयतामिति प्रातर्दोहम् ।
यत्पृथिवीमचरत्तत्प्रविष्टं येनासिच्चद्वलमिन्द्रे प्रजापतिः ।
इदं तच्छुक्रं मधु वाजिनीवद्येनोपरिष्ठादधिनेन्महेन्द्रं
दधि मां धिनेत्विति दधि । ३ ।

आसन्नमभिमृशतीत्यन्वयः ॥

अयं यज्ञः समसद्वविष्मान्वाचा साम्ना यजुषा देव-
ताभिः । तेन लोकान्स्तर्यवतो जयेमेन्द्रस्य सख्यममृत-
त्वमश्यामिति सर्वाणि हवींषि । ४ ।

हविष्मानयं यज्ञ इति यज्ञाभिधानात् नावृत्तिर्मन्त्रस्य । तथा च भारद्वाजः सर्वाणि समस्तान्यभिमृशति ममाग्ने वर्चो विहवेष्टित्यनुवाकेनायं यज्ञः समसदद्भुविष्मानिति चेति ॥

यो नः कनीय इह कामयाता अस्मिन्यज्ञे यजमानाय मद्यम् । अप तमिन्द्राग्नी भुवनानुदेतामहं प्रजां वीरवतीं विदेयेत्यैन्द्राग्रम् । ५ ।

ऊहेनाभिमर्शनं वैमृधस्यापि ॥

ममाग्ने वर्चो विहवेष्टित्यनुवाकेन सर्वाणि हवीं-
ष्ट्यासन्नान्यभिमृशेदष्टाभिर्वा । ६ ।

व्याख्यातः पूर्वतरेण ॥

चतुर्होत्रा पौर्णमास्यां हवींष्ट्यासन्नान्यभिमृशेत्प्रजा-
कामः पञ्चहोत्रामावास्यायां स्वर्गकामो नित्यवदेके
समामनन्ति । ७ ।

गतौ ॥

इत्यष्टमौ कण्डिका ।

इति द्वितीयः पटलः ॥

दशहेतारं वदेत्युरस्तात्सामिधेनीनाम् । १ ।

गतः ॥

अङ्गिरसो मास्य यज्ञस्य प्रातरनुवाकैरवन्विति
सामिधेनीनां प्रतिपदि जपति । २ ।

प्रतिपदि प्रथमायामृचारम्भे वा ॥

अनूच्यमानासु दशहेतारं व्याख्यायोच्छुष्मो अग्न
इति समिध्यमानम् । समिद्धो अग्निराहुतः स्वाहाकृतः
पिपर्तु नः । स्वगा देवेभ्य इदं नम इति समिद्धम् । ३ ।

अनुमन्त्रयत इति शेषः उपतिष्ठत इति वा ॥

मनो ऽसि प्राजापत्यमिति सौवमाधार्यमाणम् । ४ ।

आधारमनुमन्त्रयत इति शेषः ॥

सुच्यमन्वारभ्य वागस्यैन्द्रीत्यनुमन्त्रयते । ५ ।

आधारयितुरन्वारम्भ एवाधारान्वारम्भः । अनुमन्त्रणवचनमन्वार-
म्भार्थो ऽयं मन्त्र इति मा शङ्कीति ॥

देवाः पितरः पितरो देवा यौ ऽहमस्मि स सन्धजे
यस्यास्मि न तमन्तरेमि स्वं म इष्टं स्वं दत्तं स्वं पूर्तं स्वं
आन्तं स्वं हुतम् । तस्य मे ऽग्निरुपद्रष्टा वायुरुपश्रोता-
दित्यो ऽनुख्याता द्यौः पिता पृथिवी माता प्रजापति-

बन्धुर्य एवास्मि स सन्यज इति होतृप्रवरे ऽध्वर्युप्रवरे
च प्रव्रियमाणे । ६ ।

जपतीति शेषः । प्रवरस्थानापन्ने ऽपि मीद होतृरित्यत्र गोचर्षिसं-
बन्धाकीर्तनान्नायं जपः यो ऽहमस्मि स सन्यजे यस्यास्मि न तमन्त-
रेमीति लिङ्गानुरोधात् ॥

चतुर्होतारं व्याख्याय वसन्तमृतूनां प्रीणामीत्येतैः
प्रतिमन्त्रं प्रयाजान्हुतं हुतम् । ७ ।

अनुमन्त्रयत इति शेषः । सर्वप्रयाजशेषश्चतुर्होता । अतो न प्रतिप्रया-
जमावर्तते ॥

एको ममैका तस्य यो ऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मो
द्वौ मम द्वे तस्य चयो मम तिस्रस्तस्य चत्वारो मम
चतस्रस्तस्य पञ्च मम न तस्य किञ्चन यो ऽस्मान्द्वेष्टि यं
च वयं द्विष्म इत्येतैश्च प्रतिमन्त्रम् । ८ ।

ऊतं ऊतमनुमन्त्रयत इत्यन्वयः । यो ऽस्मानित्यादेः सर्ववानुषङ्गः ॥

अग्नीषोमयोरहं देवयज्यया चक्षुष्मान्भूयासमित्या-
ज्यभागौ । ९ ।

ऊतावनुमन्त्रयत इति शेषः ॥

विहृतानुमन्त्रणौ वा । १० ।

विहृतं व्यस्तमनुमन्त्रणं ययोस्तौ तथोक्तौ ॥

अग्निना यज्ञश्चक्षुष्मानग्नेरहं देवयज्यया चक्षुष्मान्भूयासम् । सोमेन यज्ञश्चक्षुष्माँ सोमस्याहं देवयज्यया चक्षुष्मान्भूयासमिति विहृतौ । ११ ।

यदा विहृतौ तदाभ्यां पृथगनुमन्त्रयितव्यौ ॥

पञ्चहोतारं वदेत्पुरस्ताद्विरवदानस्य । १२ ।

सर्वहविरर्थः पञ्चहोता न तु प्रत्येकमावर्तते वीषाभावात् ॥

अग्नेरहं देवयज्ययान्नादो भूयासमित्याग्नेयं हुतमनुमन्त्रयते दध्मिरसीत्युपांशुयाजमग्नीषोमयोरित्यग्नीषोमीयमिन्द्राग्नियोरित्यैन्द्राग्नमिन्द्रस्येत्यैन्द्रं सांनाय्यं महेन्द्रस्येति माहेन्द्रमग्नेः स्विष्टकृत इति सौविष्टकृतम् । १३ ।

अग्नीषोमीये ऽणुपांशुयाजे दध्मिरसीत्येव मन्त्रः दध्मिरसीत्युपांशुयाजमिति वचनात् । न च लिङ्गविरोधः यागाभिधानात् ॥

पुरस्तात्स्विष्टकृतो ऽन्यदेवतान्येके समामनन्ति । १४ ।

प्राकृते ऊतानुमन्त्रणसमाप्ताये स्विष्टकृन्मन्त्रान्पूर्वं प्राकृतीभ्यो ऽन्यदेवतान्यपि वक्ष्यमाणानि यजूंध्येके शाखिनः समामनन्ति किं चातस्तानि तु प्रकृतावसंभवात्प्रकरणं बाधित्वा तस्मिन्प्रागुपरोधेन विकृतिषु निवेशयितव्यानीत्याह ॥

इति नवमी कण्डिका ।

इन्द्रस्य वैमृधस्याहं देवयज्ययासपत्नो वीर्यवान्भूया-
समिन्द्रस्य चातुरहं देवयज्यया चातो भूयासं द्यावापृ-
थिव्योरहं देवयज्ययोभयोर्लोकयोर्ऋध्यासं । भूमानं
प्रतिष्ठां गमेयमित्येके । पूष्णो ऽहं देवयज्यया प्रजनि-
षीय प्रजया पशुभिः सरस्वत्या अहं देवयज्यया वाच-
मन्नाद्यं पुषेयं विश्वेषां देवानामहं देवयज्यया प्राणैः
सायुज्यं गमेयमर्यम्णो ऽहं देवयज्यया स्वर्गं लोकं गमे-
यमदित्या अहं देवयज्यया प्र प्रजया च पशुभिश्च
जनिषीयेन्द्रस्येन्द्रियावतो ऽहं देवयज्ययेन्द्रियाव्यन्नादो
भूयासमिति यथालिङ्गं वैकृतीः । १ ।

एतैर्यथालिङ्गं वैकृतीर्देवता इष्टा अनुमन्त्रयत इत्यर्थः । एवं चैषां
प्रत्यक्षमानानात्मैर्वैश्वयेतद्देवतेषु हविःषु हविःमामान्यविशेषे ऽध्येता-
न्येवानुमन्त्रणानि भवन्ति न प्राकृतान्युत्पन्त्ये ॥

अग्निर्मा दुरिष्ठात्पात्विति प्राशिचमवदीयमानम् । २ ।
हविर्गणादवदाने ऽपि सकृदेव मन्त्रः । यथा चैवं तथा ब्रह्मत्वे
व्याख्यातम् ॥

सुरूपवर्षवर्ण एहीतीडाम् । ३ ।

अवदीयमानामित्यनुषङ्गः । सकृदत्रापि मन्त्रः पूर्ववत् ॥

भूयस्येहि श्रेयस्येहि वसीयस्येहि चित्त एहि दधिष
एहीड एहि स्रुन्त एहीतीडाया उपांशूपहवे सप्त देव-

गवीर्जपति । चिदसि मनासि धीरसि रन्ती रमतिः
 सूनुः सूनरीत्युच्चैरुपहवे सप्त मनुष्यगवीः । देवोर्देवैरभि
 मा निवर्तध्वं स्योनाः स्योनेन घृतेन मा समुक्षत नम
 इदमुदं भिषगृषिर्ब्रह्मा यद्दे समुद्रादुदचन्निव सुचा
 वागग्रे विप्रस्य तिष्ठति ऋङ्गेभिर्दशभिर्दिशन्निति च । ४ ।

देवगव्यभिधाघिनो मन्वा देवगव्य इत्युच्यन्ते । तथा मनुष्यगव्यः ॥

उपह्वयमानायां वायविडा ते मातेति हेतारमीक्ष-
 माणो वायुं मनसा ध्यायेत् । ५ ।

वायविडा ते माता वायो ते वत्सभूतस्येडा मातेति ध्यानप्रकार-
 विधिर्न तु मन्त्रस्तथा ब्राह्मणे व्यक्त्वाद्यथा वायुर्वत्स इति प्रकृत्योक्तं
 वायुं मनसा ध्यायेन्मात्रे वत्समुपावसृजतीति ॥

सा मे सत्याशीरित्याशिःषु । आशीर्म ऊर्जमिति च
 । ६ ।

जपतीति शेषः । अयं च जपः सोमेष्टिष्वपि भवत्येवैकस्या आशिषो
 विद्यमानत्वात् । तत्र तस्मास्विन्द्र इत्यादि निवर्तयति ॥

इडाया अहं देवयज्यया पशुमान्भूयासमित्युपह्व-
 ताम् ॥ इडा धेनुः सहवत्सा न आगादूर्जं दुहाना
 पयसा प्रपीना । सा नो अन्नेन हविषोत गोभिरिडा-
 भ्यस्माँ आगादिति भक्षायार्हियमाणाम् । ७ ।

उभयत्रानुमन्तयत इति शेषः ॥

उक्त इडाभक्षो मार्जनी च । ८ ।

भक्षो भक्षणम् । मार्जनीशब्देन मार्जनं लक्ष्यते । तदुभयमुक्तमाध्व-
र्यव एव यजमानस्यापि तन्नेदानीं प्रस्मर्तव्यमिति भावः ॥

ब्रध्म पिन्वस्व ददतो मे मा क्षायि कुर्वतो मे मोषद-
सद्दिशं कृत्तिरसि दिशो मे कल्पन्तां कल्पन्तां मे दिशो
दैवीश्च मानुषीश्चाहोरात्रे मे कल्पेतामर्धमासा मे
कल्पन्तां मासा मे कल्पन्तामृतवो मे कल्पन्तां संवत्सरो
मे कल्पतां कृत्तिरसि कल्पतां म इति बर्हिषि पुरोडा-
शमासन्नमभिमृशति । ९ ।

चतुर्धा कृत्वा सहनिहितं पुरोडाशं तन्वेणाभिमृशति ॥

इति दशमी कण्डिका ।

अथैनं प्रतिदिशं व्यूहत्याशानां त्वाशापालेभ्यश्चतुर्भ्यो
अमृतेभ्यः । इदं भूतस्याध्यक्षेभ्यो विधेम हविषा वयम् ॥
ब्रह्मपा हि भजतां भागी भागं माभागो भक्त निरभागं
भजामः । अपस्यिन्वौषधीर्जिन्व द्विपात्याहि चतुष्पादव

दिवो वृष्टिमेरय ॥ ब्राह्मणानामिदं हविः सोम्यानां
सोमपीथिनाम् । निर्भक्तो ऽब्राह्मणो नेहाब्राह्मणस्या-
स्तीति । १ ।

व्यूहति विभज्य गमयति सकृदुक्तेन मन्त्रेण ॥

उपहूतो द्यौः पिताप मां द्यौः पिता ह्वयतामग्निरा-
ग्नीध्रादायुषे वर्चसे जीवात्वै पुण्यायोपहूता पृथिवी
माताप मां माता पृथिवी ह्वयतामग्निराग्नीध्रादायुषे
वर्चसे जीवात्वै पुण्यायेत्याग्नीध्रभागस्य वैशेषिकम् । २ ।

व्यूहनमिति विपरिणामेन संबन्धः । पूर्वं तु व्यूहनं चतुर्णां भागानां
साधारणमिदं चाग्नीध्रभागस्य वैशेषिकमित्यर्थः । तत्त्वाग्नीध्रभागस्येति
वचनादिदं बह्वण इत्यादिषु व्यादिष्टेषु भागेष्विति द्रष्टव्यम् ॥

ब्रध्न पिन्वस्वेत्यन्तर्वेद्यन्वाहार्यमासन्नमभिमृशति ॥
इयं स्थाल्यमृतस्य पूर्णा सहस्रधार उत्सो अक्षीयमाणः ।
स दाधार पृथिवीमन्तरिक्षं दिवं च तेनौदनेनातितरा-
णि मृत्युमिति च । ३ ।

प्रथममन्त्रस्य सर्वत्राविकारो भागाभिधानात् । द्वितीये त्वादितः
पदचतुष्टयस्यौदनस्थाल्यभिधायिनो ऽन्यत्र तदभावे लोपः । सहस्र-
धाराक्षीयमाणश्चतुष्टयश्च लिङ्गस्याविकारः उत्सविशेषणत्वात् । शेषस्तु
यथार्थमूहः ॥

उक्तः संप्रैषो ऽन्वाहार्यस्य च दानम् । ४ ।

उक्त इडाभक्त इतिवद्वाख्या । संप्रैष इति च दक्षिणत एतोत्तरतः
परीतेति द्वयोरपि संप्रैषयोर्ग्रहणं तथा तच्च दर्शितत्वात् ॥

एषा ते अग्ने समिदित्यानूयाजिकीं समिधमाधीय-
मानाम् ॥ यं ते अग्न आवृश्चाम्यहं वा क्षिपितश्चरन् ।
प्रजां च तस्य मूलं च नीचैर्देवा निवृश्चत ॥ अग्ने यो
नो ऽभिदासति समानो यश्च निष्ठ्यः । इध्मस्येव प्रक्षा-
यतो मा तस्योच्छेषि किञ्चन ॥ यो मां द्वेष्टि जातवेदो
यं चाहं द्वेष्मि यश्च माम् । सर्वास्तानग्ने संदह यांश्चाहं
द्वेष्मि ये च मामित्याहितायामग्निम् । ५ ।

गतौ ॥

वेदिर्बर्हिः शृतं हविरिध्मः परिधयः सुचः । आज्यं
यज्ञ ऋचो यजुर्याज्याश्च वषट्काराः । सं मे संनतयो
नमन्तामिध्मसंनहने हुत इति संमार्गान्हुतान् । ६ ।

संमार्गा इध्मसंनहनानि तेषां च वज्रत्वनिर्देश इध्मसंनहने ऊत इति
चैतदस्तु ऊतमिति च मन्त्रानुकरणाद्द्रष्टव्यः ॥

सप्तहोतारं वदेत्पुरस्तादनूयाजानामुपरिष्ठाद्वा । ७ ।

सप्तहोतुरनूयाजाङ्गत्वादननूयाज उदयनीये न भवति ॥

इत्येकादशी कण्डिका ।

बर्हिषो ऽहं देवयज्यया प्रजावान्भूयासमित्येतैः
प्रतिमन्त्रमनूयाजान्तुतंहुतम् । १ ।

गतः ॥

उभौ वाजवत्यौ जपतः । २ ।

उभयोरपि याजमानाध्वर्यवकाण्डयोः पाठादिति भावः ॥

वसून्देवान्यज्ञेनापिप्रें रुद्रान्देवान्यज्ञेनापिप्रेमादि-
त्यान्देवान्यज्ञेनापिप्रेमिति प्रतिमन्त्रं परिधीनज्यमा-
नान् ॥ समङ्गां बर्हिर्हविषा घृतेन समादित्यैर्वसुभिः
सं मरुद्भिः । समिन्द्रेण विश्वेभिर्देवेभिरङ्गां दिव्यं नभो
गच्छतु यत्त्वाहेति प्रस्तरमज्यमानम् । ३ ।

गतौ ॥

अग्नेरहमुज्जितिमनूजेषमिति यथालिङ्गं सूक्तवाक्-
देवताः । ४ ।

सूक्तवाके कीर्तिता देवताः सूक्तवाकदेवतास्तास्तुलिङ्गाभिरुज्जितिभि-
रुपतिष्ठते ऽनुमन्त्रयते वा । यथालिङ्गमिति समान्नायसिद्धानां
मन्त्राणां लिङ्गवशेन विनियोगादनान्नाताया उपांशुयाजदेवताया
आज्यपात्रां च नोज्जित्योपस्थानम् ॥ अथवा तन्मन्त्रयोरपि शाखान्त-
रीयः पाठो ऽनुमीयते निर्वापादिस्त्रैवेन्द्राग्नमन्त्रस्य । कुतः । सूक्तवाक-
देवता इत्यविशेषवचनात् सूक्तवाके होता यांयां देवतामभिव्याहरति
तांतां यजमानो ऽनुमन्त्रयत इति सत्याषाढवचनाच्च ॥

यदा चास्य होता नाम गृह्णीयादथ ब्रूयादेमा
अग्नन्नाशिषो दोहकामा इति । ५ ।

सोमेष्टिष्वशिष एकत्वादेयमग्नन्नाग्नीर्दोहकामेत्यूहः ॥

सा मे सत्याग्नीर्देवान्गम्याज्जुष्टाज्जुष्टतरा पण्यात्प-
ण्यतरारेडता मनसा देवान्गम्याद्यज्ञो देवान्गच्छत्वदो
म आगच्छत्विति सूक्तवाकस्याशिःषु यत्कामयते तस्य
नाम गृह्णाति । ६ ।

अविकृत एवायं मन्त्रः सोमेष्टिषु ॥

रोहितेन त्वामिर्देवतां गमयत्वित्येतैः प्रतिमन्त्रम-
ग्नीधा प्रस्तरं प्रह्रियमाणम् । ७ ।

गतः ॥

दिवः खीलो ऽवततः पृथिव्या अध्युत्थितः । तेना
सहस्रकाण्डेन द्विपन्तं शोचयामसि । द्विपन्ने बहु शोच-
त्वोपधे मो अहं शुचमिति प्रस्तरतृणे प्रह्रियमाणे । ८ ।

जपतीति शेषः ॥

वि ते मुञ्चामीति परिधिषु विमुच्यमानेषु । ९ ।

परिधिषु ततस्ततो देशादिमुच्यमानेषु प्रह्रियमानेष्विति यावत् ।
विमुच्यमानेष्विति वचनमेष वा अग्नेर्विमोक इति ब्राह्मणव्याचिख्या-
मया परिधियोगे पूर्वं युनज्मि त्वेति युक्तस्याग्नेरिदानीं परिधिविमोके
वि ते मुञ्चामीति विमोकाभिसंधानमेव विमोक इति ॥

विष्णोः शंयोरिति शंयुवाके । यज्ञ नमस्ते यज्ञ नमो
 नमश्च ते यज्ञ शिवेन मे संतिष्ठस्व स्योनेन मे संतिष्ठस्व
 सुभूतेन मे संतिष्ठस्व ब्रह्मवर्चसेन मे संतिष्ठस्व यज्ञस्य-
 र्द्धिमनु संतिष्ठस्वोप ते यज्ञ नम उप ते नम उप ते
 नम इति च ॥ इष्टो यज्ञो भृगुभिर्द्रविणोदा यतिभिरा-
 शीर्दा वसुभिराशीर्वान् । अथर्वभिस्तस्य मेष्टस्य वीतस्य
 द्रविणेहागमेरिति संस्त्रावं हुतम् । १० ।

गताः ॥

इति द्वादशी कण्डिका ।

इति तृतीयः पटलः ॥

सोमस्याहं देवयज्यया सुरेता रेतो धिषीयेति यथा-
 लिङ्गं पत्नीसंयाजान्हुतंहुतम् । १ ।

देवपत्नीनां गृहपतेश्च यागान्तरव्यवाये ऽपि समानमनुमन्त्रणं
 मन्त्रलिङ्गात् ॥

राकाया अहं देवयज्यया प्रजावान्भूयासं सिनी-
 वाल्या अहं देवयज्यया पशुमान्भूयासं कुह्वा अहं
 देवयज्यया पुष्टिमान्पशुमान्भूयासमिति काम्याः । २ ।

काम्यग्रहणेन काम्यदेवता उपलक्षयति न तु नित्या व्यावर्तयति ।
 तेनाविशिष्टमनुमन्त्रणं नित्यत्वे ऽपि ॥

राकाया अहं देवयज्यया प्रजावती भूयासं सिनी-
वाल्या अहं देवयज्यया पशुमती भूयासं कुह्वा अहं
देवयज्यया पुष्टिमती पशुमती भूयासमिति पत्यनुम-
न्त्रयते । ३ ।

गतः ॥

इडास्माननु वस्तां घृतेन यस्याः पदे पुनते देवयन्तः ।
वैश्वानरी शक्वरी वावृधानोप यज्ञमस्थित वैश्वदेवीत्या-
ज्येडाम् । ४ ।

घृतेनेत्युदकाभिधानान्मांसेडायामप्यनूहः । तथा च ब्राह्मणं वृष्टिर्वा
इडा वृष्ट्यै वै निक्रमणे घृतं प्रजाः संजीवन्तीः पिवन्तीति ॥

अन्तर्वेदि वेदं निधायाभिमृशति वेदो ऽसीति । ५ ।

गतः ॥

पुरा विदेयेति यद्यद्भात्व्यस्याभिध्यायेत्तस्य नाम
गृह्णीयात् । तदेवास्य सर्वं वृह्ण इति विज्ञायते । ६ ।

तत्र विदेयेत्येतच्छब्दान्पूर्वं भ्रात्व्यस्य स्वं यद्यत् गोहिरणादि अभि-
ध्यायेत् इदं मे स्यादिति तस्य नाम गृह्णीयात् यथा देवदत्तस्य गां
विदेयेति । तत्सर्वमेवास्यापादत्त इत्याह श्रुतिः । असति तु कामे
यथाम्नातो मन्त्रः ॥

या सरस्वती विशोभगीना तस्यां मे रास्व तस्यास्ते

भक्तिवानो भूयास्मेति फलीकरणहोमे हुते मुखं
विमृष्टे । ७ ।

मुखविमार्गो ऽयं फलीकरणहोमसंयोगात्तदङ्गमतो ऽनौषधतन्त्रासु
निवर्तते ॥

वसुर्यज्ञो वसुमान्यज्ञस्तस्य मा यज्ञस्य वसोर्वसुमतो
वस्वागच्छत्वदो म आगच्छत्विति समिष्टयजुर्हुतमनुम-
न्त्रयते । यत्कामयते तस्य नाम गृह्णाति । ८ ।

गतः ॥

सं यज्ञपतिराशिषेति यजमानभागं प्राश्नाति । ९ ।

इति त्रयोदशी कण्डिका ।

दधिक्राव्णो अकारिषमिति सायंदोहम् । इदं हवि-
रिति प्रातर्दोहम् । १ ।

इदं हविरिति सौत्रामणीपठितः स्वाहान्तो मन्त्रः ॥

नाब्राह्मणः सांनाय्यं प्राश्नीयात् । २ ।

क्षत्रियवैश्यौ न सांनाय्येडायजमानभागौ प्राश्नीतः ॥

अन्तर्वेदि प्रणीतास्वध्वर्युः संततामुदकधारां स्वाव-
यति । सदसि सन्ने भूया इत्यानीयमानायां जपति । ३ ।

गतः ॥

प्राच्यां दिशि देवा ऋत्विजो मार्जयन्तामित्येतैर्यथा-
लिङ्गं व्युत्सिच्य समुद्रं वः प्रहिणोमि स्वां योनिमपिग-
च्छत । अच्छिद्रः प्रजया भूयासं मा परासेचि मत्पय
इत्यन्तर्वेदि शेषं निनीय यदप्सु ते सरस्वति गोष्ठश्चेष्टु
यन्मधु । तेन मे वाजिनीवति मुखमङ्गिध सरस्वति ।
या सरस्वती वैशम्बल्या* तस्यां मे रास्व तस्यास्ते
भक्षीय तस्यास्ते भूयिष्ठभाजो भूयास्मेति मुखं विमृष्टे । ४।

यथालिङ्गं व्युत्सिच्य तत्तन्मन्त्रप्रकाशितायां दिशि तेन तेन मन्त्रेणो-
र्ध्वमपः सिक्ता ॥

उभौ कपालविमोचनं जपतः । ५ ।

उभयोरप्याध्वर्यवयाजमानकाण्डयोः पाठादिति भावः ॥

विष्णोः क्रमो ऽसीति दक्षिणे वेद्यन्ते दक्षिणेन पदा
चतुरो विष्णुक्रमान्प्राचः क्रामत्युत्तरमुत्तरं ज्यायांसम-
नतिहरन्सव्यम् । ६ ।

विष्णुक्रमा नाम तस्मिन्मन्त्रविशिष्टाः पदविच्छेपाः तान्दक्षिणे वेदि-
सीम्नि क्रामति । तेषु चोत्तरोत्तरं क्रममधिकान्तरालं क्रामति न
च कदाचित्सव्यं पादं पुरस्तान्नयति ॥

* Thus according to the best MS., the others. read वैशम्बल्या
and वैशम्बल्या like Taittirīya Brāhmaṇa 2. 5. 8. 6.

नाहवनीयमतिक्रामति । ७ ।

यत्राप्याहवनीयसीम्नः परतो वेदिः सोमपशुचातुर्मास्येषु तत्रापि न तमतिक्रामति ॥

अवस्थाय चतुर्थं जपति । ८ ।

चतुर्थं तु क्रमं दृष्णीं क्रान्त्वावस्थाय ततो मन्त्रं जपति न तु मन्त्रान्ते क्रामतीत्यर्थः । अथवा तृतीयक्रमं क्रान्त्वा तत्रैवावस्थाय चतुर्थं मन्त्रं जपति न तु तेन क्रामतीत्यर्थः । चतुरो विष्णुक्रमानिति तु मन्त्राभिप्रायं द्रष्टव्यम् । कस्मात् । विष्णोः क्रमत्वेनैषां क्रमाणां स्तवनात्तस्य चतुर्थक्रमाभावात् व्यक्तवचनाच्च बोधायनादिभिः यथा तृतीये चतुर्थमनुवर्तयति न चतुर्थाय प्रक्रामतीत्यादि ॥ उक्तः स्वशाखास्थो विष्णुक्रमकल्पः अथापरौ शाखान्तरीयौ विकल्पौ दर्शयति ॥

विष्णुक्रमान्विष्णवतिक्रमानतीमोक्षानिति व्यतिषक्तानेके समामनन्ति । विनिरूढानेके । ९ ।

अयमर्थः । प्राकृते याजमानकाण्डे चीनेतानेके ऽधीयते व्यतिषक्तांस्तान्यथा प्रथमं विष्णुक्रमपर्यायमुक्त्वा विष्णवतिक्रमातीमोक्षानामाद्यौ पर्यायौ ततो द्वितीयमुक्त्वा तेषामपि द्वितीयावित्यादि । अन्ये तु चीनेतानधीयाना विनिरूढानन्योन्यममंकीर्णनधीयते यथा समाप्य विष्णुक्रमांस्ततो विष्णवतिक्रमांस्ततो ऽतीमोक्षानिति । तदेवमेते पूर्वेण केवलविष्णुक्रमकल्पेन सह त्रयः कल्पा उक्ता भवन्ति ॥ केचित्तु विष्णुक्रमवद्विष्णवतिक्रमातीमोक्षानपि नित्यानिष्ट्वा तेषां

व्यतिषङ्गाव्यतिषङ्गमात्रविकल्पमेनमिच्छन्ति । तदयुक्तं विष्णुक्रमवत्तेषां
स्वरूपस्यान्यतो सिद्धेः । न तावदेषां श्रुतितः सिद्धिः दर्शपूर्णमासम-
न्त्रब्राह्मणप्रकरणयोः केवलविष्णुक्रमाणामान्नानात् सूत्रे ऽपि त एवा-
नन्तरं नित्यवद्विहिता अनुदिताश्च प्रदेशान्तरेषु यथा पूर्णपात्रं
निनयति विष्णुक्रमान्क्रामतीत्यादि । कल्पान्तरेष्वनुपात्ता एव विष्णु-
तिक्रमादय इति न कुतश्चिदप्येषां स्वरूपसिद्धिं पश्यामः । तस्मा-
द्व्यतिषङ्गादिविशिष्टस्वरूपमेवैषामत्र विकल्पत इति सूक्तमिति । अस्ति
केवलो विष्णुक्रमकल्प इति ॥

अग्निना देवेन पृतना जयामीति विष्णवतिक्रमाः ।

ये देवा यज्ञहन इत्यतीमोक्षाः । १० ।

गतः ॥

अगन्म सुवः सुवरगन्मेत्यादित्यमुपतिष्ठते । ११ ।

इति चतुर्दशौ कण्डिका ।

उद्यन्नद्य मित्रमहः सपत्नान्मे अनीनशः । दिवैना-
न्विद्युता जहि निम्नोचन्नधरान्कृधि ॥ उद्यन्नद्य वि नो
भज पिता पुत्रेभ्यो यथा । दीर्घायुत्वस्य हेशिषे तस्य
नो देहि सूर्य ॥ उद्यन्नद्य मित्रमह आरोहन्नुत्तरां
दिवम् । हृद्रोगं मम सूर्य हरिमाणं च नाशय ॥
शुकेषु मे हरिमाणं रोपणाकासु दध्मसि । अथो हारि-
द्रवेषु मे हरिमाणं निदध्मसि ॥ उदगादयमादित्यो

विश्वेन सहसा सह । द्विषन्तं मम रन्ध्रयन्मो अहं द्विषतो
रधम् ॥ यो नः शपादशपतो यश्च नः शपतः शपात् ।
उषाश्च तस्मै निम्नुक्च सर्वं पापं समूहतामिति च । १ ।

व्याख्यातः पूर्वैणादित्योपस्थानेन ॥

ऐन्द्रीमावृतमन्वावर्त इति प्रदक्षिणमावर्तते । २ ।

गतः ॥

यद्यभिचरेदिदमहममुष्यामुष्यायणस्य प्राणं निवेष्ट-
यामीति दक्षिणस्य पदः पाष्ण्यां निमृद्वीयात् । ३ ।

आमुष्यायणस्येति गोत्रनिर्देशः यथा देवदत्तस्य गौतमस्येत्यादि ।
बबरः प्रावाहणिरित्यादिवत्पितृनिर्देश इत्यन्ये ॥ निमृद्वीयात् भ्रातृभ्यं
पीद्यमानं बुद्ध्या पाष्ण्यां भूमिं निपीडयेत् ॥

पुण्या भवन्तु या लक्ष्मीः पराभवन्तु याः पापीरि-
त्युक्ता समहं प्रजया सं मया प्रजेति पुनरुपावर्तते । ४ ।

स्वस्ति पुनरागच्छतीत्यादिवत्प्रतिनिवृत्तिवचनः पुनःशब्दः । पुनरुपा-
वर्तते प्रसव्य आवर्तत इत्यर्थः । तथोदक् पर्यावर्तते समहं प्रजयेति
बौधायनः ॥

समिद्धो अग्ने मे दीदिहि समेद्धा ते अग्ने दीद्यास-
मित्याहवनीयमुपसमिन्ध्वे । वसुमान्यज्ञो वसीयान्भू-
यासुमित्युपतिष्ठते । ५ ।

इति पञ्चदशी कण्डिका ।

यो नः सपत्नो यो ऽरणो मर्तो ऽभिदासति देवाः ।
 इध्रस्येव प्रक्षायतो मा तस्योच्छेषि किञ्चनेति च । १ ।
 गतः ॥

अग्न आर्यंषि पवस इत्याग्निपावमानीभ्यां गार्हपत्यमु-
 पतिष्ठते । अग्ने गृहपत इति च । २ ।

अग्ने गृहपत इति मन्त्रः शतं हिमा इत्यन्तः । गतः शेषः ॥

पुत्रस्य नाम गृह्णाति तामाशिषमाशासे तन्त्व
 इत्यजातस्य । अमुष्मा इति जातस्य । ३ ।

द्वे एते यजुषी जाताजातयोः पुत्रयोर्नामग्रहणार्थं । तयोः प्रथमेन
 प्रथममजातस्य पुत्रस्य नाम गृह्णाति तन्त्व इति परोक्षनाम्ना ।
 तच्च तज्जन्मार्थं तेजस्येवास्व ब्रह्मवर्चसी पुत्रो जायत इति श्रुतेः ॥
 अथ द्वितीयेन यजुषा जातस्य नाम गृह्णाति अमुष्मा इति तदीय-
 नाम्ना । तच्च तत्समृद्धयर्थं तेज एवास्मिन्ब्रह्मवर्चसं दधातीति श्रुतेः ॥
 तेन जातस्यापि मृतस्य पुत्रस्य न नाम गृह्णाति । तदेवं पुत्रवतो
 नामग्रहणद्वयं भवति तद्यथा तामाशिषमाशासे तन्त्वे ज्योतिष्मतीं
 तामाशिषमाशासे देवदत्ताय ज्योतिष्मतीमिति । अपुत्रस्य तु प्रथम-
 मेव द्वितीयस्यासंभवात् । पुत्रवतो ऽपि द्वितीयमेव न प्रथममिति
 केचित् । तदयुक्तं तन्त्व इत्यजातस्येत्यविशेषोक्ते भविष्यत्पुत्रार्थं पुत्रवतो
 ऽपि तदनिवारणात् अजातपुत्रस्येत्यवचनाच्च ॥ व्यक्तोक्तश्च समुच्चयो
 बौधायनेन तामाशिषमाशासे ऽमुष्माअमुष्मा इति यावन्तो ऽस्य पुत्रा

जाता भवन्ति तन्तव इत्यन्त इति ॥ बज्रपुत्रत्वे तु स्वस्थानविवृद्ध्या
 नाम्नां ग्रहणं न त्वभ्यावृत्त्या यथोक्तं सत्याषाढेन बज्रपुत्रः सर्वेषां
 पुत्राणां नामान्यनुद्रुत्य ज्योतिष्मतीमित्यन्ततो ऽवदधातीति यद्यथा
 तामाशिषमाशासे रुद्राय सूर्याय विष्णवे ज्योतिष्मतीमिति ॥
 अकृतनाम्नस्तु नचत्रनाम ग्राह्यम् । नैव ग्राह्यं पुत्र्याः पुत्रस्येति
 वचनात् ॥

ज्योतिषे तन्तवे त्वासावनु मा तन्वच्छिन्नो दैव्यस्त-
 न्तुर्मा मनुष्यश्छेदि दिव्याद्दाम्नो मा च्छित्ति मा
 मानुषादिति प्रियस्य पुत्रस्य नाम गृह्णाति । ४ ।

असाविति संबुद्ध्या नामग्रहणम् । प्रियपुत्रस्येति वचनात् जाताजात-
 विभागवचनाच्चाप्रियपुत्रस्यापुत्रस्य च कृत्स्नमन्तस्य लोपः । बज्रपुत्रस्य
 चाभ्यावृत्तिः अनु मा तन्वच्छिन्न इत्येकवचनात् ऊहप्रतिषेधाच्च ॥

अग्ने वह्ने स्वदितं नस्तनये पितुं पच । शं तोकाय
 तनुवे स्योन इति दक्षिणाग्निम् । ५ ।

उपतिष्ठत इति शेषः ॥

ज्योतिषे तन्तवे त्वेत्यन्तर्वेद्युपविशति । पूर्ववन्नामग्र-
 हणम् । ६ ।

व्याख्यातः पूर्वतरेण ॥

ज्योतिरसि तन्तव इत्युपविश्य जपति । ७ ।

उपविश्य जपस्यापि लोपो ऽपुत्रस्य मध्यमपुरुषविरोधात् ॥

वेदमुपस्य आधायान्तर्वेद्यासीने ऽतीमोक्षाञ्जपति
। ८ ।

वेदाधानमुपरिष्ठाद्देदस्तरणपक्षाश्रयणेनेति अन्यत्र स्तीर्णत्वाद्देदस्य ।
आश्वलायनेन तु पूर्वत्रैव स्तरण उक्तं शेषं निधायेति । सत्याषाढ-
स्वाह वेदवृणान्युपस्य आधायेति ॥

अत्र वेदस्तरणं यजमानभागस्य च प्राशनमेकै समा-
मनन्ति । ९ ।

यदा तत्र तदा सहैवोभयोस्तर्क्षो नान्यतरस्य ॥

कृत्वा युनक्ति स त्वा विमुञ्चत्विति यज्ञं विमुञ्चति
। १० ।

मन्त्रोच्चारणमेव विमोक्तः ॥

अग्ने व्रतपते व्रतमचारिषमिति व्रतं विसृजते । ११ ।

यैर्यजुर्भिः प्राग्व्रतमुपेतं तैरेव विसृजते । विकारमात्रेण विशेषः ॥

यज्ञा बभूवेति यज्ञस्य पुनरालम्भं जपति । १२ ।

विकृतावपि यत्र पुनःक्रियेष्टा तत्रैव पुनरालम्भस्य जपो ऽन्वर्थवा-
द्यथा पश्चाग्रयणादिषु ॥

गोमानिति प्राडुदेत्य गोमतीं जपति । १३ ।

सर्वेष्टिपशुषु नित्यो गोमतीजपः ॥

अत्र वा यजमानभागं प्राश्नीयात् । १४ ।

गतः ॥

यज्ञं शं च म उप च म आयुश्च मे बलं च मे यज्ञं
शिवो मे संतिष्ठस्व यज्ञं स्वष्टो मे संतिष्ठस्व यज्ञारिष्टो
मे संतिष्ठस्वेति दर्शपूर्णमासाभ्यां सोमेन पशुना वेष्ट्या
जपति । १५ ।

अधिकारादेव सिद्धेः पुनर्दर्शपूर्णमासग्रहणं तद्विकारेषु मा भूदिति ॥

वृष्टिरसि वृश्च मे पाप्मानमृतात्सत्यमुपागामितीद्व्याप
उपस्पृशति । तदिदं सर्वयज्ञेषूपस्पर्शनं भवति । १६ ।

ग्रन्थो ऽयं विद्युदसीत्यादिना व्याख्यातः ॥

ब्राह्मणांस्तर्पयित्वा इति संप्रेष्यति । १७ ।

चक्षुजः संनिधानात्तांस्तर्पयित्वै तर्पयत भोजनादिभिः । तेषां च
तर्पणं यज्ञसमृद्धयर्थं यज्ञमेव तर्पयतीति वाजसनेयिष्मतेः ॥

प्रवसन्काले विहारमभिमुखो याजमानं जपति
। १८ ।

प्रवसन्देशान्तरे वसन् स्वेस्वे काले उपवसथ्ये ऽहनि यजनीये च विहा-
रदेशमभिमुखो याजमानाध्वर्यवकाण्डोक्तान्सर्वानपि याजमानमन्त्रा-
ञ्जपति । तदीयानि तु कर्माण्यध्वर्युः करोति । तथा च भारद्वाजा-

दयः यानि संस्पृश्य कर्माण्यध्वर्युस्तानि कुर्यादिति । यानि तु संभवन्ति
तानि खयमेव तत्र कुर्यात् यथापामुपस्पर्शनमादित्योपस्थानमि-
त्यादि ॥

प्राचो विष्णुक्रमान्क्रामति । १९ ।

दक्षिणवेद्यन्तालाभात्मा लोपिषत विष्णुक्रमाः । प्राञ्चः विहाराभि-
मुखाः क्रमिष्यन्त इत्यारम्भः ॥

प्राङ्देत्य गोमतीं जपति जपति । २० ।

प्राङ्देत्य ततो विहाराभिमुख एव स्थितो जपति ॥

इति षोडशी कण्डिका ।

इति श्रीभट्टरुद्रदत्तप्रणीतायामापस्तम्बसूत्रवृत्तौ सूत्रदीपिकायां
चतुर्थः पटलः ।

इति चतुर्थः प्रश्नः ॥

ओम् ॥

एवं दर्शपूर्णमासौ व्याख्यायान्तरं सर्वश्रौतकाण्डोपकारकं सर्वप्रथ-
मभावि चाग्न्याधेयमारभते ॥

अग्न्याधेयं व्याख्यास्यामः । १ ।

अग्नेराधेयमग्न्याधेयम् । कृत्यल्युटो बज्रलमिति भावे यः द्रष्टव्यः ।
अग्निराधेयो ऽस्मिन्कर्मणीति वा बज्रब्रीहिः ॥ तच्चोपनयनादिवदा-
वश्यकं पुरुषस्य । कुतः । कृष्णकेशो ऽग्नीनादधीतेति श्रुतेः स्मृतिष्व-
प्यग्न्याधेयमग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासावित्यावश्यकेषु पुरुषसंस्कारेषु पाठात्
अवश्यं च ब्राह्मणो ऽग्निमादधीतेति वसिष्ठवचनात् आचार्येणाप्यग्रू-
द्राणामदुष्टकर्मणामुपायनं वेदाध्ययनमग्न्याधेयं फलवन्ति च कर्मा-
णीति द्विजातीनां वर्णधर्मत्वेनानुक्रमणात् मनुनाप्यनाहिताग्निता
स्त्रैण्यमिति तदक्रियायासुपपातकत्वेन स्मरणाच्च । तस्मात्सिद्धमावश्य-
कमग्न्याधेयमिति ॥ अत्राह बौधायनः अग्नीनाधास्यमानः प्राज्यमा-
त्मानं कुर्वीत येनास्य कुशलं स्यान्नेन कुशलं कुर्वीतेति । तथोक्त-
मात्मनः पुरश्चरणमिति च ॥

यो अश्वत्थः शमीगर्भ आरुरोह त्वे सचा । तं ते
हरामि ब्रह्मणा यज्ञियैः केतुभिः सहेति शमीगर्भस्या-
श्वत्थस्यारणी आहरति । २ ।

अत्र यजमान आगुरते अग्नीनाधास्य इति । न विद्युदमीत्यपासु-
पस्पर्शनं अयज्ञत्वात् । अथाध्वर्युररणी पूर्वाहते अपि मन्त्रेण युग-
पदाहरति ॥ शमीगर्भस्येति षष्ठीसमासः इयं वै शमी तस्या एष गर्भा
यदश्वत्य इति श्रुतेः यो अश्वत्यः शमीगर्भा भूमिं मूलेन स्पृष्ट इति
भारद्वाजवचनाच्च ॥ अरणीप्रमाणं चानुक्तत्वादर्थलक्षणं भवति ।
चतुरङ्गुलमुत्वेधां द्वादशाङ्गुलं विस्तीर्णां षोडशाङ्गुलमायतामिति
बौधायनः । चतुर्विंशत्यङ्गुला वेति कात्यायनीयाः । तथा वैष्णव-
पुराण उक्तं अरणीं च कारयेत्प्रमाणं चाङ्गुलैः कुर्वन् गायत्रीं पठेत्पठ-
तश्चाक्षरसंख्यान्येवाङ्गुलान्यरण्या भवन्तीति ॥

अथशमीगर्भस्येति वाजसनेयकम् । ३ ।

अशमीगर्भे ऽपि मन्त्रानिवृत्तिः अश्वत्यमात्रस्यैव शमीगर्भस्तवनात् ।
ययोक्तं हिरण्यकेशिना इयं वै शमी तस्या एष गर्भा यदश्वत्य इति वि-
ज्ञायत इति । बौधायनश्चाह अथो खलु य एवाश्वत्यः शमीगर्भ इति ॥

अश्वत्याद्वयवाहाद्भि जातामग्नेस्तनूं यज्ञियां संभ-
रामि । शान्तयेनिं शमीगर्भमग्नये प्रजनयितवे । आ-
युर्मयि धेह्यायुर्यजमान इत्यरणी अभिमन्त्र्य सप्त पार्थि-
वान्संभारानाहरति । एवं वानस्पत्यान् । पञ्चपञ्च वा । ४ ।
गतौ ॥

भूयसो वा पार्थिवान् । ५ ।

अष्टौ पार्थिवा वक्ष्यन्ते ते सर्वे भवन्ति सप्तत्वे वानस्पत्यानाम् ।
पञ्चत्वे तु सप्ताष्ट वा स्युः ॥

न संभारान्संभरेदिति वाजसनेयकम् । ई ।

गतः ॥

वैश्वानरस्य रूपं पृथिव्यां परिस्रसा । स्योनमाविशन्तु
न इति सिकताः ॥ यदिदं दिवो यददः पृथिव्याः
संजज्ञाने रोदसी संवभूवतुः । ऊपान्कृष्णमवतु कृष्ण-
मूषा इहोभयोर्यज्ञियमागमिष्ठा इत्यूपान् ॥ उतीः कुर्वा-
णो यत्पृथिवीमचरो गूहाकारमाखुरूपं प्रतीत्य । तत्ते
न्यक्तमिह संभरन्तः शतं जीवेम शरदः सुवीरा इत्या-
खुकरीषम् ॥ ऊर्जं पृथिव्या रसमाभरन्तः शतं जीवेम
शरदः पुरुचीः । वग्नीभिरनुवित्तं गुहासु ओचं त
उर्व्यवधिरा भवाम इति वल्लीकवपाम् ॥ प्रजापतिस्तृ-
ष्टानां प्रजानां क्षुधो ऽपहत्यै सुवितं नो अस्तु । उपप्र-
भिन्नमिषमूर्जं प्रजाभ्यः सूदं गृहेभ्यो रसमाभरामीति
सूदम् ॥ यस्य रूपं बिभ्रदिमामविन्दद्गुहा प्रविष्टां सरि-
रस्य मध्ये । तस्येदं विहतमाभरन्तो ऽच्छम्बङ्गारमस्यां
विधेमेति वराहविहतम् । ७ ।

इति प्रथमा कण्डिका ।

याभिरदंहज्जगतः प्रतिष्ठामुर्वीमिमां विश्वजनस्य
भर्चीम् । ता नः शिवाः शर्कराः सन्तु सर्वा इति
शर्कराः ॥ अग्ने रेतश्चन्द्रं हिरण्यमङ्गः संभूतममृतं
प्रजासु । तत्संभरन्नुत्तरतो निधायातिप्रयच्छन्दुरिति
तरेयमिति हिरण्यम् । १ ।

सर्वत्राहरतीति संबन्धः ॥ आखुकरौषमारखत्करः । वल्मीकस्य मृद-
ल्मीकवपा । सूदो जलाशयस्य मृदशेष्यस्य । तथा चाह बोधायनः
यो ऽनुपदामी सूदः स्यात्तत्र आहारयेत् सूदे ऽविद्यमाने कुलीरसु-
षिरादाहारयेदिति । त्रयो हिरण्यशकला भवन्ति पञ्चपञ्चमेः । केचित्तु
कल्पान्तरदृष्ट्या हिरण्यस्यासंभारत्वं मन्यन्ते । तदयुक्तं संभारानाहर-
तीति प्रकृत्य हिरण्यमणुक्ता तत ऊर्ध्वमिति पार्थिवा इति निगम-
नात् तत्संभरन्निति मन्त्रलिङ्गाच्च । तस्मादसंभारपत्ने हिरण्यमपि
निवर्तते ॥

इति पार्थिवाः । २ ।

संभारा इति शेषः ॥

यदि पञ्चौदुम्बराणि लोहशकलानि पञ्चमे भवति
। ३ ।

उदुम्बरं ताम्रम् । पञ्चसंभारपत्ने ताम्रमयानि लोहशकलानि पञ्चमः
संभारो भवति । तेषां ढूष्णीं संभरणम् ॥

अथो रूपं कृत्वा यदश्वत्ये ऽतिष्ठः संवत्सरं देवेभ्यो
निलाय । तन्ने न्यक्तमिह संभरन्तः शतं जीवेम शरदः

सुवीरा इत्यश्वत्यम् ॥ ऊर्जः पृथिव्या अध्युत्थितो ऽसि
वनस्पते शतवल्गो विरोह । त्वया वयमिषमूर्जं मदन्तो
रायस्पोषेण समिषा मदेमेत्युदुम्बरम् ॥ गायत्रिया
ह्रियमाणस्य यत्ते पर्णमपतत्तृतीयस्यै दिवो ऽधि । सो
ऽयं पर्णः सोमपर्णाद्वि जातस्ततो हरामि सोमपीथ-
स्यावरुडौ ॥ देवानां ब्रह्मवादं वदतां यदुपाशृणोः
सुश्रवा वै श्रुतो ऽसि । ततो मामाविशतु ब्रह्मवर्चसं
तत्संभरंस्तदवरुन्धीय साक्षादित्येताभ्यां पर्णम् ॥ यथा
ते सृष्टस्याग्नेर्हेतिमशमयत्प्रजापतिः । तामिमामप्रदा-
हाय शमीं शान्त्यै हराम्यहमिति शमीम् ॥ यत्ते सृष्टस्य
यतो विकङ्कतं भा आर्छज्जातवेदः । तथा भासा संमित
उरुं नो लोकमनुप्रभाहीति विकङ्कतम् ॥ यत्ते तान्तस्य
हृदयमाच्छिन्दज्जातवेदो मरुतो अद्भिस्तमयित्वा ।
एतत्ते तदशनेः संभरामि सात्मा अग्ने सहृदयो भवेहे-
त्यशनिहतस्य वृक्षस्य ॥ यत्पर्यपश्यत्सरिरस्य मध्य उर्वी-
मपश्यज्जगतः प्रतिष्ठाम् । तत्पुष्करस्यायतनाद्वि जातं
पर्णं पृथिव्याः प्रथनं हरामीति पुष्करपर्णम् ॥ इति
वानस्पत्याः । ४ ।

पूर्ववद्योजना । तत्राश्वत्यादयः शब्दास्तदवयवपरा द्रष्टव्याः । अशनिह-
ताभावे शीतहतं वातहतं वेति बौधायनः ॥

इति द्वितीया कण्डिका ।

यं त्वा समभरं जातवेदो यथा शरीरं भूतेषु न्यक्तम् ।
स संभृतः सीद शिवः प्रजाभ्य उरुं नो लोकमनुनेषि
विद्वानिति संभृत्य निदधाति । १ ।

संभृत्य एवमाहृत्य तान्संभारानेकस्थान्कृत्वा निदधातीत्यर्थः । अथवा
आहरणमेव संभरणम् । एवं सर्वानाहृत्य समुदितमनेन निदधाती-
त्यर्थः नारण्योरनेन निधानं संभारलिङ्गत्वात् । अत्र आद्भुमाह बी-
धायनः ॥

अथ नक्षत्राणि । २ ।

वक्ष्यन्त इति शेषः ॥

कृतिकासु ब्राह्मण आदधीत मुख्यो ब्रह्मवर्चसी
भवति । ३ ।

मुख्यो ब्रह्मवर्चसीति ब्रह्मवर्चसिनां प्रथम इत्यर्थः ॥

गृह्णांस्तस्याग्निर्दाहको भवति । ४ ।

दाहकः दहनशील इति । इमं दोषमनुजानतो ऽयं काल इति
भावः ॥

रोहिण्यामाधाय सर्वानरोहानरोहति । ५ ।

सर्वानुच्छायान्प्राप्नोतीत्यर्थः ॥

मृगशीर्षे ब्रह्मवर्चसकामो यज्ञकामो वा । ६ ।

आदधीतेति शेषः ॥

यः पुरा भद्रः सन्पापीयान्स्यात्पुनर्वस्वोः । ७ ।

भद्रो वसुमान् पापीयान्दरिद्रः । पुनरेवैनं वामं वसुपावर्तते भद्रो भवतीति लिङ्गात् ॥

पूर्वयोः फल्गुन्योर्यः कामयेत दानकामा मे प्रजा स्युरिति । ८ ।

मह्यं दातुमिच्छन्तु प्रजा इति कामः ॥

उत्तरयोर्यः कामयेत भग्यन्नादः स्यामिति । ९ ।

भगी बज्रश्रीः । अन्नादो भोजनशक्तः ॥

एतदेवैके विपरीतम् । १० ।

एतदेव पूर्वोत्तरयोः फल्गुन्योरुक्तं कामद्वयं विपर्यस्तमेके समामनन्ति ॥

अथापरम् । पूर्वयोराराधाय पापीयान्भवत्युत्तरयोर्व-
सीयान् । ११ ।

गतः ॥

हस्ते यः कामयेत प्र मे दीयेतेति । १२ ।

मह्यं दीयेत जनैरिति कामः ॥

चित्रायां राजन्यो भ्रातृव्यवान्वा । १३ ।

राजन्यस्य चित्रा नित्या ॥

विशाखयोः प्रजाकामो ऽनुराधेष्टृद्विकामः श्रवणे
पुष्टिकाम उत्तरेषु प्रोष्ठपदेषु प्रतिष्ठाकामः । १४ ।

गताः ॥

सर्वाणि नित्यवदेके समामनन्ति । १५ ।

सर्वाण्येतानि काम्यतयोक्तानि नित्यवत् नित्यं यथा तथा कामोपबन्धरहितानीत्यर्थः । अथ पर्वणोराधानं विधासंस्तु च फल्गुनीपौर्णमास्याधाने विशेषं दर्शयति ॥

फल्गुनीपूर्णमास आदधीतेत्युक्ताह यत्फल्गुनीपूर्णमास आदध्यात्संवत्सरस्यैनमासन्दध्याद्वाहे पुरैकाहे वा । १६ ।

फल्गुनीपूर्णमास आदधीतेति ब्राह्मणं प्रथममुक्ता पुनरेवाह यदि यजमानः फल्गुनीपूर्णमास आदध्यात् एनमग्निं संवत्सरस्यासन् आस्ये आदध्यात् । आसन्नित्यत्राङ् सर्वणदीर्घग्रस्तो द्रष्टव्यः । आस्ये चित्रं च भक्षितमित्यास्यच्छेपेणाग्निनाशो लक्ष्यते । अतः पर्वणः प्राक् द्वाह एकाहे वा काले वा आधेय इति वक्ष्यमाणेन संबन्धः ॥ अथवा यदि फल्गुनीपूर्णमास आदध्यात् अध्वर्युरेनं यजमानं संवत्सरस्यास्ये आदध्यादिति योजना परस्मैपदैचित्यात् । अतः प्राक् द्वाह एकाहे वाधेय इत्येव ॥ इयं च फल्गुनीपूर्णमासनिन्दा अनुदितहोमनिन्दावदुत्तरविधिस्तुत्यर्था न तु फल्गुनीपूर्णमासपरिहारार्था विधानार्थक्यप्रसङ्गात् । तेन दावपि विधी विकल्पेते । भारद्वाजस्तु या पूर्वाभ्यां फल्गुनीभ्यां पूर्णमासी स्यान् तस्यामादधीतेत्याह ॥

अमावास्यायां पौर्णमास्यां वाधेयः । १७ ।

अग्निरिति शेषः ॥

वसन्तो ब्राह्मणस्य ग्रीष्मो राजन्यस्य हेमन्तो वा
शरद्वैश्यस्य वर्षा रथकारस्य । १८ ।

आधानकाल इति शेषः । किमत्र रथकार इति द्विजातिभ्यो ऽन्य-
जातीयस्यान्तरप्रभवस्य ग्रहणं नेत्याह ॥

ये चयाणां वर्णानामेतत्कर्म कुर्युस्तेषामेष कालः । १९ ।

त्रिषु वर्णेष्वन्तर्भूता एव स्ववृत्तिकर्षिता ये रथं कुर्वन्ति तेषामय-
माधानकालः ॥

शिशिरः सार्ववर्णिकः । २० ।

वर्णत्रयसाधारण इत्यर्थः ॥ अत्र वसन्तादृतुकृप्तिः सौरेण वा चान्द्र-
मसेन वा उभयथापि शास्त्रेषु प्रवृत्तेः । केचिच्चन्द्रमाः षड्ढोता स
चतुष्कल्पयतीति श्रुतेश्चान्द्रमसीमेवाहुः । तदयुक्तं इतरथापि अव-
णात् यथा देव सूर्य सोमं क्रेष्याम चतुष्कल्पयेति । कालतन्त्रे तु
प्रायेण सौरमेवानुरुध्य चतुकृप्तिः प्रवर्तते । तत्र यदा मीनमेषयो-
रादित्यो ऽवतिष्ठते स सौरस्तावदमन्तः यथोक्तं सूर्यकालविद्वद्भैः उद-
गयने मकरादावृतवः शिशिरादयश्च सूर्यवशादिति । तथा वैष्णव-
पुराण उक्तं शरदमन्तयोर्मध्ये विषुवं तु प्रवर्तते इति ॥ चान्द्रमसस्त्वृतु-
श्चान्द्रैर्मामैर्भवति । मेषादिगते सूर्ये योयो दर्श आगच्छेत्तत्तदन्ता-
श्चैत्रादयश्चान्द्रमसा मासाः । तत्र चैत्रफाल्गुनौ वसन्तः । कुतः । मुखं
वा एतद्वृत्तानां यदमन्तः मुखं वा एतत्संवत्सरस्य यत्फल्गुनीपूर्णमास
इति श्रुतेः । यत्तु मुखं वा एतत्संवत्सरस्य यच्चित्रापूर्णमास इति चैत्र्या

मुख्यत्वाद्विधानं तन्मुख्यत्वान्तर्गतत्वाभिप्रायं द्रष्टव्यं अन्ययोभयमुख-
 त्वायोगात् । न च विपर्ययः शक्य आस्थातुं तदा फाल्गुन्याः
 पूर्वभाविन्याः ऋतुवन्तर्गत्यसंभवात् । वाजसनेयके चाश्वमेधं प्रकृत्या-
 न्नायते तस्मादसन्त एवारभ्य यजेत सा या फाल्गुनीभ्यां पौर्णमासी
 भवतीति । तस्मात्फाल्गुन्यादिर्युक्तो वसन्तः चैत्रादिरित्यन्ये । यथाहुः
 मासैर्द्विसंख्यैर्माघाद्यैः क्रमात्पडृतवः स्मृताः शिशिराद्यास्त्रिभिस्तैस्तु
 विद्यादयनमुत्तरमिति । छान्दोग्यकल्पे च पञ्चशरदीयं प्रकृत्योक्तं
 शरदि कार्तिके मासि यजेतेति तस्माद्वैशाखा ऽपि चान्द्रो वसन्त
 इति ॥ तथोक्तानास्मृतुपर्वनक्षत्राणां सति संभवे समुच्चयो न्याय्यः ।
 यथोक्तमाश्वलायनेन एतेषां कस्मिंश्चित्पर्वणि ब्राह्मण आदधीतेति ।
 सत्याषाढस्वत्राह अमावास्यायां पौर्णमास्यामापूर्यमाणपक्षस्य वा
 पुण्ये नक्षत्रे यत्र त्रीणि संनिपतितानृतुर्नक्षत्रं पर्व च तत्समृद्धं
 विप्रतिषेधे ऋतुनक्षत्रं बलीय इति । वाजसनेयके तु श्रूयते
 यथापिहितायां द्वार्थद्वारा पुरं प्रपित्वेत्य जिह्वाः पुरः स्यादेवं
 तद्यो नक्षत्र आधत्ते तस्मान्न नक्षत्र आदधीतेति । तथा स
 यो ऽमावास्यायामग्नी आधत्ते यथा विवृतायां द्वारि द्वारा
 पुरं प्रपद्येतेति प्रशंसापुरःसरमुक्तं तस्मादमावास्यायामेवाग्नीनाद-
 धीतेति । तथा यासौ वैशाखस्यामावास्या तस्यामादधीत सा
 रोहिण्या संपद्यत इति च । तदिदं बोधायनेन व्याख्यातं
 या सा वैशाख्याः पौर्णमास्या उपरिष्ठादमावास्या सा सकृ-
 त्वंवत्सरस्य रोहिण्या संपद्यते तस्यामादधीतेति । तथा यदैवेनं
 अद्भ्योपनमेत्तदादधीतेति श्रुतिमुदाहृत्य व्याचष्टे तदेतदार्तस्यातिवेलं

अद्वायुक्तस्येति । भारद्वाजस्याह अथातः अदधानस्यादधानस्य नर्तुं
पृच्छेन्न नक्षत्रमिति ॥

सोमेन यश्यमाणो नर्तुं सूर्येन्न नक्षत्रम् । २१ ।

य आधानानन्तरं सर्वकर्मभ्यः प्राक् सोमाय दीक्षित्यते यो वा
दर्शपूर्णमासारम्भः ब्रत्यपश्चिज्यादिना कियताचिद्विलम्बेनापि सोम एव
पर्यवस्यति स सोमकालानुरोधेनाधानं कर्तुमर्हति नक्षत्रं च न सूर्येत्
नाद्रियेत क्षत्रियो ऽपि वसन्त आदधीत यत्र कापि नक्षत्रे । पर्व तु
सूर्येदेव । तत्र तु सोमपूर्वत्वे ऽपि पक्षापवर्गमासापवर्गाभ्यामाधान-
सोमयोः पर्वापपत्तिः ॥ चतुर्नक्षत्रग्रहणं प्रदर्शनार्थमित्यन्ये । केचित्पुनः
सोमकालस्याप्यनेन बाधं मन्यन्ते । तदयुक्तं मन्यन्ते प्रकरणादाधान-
कालस्यैवानेन बाधावगमात् नक्षत्रग्रहणाच्च । नहि सोमस्य किञ्चिन्न-
क्षत्रमुपदिष्टं येन तन्निषिध्येत तस्मादयुक्तः सोमकालबाधः ॥

**उदवसाय शालीन आदधीतानुदवसाय याया-
वरः । २२ ।**

शालीनः शालायां गृहे नियतवासी । स उदवसाय गृहाद्देशान्तरं
गत्वा तत्रादधीत । यायावरः यानशीलः यात्रायात्रा यत्र क्वचन
वासीति यावत्स तदा यत्र वसति तत्रैवादधीत ॥

एकाहं वा प्रयायात् । २३ ।

अथवा यायावरो ऽप्येकाहप्रयाणेनोदवसायादधीत ॥

इति तृतीया कण्डिका ।

उद्वन्यमानमस्या अमेध्यमप पाप्मानं यजमानस्य
हन्तु । शिवा नः सन्तु प्रदिशश्चतस्रः शं नो माता
पृथिवी तोकसातेति प्राचीनप्रवणं देवयजनमुद्वन्य शं
नो देवीरभिष्टय आपो भवन्तु पीतये । शंयोरभिस्रवन्तु
न इत्यङ्गिरवोक्ष्य तस्मिन्नुदीचीनवंशं शरणं करोति । १ ।

उदीचीनान्वंशान्निधाय गार्हपत्यशरणं करोति ॥

तस्याग्रेण मध्यमं वंशं गार्हपत्यायतनं भवति । २ ।

तस्य शरणस्य पृष्ठवंशादधस्तनं देशमग्रेण गार्हपत्यस्य स्थानं भवति ॥

तस्मात्प्राचीनमष्टासु प्रक्रमेषु ब्राह्मणस्याहवनीयाय-
तनम् । एकादशसु राजन्यस्य । द्वादशसु वैश्यस्य । ३ ।

अष्टासु प्रक्रमेष्वनीतेष्वहवनीयस्थानम् । प्रक्रमो द्विपदस्त्रिपदो वा ।
पदं पञ्चदशाङ्गुलमिति बौधायनः द्वादशाङ्गुलमिति कात्यायनः ॥

चतुर्विंशत्यामपरिमिते यावता वा चक्षुषा मन्यते
तस्मान्नातिदूरमाधेय इति सर्वेषामविशेषेण श्रूयते । ४ ।

चतुर्विंशतिप्रक्रमेष्वधेयः । अपरिमिते वा देशे अपरिमितमुक्तात्परि-
माणादूर्ध्वविषय इति प्रागेवोक्तम् । यावता वा चक्षुषेत्यादि तस्यार्थः
नाष्टप्रक्रमादिना रज्ज्वा मिमीते किं तु यावता देशेन यथोक्तान्प्रक्र-
मांश्चक्षुषा परिच्छिन्नन्ति यदष्टौ प्रक्रमा यच्चतुर्विंशतिरिति । तस्मा-
न्नातिदूरं तस्यावधेरन्यान्तरे संनिकर्ष आधेय इति ॥ तथा च

ब्राह्मणं चतुर्विधं आदधीत इयद्वादश विक्रामा २ इति परिमितं
चैवापरिमितं चावस्नुद् इति । सत्याषाढश्चाह चतुषा प्रक्रमान्प्रमि-
मीतेति विज्ञायत इति ॥ तदेतद्विधिचयं सर्वेषां वर्णानामविशेषेण
श्रूयते । द्वादशसु विक्रामेष्वग्निमादधीतेति ब्राह्मणोक्तपक्षो ऽपि
हिरण्यकेशिना सर्वार्थत्वेन दर्शितः द्वादशसु विक्रामेष्वग्निमादधीते-
त्यनवयवेन श्रूयत इति ॥

दक्षिणतःपुरस्ताद्विद्वतीयदेशे गार्हपत्यस्य नेदीयसि
दक्षिणाग्रेरायतनम् । ५ ।

गार्हपत्यस्य दक्षिणतःपुरस्ताद्विद्वतीयदेशे गार्हपत्याहवनीययोरन्तरा-
लदेशस्य तृतीयो ऽंशो विगतो यस्माद्देशात्स तथोक्तः ॥ गार्हपत्यस्य
नेदीयमीति परमतनिरामार्थं बौधायनेन मध्यदेशवचनात् यथा
दक्षिणतो विपुवत्यन्वाहार्यपचनस्येति । समौपसप्तमी चेयं विद्वतीय-
देशस्य पश्चात् स्तोकान्तरे देश इत्यर्थः । तथा च स्वयं दर्शयिष्यति
गार्हपत्याहवनीययोरन्तरालमित्यादिना ॥

अन्यदाहवनीयागारमन्यद्गार्हपत्यस्य । ६ ।

गार्हपत्यागारात्पृथगेवाहवनीयस्याप्यागारं कर्तव्यमित्यर्थः । तयोरे-
वान्यतरत्र दक्षिणाग्न्यायतनम् ॥

अग्रेणाहवनीयं सभायां सभ्यः । ७ ।

सभा द्युनशाला । तत्र सभ्यो ऽग्निराधेयः ततश्च तत्रास्यायतनं
स्यादिति भावः ॥

तं पूर्वेणावसथ आवसथ्यः । ८ ।

आवसथो ऽतिथीनां वासभूमिः । शेषं पूर्ववत् ॥

केशश्मश्रु वपते नखानि निवृन्तते स्नाति । एवं पत्नी
केशवर्जम् । ९ ।

वपते वापयते । शेषः सुगमः ॥

क्षौमे वसानौ जायापती अग्निमादधीयाताम् । १० ।

स्नात्वा क्षौमे वसीयातां न च ते प्रागाधानाञ्जह्यातामित्यर्थः ।
भारद्वाजस्वाह पुरस्ताद्ब्राह्मौदनिकात्परिदधीयातामित्येकं पुरस्ता-
त्संभारनिवपनादित्यपरमिति ॥

ते दक्षिणाकाले ऽध्वर्यवे दत्तः । ११ ।

गतः । अत्राह बौधायनः अथाभ्यां व्रतोपायनीयं पाचयति तस्याशितौ
भवतः सर्पिर्मिश्रस्य पयोमिश्रस्येति । तथा दिवाभ्राति रात्रौ वोपा-
स्तमयमिति कात्यायनः ॥

अपराह्णे ऽधिवृक्षसूर्ये वौपासनादग्निमाहृत्यापरेण
गार्हपत्यायतनं ब्राह्मौदनिकमादधाति । १२ ।

अध्वर्युरिति शेषः । कालविशेषौ पिण्डपितृयज्ञे व्याख्यातौ । ब्राह्मौ-
दनार्थे ऽग्निब्राह्मौदनिकः ॥

औपासनं वा सर्वम् । १३ ।

सर्वाधाने तद्वर्तिकर्मणां प्रकार उपरिष्ठाद्वक्ष्यते ॥

निर्मथ्यं वा । १४ ।

गतः ॥

यदि सर्वमौपासनमाहरेदपूपं यवमयं ब्रीहिमयं
चौदुम्बरपर्णाभ्यां संगृह्यायतन उपास्येद्यवमयं पश्चा-
द्ब्रीहिमयं पुरस्तात्तस्मिन्नादध्यात् । १५ ।

सर्वाधाने द्वावपूपौ पृथक् पर्णाभ्यां संगृह्य ब्राह्मौदनिकायतने क्षिप्त्वा
तत्राग्निमादध्यात् ॥

सर्वमप्यौपासनमाहरन्नापूपावुपास्येदित्यपरम् । १६ ।

गतः ॥

इति चतुर्थी कण्डिका ।

इति प्रथमः पटलः ॥

अपरेण ब्राह्मौदनिकं लोहिते चर्मण्यानडुहे प्राची-
नग्रीव उत्तरलोम्नि पाजके वा निशायां ब्रह्मौदनं
चतुःशरावं निर्वपति । १ ।

पाजको नाम वैदलं महानसोपकरणम् । निशा चतुर्धाकृताया रात्रे-
र्द्वितीयो भागः । ब्राह्मणेभ्य ओदनो ब्रह्मौदनः प्राणेभ्य ओदनो वा
ब्रह्मणे प्राणयेति लिङ्गात् । चतुःशरावं निर्वपति चतुर्भिः शरावैः

परिमितान्ब्रीहोन्यवान्वा निर्वपति । ब्रह्मौदनशब्दः कर्मनाम । एते-
नान्यत्रापि ब्रह्मौदनचोदनासु नाम्ना धर्मातिदेशः सिद्धो भवति ।
भवति चात्र लिङ्गं तस्मिन्ब्रह्मौदनं पक्त्वा चतुरो ब्राह्मणान्भोजयेत्
चतुःशरावं वौदनमिति ॥

देवस्य त्वेत्यनुदृत्य ब्रह्मणे प्राणाय जुष्टं निर्वपामीति
प्रथममपानायेति द्वितीयं व्यानायेति तृतीयं ब्रह्मणे
जुष्टमिति चतुर्थम् । २ ।

द्वितीयतृतीययोरपि ब्रह्मण इत्यनुषङ्गः ॥

तूष्णीं वा सर्वाणि । ३ ।

गतः ॥

चतुर्षूदपात्रेषु पचति । ४ ।

पात्रपरिमितमुदकं उदपात्रम् ॥

न प्रक्षालयति न प्रस्नावयति । ५ ।

तण्डुलान्मुक्षिष्या हस्तेन न शोधयति न चापस्ताः स्नावयति किं
तु अनिर्निक्तानेव पचतीत्यर्थः ॥

क्षीरे भवतीत्येके । ६ ।

गतः ॥

जीवतण्डुलमिव अपयतीति विज्ञायते । ७ ।

ईषदनवक्लिन्नतण्डुलमित्यर्थः ॥

दर्था ब्रह्मौदनादुद्धृत्य प्र वेधसे कवये मेध्याय वचो
वन्दारु वृषभाय वृष्णे । यतो भयमभयं तन्नो अस्त्वव
देवान्यजेहेद्यानिति जुहोत्यभि वा मन्त्रयते । ८ ।

ब्रह्मौदनमुदास्य ततो दर्था गृहीत्वा जुहोति तमभिमन्त्रयते वा ॥

चतुर्धा ब्रह्मौदनं व्युद्धृत्य प्रभूतेन सर्पिषोपसिच्य
कर्षणनुच्छिन्दंश्चतुर्भ्य आर्षेयेभ्य ऋत्विग्भ्य उपोहति । ९ ।

व्युद्धृत्य पृथक् पात्रेषु निक्षिप्य । कर्षणं भूमेरनुत्क्षिप्य पात्राणि गम-
यन् । अनुच्छिन्दन् यावदृत्विजो गृह्णन्ति तावदनुत्सृजन् । आर्षेयेभ्यः
ऋषिर्वेदः तं ये विदुस्त आर्षेयाः वेदतदर्थयोः श्रुतवन्त इत्यर्थः एष
वै ब्राह्मण ऋषिरार्षेयो यः शुश्रुवानिति लिङ्गात् । कात्यायनस्त्वाह
ये सप्त भूयः पञ्चपुरुषं वा योनिं श्रुतवन्तः पितृवन्तः पैतृमत्या
आर्षेयास्ते संहतकुलीना आर्त्विजौना भवन्तीति ॥ व्युद्धरणादि
याजमानं चतुर्भ्य उपोहतीति वचनात् । अत एव वचनान्नोद्गातुरंशः
सत्यप्युद्गातरि । तथा च तासु ब्रह्मौदनं पचतीत्यत्र तं चतुर्भ्य आर्षे-
येभ्यो महर्त्विग्भ्य उपोहतीति तत्प्राप्त्यर्थं यत्नं करिष्यतीति ॥

अपात्ताः प्रथमे पिण्डा भवन्त्यप्रतिहताः पाणयः ।
अथ ब्रह्मौदनशेषं संकृष्य तस्मिन्नाज्यशेषमानीय तस्मिं-
श्चित्रियस्याश्वत्यस्य तिस्रः समिध आर्द्राः सपलाशाः
प्रादेशमात्यः स्तिभिगवत्यो विवर्तयति । १० ।

इति पञ्चमौ कण्डिका ।

चित्रियादश्वत्यात्संभृता बृहत्याः शरीरमभिसंस्कृता
स्थ । प्रजापतिना यज्ञमुखेन संमितास्तिस्रस्त्रिवृद्धिर्मि-
थुनाः प्रजात्या इति । १ ।

अत्रिभिः प्रथमे ग्रामा गृहीता भवन्ति । अप्रतिहताश्च पाण्यः
पात्रेषु ॥ एवं स्थिते अध्वर्युः शेषसंकर्षणादि प्रतिपद्यते । पिण्डं सव्येन
भ्रियते सामर्थ्यात् ॥ संकर्षणं निष्कर्षणम् । चित्रियो लक्ष्मण्यः ग्राम-
तीर्थादिव्यपदेशक इत्यर्थः । स्तिभिगवत्यः फलवत्यः । विवर्तयति
विलोडयति ॥

अथादधाति घृतवतीभिराग्नेयीभिर्गायत्रीभिर्ब्राह्मण-
स्य त्रिष्टुग्भी राजन्यस्य जगतीभिर्वैश्यस्य । २ ।

उत्तरसूत्रेणैव सिद्धे घृतवतीभिरित्याद्यनुक्रमणं वैचित्र्यार्थं ब्राह्मणा-
नुकरणार्थं वा ॥

समिधाग्निं दुवस्यतेत्येषा ॥ उप त्वाग्ने हविष्मतीर्घृ-
ताचीर्यन्तु हर्यत । जुषस्व समिधो मम ॥ तं त्वा समि-
द्धिरङ्गिरो घृतेन वर्धयामसि । बृहच्छोचा यविष्येति
ब्राह्मणस्य ॥ समिध्यमानः प्रथमो नु धर्मः समक्तुभिर-
ज्यते विश्ववारः । शोचिष्केशो घृतनिर्गिक् पावकः सुयज्ञो
अग्निर्यजथाय देवान् ॥ घृतप्रतीको घृतयोनिरग्निर्घृतैः
समिद्धो घृतमस्यान्नम् । घृतप्रुषस्त्वा सरितो वहन्ति
घृतं पिबन्सुयजा यक्षि देवान् ॥ आयुर्दा अन्न इति

राजन्यस्य ॥ त्वामग्ने समिधानं यविष्ठ देवा दूतं चक्रिरे
 हव्यवाहम् । उरुजयसं घृतयोनिमाहुतं त्वेषं चक्षुर्दधिरे
 चेदयन्वति ॥ त्वामग्ने प्रदिव आहुतं घृतेन सुम्नायवः
 सुषमिधा समीधिरे । स वावृधान ओषधीभिरुक्षित
 उरु जयांसि पार्थिवा वितिष्ठसे ॥ घृतप्रतीकं व ऋतस्य
 धूर्षदमग्निं मित्रं न समिधान ऋज्जते । इन्धानो अक्रो
 विदथेषु दीद्यच्छुक्रवर्णामुदु नो यंसते धियमिति
 वैश्यस्य । ३ ।

गतः ॥

समित्सु तिस्रो वत्सतरीर्ददाति । १ ।

अध्वर्यवे इति शेषः । तथा च वक्ष्यत्युपोत्तरसूत्रे वत्सतरीरतिक्रा-
 न्तवत्सभावा स्तनपानोपरता इति यावत् । नात्र प्रतिग्रहमन्त्राः
 अयज्ञत्वादङ्गदन्तिणात्वाच्च ॥

प्राश्नन्ति ब्राह्मणा ओदनम् । २ ।

ब्राह्मणा ऋत्विजः ॥

प्राशितवद्भ्यः समानं वरं ददाति । ३ ।

वरशब्दो व्याख्यास्यते । समानमिति वचनादन्ये वरा अध्वर्य्वारेव
 भवन्ति ॥

यस्मिन्नक्षत्रे ऽग्निमाधास्यन्स्यात्तस्मिन्संवत्सरे पुरस्ता-
देताः समिध आदध्याद्वादशाहे द्यहे त्य ह एकाहे
वा । ४ ।

यस्मिन्नह्न्याधास्यते ततः पुरस्तात्संवत्सरे यत्समानस्यानमहः तस्मि-
न्द्वादशाहादौ वारणाहरणादि कृत्वा समिध आदध्यात् ॥

आधेयास्त्वेवाग्निमादधानेन । ५ ।

प्रमादाद्विस्मृता अप्याधेया एव प्राक् समारोपणात् न तूपेक्षणीयाः ।
कस्मात् । अनाहितस्तस्याग्निरित्याहुः यः समिधो ऽनाधायाग्निमाधत्त
इति श्रुतेरिति भावः ॥

अथ व्रतं चरति न मांसमश्नाति न स्त्रियमुपैति
नास्याग्निं गृहाद्वरन्ति नान्यत आहरन्ति । ६ ।

गताः ॥

ब्राह्मौदनिकेन संवत्सरमासीत् । ७ ।

संवत्सरग्रहणं द्वादशाहादौ नामप्युपलक्षणं इतरथा तद्विधिवैयर्थ्यात् ॥

औपासनश्चेदाहित एतस्मिन्नस्याग्निकर्माणि क्रियन्ते
। ८ ।

औपासनश्चेदाहितः न त्वौपासनादेकदेशः तदैतस्मिन्नेवाग्नौ नित्यनै-
मित्तिकानि कर्माणि क्रियन्ते । ऊर्ध्वं त्वन्वाधेयान्नित्यानि क्षुद्यन्ते ।
एषामर्थाः औतैरेवाप्यन्ते यथा नित्यहोमादौनाम । नैमित्तिकान्य-

एकादीनि च लौकिके ऽग्नौ क्रियन्ते । एकदेशाधाने पुनरौपासन
 एवैतानि क्रियन्ते । ध्रियते च सः तित्यो धार्य इति वचनात् ॥
 होमशेदानौ न लुप्यते उभयत्र जुहुयादौपासनमग्निहोत्रं चेति
 भारद्वाजवचनात् । बौधायनेनापि सर्वं वा ब्राह्मौदनिकमौपासनं
 कुर्वन्ति सो ऽत्रैव हि ह्यत इति सर्वाधानपक्षे ऽग्निहोत्रेणैवास्य
 होमावाप्तिमभिधानेन पक्षान्तरे पृथगुभयत्र होतव्यमित्युक्तं भव-
 तीति ॥

न प्रयायात् । ९ ।

यजमान इति शेषः । तथा यजमानाधिकारे न प्रयातीति सत्या-
 षाढः ॥

नानुगच्छेत् । १० ।

ब्राह्मौदनिक इति शेषः । तथा नैषो ऽग्निरनुगच्छेदिति भारद्वाजः ॥

यदि प्रयायादनु वा गच्छेद्ब्रह्मौदनं पक्वैतयैवावृता
 समिध आदध्यात् । ११ ।

अनुगतस्य च यथाद्योन्युत्पत्तिरौपासनवत्सर्वाधाने । आवृत् प्रकारः ॥

यद्येनं संवत्सरे ऽग्न्याधेयं नोपनमेद्ब्रह्मौदनं पक्वा
 समिध आधाय यदै नमुपनमेदथादधीत । १२ ।

संवत्सरग्रहणमत्रापि प्रदर्शनार्थम् । तत्रतत्र काले ऽग्न्याधेयाशक्तौ
 प्रायश्चित्तमेतत्कृत्वा यदा शक्यतादादधीत । तत्र तु नक्षत्रादेरप्य-
 नादर इति केचित् । पूर्वसूत्रे चात्र ब्रह्मौदनात्पृथक् समिधां ग्रहणात्

ब्रह्मौदनाङ्गत्वमासासेव बाधितं भवति आधेयास्त्वेवाग्निमादधानेनेति
वचनाच्चाधानाङ्गत्वम् । तस्माद्ब्रह्मौदनान्तरेषु समिधो न भवन्ति ॥

तस्य याथाकामी भरणकल्पानाम् । १३ ।

तस्यानुपनताग्न्याधेयस्य यावदुपनामं ब्राह्मौदनिकोक्तभरणकल्पानां
याथाकामी । तद्भरणकालोक्तानि व्रतानि भवन्ति न वेत्यर्थः ॥

द्वादशाहं चरेदेकाहं वा । १४ ।

यदोपनतमग्न्याधेयं तदा पुनरपि द्वादशाहमेकाहं वा व्रतानि चरित्वा-
दधीत ॥

अथाध्यास्यमानः पुनर्ब्रह्मौदनं पचति । १५ ।

अधिकारादयमप्यनुपनताग्न्याधेयस्य विधिः । अन्यन्तु मतम् । अथाध्यास्यमान इत्यविशेषवचनात् सर्वस्यायं नित्यः पुनर्ब्रह्मौदनः तेन
यो ऽप्येकाहव्रतकल्पेन अथाधाता तस्याप्यावर्तनीय इति । तदुक्तं
बौधायनेन द्विर्ब्रह्मौदनमु हैके ब्रुवत इति ॥

यो ऽस्याग्निमाधास्यन्स्यात्स एतां रात्रिं व्रतं चरति
न मांसमश्नाति न स्त्रियमुपैति । १६ ।

यथाध्यास्यन्नित्यध्वर्युरेव ग्रहणं सर्वर्त्विजामुपलक्षणं वा । तथा च
भारद्वाजः अध्वर्युरेव व्रतं चरेदित्येकं सर्वर्त्विज इत्यपरमिति ॥

प्रजा अग्ने संवासयाशाश्च पशुभिः सह । राष्ट्राण्यस्मा

आधेहि यान्यासन्सवितुः सव इत्युत्तरेण गार्हपत्यायतनं
कल्माषमजं बध्नाति । १७ ।

कल्माषः कृष्णविन्दुः ॥

इति सप्तमी कण्डिका ।

अथ यजमानो व्रतमुपैति वाचं च यच्छत्यन्वतात्स-
त्यमुपैमि मानुषादैव्यमुपैमि दैवीं वाचं यच्छामीति । १ ।

सत्यवचनसंकल्पेनात्र व्रतोपायनमभिप्रेतं मन्त्रलिङ्गात् ब्राह्मोदनिक-
कालव्रतानां अर्वागेवोपेतत्वाच्च ॥

वीणातूणवेनैनमेतां रात्रिं जागरयन्ति । २ ।

तूणवो वंशः ॥

अपि वा न जागर्ति न वाचं यच्छति । ३ ।

अस्मिन्पक्षे वाग्यमनमन्त्रस्य लोपो दैवीं वाचं यच्छामीति ॥

शल्कैरेतां रात्रिमेतमग्निमिन्धान आस्ते शल्कैरग्नि-
मिन्धान उभौ लोकौ सनेमहम् । उभयोर्लोकयोर्ऋद्धा-
ति मृत्युं तराम्यहमित्येतया । ४ ।

शल्कैः शकलैः । जागरणपक्षे मन्त्रावृत्तिः विपर्यये तु मरुदेव महान्ति
काष्ठान्याधाय खपिति ॥

तस्मिन्नुपव्युषमरणी निष्ठपति जातवेदो भुवनस्य रेत

इह सिञ्च तपसो यज्जनिष्यते । अग्निमश्वत्यादधि हव्य-
वाहं शमीगर्भाज्जनयन्थो मयोभूः ॥ अयं ते योनिर्ऋ-
त्विय इत्येताभ्याम् । ५ ।

उपव्युषं उषःसमीपे । निष्टपनानन्तरमग्निमुद्रापयेत् भस्मापोह्येत्युत्त-
रत्रवचनात् अनुगमयत्येतमग्निमिति कल्पान्तरेषु व्यक्तवचनाच्च ॥

अग्नी रक्षांसि सेधति शुक्रशोचिरमर्त्यः । शुचिः
पावक ईड्य इत्यरणी अभिमन्व्य मही विप्रवती सद्ने
ऋतस्यार्वाची एतं धरुणे रथीणाम् । अन्तर्वती जन्यं
जातवेदसमध्वराणां जनयथः पुरोगामित्यरणी आहि-
यमाणे यजमानः प्रतीक्षते । ६ ।

प्रथमं निष्टप्ते अभिमन्व्य तत आह्वयमाणे प्रतीक्षते ॥

दोह्या च ते दुग्धमृच्चोर्वरी ते ते भागधेयं प्रयच्छा-
मीति यजमानाय प्रयच्छति । ७ ।

गतः ॥

आरोहतं दशतं शक्करीर्ममर्तेनाग्न आयुषा वर्चसा
सह । ज्योग्जीवन्त उत्तरामुत्तरां समां दर्शमहं पूर्ण-
मासं यज्ञं यथा यजा इति प्रतिगृह्यत्वियवती स्थो
अग्निरेतसौ गर्भं दधाथां ते वामहं ददे । तत्सत्यं यद्दीरं
बिभृथो वीरं जनयिष्यथः ॥ ते मत्प्रातः प्रजनिष्येथे ते

मा प्रजाते प्रजनयिष्यथः । प्रजया पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन
सुवर्गे लोक इति प्रतिगृह्याभिमन्त्रयते यजमानः । ८ ।

पुनः प्रतिगृह्येति वचनमानन्तर्यार्थं मा भूदवशक्त्यैरप्यभिमन्त्रणस्य
व्यवाय इति ॥

इत्यष्टमी कण्डिका ।

इति द्वितीयः पटलः ॥

मयि गृह्णाम्यग्रे अग्निं यो नो अग्निः पितर इत्युभौ
जपतः । अपेत वीतेति गार्हपत्यायतनमुद्धृत्य शं नो
देवीरभिष्टय इत्यद्भिरवोक्षति । १ ।

गतौ ॥

एवं दक्षिणाग्रेराहवनीयस्य सभ्यावसथ्ययोश्च । २ ।

एषामायतनान्येषेवमेवैकैकमुद्धृत्यावोक्षति ॥

एवमनुपूर्वाण्येवैधत ऊर्ध्वं कर्माणि क्रियन्ते । ३ ।

गतः ॥

सिकतानामर्धं द्वैधं विभज्यार्धं गार्हपत्यायतने निव-
पत्यर्धं दक्षिणाग्रेः । अर्धं चैधं विभज्य पूर्वेषु । ४ ।

पूर्वेषु आयतनेष्विति शेषः । यदा न सभ्यावसथ्यौ तदार्धं सर्वमाहव-
नीय एव ॥

एतेनैव कल्पेन सर्वान्पार्थिवान्निवपति । ५ ।

कल्पो विभागप्रकारः ॥

अग्नेर्भस्मासीति सिकता निवपति । संज्ञानमित्यू-
षान् । ६ ।

गतः ॥

तान्निवपन्यददश्चन्द्रमसि कृष्णं तदिहास्त्विति मनसा
ध्यायति । ७ ।

यदद इति चन्द्रलक्ष्मध्यानप्रकारो ब्राह्मणानुसारादर्शतो न मन्त्र इति
द्रष्टव्यम् ॥

उदेह्यग्ने अर्ध मातुः पृथिव्या विश आविश महतः
सधस्थात् । आखुं त्वा ये दधिरे देवयन्तो हव्यवाहं
भुवनस्य गोपामित्याखुकरीपम् ॥ यत्पृथिव्या अनामृतं
संबभूव त्वे सचा । तदग्निरग्नये ऽददात्तस्मिन्नाधीयताम-
यमिति गार्हपत्यायतने वल्मीकवपां निवपति । ८ ।

गतौ ॥

यदन्तरिक्षस्येति दक्षिणाग्नेः । यद्विव इति पूर्वेषु । ९ ।
अनामृतमित्यादेरुभयत्रानुषङ्गः । इमौ तु मन्त्रौ तदायुरग्नये
ऽददात्तदादित्यो ऽग्नये ऽददादिति विद्वतरूपौ पठितवान्बौधायनः ॥

उत्समुद्रान्मधुमां ऊर्मिरागात्साम्राज्याय प्रतरां
धानः । अमो च ये मघवानो वयं चेपमूर्जं मधमत्सं-

भरेमेति सूदम् । इयत्यग्र आसीरिति वराहविहतम्
। १० ।

गतौ ॥

अदेा देवी प्रथमाना पृथग्यद्देवैर्युक्ता व्यसर्पे
महित्वा । अङ्गुष्ठ्याः शर्कराभिस्त्रिविष्टप्यजयो लोका-
न्प्रदिशश्चतस्र इति शर्कराः । द्वेष्ट्यं च मनसा ध्यायति
। ११ ।

निवपन्देष्ट्यं मनसा ध्यायति । पञ्चसंभारपत्रे ताम्रशकलानां तृष्णौ
निवपनम् ॥

इति नवमी कण्डिका ।

ऋतं स्तृणामि पुरीषं पृथिव्यामृते ऽध्यग्निमादधे सत्ये
ऽध्यग्निमादध इत्यायतनेषु संभाराननुव्यूहति । १ ।

अनुव्यूहति प्रथयति ॥

सं या वः प्रियास्तनुव इत्येषा ॥ सं वः सृजामि
हृदयानि संसृष्टं मनो अस्तु वः । संसृष्टः प्राणो अस्तु
व इति वानस्पत्यान्संसृज्य सिकतावन्निवपतीतः प्रथम
जज्ञे अग्निरित्येतया । २ ।

सिकतावद्धं परयोर्द्धेधा त्रेधा चार्धं पूर्वैर्वित्यर्थः ॥

यास्ते शिवास्तनुवो जातवेदे या अन्तरिक्षे दिवि
याः पृथिव्याम् । ताभिः संभूय सगणः सजोषा हिरण्य-
योनिर्वह हव्यमग्न इति गार्हपत्यायतने सौवर्णं हिरण्य-
शकलमुत्तरतः संभारेषूपस्यति । ३ ।

हिरण्यस्य पार्थिवसंभारत्वे ऽपि वचनादुत्कर्षः । तत्संभाराणामुपर्युत्त-
रभागे न्यस्यति ॥

चन्द्रमग्निं चन्द्ररथं हरित्वचं वैश्वानरमप्सुपदं सुव-
र्विदम् । विगाहं तूर्णिं तविषीभिरावृतं भूर्णिं देवास
इह सुश्रियं दधुरित्युपास्तमभिमन्त्रयते । द्वेष्टाय रजतं
प्रयच्छति । ४ ।

गतौ ॥

यदि द्वेष्टं नाधिगच्छेद्यां दिशं द्वेष्टः स्यात्तेन निर-
स्येत् । ५ ।

द्यां दिशं प्रति द्वेष्टः म्रियतः स्यात्तेन दिग्भागेन निरस्येत् । रजतं
वृषलाय वाज्ञाताय वातिप्रयच्छतौति बौधायनः ॥

एवं सर्वेषूपस्य करोति । ६ ।

आयतनान्तरेष्वप्येवं हिरण्यमुपास्य शेषमपि तत्रतत्र करोतीत्यर्थः ॥

ब्राह्मौदनिकाद्भस्मापोह्य तस्मिञ्छमीगर्भादग्निं मन्य-
ति । ७ ।

ब्राह्मौदनिकादिति षष्ठ्यर्थे पञ्चमी । तथा ब्राह्मौदनिकस्येत्येव भार-
द्वाजः । तस्य भस्मापनीय तस्मिन्देष्टे मन्यति ॥

उद्यत्सु रश्मिषु दशहोचारणी समवदधाति । ८ ।

उदयात्पूर्वभाविना ये रश्मयस्तोषूद्यत्सु प्राच्यां दिशि जातप्रकाशाया-
मित्यर्थः अन्यथार्धोदिते सूर्य आहवनीयमित्यनेन विरोधात् नक्तं
गार्हपत्यमादधातीति श्रुतेः । समवदधाति अधरस्यामुत्तरां स्थाप-
यति । तत्र प्रतीचीनप्रजननामरणिं निधायेति बोधायनः ॥

सहाम्ने ऽग्निना जायस्व सह रय्या सह पुष्ट्या सह
प्रजया सह पशुभिः सह ब्रह्मवर्चसेनेत्युपतिष्ठत्यश्वे
ऽग्निं मन्यति । ९ ।

उपतिष्ठति समीपस्ये ॥

श्वेतो ऽश्वो ऽविक्लिन्नाक्षो भवति रोहिता वासित-
जानुरपि वा य एव कश्चित्साण्डः । १० ।

अविक्लिन्नाक्षः अस्त्रिन्ननेत्रः ॥

मथ्यमाने शक्तेः सांक्षतेः साम गायति । धूमे जाते
गायिनः कौशिकस्य । अरण्योर्निहिता जातवेदा इति
च । ११ ।

शक्तिना दृष्टं साम शक्तेः साम ॥

उपावरोह जातवेद इति निर्वर्त्यमानमभिमन्त्र-
यते । १२ ।

निर्वृत्तमात्रमित्यर्थः ॥

इति दशमी कण्डिका ॥

अत्र चतुर्होतृन्यजमानं वाचयति । १ ।

चित्तिः स्मृगित्यादि पञ्चानुवाकाश्चतुर्होतारः ॥

अजन्मग्निः पूर्वः पूर्वेभ्यः पवमानः शुचिः पावक
ईदं इति जातमभिमन्त्रयते । २ ।

गतः ॥

जाते यजमानो वरं ददाति । ३ ।

पूर्ववदध्वर्यव एव । वरस्य रूपमाह ॥

गौर्वै वरो ऽतिवरो ऽन्यो धेनुर्वरो ऽतिवरो ऽन्यो
ऽनञ्जान्वरो ऽतिवरो ऽन्यः पष्ठौही वरो ऽतिवरो
ऽन्यः । ४ ।

वरो वरयितव्यः स च गौः । कुतः । तस्या एव जात्यन्तरेभ्यो बद्ध-
फलत्वेन वरयितव्यत्वात् । अन्यस्त्वजाश्चादिजातिरतिवरः वरजातीय-
मतीत्य वर्तते न वर इत्यर्थः । गोस्तुत्यर्थं चैतत् यथा पशवो वा
अन्ये गोअश्वेभ्य इति । ततश्च वरचोदनासु गौरेव देयेत्यर्थः । गोष्वपि

संभवे धेनुर्देया सद्यःफलत्वात् । अनङ्गान्देयः उदहनकर्षणादिभिः
प्रकृष्टफलत्वात् । पठौहौ गर्भिणी द्वैरूषाच प्रकर्षः । अतिवरो ऽन्य
इति पुनःपुनरनुक्रमणं च तत्तत्प्रशंसार्थमेव ॥

जातं यजमानो ऽभिप्राणिति प्रजापतेस्त्वा प्राणेना-
भिप्राणिमि पूषाः पोषेण मह्यं दीर्घायुत्वाय शतशर-
दाय शतं शरद्वा आयुषे वर्चसे जीवात्वै पुण्यायेति । ५ ।
अभिप्राणिति अग्रेरुपर्युच्छमिति ॥

अजीजनन्नमृतं मर्त्यासो ऽस्तेमाणं तरणिं वीडुजम्भम् ।
दश स्वसारो अग्रुवः समीचीः पुमांसं जातमभिसंरम्भ-
न्तामिति जातमञ्जलिनाभिगृह्य सम्राडसि विराडसि
सारस्वतौ त्वोत्सौ समिन्धातामन्नादं त्वान्नपत्यायेत्युप-
समिन्धार्थेनं प्राञ्चमुद्धृत्यासीनः सर्वेषां मन्त्राणामन्तेन
रथंतरे गीयमाने यज्ञायज्ञीये च यथर्थाधानेन प्रथमया
व्याहृत्या द्वाभ्यां वा प्रथमाभ्यां च सर्पराज्ञीभ्यां प्रथमेन
च घर्मशिरसा । ६ ।

संभारेषु निदधातीति वक्ष्यमाणेन संबन्धः । अभिग्रहणमाध्वर्यवम् ।
अभिगृह्य न्यञ्जमञ्जलिमग्रेरुपरि कृत्वा । उद्धृत्योर्ध्वाञ्जलिना गृहीत्वा ।
आसीनः सम्यगासीनः दक्षिणाग्रावूर्ध्वञ्जुरासीन इति विशेषणात् ।
यद्वा दक्षिणाग्राविवोर्ध्वञ्जुलादिनियमो नास्तीत्यर्थः । अथ समाख्या-
भिरुपदिष्टानि यथर्थाधानादीनि स्वरूपेण दर्शयति ॥

भृगूणां त्वा देवानां व्रतपते व्रतेनादधामीति भार्ग-
वस्यादध्यात् । अङ्गिरसां त्वा देवानां व्रतपते व्रतेनाद-
धामीति यो ब्राह्मण आङ्गिरसः स्यात् । आदित्यानां
त्वा देवानां व्रतपते व्रतेनादधामीत्यन्यासां ब्राह्मणीनां
प्रजानाम् । वरुणस्य त्वा राज्ञो व्रतपते व्रतेनादधामीति
राज्ञः । इन्द्रस्य त्वेन्द्रियेण व्रतपते व्रतेनादधामीति
राजन्यस्य । मनोस्त्वा ग्रामण्यो व्रतपते व्रतेनादधामीति
वैश्यस्य । ऋभूणां त्वा देवानां व्रतपते व्रतेनादधामीति
रथकारस्येति यथर्ष्याधानानि । ७ ।

राजा अभिषिक्तः । राजन्यः चत्रियः । रथकारो व्याख्यातः ॥

इत्येकादशी कण्डिका ।

भूर्भुवः सुवरिति व्याहृत्यः । भूमिर्भूमेति सर्परात्रियः ।
घर्मः शिरस्तदयमग्निः संप्रियः पशुभिर्भुवत् । छर्दिस्तो-
काय तनयाय यच्छ ॥ वातः प्राणस्तदयमग्निः संप्रियः
पशुभिर्भुवत् । स्वदितं तोकाय तनयाय पितुं पच ॥
अर्कश्चक्षुस्तदसौ सूर्यस्तदयमग्निः संप्रियः पशुभिर्भुवत् ।
यत्ते शुक्रं शुक्रं वर्चः शुक्रा तनूः शुक्रं ज्योतिरजसं तेन
मे दीदिहि तेन त्वादधे ऽग्निनाग्ने ब्रह्मणेति घर्मशि-
रांसि । १ ।

चतस्रः सार्पराज्य इति सत्याषाढः । त्रीणि घर्मशिरांसि । तृतीयं तु
घर्मशिरो ब्रह्मणेत्यन्नं भवति ॥

यास्ते शिवास्तनुवो जातवेदो या अन्तरिक्ष उत
पार्थिवीर्याः । ताभिः संभूय सगणः सजोषा हिरण्ययो-
निर्वह हव्यमग्ने ॥ प्राणं त्वामृत आदधाम्यन्नादमन्ना-
द्याय गोप्तारं गुप्त्यै । दिवस्त्वा वीर्येण पृथिव्यै महिम्ना-
न्तरिक्षस्य पोषेण पशूनां तेजसा सर्वपशुमादधे ॥ अग्ने
गृहपते ऽहे बुभूय परिषद्य दिवः पृथिव्याः पर्यन्त-
रिक्षाल्लोकं विन्द यजमानाय । पृथिव्यास्त्वा मूर्धन्सा-
दयामि यज्ञिये लोके । यो नो अग्ने निष्ठ्यो यो ऽनिष्ठ्यो
ऽभिदासतीदमहं तं त्वयाभिनिदधामीति संभारेषु नि-
दधाति । २ ।

स्व. म् ॥

सुगार्हपत्यो विदहन्नरातीरुषसः श्रेयसीःश्रेयसीर्द-
धत् । अग्ने सपत्न्या अपवाधमानो रायस्पोषमिषमूर्जम-
स्मासु धेहीत्याधीयमानमभिमन्त्रयते यजमानो घर्म-
शिरांसि चैनमध्वर्युर्वाचयति । ३

गतः ॥

इति द्वादशी कण्डिका ।

इति तृतीयः पटलः ॥

अर्धादिते सूर्य आहवनीयमादधाति । १ ।

अर्धादिते ऽग्नेः प्रतिष्ठापनं यथा स्यात्तथा प्रारम्भः कार्यः ॥

उदिते ब्रह्मवर्चसकामस्य । २ ।

तत्र गार्हपत्यस्याणुदिताधानमाह सत्याषाढः सर्वानुदिते ब्रह्मवर्चस-
कामस्येति ॥

गार्हपत्ये प्रणयनीयमाश्वत्यमिधमादीपयति सिक-
ताश्चोपयमनीरूपकल्पयते । ३ ।

प्रणयनीयं प्रणयनार्थमिधनम् । उपकल्पयते पात्रेण गृह्णाति ॥

तमुद्यच्छत्योजसे बलाय त्वोद्यच्छे वृषणे श्रुष्मायायुषे
वर्चसे । सपत्नतूरसि वृत्रतूः ॥ यस्ते देवेषु महिमा
सुवर्गो यस्त आत्मा पशुषु प्रविष्टः । पुष्टिर्या ते मनुष्येषु
पप्रथे तथा नो अग्ने जुषमाण एहि ॥ दिवः पृथिव्याः
पर्यन्तरिक्षाद्वातात्यशुभ्यो अद्योषधीभ्यः । यत्रयत्र जात-
वेदः संबभूथ ततो नो अग्ने जुषमाण एहि ॥ उदु त्वा
विश्वे देवा इत्येताभिश्चतसृभिः । ४ ।

तमादीप्तमिधमुद्धरति ॥

उपरीवाग्निमुद्यच्छति । ५ ।

इवेषदर्थे । अग्निमुद्धरन्किंचिदुद्धृत्वातीत्यर्थः । उपरीवाग्निमुद्धृत्वा-
दुद्धरन्निति हि ब्राह्मणम् ॥

उद्यतमुपयतं धारयति । ६ ।

उपयतं सिकताभिरुपगृहीतम् ॥

अथाश्वस्य दक्षिणे कर्णे यजमानमग्निनूर्वाचयति
या वाजिन्नग्नेः पशुषु पवमाना प्रिया तनूस्तामावह
या वाजिन्नग्नेरसु पावका प्रिया तनूस्तामावह या
वाजिन्नग्नेः सूर्ये शुचिः प्रिया तनूस्तामावहेति । धार-
यत्येवाग्निम् । ७ ।

अश्वस्य दक्षिणे कर्णे वदन्यजमानं वाचयति । धारयत्येव किञ्चित्कालं
न निदधाति ॥

अथाग्नीध्रो लौकिकमग्निमाहृत्य मथित्वा बोध्वंजु-
रासीना दक्षिणमग्निमादधाति यज्ञायज्ञीये गीयमाने
यथर्थाधानेन द्वितीयया व्याहृत्या तिसृभिः सर्पराज्ञी-
भिर्द्वितीयेन च घर्मशिरसा ॥ यास्ते शिवास्तनुवो जात-
वेदो या अन्तरिक्ष उत पार्थिवीर्याः । ताभिः संभूय
सगणः सजोषा हिरण्ययोनिर्वह हव्यमग्ने ॥ व्यानं
त्वामृत आदधाम्यन्नादमन्नाद्याय गोप्तरं गुप्त्यै । दिव-
स्त्वा वीर्येण पृथिव्यै महिम्नान्तरिक्षस्य पोषेण पशूनां
तेजसा सर्वपशुमादधे ॥ अग्नेऽन्नपा मयोभुव सुशेव
दिवः पृथिव्याः पर्यन्तरिक्षालोकं विन्द यजमानाय ।
पृथिव्यास्त्वा मूर्धन्सादयामि यज्ञीये लोके । यो नो

अग्ने निष्ठो यो ऽनिष्ठो ऽभिदासतीदमहं तं त्वयाभि-
निदधामीति संभारेषु निदधाति । ८ ।

गतौ ॥

इति त्रयोदशी कण्डिका ।

यो ब्राह्मणो राजन्यो वैश्यः शूद्रो वासुर इव बहुपुष्टः
स्यात्तस्य गृहादाहृत्यादध्यात्पुष्टिकामस्य । १ ।

बहुपुष्टः स्त्रीतश्चैः असुरनिदर्शनं च पोषातिशयदर्शनार्थम् । स हि
नृशंखो बलिष्ठश्च सन् पुंसःपुंसो धनमादाय स्त्रीततरो भवति ॥

गृहे त्वस्य ततो नाश्रीयात् । २ ।

अस्य बहुपुष्टस्य गृहे ततः परं नाश्रीयाद्यजमानः ॥

अश्वरीषादन्नकामस्य वृक्षाग्राज्ज्वलतो ब्रह्मवर्चस-
कामस्य । ३ ।

अश्वरीषं भ्राष्ट्रम् । अत्र बौधायनः अपि वा गार्हपत्यादेवान्वाहार्यपच-
नमादधातीति । लिङ्गं चात्र प्रदर्शितं तस्य त्रेधा महिमानं व्यौहदि-
ति । विट्कुलादित्तवतो वैक्योनय इत्येक इत्याश्वलायनः ॥

वामदेव्यमभिगायत आहवनीय उद्भ्रियमाणे । ४ ।

गतः ॥

प्राचीमनु प्रदिशमित्येषा ॥ विक्रमस्व महँ असि
वेदिषन्मानुषेभ्यः । त्रिषु लोकेषु जागृहि प्रजया च धनेन
च ॥ इमा उ मामुपतिष्ठन्तु राय आभिः प्रजाभिरिह
संवसेय । इहो इडा तिष्ठतु विश्वरूपी मध्ये वसोर्दी-
दिहि जातवेद इति प्राञ्चो ऽश्वप्रथमा अभिप्रव्रजन्ति
। ५ ।

अश्वयजमानापेक्षया बह्वचनम् । तेन गमनमन्ता यजमानस्यापि
भवन्ति ॥

दक्षिणतो ब्रह्मा रथं रथचक्रं वा वर्तयति यावच्चक्रं
त्रिः परिवर्तते । ६ ।

दक्षिणतो विहारस्य गमयति चक्रं तद्यावत्त्रिः परिवर्तते ॥

षट्कृत्वो द्वेष्यस्य । ७ ।

षट्कृत्वो यावत्परिवर्तत इत्यनुषङ्गः ॥

जानुदघ्ने धारयमाणस्तृतीयमध्वनो ऽग्निं हरति
नाभिदघ्ने तृतीयमास्यदघ्ने तृतीयम् । न कर्णदघ्नमत्यु-
द्गृह्णाति । ८ ।

गताः ॥

यद्युद्गृह्य निगृह्णीयान्मुखेन संमायादध्यात् । ९ ।

यदि जान्वादिप्रमाणान्नाभ्यादिप्रमाणे ऽग्निमुद्गृह्य ततः प्रमाणात्यु-

ननीर्चैर्गृहीयात् तदैर्न मुखेन संमाय मुखतुल्यं धारयित्वादध्यात् ।
तदेवात्र प्रायश्चित्तमिति भावः ॥

नाग्निमादित्यं च व्यवेयात् । १० ।

अग्न्यागारस्थानामयमन्तरागमनप्रतिषेधः ॥

दक्षिणतः परिगृह्य हरति । ११ ।

आत्मनो दक्षिणतः प्रसारिताभ्यां हस्ताभ्यां धारयन्हरति ॥

अर्धाध्वे यजमानो वरं ददाति । १२ ।

गतः ॥

अर्धाध्वे हिरण्यं निधाय नाको ऽसि ब्रध्नः प्रतिष्ठा
संक्रमण इत्यतिक्रामति । १३ ।

अध्वर्युरिति शेषः ॥

प्राञ्चमश्वमभ्यस्थाद्विश्वा इति दक्षिणेन पदोत्तरतः
संभारानाक्रमयति यथाहितस्याग्नेरङ्गाराः पदमभ्यवव-
र्तेरन्निति । १४ ।

उत्तरतः उत्तरेण पार्श्वेन पार्श्वत आक्रमयेदिति श्रुतेः । इतिः
प्रकारार्थः । तथा नाम संभारानाक्रमयति यथा तेष्वहितस्याग्नेरङ्गारा-
रास्तपदमभ्यववर्तेरन् । तत्रैव स्वयमेव पतियन्नित्यर्थः ॥

प्रदक्षिणमावर्तयित्वा यदक्रन्द इति पुनरेवाक्रमय-
ति । १५ ।

गतः ॥

पुरस्तात्प्रत्यञ्चमश्वं धारयति । १६ ।

आक्रामन्तं चाश्वमाहवनीयायतनस्य पुरस्तात्प्रत्यङ्मुखं धारयतीत्यर्थः ।
तथा प्रदक्षिणमावर्त्य प्रत्यञ्चमाक्रमयतीति कल्पान्तराणि । द्वितीय-
मपि प्राञ्चमेवाक्रमय्य ततः प्रत्यङ्मुखो धारयत इत्येके ॥

पूर्ववाडश्वो भवति । १७ ।

पूर्ववाट् युवेत्यर्थः । तदुक्तं बौधायनेन अश्वं पूर्ववाहमिति युवानमि-
त्येवेदमुक्तं भवतीति ॥

तदभावे ऽनञ्चान्पूर्ववाडेतानि कर्माणि करोतीति
पैङ्गायनिब्राह्मणं भवति । १८ ।

एतानि कर्माण्युपतिष्ठत्यश्व इत्यादीनि । तत्राश्वप्रतिनिधित्वादनङ्गु-
ष्ठ्यश्वलिङ्गानां मन्त्राणामनिवृत्तिः । अजकमण्डलोस्तु निवृत्तिः अश्व-
विकल्पत्वात् ॥

इति चतुर्दशी कण्डिका ।

कमण्डलुपद आदधीतेति बह्वृचब्राह्मणम् । अजस्य
पद आदधीतेति वाजसनेयकम् । १ ।

अस्ति कमण्डलुशब्दः पशुजातिविशेषवचनः यथा चतुष्पाद्भ्यो ढञित्यत्र
शाब्दिकवृद्धैरुदाहृतं कामण्डलेय इति । विवृतं च कमण्डल्लादि-

शब्दाः पशुजातिविशेषवचना इति अस्ति च करकवचन इति । तच्च पशुवचनो ऽयमिष्यते न करकवचनः पशुशब्दमध्यपठितत्वात् पदशब्दसमभिव्याहाराच्च । न च करकपृष्ठे पदोपचार इति वाच्यं मुख्यार्थं संभवत्युपचाराश्रयणस्यायुक्तत्वात् अश्वस्य पदे ऽजस्य पदे इति पूर्वा-पराभ्यां वैलक्षण्यप्रसङ्गाच्च ॥

अथ यजमानः शिवा जपति ये ते अग्ने शिवे तनुवौ विराट्च स्वराट्च ते मा विशतां ते मा जिन्वताम् । ये ते अग्ने शिवे तनुवौ सम्राट्चाभिभूश्च ते मा विशतां ते मा जिन्वताम् । ये ते अग्ने शिवे तनुवौ विभूश्च परिभूश्च ते मा विशतां ते मा जिन्वताम् । ये ते अग्ने शिवे तनुवौ प्रम्वी च प्रभूतिश्च ते मा विशतां ते मा जिन्वताम् । यास्ते अग्ने शिवास्तनुवस्ताभिस्त्वादध इति । २ ।

गतः ॥

यास्ते अग्ने घोरास्तनुवस्ताभिरमुं गच्छेति यजमानो द्वेष्टाय प्रहिणोति ताभिरेनं पराभावयति । ३ ।

अनेन पारलुद्रेण यजुषा द्वेष्ट्यं प्रति प्रहिणोति तं घोरतनुविशिष्टमग्निं मन्त्रलिङ्गात् । ताभिरिति घोरतनूनां परामर्शः मन्त्रार्थत्वेनासां बुद्धिस्थत्वात् । पराभावनमुत्सादनम् ॥

अरण्येऽनुवाक्या भवन्ति । ४ ।

अरण्येऽनुवाक्याश्च घोरास्तन्वो ऽत्र प्रयोक्तव्या भवन्तीत्यर्थः । ताश्च यास्ते अग्ने स्त्रिक् चेत्यनुवाकौ ॥

यदिदं दिवो यददः पृथिव्याः संविदाने रोदसी संभवतुः । तयोः पृष्ठे सीदतु जातवेदाः शंभूः प्रजाभ्यस्तनुवे स्योन इत्यभिमन्त्र्य पुरस्तात्प्रत्यङ् तिष्ठन्नाहवनीयमादधाति । ५ ।

तिष्ठन्नेवादधाति । प्रहस्तिष्ठन्निति तु भारद्वाजः ॥

बृहति गीयमाने श्यैतवारवन्तीययोर्यज्ञायज्ञीये च यथर्थाधानेन सर्वाभिर्व्याहृतीभिः सर्वाभिः सर्पराज्ञीभिस्तृतीयेन च घर्मशिरसा यास्ते शिवास्तनुवो जातवेदो या अन्तरिक्ष उत पार्थिवीर्याः । ताभिः संभूय सगणः सजोषा हिरण्ययोनिर्वह हव्यमग्ने ॥ अपानं त्वामृत आदधाम्यन्नादमन्नाद्याय गोप्तारं गुप्त्यै । दिवस्त्वा वीर्येण पृथिव्यै महिम्नान्तरिक्षस्य पोषेण पशूनां तेजसा सर्वपशुमादधे ॥ अग्ने सम्राडजैकपादाहवनीय दिवः पृथिव्याः पर्यन्तरिक्षास्त्र्यलोकं विन्द यजमानाय । पृथिव्यास्त्वा मूर्धन्सादयामि यज्ञिये लोके । यो नो अग्ने निष्ठो यो ऽनिष्ठो ऽभिदासतीदमहं तं त्वयाभिनिदधामीति संभारेषु निदधाति । ६ ।

इति पञ्चदशी कण्डिका ।

आनशे व्यानशे सर्वमायुर्यानशे । अहं त्वदस्मि
मदसि त्वमेतन्ममासि योनिस्तव येनिरस्मि । ममैव
सन्वह हव्यान्यग्ने पुत्रः पित्रे लोककृज्जातवेद इत्याधी-
यमानमभिमन्त्रयते यजमानः । १ ।

गतौ ॥

व्याहृतीः सर्पराक्षीर्धर्मशिरांसीति सर्वेष्वधानेषु
यजमानो ऽनुवर्तयते येनयेनादधाति । २ ।

एतस्मिंस्तथे येनयेन मन्त्रेणाध्वर्युराग्नीध्रो वाग्निमादधाति तंतं मन्त्रं
तेनतेन सह पठति यजमानः ॥

नाहितमनभिहुतमग्निमुपस्पृशति । आज्येनौषधी-
भिश्च शमयितव्यः । ३ ।

तीक्ष्ण इवायमेतर्ह्यग्निर्नाशमितः स्पृष्टव्यः । अतः शमयितव्यो ऽसावा-
ज्यौषधीभिः । ततश्च

या ते अग्ने पशुषु पवमाना प्रिया तनूर्या पृथिव्यां
याग्नौ या रथन्तरे या गायत्रे छन्दसि तां त एतेनाव-
यजे स्वाहा । या ते अग्ने ऽप्सु पावका प्रिया तनूर्यान्त-
रिक्षे या वायौ या वामदेव्ये या चैष्टुभे छन्दसि तां त
एतेनावयजे स्वाहा । या ते अग्ने सूर्ये शुचिः प्रिया

तनूर्या दिवि यादित्ये या बृहति या जागते छन्दसि तां
त एतेनावयजे स्वाहेत्येतैः प्रतिमन्त्रमाज्यमोषधीश्च
जुहोति । ४ ।

समानो ऽयं विधिः सर्वाग्नीनां नाहितमनभिज्जतमग्निमुपस्पृशतीति
सामान्यनिर्देशात् पूर्वोत्तरयोरपि विधोः सामान्याधिकारत्वात् व्याहृ-
तीभिरग्नीञ्चमयित्वेति बौधायनीये व्यक्तत्वाच्च । विकल्पं चाह भार-
द्वाजः आधानादनन्तरं सर्वमन्त्रैरेकैकं शमयेदाहवनीयं वेति ॥

समिध आदधातीत्येके । ५ ।

गतः ॥

ब्रह्माग्न्याधेये सामानि गायति । ६ ।

छन्दोगानां तु ब्रह्मोद्गात्रोर्विकल्पः ॥

प्रतिषिद्धान्येकेषाम् । ७ ।

गतः ॥

व्याहृतीभिरेवोद्गीथं भवतीति वाजसनेयकम् । ८ ।

उद्गीथमुद्गानम् ॥

इति षोडशी कण्डिका ।

इति चतुर्थः पटलः ॥

ततः सभ्यावसथ्यावादधाति लौकिकमग्निमाहृत्य
मथित्वाहवनीयाद्वा यथर्थाधानेन । १ ।

यथर्थाधानमेवानयोराधानमन्त्रः । नित्यमाधानं सभ्यावसथ्ययोः सूत्र-
कारमतात् । वैकल्पिकं चाहुः सूत्रान्तरकाराः । सत्याषाढस्तावत्प्र-
तिषिद्धौ सभ्यावसथ्यावेकेषामिति । बौधायनश्चाह सभ्यावसथ्ययोः
करण इति कुर्यादिति बौधायनो न कुर्यादिति शालीकिरिति ।
तथा च भारद्वाजेनाणुक्तं त्रयो वा अग्नयो न पञ्चेति विज्ञायते
सो ऽयं कर्मप्रतिषेध इत्याश्रयथो ऽग्न्योरप्रतिषेध इत्यालेखन इति ॥
श्रुत्यापि तयोराधानविकल्पो ऽवसीयते उभयथापि लिङ्गोपलम्भात् ।
आधाने तावत् तस्मादेतावन्तो ऽग्नय आधीयन्ते पाङ्क्तं वा इदं
सर्वमिति । विपर्यये च यत्तेधाग्निराधीयत इति ॥ तथा त्रयाणामा-
धानमुक्त्वा अनन्तरमिष्टिविधानं चाग्निचित्वे लिङ्गम् । आचार्येणापि
क्वचिदग्नित्रयाणामनुक्रमणमितरयोरनित्यत्वाभिप्रायमित्येके यथा मन्त्रे-
द्गार्हपत्यं या प्रकृतिर्दक्षिणाग्नेः समोष्येतरावित्यादौ । तस्माद्विकल्पो
युक्तः । बौधायनस्त्वत्रानुग्रहमुक्तवान् आहवनीये वा सभ्यावसथ्ययोः
संकल्प इति । भारद्वाजश्चाह अयं सभ्यावसथ्यौ न शक्यौ नित्य-
स्तस्मिन्मन्त्रप्रयोग इति ॥

अग्न आरूपां पवसे ऽग्ने पवस्व स्वपाः । अग्निर्ह्यपिः
पवमानः पाञ्चजन्यः पुरोहितः । तमीमहे महाग-
यमिति तिस्र आश्वत्थ्यः समिध एकेकस्मिन्नादधाति
। २ ।

तिस्त्रिस्त्रि आश्वत्थीरेकैकशस्त्रिभ्यः प्रत्यृचमेकैकस्मिन्नादधातीत्यर्थः ॥

आहवनीये वा तिस्रः । ३ ।

गतः ॥

समुद्रादूर्मिर्मधुमा उदारदुपांशुना सममृतत्वमानट् । घृतस्य नाम गुह्यं यदस्ति जिह्वा देवानाममृतस्य नाभिः ॥ वयं नाम प्रब्रवामा घृतेनास्मिन्यज्ञे धारयामा नमोभिः । उप ब्रह्मा ऋणवच्छस्यमानं चतुःशृङ्गोऽवमी-
ज्जौर एतत् ॥ चत्वारि शृङ्गा त्रयो अस्य पादा द्वे शीर्षे सप्त हस्तासौ अस्य । त्रिधा बद्धो वृषभो रोरवीति महे देवो मर्त्याः आविवेशेति शमीमय्यो घृतान्वक्तास्त्रिस्त्रिभिस्त्रिस्त्रि एकैकस्मिन्नादधाति । आहवनीये वा तिस्रः । ४ ।

अन्वक्ता आनुपूर्व्येण सर्वाङ्गाः ॥

एवं नानावृक्षीयाः । प्रेङ्खो अग्ने दीदिहि पुरो न इत्यौदुम्बरीं समिधमादधाति । विधेम ते परमे जन्म-
न्मग्न इति वैकङ्कतीम् । तां सवितुर्वरेण्यस्य चित्रामिति शमीमयीम् । ५ ।

एवमिति पूर्ववत् । घृतान्वक्तास्त्रिस्त्रिस्त्रि एकैकस्मिन्नित्यर्थः ॥

ततस्तूष्णीमग्निहोत्रं जुहोति । ६ ।

पूर्वाह्णतिरेव तृष्णीं सर्वमन्यत्समन्त्रकं सर्वं तृष्णीं क्रियेतेति कचिद्य-
न्नदर्शनात् प्रातर्होमधर्मकं च कालसामान्यात् अथवापूर्वमाहुती
जुहुयादिति लिङ्गाच्च । प्रातरग्निहोत्रस्यावृत्तेत्येव सत्याषाढभारद्वाजौ ।
बौधायनमतात्तु सर्वं तृष्णीमुभयधर्मकं च यथा सर्वं तृष्णीमनुक्रा-
मन्नुच्च मार्श्वं च मार्ष्टीति तथा उभे एवैते सायंप्रातरग्निहोत्रे
प्रतिजुहुन्मन्यत इति च ॥ पयसात्र होमः । काम्यत्वाद्द्रव्यान्तराणा-
माज्येन वेति तु बौधायनः ॥

अपि वा द्वादशगृहीतेन सुचं पूरयित्वा प्रजापतिं
मनसा ध्यायञ्जुहोति । साग्निहोत्रस्य स्थाने भवति । ७ ।

सा आहुतिः साङ्गस्याग्निहोत्रकर्मणः स्थाने भवति ॥

यास्ते अग्ने घोरास्तनुवस्ताभिरमुं गच्छेति यजमा-
नो द्वेष्टाय प्रहिणोति ताभिरेनं नितमयति । अरण्ये-
ऽनुवाक्या भवन्ति । ८ ।

नितमयति ग्लपयति । शेषं पूर्ववत् ॥

इति सप्तदशी कण्डिका ।

द्वादशगृहीतेन सुचं पूरयित्वा सप्त ते अग्ने
समिधः सप्त जिह्वा इति सप्तवत्या पूर्णाहुतिं

जुहेति । हुतायां यजमानो वरं दत्त्वा शिवा जपति ।
 ये अग्नयो दिवो ये पृथिव्याः समागच्छन्तीषमूर्जं
 दुहानाः । ते अस्मा अग्नयो द्रविणं दत्त्वेष्टाः प्रीता
 आहुतिभाजो भूत्वा यथालोकं पुनरस्तं परेत स्वाहेति
 जुहेति । १ ।

गताः ॥

अथ विराट्क्रमैर्यजमान उपतिष्ठते ऽथर्व पितुं
 मे गोपायान्नं प्राणेन संमितम् । त्वया गुप्ता इषमूर्जं
 मदन्तो रायस्पोषेण समिधा मदेमेत्यन्वाहार्यपच-
 नम् ॥ नर्यं प्रजां मे गोपाय मूलं लोकस्य संततिम् ।
 आत्मनो हृदयान्निर्मितां तां ते परिददाम्यहमिति
 गार्हपत्यम् ॥ शंस्य पशून्मे गोपाय विश्वरूपं धनं
 वसु । गृहाणां पुष्टिमानन्दं तांस्ते परिददाम्यहमि-
 त्याहवनीयम् ॥ सप्रथ सभां मे गोपायेन्द्रियं भूतिव-
 र्धनम् । विश्वजनस्य छायां तां ते परिददाम्यहमिति
 सभ्यम् ॥ अहे बुध्निय मन्त्रं मे गोपाय श्रियं च
 यशसा सह । अहये बुध्नियाय मन्त्रं श्रियं यशः परि-
 ददाम्यहमित्यावसथ्यम् ॥ पञ्चधामीन्व्यक्रामद्विराट् सृष्टा

प्रजापतेः । ऊर्ध्वारोहद्रोहिणी योनिरग्नेः प्रतिष्ठित-
रिति सर्वान् । २ ।

पञ्चधेयेवान्तो मन्त्रस्त्वित्वे ऽप्यग्नीनां विराडभिधानात् ॥

इत्यष्टादशी कण्डिका ।

इति पञ्चमः पटलः ॥

आग्नेयस्याष्टाकपालस्य तन्त्रं प्रक्रमयति । १ ।

तेष्वेवाग्निषु तन्त्रं प्रक्रमयति तच्च पौर्णमासं तन्त्रं तत्रैव प्रयोगतो
मुख्यत्वात् । तथा तमेव हेतुमुक्ताह भारद्वाजः तस्मान्निरूढमप्याग्नेयं
पौर्णमासविकारं स्यादिति । तन्त्रं प्रक्रमयतीति च व्याख्यातं प्राक् ॥

निरुप्तं हविरुपसन्नमप्रोक्षितं भवति । अथ सभाया
मध्ये ऽधिदेवनमुद्धृत्यावोक्ष्याक्षान्व्युष्याक्षेषु हिरण्यं नि-
धाय समूह्य व्यूह्य प्रथयित्वा निषसाद् धृतव्रत इति
मध्ये ऽधिदेवने राजन्यस्य जुहोति । २ ।

उपसादनवचनेनैव सिद्धे निरुप्तवचनमप्रोक्षितवचनं च उपसादनस्य
निर्वापाङ्गलव्यापनार्थं प्रोक्षणस्थानङ्गलव्यापनार्थं च । तेन साकं
सूर्येणोद्यता निर्वपतीत्यादावुपसादनान्तं क्रियते । वैचित्र्यार्थं वा ॥
यत्र दीव्यन्ति तदधिदेवनम् । अक्षाः विभीतकाः । समूह्य संहृत्य ।
व्यूह्य वियुत्य । प्रथयित्वा प्रसार्य । राजन्यग्रहणान्न वर्णान्तरस्थायं
होमः ॥

आवसथे परिषदो मध्ये हिरण्यं निधाय मन्त्रवत्या
हिरण्ये जुहोति प्र नूनं ब्रह्मणस्पतिर्मन्त्रं वदत्युक्थ्यम् ।
यस्मिन्निन्द्रो वरुणो मित्रो अर्यमा देवा ओकांसि
चक्रिर इति । ३ ।

परिषदो मध्ये आधानप्रेक्षिणो जनस्य मध्ये ॥

उत नो ऽहिर्बुध्न्यः शृणोत्वज एकपात्पृथिवी समुद्रः ।
विश्वे देवा ऋतावृधो हुवानाः स्तुता मन्त्राः कविशस्ता
अवन्तु न इत्युक्ता शतमक्षान्यजमानाय प्रयच्छन्नाह
ब्रीहिभ्यो गां दीव्यताहिंसन्तः परुंषि विशसतेति । ४ ।

अक्षान्प्रयच्छन्मंप्रेष्यति कितवान् ब्रीहिभ्यो हेतुभ्यः ब्रीहीन्क्रेतुं मूल्यत्वेन
गां दीव्यत तां पणं कृत्वा दीव्यत । तस्याः पर्वाण्यहिंसन्तस्तां विशसत ।
विशमनशब्देन तत्कार्यं विभागो लक्ष्यते । जीवन्त्या एव गोरङ्गानि
तवेदं ममेदमिति विभजतेत्यर्थः ॥

संप्रैषवत्कुर्वन्ति । ५ ।

गतः ॥

इत्येकोनविंशी कण्डिका ।

कृतं यजमानो विजिनाति । १ ।

कृतत्रेताद्वापरकलिनामानो द्यूतप्रकारा ये कृतमयानामिति श्रुतावया
इत्याख्यायन्ते । न्युपेक्ष्यतेषु चतुष्कशो विभज्यमानेषु यत्र सर्वे भागाः

समा भवन्ति तत्कृतं नाम अथ यवान्ततस्तयो ऽवशिष्यन्ते सा त्रेता
यत्र द्वौ स द्वापरः यत्रैकः स कलिः । तथा च श्रुतिः ये वै चत्वार
स्त्रोमाः कृतं तत् अथ ये पञ्च कलिः स इति ॥ तत्राक्षाणां शतत्वात्
कृतेन प्रकारेण यजमानो विजिनाति विजयते ॥

तथा यज्जयन्ति तदन्नं संस्कृत्य सभासद्भ्य उपहर-
न्ति । २ ।

तथा गवा क्रीतान्यावतो ब्रीह्यंलभन्ते ते कितवाः तैः सर्वैरन्नसं-
स्कारैरन्नं संस्कृत्य सभामद्भ्यः कृते आवसथे उपहरन्ति यदावसथे ऽन्नं
हरन्तीति लिङ्गात् तत्र भोजनविधानाच्च ॥

आवसथे भुञ्जते । ३ ।

सभ्या इति शेषः । अधिदेवनोद्धननादि भोजनान्तं कर्म सभ्यावसथ-
योरभावे नेष्यते तत्सभायां विजयन्ते यदावसथे हरन्तीति लिङ्गात् ।
केचित्पुनरत्रापि राजन्यस्येत्यनुवर्तयन्ति अधिदेवनसंस्कारस्य राजन्य-
संयोगात् तस्य च देवनार्थत्वात् राजसुयाश्वमेधादिषु देवनस्यापि रा-
जन्ययजमानसंयोगित्वाच्च ॥

कृत्तिसामनसीभ्यामग्नीन्यजमान उपतिष्ठते कल्पेतां
द्यावापृथिवी ये ऽग्नयः समनस इति । ४ ।

तत्र यथर्तपतिष्ठत इति सत्याषाढः । तद्यथा सामनस्यां वासन्ति-
कावृत्त गैर्भावृत्त इत्यादि ॥

प्रोक्षादि कर्म प्रतिपद्यते । ५ ।

प्राक्षणाङ्गत्वात्प्राक्षणीसंस्कारो ऽप्यत्रैव क्रियते ॥

आग्नेयस्य दक्षिणाकाले दक्षिणा ददाति । ६ ।

आग्नेयस्य दक्षिणाकाले ऽग्न्याधेयस्य दक्षिणां ददाति । अतो नैष्टिका-
कान्वाहार्यधर्मा भवन्ति न चाग्नेयस्यान्वाहार्यस्तासामेव प्रसङ्गात् ।
बौधायनीयमतान्तु नित्यो ऽन्वाहार्यः सर्वेष्टीनाम् ॥

अजं पूर्णपात्रमुपवर्हणं सार्वसूत्रमित्यग्नीधे । ७ ।

पूर्णपात्रो नाम पुष्कलचतुष्टयसंमितो ब्रीह्यादिः पुष्कलमिति च द्वा-
चिंशन्मुष्टिमंमितं द्रव्यमित्याचक्षते । उपवर्हणमुपधानं तच्च सार्वसूत्रं
सर्ववर्णैः सूत्रैः कृतं भवति ॥

वह्निनमश्वं ब्रह्मणे ऽध्वर्यवे वा । ८ ।

वहनसमर्थो वह्नी । तस्य च विभवे सत्यदातुर्दोषः स्मर्यते यथा
मनुः प्राजापत्यमदत्त्वाश्वमग्न्याधेयस्य दक्षिणाम् । अनादिताग्निर्भवति
ब्राह्मणे विभवे सतीति ॥

आहवनीयदेशे ऽनङ्गाहमध्वर्यवे । ९ ।

तत्र स्थितायेत्यर्थः ॥

अपरेण गार्हपत्यं धेनुं होत्रे । १० ।

धेनुर्दानाय 'चोद्यमाना वत्समप्याकर्षते तेन विना धेनूपकारासिद्धेः ।
भवति चात्र लिङ्गं यथा धेन्वा सह नव क्रयद्रव्याणि विधाय निग-
मयति श्रुतिः दश संपद्यन्त इति ॥

वासेो मिथुनौ गावौ नवं च रथं ददाति । तानि
साधारणानि सर्वेषाम् । ११ ।

गतः ॥

आ द्वादशभ्यो ददातीत्युक्ताह काममूर्ध्वं देयमपरि-
मितस्यावरुद्धा इति विज्ञायते । १२ ।

एता दक्षिणा दत्त्वा भूयस्तावतीर्णा ददाति यावतीभिः पूर्वा द्वादश
पूर्यन्त इत्युक्ता पुनराह ब्राह्मणं काममूर्ध्वं देयमिति । एतदुक्तं भवति
द्वादश तावदेता नियताः तत ऊर्ध्वमपि शक्तिश्रद्धयोः सत्पौर्यथाकामं
ददातीति ॥ आहेति विज्ञायत इति चोभयवचनमादरार्थं भवति ।
हेति वा पदच्छेदः ॥

ऊर्ध्वमादिष्टदक्षिणाभ्यो वदति षड् देया द्वादश
देयाश्चतुर्विंशतिर्देया इति । १३ ।

एताश्च दक्षिणा देया इति वदति ब्राह्मणम् । ताश्च द्वादशभ्य आ-
दिष्टदक्षिणाभ्यो ऽधिका नित्याः न च ताभिर्यतिकीर्यन्ते न च ता-
भिर्विकल्पन्त इत्यर्थः । केचित्तु सूत्रकृतो विपरीतं मन्यन्त इति
तन्निरासार्था श्रुतिव्याख्या । काममूर्ध्वं देयमित्यनियमे प्राप्ते षडादि-
संख्यानियमः ख्याप्यत इत्येके ॥

ता विकल्पन्ते । १४ ।

तास्त्वेताः संख्या मिथो विकल्पन्ते समुच्चये षडादिसंख्याविलयप्रसङ्गात्
द्वाचत्वारिंशदेया इति वक्तव्यत्वाच्च ॥

येषां पशूनां पुष्टिं भूयसीं कामयेत तेषां वयसाम्
। १५ ।

एकहायनप्रभृत्या पञ्चहायनेभ्यो वयांसीति वक्ष्यति । यद्वयोऽवस्थानां
पशूनां वृद्धिमिच्छेत्तदवस्थेषु वयःसु षडाद्या गावो देया इत्यर्थः ॥

दित्यौहीं दद्यादित्यवाहं च मुष्करम् । १६ ।

दित्यौही द्विवर्षा । तथा दित्यवाट् । मुष्करः साण्डः । तौ च देयेषु
वयःस्रन्तर्भाव्यावित्यर्थः । अधिकावेतौ नित्यौ च षडादिकल्पेष्वित्येके ॥

वर्धमानां दक्षिणां ददाति । १७ ।

सर्वापि दक्षिणा वर्धमानैव दातव्या न क्षीयमाणा ॥

यद्यनाढ्यो ऽग्नीनादधीत काममेवैकां गां दद्यात्सा
गवां प्रत्याम्नायो भवतीति विज्ञायते । १८ ।

गवां प्रत्याम्नाय इति वचनात् गोरन्यत्सवं दातव्यम् । अङ्गदक्षिणाश्च
न निवर्तन्ते असमानकालत्वादसमानार्थत्वाच्च । बौधायनेन तत्रानुग्रह
उक्तः प्रसिद्धा अग्न्याधेयदक्षिणा ददाति ताश्चेन्नाधिगच्छेत् वासांस्थेता-
वन्ति मन्यान्वैदनान्वैतावतो दद्यादिति ॥

सिद्धिमिष्टिः संतिष्ठते । १९ ।

यथा प्रकृतौ सिद्धं तथा समाप्यत इत्यर्थः ॥

इति विंशी कण्डिका ।

पवमानहवींषि सद्यो निर्वपेत् । १ ।

पवमानहवींषि नाम त्रीण्यनन्तरं वक्ष्यमाणानि तानि सद्यः समाने
ऽहनि यस्मिन्नाधानं तस्मिन्नेव निर्वपेत् ॥

द्वादशाहे द्वाहे त्यहे चतुरहे ऽर्धमासे मास्यृतौ
संवत्सरे वा । २ ।

सर्वचातीत इति शेषः । द्वादशसु व्युष्टास्त्रित्येव बौधायनः ॥

न सोमेनायक्ष्यमाणः पुरा संवत्सरान्निर्वपेत् । ३ ।

संवत्सरकल्प एवासोमपूर्व आधान इत्यर्थः ॥

निर्वपेदित्येके । ४ ।

गतः ॥

यदि निर्वपेदग्नये पवमानायाग्नये पावकायाग्नये
शुचय इति तिस्र आज्याहुतीः सोमदेवताभ्यो वा
हुत्वा निर्वपेत् । ५ ।

यदापि सोमदेवताभ्यस्तदापि तिस्र एवाज्याहुतयस्त्रिसृभ्यः सवनदेव-
ताभ्यो होतव्याः तामासेवावाहनात् ॥

समानतन्त्राणि नानातन्त्राणि वाग्नेयेन वा समान-
तन्त्राणि । ६ ।

गताः ॥

यं कामयेत पापीयान्स्यादिति तस्यैकमेकमेतानि
हवींषि निर्वपेत् । न वसीयान्न पापीयानिति तस्य
साकं सर्वाणि । यं कामयेतोत्तरं वसीयाञ्छ्यान्स्यादिति
तस्याग्नये पवमानाय निरुप्य पावकशुचिभ्यां समान-
बर्हिषी निर्वपेत् । ७ ।

अत्र पूर्वयोः कल्पयोर्निन्दोत्तरविधिप्रशंसार्था न तु पूर्वनिवृत्त्यर्था ।
तयोरण्यनन्तरमेव विहितत्वादतस्तयो ऽभौ कल्पा विकल्पन्ते । समा-
नबर्हिषी समानतन्त्रे इत्यर्थः ॥

शतमानं हिरण्यं दक्षिणा । ८ ।

शतं मानानि यस्य तच्छतमानम् ॥

पूर्वयोर्हविषोर्दे चिंशन्माने उत्तरस्मिंश्चत्वारिंशन्मा-
नम् । ८ ।

यदा नानातन्त्राणि तदैवं विभज्य ददाति । यदाप्याग्नेयेन समान-
तन्त्राणि तदापि समुच्चयः शतमानस्य । तत्र च लिङ्गं वासः श्यामाके
मुष्करो दक्षिणेत्यादि ॥

येन हिरण्यं मिमते तेन मीत्वा ददाति । १० ।

येन धनमानादिना हिरण्यं मिमते वणिजः परिच्छिन्दन्ति तेन
मीत्वा ददाति । एतेन मानपरिमाणमपि वणिक्प्रसिद्धानुसारीति
दर्शितं भवति ॥

सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । ११ ।

गतः ॥

इत्येकविंशी कण्डिका ।

इति षष्ठः पटलः ॥

ऐन्द्राग्नमेकादशकपालमनुनिर्वपत्यादित्यं च घृते
चरुम् । १ ।

संस्थाय पवमानहवौषि तस्मिन्नेवाहनि तस्मिन्नेवाग्नावनुनिर्वपेत् ।
आदित्यमित्यदितेस्तद्धितो नादित्यात् इयं वा अदितिरिति वाक्य-
शेषात् ॥

सप्तदश सामिधेन्यः । २ ।

गतः । आमावास्यां तन्त्रं अस्याः ऐन्द्राग्नस्य मुख्यत्वात् चरुषु विशेषाच्च
दर्शपूर्णमासयोरेव दर्शिताः ॥

चतुर्धाकरणकाल आदित्यं ब्रह्मणे परिहरति । ३ ।

चतुर्धाकरणकाले प्राप्ते आदित्यमभिभक्तं ब्रह्मणे प्रयच्छति ॥

तं चत्वार आर्षेयाः प्राप्नुन्ति । ४ ।

तं ततो विभज्य भक्षयन्ति चत्वार इति वचनात् । ब्रह्माप्यत्रैव भक्ष-
यति न तु संस्थिते ॥

प्राशितवद्भ्यः समानं वरं ददाति । धेन्वनडुहोर्दान-
मेके समामनन्ति । सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । ५ ।

गताः ॥

आग्नावैष्णवमेकादशकपालमनुनिर्वपत्यग्रीषोमीय-
मेकादशकपालं विष्णवे शिपिविष्टाय त्वुद्धौ घृते चरुम्
। ६ ।

त्रीणि पर्वाणि यस्याः स्यात्याः सा त्रुद्धिः । सत्याषाढस्वेतामिष्टिं
पूर्वेष्ट्या सहैकतन्त्रासुक्तवान् । क्रमस्तु हविषामन्यो ऽभिहितः यथाग्री-
षोमीयमेकादशकपालमनुनिर्वपेदाग्नावैष्णवमेकादशकपालमैन्द्राग्नमेका-
दशकपालमदित्यै घृते चरुं विष्णवे शिपिविष्टाय त्रुद्धौ घृते चरुं
सप्तदश सामिधेन्य इति ॥

सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । ७ ।

गतः ॥

आदित्यं घृते चरुं सप्तदशसामिधेनीकं धेनुदक्षिणं
सर्वेषामनुनिर्वाप्याणां स्थाने वाजसनेयिनः समाम-
नन्ति । ८ ।

पवमानहविर्भिः अस्याः कालो व्याख्यातः तस्यानापत्तेः । पूर्वादित्य-
धर्मास्तु न भवन्ति सप्तदशसामिधेनौकत्वस्य पुनर्विधानात् ॥

सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । ९ ।

गतः ॥ एवमग्न्याधेयं व्याख्यायानन्तरं कालप्राप्तस्यारम्भप्रकारमाह ॥

**अग्निहोत्रमारप्स्यमानो दशहोतारं मनसानुद्रुत्या-
हवनीये सग्रहं हुत्वाथ सायमग्निहोत्रं जुहोति । १० ।**

पवमानहविषामुत्कर्षे ऽग्निहोत्रादेरप्युत्कर्षः अग्न्याधेयस्यापरिममाप्त-
त्वात् सर्वेभ्यन्ते विधानाच्च । अतो यस्मिन्नहनि सेष्टिकमग्न्याधेयं
संतिष्ठते तस्मिन्नहन्यग्निहोत्रकालः तस्मिन्नेवाश्वपदिके ऽग्नावध्वर्युणा
दशहोतरि ऊते सायमग्निहोत्रं जुहोति यजमानः । यथा चैतदेवं
तथोपरिष्ठाद्भुक्तं भविष्यति । सग्रहमिति च आहवनीय इति च विस्म-
यार्थं ब्राह्मणानुकरणार्थं वा ॥

व्याहृतीभिरुपसादयेत् । ११ ।

तस्मिन्सायमग्निहोत्रे व्याहृतीभिर्होत्ररूपसादयेत् । नित्यरूपसादनं
मन्त्रो निवर्तते ॥

संवत्सरे पर्यागत एताभिरेवोपसादयेत् । १२ ।

तत आरभ्य संवत्सरे ऽतीते यदनन्तरं सायमग्निहोत्रहोमः तत्राप्ये-
वमुपसादयेत् ॥ अथाग्नीनाहितवतो ऽग्न्याधेयानन्तरभावि द्वादशा-
हमार्थं व्रतमाह ॥

**द्वादशाहमजसेष्टग्निषु यजमानः स्वयमग्निहोत्रं
जुहुयादप्रवसन्नहतं वासो विभर्ति । १३ ।**

इति द्वाविंशो कण्डिका ।

यां प्रथमामग्निहोत्राय होग्धि तां दक्षिणां ददा-
ति । १ ।

अजस्रेषु धार्यमाणेष्वग्निषु यजमानः स्वयं जुहोति नान्यः । कल्पा-
न्तरेषु तृक्तं अन्यो वा जुहुयात्स्वयं त्रयोदशीं जुहुयादिति । तथा-
ज्येनेति क्वचित् चीरेणेति क्वचित् । अप्रवमन् ग्रामान्तरे रात्रिमव-
सन् । अहतं अकारुहतं अनुपयुक्तं वा । दक्षिणां ददाति व्रतान्ते
व्रतदक्षिणां ददाति यस्मा इच्छति ॥ व्रतस्य तु द्वादशाहाशक्तावनुकल्प
उक्तः कात्यायनेन यथा चीरहोम्यग्निमुपशयीत द्वादशरात्रं षड्रात्रं
त्रिरात्रमन्त इति । तत्र चाजस्रेषु जुहुयादिति होमानुवादेनाज-
स्रविधिः होमस्थान्यतः सिद्धत्वात् । तथाधानाद्वादशरात्रमजस्रा इत्ये-
वाश्रलायनः । तेन सोमपूर्वाधाने ऽप्याधानादारभ्य सह सोमदिवसै-
र्द्वादशाहेनाजस्रापवर्गः । होमस्तु सोमात्परेषु यावत्कभवं क्रियत इति
सिद्धं भवति । भारद्वाजस्त्वाह सोमाधानेनाजस्रान्कुर्यादिति ॥ अथ
दर्शपूर्णमासारम्भं विधास्यंस्तत्रैवावसरे शाखान्तरीयौ कौचित्त्वर्मणामा-
रम्भप्रकारविकल्पौ दर्शयति ॥

अथैकेषाम् । अग्नीनाधाय हस्ताववनिज्य संवत्सर-
मग्निहोत्रं हुत्वाथ दर्शपूर्णमासावारभते ताभ्यां संवत्स-
रमिष्ट्वा सोमेन पशुना वा यजते तत ऊर्ध्वमन्यानि
कर्माणि कुरुते । २ ।

आधानानन्तरं तूष्णीं हस्ताववनेनेति तावद्यजमानः । ततो यथोक्तेन
विधिताग्निहोत्रमारभ्य संवत्सरमग्निहोत्रमेव जुहोति न दर्शपूर्णमासा-

वारभते । ततः पूर्णे संवत्सरे तावारभ्य ताभ्यामेव संवत्सरं यजते नान्ये-
ष्टिपश्चादिना । अग्निहोत्रं तु क्रियत एव प्रथमत एव प्रारब्धस्यावि-
च्छेद्यत्वात् । आग्रयणमप्यविरुद्धैरनुकल्पैरुभयस्मिन्संवत्सरे क्रियते ।
ततस्तृतीये संवत्सरे ऽग्निष्टोमेन निरूढपशुबन्धेन वा यजेत । ततः
परस्ताद्यथोपपादमन्यानि नित्यनैमित्तिककाम्यानि कर्माणि कुरुत
इत्यथमेकशाखानुगतः पक्षः । अथापरं दर्शयति ॥

त्रयोदशरात्रमहतवासा यजमानः स्वयमग्निहोत्रं
जुहुयादप्रवसन्नचैव सोमेन पशुना वेष्ट्याग्नीनुत्सृजति
यथा सुयवसान्कृत्वा प्राज्यात्तादृक्तदिति शाक्यायनि-
ब्राह्मणं भवति । ३ ।

आध्याग्नीनग्निहोत्रमारभ्य द्वादशाहप्रतविधिना त्रयोदशरात्रमग्नि-
होत्रं ऊत्तानन्तरमत्रैवाग्न्याधेयिकेऽप्यग्निष्वेवाग्निष्टोमेन निरूढपशुब-
न्धेन वेष्ट्या तदन्ते ज्वलतस्तानुत्सृजति नाजस्रान्धारयतीत्यर्थः ॥ द्वाद-
शरात्रमजस्वेष्ट्याज्येन स्वयमग्निहोत्रं जुहोति अहतं वासो वस्ते काम-
मन्यो जुहुयाद्गतचारी त्वेव स्यात्स्वयं त्रयोदशी जुहोति यां प्रथमा-
मग्निहोत्राय दुहन्ति साग्निहोत्रस्य दक्षिणेति हिरण्यकेशिसूत्रे ॥
यथा हि शाकटिको ऽनुडुहः सुयवसान् सुभक्षितघासान् कृत्वा प्राज्या
दहनाय प्रेरयेत् तथायं यजमानो ऽप्यग्नीन्प्रथममेव सोमेन पशुना
वा सुदप्तान्कृत्वा हविर्वहनाय प्रेरयति । तस्मात्प्रथममेवं कृत्वा ततो
यथाकालमिष्टिपशुसोमैर्यजेतेत्यर्थः । एवं प्रासङ्गिकौ कर्मणामारम्भ-
विकल्पावुक्ता प्रकृतमेवारम्भप्रकारमनुसरति ॥

पूर्णा पश्चाद्यत्ते देवा अदधुरिति सारस्वतौ होमौ
हुत्वान्वारम्हणीयामिष्टिं निर्वपति । ४ ।

अन्वारभ्यते ऽनयेत्यन्वारम्हणीया सा च दर्शपूर्णमासारम्हणेषः । तथा
सारस्वतौ होमौ दर्शपूर्णमासावारभमाण इति प्रकृत्य त्रयणामान्वा-
नात् । दर्शपूर्णमासयोश्च पूर्णमासः पूर्वं इति स्यास्यति । तेन संस्थिते
सेष्टिके ऽग्न्याधेये यानन्तरा पौर्णमासी तस्यां सारस्वतौ हुत्वान्वार-
म्हणीयां निर्वपेत् । पूर्वस्य पर्वण श्रीपवसथ्ये ऽहनीति सत्याषाढः
प्रातरन्वाधानं पौर्णमासस्य मा बाधीदिति तस्याभिप्रायः । बौधा-
यनस्तु सारस्वतादि पौर्णमासान्तं सर्वमपि यजनौघे ऽहनि विकल्पि-
तवान् यथा सर्वमेवैतदिष्ट्यहनि कुर्यादित्यौपमन्यवी पुत्र इति ॥
अत्र सारस्वतयुगलस्यान्वारम्हणीयायाश्चोभयोरपि दर्शपूर्णमासारम्हेण
निमित्तेन प्रवर्तमानयोः स्वतन्त्रत्वात्पृथग्गन्नेः प्रणयनमिष्यते न चाद्य
पौर्णमासेन समानाग्नी भवतः सर्वप्रयोगाङ्गत्वात् । तत्र च लिङ्गं
पञ्चहोत्वैश्वानरपार्जन्याभ्यां पृथग्वैश्वदेवप्रणयनानुवादः यथा पशुब-
न्धवद्गार्हपत्यादग्निं प्रणयन्निति । किं च यान्यत्र क्रतुशरीरान्तर्गतान्य-
ङ्गानि तेषामेवाङ्गिनां समानाग्नित्वमिष्टं न तु बहिस्तन्ववर्तिनामपि
यथा पञ्च पशवः सौत्रामण्युदवसानीया संभारयजूंषि सावित्राणीत्या-
दौनाम् । अत एव पशावाग्नावैष्णवान्ते ऽग्नेस्त्यागं सिद्धं कृत्वा वक्ष्यति
धारयत्याहवनीयमिति । तस्मात्सिद्धं पृथग्गम्यैव सारस्वतादीनीति ॥

आग्नावैष्णवमेकादशकपालं सरस्वत्यै चरुं सरस्वते
द्वादशकपालम् । ५ ।

उक्तः ॥

अग्नये भगिने ऽष्टाकपालं यः कामयेत भग्यन्नादः
स्यामिति । ६ ।

भग्यन्नाद इति व्याख्यातः प्राक् ॥

नित्यवदेके समामनन्ति । ७ ।

गतः ॥

नानातन्त्रमेके । ८ ।

नित्यस्य काम्यस्य च नानातन्त्रविकल्पः ॥

त्वद्विश्वा सुभग सौभगान्यग्ने वि यन्ति वनिनो न
वयाः । श्रुष्टी रयिर्वाजो वृत्रतूर्ये दिवो वृष्टिरीड्यो रीति-
रपाम् ॥ त्वं भगो न आ हि रत्नमिषे परिज्मेव क्षयसि
दस्मवर्चाः । अग्ने मित्रो न बृहत ऋतस्यासि क्षत्ता
वामस्य देव भूरेरिति याज्यानुवाक्ये । ९ ।

भगिन इति शेषः ॥

इति त्रयोविंशी कण्डिका ।

चित्तं च चित्तिश्चेति पुरस्तात्स्विष्टकृतो जयाञ्जु-
हेति । १ ।

उपहोमकालादेव सिद्धेः पुरस्तात्स्विष्टकृत इति पुनर्विधानं प्राङ्ना-
दिष्टेभ्यो मा भूवन्प्राग्वा समिष्टयजुष इति ॥

चित्ताय स्वाहा चिन्धै स्वाहेत्येके समामनन्ति । २ ।

गतः ॥

प्रजापतिर्जयानिति त्रयोदशीम् । ३ ।

आहुतिं जुहोतीति शेषः । प्रजापतिर्जयानित्यादेरेकमन्त्रत्वस्य स्वाप-
नार्थं वचनं चतुर्थ्यन्तप्रयोगे ऽप्यधिकारार्थं च ॥

अग्ने बलद सह औजः क्रममाणाय मे दाः । अभि-
शस्तिष्ठते ऽनभिशस्तेन्यायास्यै जनतायै श्रैष्ट्यायेति
चतुर्दशीं यः कामयेत चित्रं जनतायां स्यामिति ।
चित्रं भवति शबलं त्वस्य मुखे जायते । ४ ।

यः कामयेत जनतायां जनसमाजेषु चित्रं स्या अहो अयमित्यभूत
इति विस्मयनिमित्तं स्यामिति स एतामाहुतिं जुहोति । स तु
काममेव चित्रं भवति दोषस्त्वन्यः शबलं श्वित्रमस्य मुखे जायते ।
तमिमं दोषमनुजानतो ऽयं विधिरिति भावः ॥

मिथुनौ गावौ दक्षिणा । ५ ।

स्त्रीपुंसौ मिथुनौ । भगिनस्तु नानातन्त्रे ऽस्वाहार्यौ दक्षिणा तदित-
राण्येवाधिकृत्य मिथुनाम्नानात् ॥

सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । ६ ।

गतः ॥

दर्शपूर्णमासावारप्यमानश्चतुर्होतारं मनसानुद्रुत्या-
हवनीये सग्रहं हुत्वाथ दर्शपूर्णमासावारभते । ७ ।

सारस्वतान्वारम्भणीयानामप्यारम्भार्थत्वाविशेषे दर्शपूर्णमासावारस्यमा-
न इत्यत्र वचनं चतुर्होतृपौर्णमासयोरर्थकृत्यैरप्यव्यायार्थमिति द्रष्ट-
व्यम् ॥ दर्शपूर्णमासावारभत इति दर्शशब्दस्यान्यात्तरत्वात्पूर्वनिपातः ।
प्रयोगस्तु पूर्णमासस्यैव प्रथमं भवति यत्पौर्णमासीं पूर्वामालभेतेति
लिङ्गात् प्रयोगविधिषु तस्यैव प्रथमोद्देशाच्च ययोदित आदित्ये
पौर्णमास्या अग्नीषोमाभ्यामिति पौर्णमास्यामित्यादि । तथा अयेमो
दर्शपूर्णमासौ पौर्णमास्युपक्रमामावास्यासंस्यावित्येव बौधायनः ॥ तत्र
चतुर्होतुरग्निपृथक् सारस्वताभ्यां व्याख्यातम् । भारद्वाजस्तु सर्वेषा-
मेव चतुर्होतृणां ततस्ततः शेषिणा ऽग्निपृथक् प्रतिषेधति । तथा
प्राणा वा एते यच्चतुर्होतारो यच्चतुर्होतृन्हुत्वाग्निमपनयेद्यजमानस्य
प्राणान्विच्छिन्द्यादिति विज्ञायत इति ॥

व्याहृतीभिर्हवींष्यासादयेत्संवत्सरे पर्यागत एता-
भिरेवासादयेत् । ८ ।

व्याख्यातः । उक्तं प्रागमावास्यायां पौर्णमास्यां वाधेय इति ।
तयोरुभयकालिकयोराधानयोरुभयथा दर्शपूर्णमासारम्भं नियच्छति ॥

अमावास्यायामादधानस्यैतत् । पौर्णमास्यां तु पूर्व-
स्मिन्पर्वणि सेष्टि सान्वारम्भणीयमाधानमपवृज्य । ९ ।

इति चतुर्विंशी कण्डिका ।

श्रोभूते पौर्णमासेन यजते । १ ।

यदेतन्महाप्रकरणेनाधानाङ्घ्रिकालं दर्शपूर्णमासारम्भणमुक्तं यथा पञ्चे

पवमान्यादीनामिष्टीनामुत्कर्षः संस्थितास्त्रिष्टिष्वागामिपौर्णमास्याम-
 न्वारम्भणीया ततः पौर्णमासयाग इति तदमावास्यायामादधानस्य ।
 पौर्णमास्यां त्वादधानः सद्य एव सहेष्टिभिरन्वारम्भणीयया चाग्न्याधे-
 यमपवृज्य तदानीमेवाग्नीनन्वाधाय श्रोभृते पौर्णमासेन यजते ॥
 पूर्वं पर्वेति पौर्णमास्यत्रोच्यते न तु चतुर्दशी अन्यथामावास्यायां
 पौर्णमास्यां वाधेय इत्यनेन श्रोभृते पौर्णमासेन यजत इत्यनेन च
 विरोधात् । चतुर्दश्येव वा पूर्वं पर्व चातुर्मास्येषु तथादर्शनात् न च
 पौर्णमास्यामाधेय इत्यनेन विरोधः तस्यैव प्रकारविधित्वात् । पौर्णमा-
 सेन यजत इत्यस्य च यद्युं प्रतिपद्यत इत्यर्थः । यथोक्तं हिरण्यकेशिना
 पौर्णमास्यास्तु पूर्वस्य पर्वण्ये औपवसथ्ये ऽहन्यग्नीनाधाय सेष्यपवृज्य
 तदानीमेव चतुर्होतारं सारस्वतान्वारम्भणीयां च कुरुते श्रोभृते
 पौर्णमासीं यजत इति ॥ यत्वन्यत्तन्नाग्निहोचारम्भार्थं दशहोत्रादि
 द्वादशाहव्रतं च तत्सर्वमुभयत्रैव भवत्यविशेषात् । अन्ये तु व्याचक्षते
 यदेतद्द्वादशाहव्रतं तदमावास्यायामादधानस्य न पौर्णमास्यामिति ।
 तदयुक्तं महाप्रकरणमध्यगतस्यानन्तरस्य च तस्यैकस्यैतच्छब्देन निष्कृष्य
 परामर्धुमशक्यत्वात् तथेक्ष्यपवर्गविशेषविशिष्टदर्शपूर्णमासारम्भविधायि-
 न्युत्तरवाक्ये तुशब्देन तत्प्रतियोगिन एव प्रकारस्यानन्तरोक्तस्य व्याव-
 र्तनीयत्वाच्च । व्यक्तीकृतं चैतद्विरण्यकेशिना तेन ह्येवमेव पवमानह-
 विरुत्कर्षादि दर्शपूर्णमासारम्भान्तं कर्म द्वादशाहव्रतवर्जमाध्वर्यवकाण्डे
 अभिधायानन्तरमुक्तं अमावास्यायामादधानस्यैतदिति । द्वादशाहव्रतं
 तु ततो ऽन्यत्र याजमानकाण्डे सामान्यतश्चोदितं तदूरं निवारित
 एवानयोः संकर इति । किं चात एवाविशेषवचनान्नक्षत्राधानवचनाच्च

सिद्धनक्षत्राधाने ऽप्यभिमतमेवास्यैतद्व्रतमिति । तथाश्चलायनेनाथ-
विशेषेणोक्तं आधानाद्वादशरात्रमजस्रा इति । तस्माद्यथोक्त एव
युक्तः सूत्रार्थः ॥ सर्वाणि त्वेतान्यारम्भणार्थानि दशहोत्रादीनि
द्वितीयाद्याधानादिषु नेयन्ते । कस्मात् । यस्माद्यावज्जीविकस्यापि
प्रयोगस्यैक एवारम्भः । तत्र च लिङ्गं वैश्वानरपार्जन्या पञ्चहोता च
नाभ्यावर्ततेकोपक्रमत्वादिति । द्वादशाहव्रतमपि यां प्रथमामग्निहो-
त्राय दोग्धीति प्रथमामग्निहोत्रसंयोगादारम्भार्थः सह पठितत्वाच्च
प्रथमाधान एवेच्छन्ति ॥

अनन्तरमाधानादाहिताग्निव्रतानि । २ ।

अथाहिताग्नेर्यावज्जीविकानि व्रतान्युच्यन्ते । तानि चानन्तरमाधाना-
दिति वचनादिश्रुत्कर्षे ऽपि नोक्तव्यन्ते ॥

नानृतं वदेत् । ३ ।

सृतिप्राप्तस्यानृतवदनस्याहिताग्निव्रतत्वख्यापनार्थः पुनरुपन्यासः । तस्य
चातिक्रमे प्रायश्चित्तविशेषः । प्रयोजनं वक्ष्यति अग्नये व्रतपतये
पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्य आहिताग्निः सन्नव्रत्यमिव चरेदिति ॥

नास्य ब्राह्मणो ऽनाश्वान्गृहे वसेत् । ४ ।

अनाश्वान् अनशितवान् । बुभुक्षितस्येद्वसेत्तं भोजयेदित्यर्थः ॥

सूर्योढमतिथिं वसत्यै नापरुन्धीत । ५ ।

ऊढः अपोढः अस्तमितः सूर्या यस्य स सूर्योढः । तं निवामायागतं
निवामयेत् ॥

नर्वीसपक्षस्याश्रीयात् । ६ ।

यत्तिरोहितस्याग्नेरुष्मणा पक्वं न प्रत्यक्षाग्निना तदृबीसपक्वं तन्ना-
श्रीयात् ॥

क्लिन्नं दारु नादध्यात् । ७ ।

उदकक्लिन्नं दार्वग्नौ नादध्यात् ॥

अन्तर्नाव्यपां नाश्रीयात् । ८ ।

अन्तर्नावि स्थितः सन्नपो नाश्रीयात् । अन्तर्नावि या आपस्ता इति
वा । तथा या अन्तर्नाया आप इति कल्पान्तराणि ॥

स्वद्यत इरिणे नावस्येत् । ९ ।

स्रभावत ऊषरे देशे न निवसेत् ॥

पुण्यः स्यात् । १० ।

पुण्यकर्मा मङ्गलाचारयुक्तः स्यात् ॥

हिङ्कृत्य वाग्यतः स्त्रियमुपेयात् । ११ ।

ऋतुगमने हिङ्कारमुक्ता वाचंयमो भवेत् ॥

व्याहरेद्वा । १२ ।

गतः ॥

न सायमाहुतावहुतायामश्रीयात् । १३ ।

सायमित्युभयत्र संबध्यते सायमाहुतावहुतायां न सायमाश्रं कुर्या-
दित्यर्थः ॥

एवं प्रातः । १४ ।

गतः ॥

आहिताग्नेर्गृहे न सायमहुते भोक्तव्यं तथा प्रात-
रित्यन्येषां व्रतम् । १५ ।

अन्येषामप्याहिताग्निगृहवासिनां व्रतमेतत् ॥

नक्तं नान्यदन्नादद्यात् । १६ ।

अन्नादन्यत् गोहिरण्यब्रीह्यादि नक्तं न दद्यात् ॥

दद्यादित्येके । १७ ।

गतः ॥

अन्नं तु ददन्नदयीत । १८ ।

ददन्निति दद्रूपम् । ददन्नप्यन्नमदयीत आदयेत् न तु विधान्तरेण
दद्यादित्यर्थः ॥

नैतस्मिन्संवत्सरे पशुनानिष्ट्वा मांसं भक्षयेत् । १९ ।

एतस्मिन्नाधानसंवत्सरे पशुना निरूढेनाङ्गभूतेन वानिष्ट्वा पूर्वमग्निभ्यः
स्वयं न मांसं भक्षयेत् ॥

मनसाग्निभ्यः प्रहिणोमि भक्षं मम वाचा तं सह
भक्षयन्तु । अप्रमाद्यन्नप्रमत्तश्चरामि शिवेन मनसा
सह भक्षयतेति यद्यादिष्टो भक्षयेदेतं मन्त्रमुक्त्वा
भक्षयेत् । २० ।

यदि वृत्तिकर्षितः आर्त्विज्यं कुर्वन् इडामांसमादिष्टो भक्षयेत्तदा
भक्षप्रायश्चित्तार्थमेतं मन्त्रं जपित्वा ततो भक्षणमन्त्रेण भक्षयेदित्यर्थः ।

एतेनार्विज्यादागतं मांसमन्नं नातीव दोषवदित्युक्तं भवति ॥

इति पञ्चविंशो कण्डिका ।

इति सप्तमः पटलः ॥

पुनराधेयं व्याख्यास्यामः । १ ।

आहिता अग्नयः पुनर्विधानान्तरेणाधीयन्ते यस्मिन्कर्मणि तत्पुनरा-
धेयं नामाग्न्याधेयस्यैव गुणविकारः ॥

तस्याग्न्याधेयवत्कल्पः । २ ।

गतः ॥

अग्नीनाधायैतस्मिन्संवत्सरे यो नर्धुयात्स पुनरा-
दधीत प्रजाकामः पशुकामः पुष्टिकामो ज्यान्यां
पुत्रमर्त्यायां स्वेष्टारूढ्यमानेषु यदा वाङ्मेन विधुरतां
नीयात् । ३ ।

यो नर्धुयादिति प्रजापत्यादिहान्या व्युद्धिनिमित्तमुच्यते नर्धुभावमात्रं
प्रजां पशून्त्यजमानस्योपदोद्रावेति लिङ्गात् आधानाद्यद्यामयावी
यदि वार्था व्यथेरन्नित्याश्रलायनवचनाच्च । ज्यानिर्थाधादिभिर्बाधः ।
पुत्रमर्त्या पुत्रमृतिः । स्वेष्टु ज्ञातिव्यारूढ्यमानेषु बलवद्भिः परैर्निगृह्य-
माणेषु । यदा वाङ्मेन हस्तपादादिना विधुरतां नीयात् विकलतां
गच्छेत् । एतस्मिन्संवत्सरे एतेषु निमित्तेषु कामेषु वा संजातेषु
पुनरादधीत ॥ केचित्त्वन्धं निमित्तं यदा वेति अविशेषात्सर्वकालिकं
मन्यन्ते । अन्ये तु प्रजाकामप्रमृत्येतस्मिन्संवत्सर इति नानुवर्तयन्ति ।
तदुभयमण्युक्तं सर्वादावुपात्तस्य कालस्य सर्वान्प्रत्यविशेषात् यदा

वेति च निमित्तनिर्देशप्रकारत्वाच्च । व्यक्तं चाह सत्याषाढः य एतस्मिन्संवत्सरे ज्यानिं पुत्रमर्त्यां वाभ्येति स्वेन वाङ्मेज बृध्येत न वर्ध्नाति स पुनराधेयं कुर्वीतेति । तथा च बौधायनः अग्नीनाधाय पापौयानभूवमज्यामिषि पुत्रो मृत इत्येतस्मिन्नेव संवत्सर इष्टं भवतीति ॥

आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपेद्वैश्वानरं द्वादशकपालं वारुणं दशकपालमग्नये ऽप्सुमते ऽष्टाकपालं मैत्रं चरुमग्निमुद्वासयिष्यन् । ४ ।

केवलवैश्वानरचोदनासु वैश्वानर एव देवता न तु तद्गुणको ऽग्निस्तस्याश्रवणादिति केचित् । तत्तु मन्दफलं वज्रमन्त्रब्राह्मणकल्पविरोधात् इतरथाप्यश्रवणेपपत्तेच्च । तथा हि मन्त्रास्तावद्याज्यानुवाक्यादयस्तद्गुणग्निलिङ्गा एव यथा वैश्वानरो अजीजनत् पृथो दिवीत्यादयः । ब्राह्मणे ऽपि वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेदिति विधाय संवत्सरो वा अग्निर्वैश्वानर इति वाक्यशेष आन्नातः । सूत्रकारो ऽपि वायव्यपशावग्नये वैश्वानराय द्वादशकपालं पशुपुरोडाशं निर्वपतीत्युक्त्वा तमेवान्यत्रापि विकल्पयन्नाह यः कश्चनाग्नौ पशुरालभ्यते वैश्वानर एवास्य द्वादशकपालः पशुपुरोडाशो भवतीत्येक इति तथा यदस्य पारे रजस इति वैश्वानरग्निलिङ्गामृतं विनियुक्ते वैश्वानर्या परिषिच्येति । बौधायनेनाप्युक्तं वैश्वानरमवदायाहाग्नये वैश्वानरायानुब्रूहीति । भारद्वाजेनापि वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेदिति । अनुवाकान्नातान्वैश्वानरान्व्याचक्ष्माणेनाक्तं अग्नये वैश्वानराय पुरोडाशं द्वादशकपालं निर्वपतीति ॥ यत्तु अग्नेरश्रवणमुक्तं तदपि तद्धितवृत्तिवादुपपन्नम् ।

यत्र तु सगुणदेवतासंबन्धस्तद्धितवृत्त्या विवक्षितस्तत्र गुणशब्दादेव तद्धितः
 क्रियते गुणी लभ्यतेऽपि वाक्यशेषादिनावसीयत इति पन्थाः यथा
 वैमृधो गृहमेधीयः पाथिकृदित्यादौ । तस्मात्सिद्धं केवलवैश्वानरचो-
 दनास्वपि अग्निवैश्वानरो देवतेति ॥ उद्वासयिष्यन्निति वक्ष्यमाणका-
 लादुद्वासजात्युर्वस्मिन्काल इत्यर्थः ॥ आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपेद्वैश्वानरं
 द्वादशकपालमग्निमुद्वासयिष्यन्निति काम्येष्टिव्याम्नाताया द्विहविषो
 ऽपीष्टेरनया विकल्पमिच्छन्ति ता ब्राह्मणव्याख्याता इति तस्या
 अश्वपमंग्रहात् ॥

या ते अग्न उत्सोदतः पवमाना प्रिया तनूः । तथा
 सह पृथिवीमाविश रथंतरेण साम्ना गायत्रेण च
 छन्दसा ॥ या ते अग्ने पावका या मनसा प्रेयसी प्रिया
 तनूः । तथा सहान्तरिक्षमाविश वामदेव्येन साम्ना
 चैष्टुभेन च छन्दसा । ततो न ऊर्जमा कृधि गृहमेधं
 च वर्धय ॥ या ते अग्ने सूर्ये शुचिः प्रिया तनूः शुक्रे
 ऽध्यधि संभृता । तथा सह दिवमाविश बृहता साम्ना
 जागतेन च छन्दसा ततो नो वृष्ट्यावत ॥ यास्ते अग्ने
 कामदुघा विभक्तीरनुसंभृताः । ताभिर्नः कामान्धुस्वेह
 प्रजां पुष्टिमथो धनम् ॥ यास्ते अग्ने संभृतीरिन्द्रः
 सूकर आभरत् । तासु शोचिषु सीदेह भस्म वैश्वानरस्य
 यत् । ५ ।

इति षड्विंशी कण्डिका ।

ये ते अग्ने वानस्पत्याः संभाराः संभृताः सह ।
तेभिर्गच्छ वनस्पतीन्स्वां योनिं यथायथम् ॥ अगन्तुमि-
र्यथालोकमसदत्सदने स्वे । अवीरहृत्यं देवेषूपगां
मनसा सहेति पुरस्तात्स्विष्टकृतः सप्ताहुतीर्जुहेति । १ ।

जयवद्वाग्या ॥

सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । २ ।

गतः ॥

पौर्णमासीमिष्ट्वा ज्वलतोऽग्नीनुत्सृजति । ३ ।

निमित्तकामयोः सतीरागामिना पौर्णमासेनेष्टानन्तरमुत्सर्गार्थमिष्टिं
निरूप्य तदन्ते ज्वलतस्तानग्नीनुत्सृजति बुद्धोपेक्षते न रक्षतीत्यर्थः ।
ज्वलत इति वचनान्न निर्वापयति । तच्च परमतेन प्रसक्तं निवार्यते
यथाह बौधायनः अङ्गिरग्नीन्ममुक्ष्येति । केचित्तु पूर्वद्युत्सर्गेष्टिं निरूप्य
पौर्णमासानन्तरमुत्सर्गमिच्छन्ति । तदयुक्तं अग्निहोत्रमारभ्यमान इत्या-
दिवदुद्दामयिष्यन्नित्यनेनोत्सर्गेष्टेऽनुत्सर्गादप्यक्कालत्वावसायात् उत्सर्गे-
क्ष्यन्ते चाग्नीनामदृष्टतिरोधानेनाकर्माङ्गत्वात् विपर्ययस्यैव सत्याषा-
ढादिभिर्युक्तवचनाच्च ॥ अथैषात्र मीमांसा । पुनराधाननिमित्ते
संजाते यदि स्वयमग्नयो विच्छिद्येरन्विच्छिन्नेषु वाग्निषु निमित्तं जायेत
तदा किं पुनराधानमात्रं कर्तव्यमाहे स्विदुत्पाद्याग्नीनुत्सृज्य पुनरा-
धातव्यमिति । प्रथमः कल्प इति ब्रूयात् । कुतः । धार्यमाणानामग्नीनां
हानार्थत्वादुत्सर्गविधानस्य । नृह्युद्दामनापेक्षायां स्वयमुद्दामितानां

प्रसभमनुत्सर्गा दोषाय प्रत्युत गुणायैव वीरहत्यादोषश्रुतेस्तस्मात्सिद्धं
पुनराधानमात्रमेव कार्यं न पुनरुत्सर्ग इति ॥

संवत्सरं परार्थमुत्सृष्टाग्निर्भवति । ४ ।

परार्थशब्दः षडवरार्थानित्यत्रावरार्थशब्देन व्याख्यातः । संवत्सर
एवोत्सर्गस्य परावधिः । अतो ऽर्वागेव संवत्सरादाधातव्यमित्यर्थः ।
तेन संवत्सरातिक्रमे ऽग्निहोत्राद्यतिक्रमप्रायश्चित्तानि भवन्ति । बौधा-
यनमतात्तु सत्यपि निमित्ते यावत्पुनराधेयकालमासित्वा काले
ऽग्नीनुत्सृज्य सद्य एवाधानं भवति ययोत्सर्गेश्चनन्तरमाह तदानीमे-
वाङ्गिग्नीन्समुच्य ब्रह्मौदनं अपयिवोपवसतीति । कात्यायनश्चाह
त्रिरात्रावरमग्नीनुत्सृज्य सद्यो वेति । सत्याषाढस्त्वाह यावद्दर्शपूर्णमा-
सावविहितौ तावच्चिरमवत्सृष्टाग्निर्भवति संवत्सरं द्वादशाहं वेति ॥

रोहिणी पुनर्वसु अनुराधा इति नक्षत्राणि । ५ ।

नक्षत्रान्तरपरिसंख्यानार्थं वचनं नित्यत्वख्यापनार्थं चैषाम् । तेन पूर्व-
विप्रतिषेधे ऽपि नक्षत्रमेवाद्विष्यते ॥

वर्षासु शरदि वादधीत । ६ ।

एतावेवर्तु सर्ववर्णानां भवतः । बौधायनस्त्वत्राह येयमाषाढ्याः पौर्ण-
मास्याः पुरस्तादमावास्या भवति सा सकृत्संवत्सरस्य पुनर्वसुभ्यां
संपत्यते तस्यामादधीतेति ॥

कृताकृताः संभारा यजूंषि च भवन्ति । ७ ।

आग्न्याधेयिकाः संभाराः पक्षे कृताः पक्षे अकृताश्च ब्राह्मणे भवन्ति ।
तथाधानयजूषि च । यथर्थाधानादौनीत्यर्थः ॥ तथा च ब्राह्मणं न
समृत्त्याः संभारा न यजुः कर्तव्यमित्यथो खलु संभ्रूया एव संभाराः
कर्तव्यं यजुरिति । तेषां चोभयेषां सहशिष्टत्वात्सह प्रवृत्तिः सह वा
निवृत्तिर्भवति ॥

अपि वा पञ्च पार्थिवान्संभारानाहरति एवं वान-
स्पत्यान् । ८ ।

पूर्वसूत्रे द्वौ कल्पावुक्तौ । सप्तकादिषु संभारकल्पेऽन्येनियमेनान्यतमः
कल्पः स्यादित्येको न कश्चिदिति द्वितीयस्तृतीयस्त्वयं कल्पो नियमेन
पञ्चकल्पः स्यान्नान्य इति ॥

आयतनेषु पुराणान्दर्भान्संस्तीर्य भूमिभूर्भूमेति सर्प-
राज्ञीभिर्गार्हपत्यमादधाति । ९ ।

अथारण्याहरणादि समानमा गार्हपत्याधानात् । तत्र संभारकाले
पुराणानपि दर्भान्समृत्त्य निवपनकाले संभाराणामुपरि तानपिस्तृ-
णाति । तानेव त्वसंभारपक्षे ॥ ततो गार्हपत्याधानकाले सर्वाग्न्याधे-
यिकमन्त्रान्ते चतसृभिरपि सर्पराज्ञौभिर्गार्हपत्यमादधाति । सर्पराज्ञी-
भिरेव त्वयजुःपक्षे । ता अपि यजमानो ऽनुवर्तयते येनयेनादधाती-
त्यविशेषवचनात् ॥

मध्यंदिन इतरान् । १० ।

अह्नो नवधाकृतस्य पञ्चमो भागो मध्यंदिनः तथा वृहस्पतेर्मध्यंदिन
इत्यत्र विवेचनात् । तत्र सर्वान्मध्यंदिन इति कल्पान्तरकाराः ॥

उपोलवैर्दभैः परुत्कैः संवत्सरप्रवातैराहवनीयं
ज्वलन्तमुद्धरति । ११ ।

उपोलवा इत्यालवेभ्य उत्थिता वक्ष्यन्ते । परुत्काः परुधन्तः पूर्व-
वन्तो वा । संवत्सरप्रवाताः संवत्सरमुपगृह्णाः । ते प्रणयनीयेभ्यस्य
स्थाने भवन्ति ॥

यत्त्वा क्रुद्धः परोवपेति दक्षिणाग्निम् । यत्ते मन्युप-
रोप्तस्येतीतरान् । १२ ।

आदधीतेति शेषः ॥

मनो ज्योतिर्जुषतामिति दृहस्पतिवत्यर्चीपतिष्ठते
। १३ ।

अग्नीनिति शेषः । तत्राहितमाहितमुपतिष्ठत इति भारद्वाजः ॥

सप्त ते अग्ने समिधः सप्त जिह्वा इत्यग्निहोत्रं जुहो-
ति । १४ ।

अनृदैवात्र पूर्वाज्जतिः न तूष्णीम् । नापि द्वादशगृहीतमग्निहोत्रस्य
स्थानं भवति मन्त्रवर्णान्त्यग्निर्देवता । प्रातर्होमविकारत्वं च पूर्ववत् ॥

इति सप्तविंशौ कण्डिका ।

आग्नेयं पञ्चकपालं निर्वपत्यष्टाकपालं वा । १ ।

गतः ॥

यदि पञ्चकपालो गायत्र्यौ संयाज्ये । यद्यष्टाकपालः
पङ्क्त्यौ । २ ।

यस्याजुषदिक्षा हि त इति गायत्र्यौ । पङ्क्त्यौ स्वयमेव दर्शयिष्यति ॥

सर्वमाग्नेयं भवति । ३ ।

यदस्यामिष्टौ हविर्देवतासंयुक्तं तत्सर्वमाग्नेयं भवति । विकाराः स्वयमेव
तत्र कर्तव्यान्वक्ष्यति ॥

पञ्चदश सप्तदश वा सामिधेन्यः । ४ ।

गतः ॥

सामिधेनीप्रभृत्युपांशु यजत्योत्तमादनूयाजादुच्चैः
स्विष्टकृतम् । ५ ।

यजतिरत्र प्रकरणार्थः उच्चैरुत्तमं संप्रेष्यतीति लिङ्गात् तेनोपांशु
प्रचरतीति श्रुतेश्च । तेनाध्वर्युनिगदा अप्युपांशवो भवन्ति ॥ अथ
याजुर्वेदिकहोत्रार्थं याज्यानुवाक्यासु होतुर्विकारानाह ॥

अग्नाग्ने ऽग्नावग्ने ऽग्निनाग्ने ऽग्निमग्न इति चतुर्षु
प्रयाजेषु चतस्रो विभक्तीर्दधाति । ६ ।

अग्नेनादितश्चतुर्षु प्रयाजेषु याज्यागतानामाग्नेयशब्दानां पुरस्तादा-
वापिकान्विभक्त्यग्निशब्दान्निधाय पाठः प्रदर्श्यते । तद्यथा समिधो
अग्नग्न आज्यस्य वियन्तु तनूनपादग्नावग्न आज्यस्य वेवित्यादि ।
अग्नाविति संबुद्धे रूपं द्रष्टव्यम् ॥

नेात्तमे । ७ ।

प्रयाजानूयाजेष्वेव विभक्तीः कुर्यादित्यविशेषश्रुतेः पूर्वसूत्रेण प्रयाज-
चतुष्टये विभक्तिचतुष्टयनियमाच्च पञ्चमे ऽपि अनियमेन न्यायात्का-
चिद्विभक्तिः कार्येति भ्रमो मा भूदित्यारम्भः ॥

विभक्तिमुक्ता प्रयाजेन वषट्करोति । ८ ।

अथवा विभक्तिमुक्ता प्रयाजयाज्यया वषट्करोति । याज्यायाः पुर-
स्तादा विभक्तिं दधातीत्यर्थः । तद्यथा अग्नौ समिधो ऽग्न आज्यस्य
अग्नौ तनूनपादग्न आज्यस्य वेत्वित्यादि ॥

**यं कामयेतर्ध्रयादिति तस्योपरिष्ठाद्येयजामहाद्विभ-
क्तिं दध्यात्पुरा वा वषट्कारात् । ९ ।**

काम्याविमावपरौ कल्पौ । येयजामहादुपरिष्ठाद्वाहतिभ्यश्च पुरस्ता-
द्विभक्तिरित्येकः कल्पः । तद्यथा ये यजामहे ऽग्ना भूर्भुवः स्वः समिधो
ऽग्न आज्यस्य ये यजामहे ऽग्ने भूर्भुवः स्वः तनूनपादित्यादि । पुरा
वषट्कारादिति द्वितीयः । तत्र श्रुतिश्च विभक्तावेव भवति तद्यथा
वियन्त्वग्ना २ वौषडित्यादि ॥

**अग्निं स्तोमेन बोधयेत्याग्नेयस्याज्यभागस्य पुरोऽनु-
वाक्या भवति । अग्न आयूंषि पवस इति सौम्यस्य । १० ।**

अत्र देवतानिगमेषु सोमस्य स्थाने ऽग्निं पवमानं निगमयेयुः यथाग्नेये
पवमानायानुब्रूहीत्यादि ॥

अग्निर्मूर्धेति वा सौम्यस्य कुर्यात् । ११ ।

अस्मिंस्तु पक्षे अग्निमेव केवलं निगदेचुरिति शेषः ॥

प्रजाकामपशुकामस्य प्रजाव्यूहपशुव्यूहस्य वा । १२ ।

प्रजया व्यूहो नष्टप्रजः तथा पशुव्यूहः । एषामप्यग्निर्मूर्धेति सौम्यस्य
कुर्यात् ॥

अग्निन्यक्ताः पत्नीसंयाजानामृचो भवन्ति । १३ ।

याः पत्नीसंयाजानामृचो याज्यानुवाक्याः ता अग्निन्यक्ताः निषिक्ताग्नि-
शब्दा भवन्ति । तासृक्तु देवताशब्देभ्यः परं तत्समानया विभक्त्याग्निशब्दः
प्रचेत्तव्य इत्यर्थः यथा विश्वतः सोमाग्ने वृष्णियमित्यादिनोक्तः पत्नी-
संयाजो विक्रियते तस्य स्वयमनाग्नेयत्वात् सर्वाग्नेयार्थत्वाच्च विकारस्य ।
तथा च ब्राह्मणं अग्निन्यक्ताः पत्नीसंयाजानामृचः स्युः तेनाग्नेयं सर्वं
भवतीति ॥ ऋच इति वचनाच्च नाध्वर्युनिगमेषु विकारः । आज्य-
भागानन्तरं व्युत्क्रमेण पत्नीसंयाजवचनमुत्तरसूत्रे सहोभयेषां विवक्ष्य-
विधानार्थं ब्राह्मणानुसंगार्थं च ॥

अपि वा यथापूर्वमाज्यभागावेवं पत्नीसंयाजाः । १४ ।

यथापूर्वं यथाप्रकृतीत्यर्थः ॥

**अग्ने तमद्याश्वमित्यक्षरपङ्क्त्यो याज्यानुवाक्या भव-
न्ति । द्वे आग्नेयस्य द्वे स्विष्टकृतः । १५ ।**

आदितो द्वे प्रधानस्य परतो द्वे स्विष्टकृतो ऽष्टकपालपक्षे यदि पञ्च-
कपालो गातत्र्यौ संयाज्ये यद्यष्टकपालः पङ्क्त्याविति नियमात् ॥

**पुनरूर्जा सह रय्येत्यभितः पुरोडाशमाहुतीर्जुहोति
। १६ ।**

अभितः पुरोडाशं पुरोडाशेज्यायाः पुरस्तादेकासुपरिष्ठादन्यामित्यर्थः ।
पुरोडाशस्योपरि अधश्चेति केचित् । तदयुक्तं उत्तरविकल्पानौचित्यात्
अभितो वषां जुहोतीति श्रुतेः सूत्रकृतैवान्यथा व्याख्यानाच्च ॥

पुनरूजति वा पुरस्तात्प्रयाजानां सह रथ्येत्युपरि-
ष्टादनूयाजानाम् । १७ ।

गतौ ॥

एतद्वा विपरीतम् । १८ ।

उपरिष्टात्प्रयाजानां पुरस्तादनूयाजानामित्यर्थः ॥

उभयोर्दक्षिणा ददाति । १९ ।

इत्यष्टाविंशौ कण्डिका ।

आग्न्याधेयिकीः पौनराधेयिकीश्च पुनर्निष्कृतो रथ
इत्येताः शतमानं च हिरण्यम् । १ ।

पौनराधेयिकीश्च पुनर्निष्कृतो रथ इत्येता इत्यन्वयः । उक्ता ह्येता
ब्राह्मणे पुनर्निष्कृतो रथो दक्षिणा पुनरुत्स्यूतं वासः पुनरुत्सृष्टो
ऽनङ्घ्रानिति ॥ तत्र पुनर्निष्कृतः पुनः संस्कारेण नवीकृतः । पुनरु-
त्स्यूतं उतं दार्ढ्यार्थं सूत्रैरुत्स्यूतम् । पुनरुत्सृष्टः अवसन्नो गौः ॥ तथा
बौधायनः पुनर्निष्कृतो रथो दक्षिणेति पुनःसंस्कृत एव भवति
पुनरुत्स्यूतं वास इति पुनःसंस्कृतमेवैतद्भवति पुनरुत्सृष्टो ऽनङ्घ्रानिति
अवशीर्णगव एवैष उक्तो भवतीति ॥ शतमानं हिरण्यमित्युक्तं तत्र किं
रजतस्यापि हिरण्यस्य दानं लभ्यते नेत्याह ॥

तस्माद्रजतं हिरण्यमित्युक्तम् । २ ।

ब्राह्मणे तस्माद्रजतं हिरण्यमित्यारभ्य तस्माद्वर्हिषि न देयमित्युक्तम् ।
ततः स्वर्णमेव देयमिति भावः ॥

पुनरभिहितो रथः पुनरुत्स्यूतं स्यामूलं पुनःकाम-
स्यास्या इत्येकेषाम् । ३ ।

पुनरभिहितः पुनःसंस्कृतः । स्यामूलं वामोविशेषः यथा स्यामूलेन
क्षौमेण वाश्वं मञ्जपयन्तीत्यादौ । विकल्पते चैतद्व्यं पुनर्निष्कृतादिभिः ।
पुनः काम्यत इति पुनःकामः पुनराधेयफलम् ॥

यदीतराणि न विद्येरन्नप्यनङ्गाहमेव दद्यात् । अन-
ङ्गि ह वा एते च कामा अतश्च भूयांस इति पैङ्गाय-
निब्राह्मणं भवति । ४ ।

अनङ्गानिति पुनरुत्स्यूत एव गृह्यते यदीतराणि न विद्येरन्नितीतरश-
ब्दसामर्थ्यात् । स चाग्न्याधेयिकीरपि निवर्तयति अनङ्गाहमेवेत्यवधा-
रणात् ॥

देवे अग्नौ देवो अग्निरिति द्वयोरनूयाजयोर्विभक्ती
दधाति । ५ ।

तद्यथा देवे अग्नौ बर्हिः देवो अग्निर्नराशंस इति ॥

नोत्तमे । ६ ।

व्याख्यात उत्तमप्रयाजेन ॥

उच्चैरुत्तमं संप्रेष्यति । ७ ।

संप्रेष्यतीति प्रदर्शनार्थम् । याज्याण्युच्चैरेव यथोक्तमुपांगु यजत्योत्त-
मादनूयाजादिति ॥

सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । ८ ।

गतः ॥

आग्निवारुणमेकादशकपालमनुनिर्वपति सर्वेषामनु-
निर्वाप्याणां स्थाने द्विदेवत्यानां वा । ९ ।

द्वितीयस्मिन्पक्षे पवमानहविषामन्ते आग्निवारुणः तदन्त आदित्यः
तदन्ते वैष्णव इति क्रमः ॥

सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । संतिष्ठते पुनराधेयम् । १० ।

गतौ । तथाग्निहोत्रादीनि प्राप्ते काले भवन्ति । नन्वारम्भार्था दश-
होत्रादय इति प्रागेव दर्शितम् ॥

यस्तृतीयमादधीत स एतान्होमाञ्जुहुयाल्लोकः सलोकः
सुलोक इति । ११ ।

अथ तृतीयाधाने कश्चिद्विशेष उच्यते तत्र यः पञ्चमीनं पुनराधेया-
दग्निमादधीत स एतान्होमाञ्जुहुयादिति श्रुत्यनुरोधात् । यः प्रथम-
मग्नीनाधाय ततो द्वितीयं पुनराधेयं कृत्वा पुनस्तृतीयमाधत्ते विशे-
षवचनात् तस्यैते होमा भवन्ति । यथा कथंचिदा तृतीयाधाने विशे-
षावचनात् तथान्यत्र मीनांसा किं तृतीये पुनराधाने एते होमाः
आहे स्विदन्धाधेये उतोभयस्मिन्निति । प्रकरणात्पुनराधेय इति
केचित् । अग्निमादधीतेति श्रुतेरन्याधेय इत्यन्ये । उभयस्मिन्नित्येव
सूत्रकाराभिप्रायः यस्तृतीयमादधीतेत्यविशेषवचनादेव । तथा चोभ-
यमाह बौधायनः अथेदं तृतीयाधेयं कतरन्नु खल्विदमुपनिश्रयत्य-

ग्न्याधेयं पुनराधेयं वेत्यग्न्याधेयमेवेति ब्रूयादिति । तथा पुनराधेय-
विधानानन्तरमाह तृतीयमादधान आग्नेयस्य पञ्चकपालस्य पुरस्ता-
त्स्थितकृतः सुवाज्जतीरूपजुहोति लोकः सलोकः सुलोक इति ॥ एते-
नैवाग्न्याधेयकल्पेनैषां होमकालो ख्याख्यातः । अथ प्रायश्चित्तं पुन-
राधानमपि प्रसङ्गादत्रैवोपदिशति ॥

यदरण्योः समारूढो नश्येत् । १२ ।

पुनराधेयं प्रायश्चित्तिरिति वक्ष्यमाणेन संबन्धः । तत्र समारूढेष्वग्नि-
स्वरणिनाशो ऽग्निनाशः यथोक्तमाश्रयायनेन समारूढेषु चारणीनाश
इति । स चारणिनाशो द्विविधः शक्तिनाशः स्वरूपनाशश्च । तत्र
शक्तिनाशो मन्यनामामर्थं स्वरूपनाशस्त्वपहरणदाहदूषणादिनानेक-
विधः । दूषणं मूत्रपुरीषाद्युपहतिः यामधिकृत्य स्मर्यत उपहताना-
मुत्सर्ग इति । तदेवमरण्योरुभयविधनाशे पुनराधेयम् ॥ तत्र शक्तिनाशे
ऽनुग्रहमाह भारद्वाजः तत्र च लौकिकाग्नावुपावरोहणं स्यादिति ।
स्वरूपनाशे ऽप्याह बौधायनः अपहृताग्नेर्नष्टारणीकस्य च ब्रह्मौदने-
नैव प्रतिपद्यते सिद्धमग्न्याधेयं कामं नष्टेषु वापहृतेषु वाग्निषु नाद्रि-
येताग्न्याधेयं आधानप्रभृति यजमान एवाग्नयो भवन्ति तस्य प्राणो
गार्हपत्यो ऽपानो ऽन्वाहार्यपचनो व्यान आहवनीयः काममुपावरोह्य
जुहुयादिति । तथोत्तरारण्येऽरुभयविधनाशे ऽप्याह भारद्वाजः अथ
यद्युत्तरारणिः समारूढो जीर्येन्नश्येदाधरारण्या आहृत्येति विज्ञायत
इति । आहृत्येति अधरारणीं क्लृप्तैकः खण्ड उत्तरारणीत्वेनाहृत्य
इत्यर्थः ॥ एवं चाधरारणिस्वरूपनाशे पुनराधेयमेवेत्युक्तं भवति ।
आहवनीयादेस्तु समारूढस्यारणीनाशे पुनर्थानित उत्पत्तिमिच्छन्ति

स्वयोनौ विद्यमाने ऽत्यन्तोत्सादायोगात् ॥ अयाममारूढे ऽग्रावरणी-
नाशे को विधिः । किमत्र प्रष्टव्यम् । यदा ध्रियमाणे ऽग्निरनुगतो
ऽरणी अपेक्षित्यते तदागत्यभावादाधानं भविष्यति । तथा कन्दोग-
परिशिष्टे कात्यायनः अरण्योः क्षयनाशान्निदाहेष्वग्निं समाहितः
पालयेदुपशान्ते ऽग्नौ पुनराधानमिष्यत इति । तथाप्यनुग्रहमाह
भारद्वाजः यद्यरणी समारूढा जीर्येद्भिद्येदुष्येद्वा शकलीकृत्य गार्हपत्यं
प्रदीप्य प्रक्षिप्य प्रज्वाल्यादन्ते दक्षिणेनोत्तरारणिं सव्येनाधरारणि-
मुपर्यग्नौ धारयन्प्रपत्युत्तिष्ठाम्ने प्रविश योनिमेतां देवयज्यायै त्वा
वोढवे जातवेदः अरण्योररणी अनुसंक्रमस्व जीर्णां तनुमजीर्ण्या निर्णु-
दस्वेति अथैनं स्वेन मन्त्रेण स्वयोनौ समारोप्य मथित्वाग्नी विहृत्य
जुहुयात् । स्वेन मन्त्रेण समारोपणमन्त्रेण । स्वयोनोवरणोर्विहृत्य
जुहुयात् यथाकालं विहृत्य तत्तद्धोमादि कार्यं कुर्यादित्यर्थः ॥

यस्य वोभावनुगतावभिनिम्नोचेदभ्युदियाद्वा पुनरा-
धेयं तस्य प्रायश्चित्तिः । १३ ।

वाकारः समुच्चयार्थः । उभावित्यग्न्योः परामर्शः अनुगतशब्दसमभि-
व्याहारात् तौ च गार्हपत्याहवनीयौ प्राधान्यात् । निम्नोचनमस्तमयः ॥
तदयमर्थः । अग्निहोत्रार्थं विहृतमजस्रं वाहवनीयं गार्हपत्यं चाभाव-
नुगतावभि सूर्यो निम्नोचेदुदियाद्वा तस्य पुनराधेयं प्रायश्चित्तिरिति ॥
केचित्पुनरत्राविहृते आहवनीये केवलगार्हपत्यानुगमने ऽप्युभयानुग-
तिमिच्छन्ति पश्चाद्वि स तर्हि गत इति लिङ्गेनाविहृतावस्थायामा-
हवनीयस्य गार्हपत्यानुप्रवेशानुगमनात् । तत्तु न मृष्यामहे । कस्मात् ।
उभावित्यनेन तावद्विरोधात् । न ह्येको ऽग्निरुभावितीत्यर्थः व्यपदेशं

न च यथोक्ताङ्गिङ्गादाहवनीयस्य गार्हपत्यानुप्रवेशसिद्धिस्तस्यान्यपर-
त्वात् । अस्तु वानुप्रवेशः तथाप्यनुप्रविष्टो ऽयमानुमानिको ऽग्निरश्व-
त्यस्याग्निवन्नाग्निद्वेदेव्यवहारभाजनं भवितुमर्हति प्रत्यक्षाग्निगोचरत्वा-
त्सर्वाग्निव्यवहाराणां यथान्तराग्नी तिष्ठन् यदि गार्हपत्याहवनीयावि-
त्यादि । किं चानुगमनव्यवहारो ऽपि प्रत्यक्षाग्निनाशगोचर एव दृष्टः
यथा यदि पूर्वा ऽनुगतः यदि गार्हपत्य आहवनीयो वानुगच्छेदि-
त्यादि । तथा परोक्षव्यतिरेकश्च दृष्टः यदरण्योः समारूढो नश्येदिति ।
किं चैवं परोक्षस्याप्यग्नेरनुगमनमिच्छतः सर्वत्राविहतावस्थायां गार्हप-
त्यानुगतावाहवनीयानुगतिप्रायश्चित्तमपि प्रसज्येत । तथोभयसंसर्गा-
त्संसर्गप्रायश्चित्ताद्यपि प्रसज्यितव्यम् । तस्मात्सिद्धं न केवलगार्हपत्या-
नुगमनमुभयानुगमनमिति न चोभावानुगतावित्युभयाभावमात्रलक्ष-
णेति युक्तं मुख्यार्थसंभवे लक्षणाश्रयणस्यायुक्तत्वात् । तस्माद्विद्यमाणो-
भयविनाशविषयो ऽयं विधिरित्येव सांप्रतम् । एवं चाविहतावस्थायां
केवलगार्हपत्यानुगमने सतोरण्युदयास्तमययोरनुगतिप्रायश्चित्तमनुद्धर-
णप्रायश्चित्तं च कृत्वाग्निहोत्रहोमः कार्य इति सिद्धं भवति ॥

पुनराधेयमित्याश्रय्यो ऽग्न्याधेयमित्यालेखन आले-
खनः । १४ ।

आलेखनमतप्रदर्शनेनैव विकल्पसिद्धावाश्रय्यमतप्रदर्शनेन स्वमतसं-
वादः ख्याप्यते । पुनराधेयं प्रत्यादरविशेषार्थमिति वेदितव्यम् ॥

इत्येकोनत्रिंशौ कण्डिका ।

इति श्रीभट्टरुद्रदत्तप्रणीतायामापस्तम्बसूत्रवृत्तौ सूत्रदीपिकाया-
मष्टमः पटलः । इति पञ्चमः प्रश्नः ॥

ओम् ॥

अथाग्न्याधेयानन्तरमग्निहोत्रं व्याचिख्यासुरधिकारं दर्शयति ॥

अग्निहोत्रं व्याख्यास्यामः । १ ।

अग्निहोत्रशब्दः कर्मनामधेयं अग्नेर्होत्रमस्मिन्निति होमे ऽग्निदेवतासं-
बन्धात् यथोक्तं ब्राह्मणे स एतद्भागधेयमभ्यजायत यदग्निहोत्रं तस्मा-
दग्निहोत्रमुच्यत इति । कचिद्व्यवचनो ऽपि यथाधिश्रित्याग्निहोत्रं
यस्याग्निहोत्रं दुह्यमानमित्यादौ ॥

अधिवृक्षसूर्य आविःसूर्ये वा धृष्टिरसि ब्रह्म यच्छेत्यु-
पवेपमादाय गार्हपत्यमभिमन्त्रयते सुगार्हपत्य इति । २ ।

यस्य बोभावनुगतौ यस्य वाग्निभिरग्नीनित्यादिवत्समुच्चयार्थे वाशब्दः ।
सूर्यशब्देनोभयत्र रश्मिलक्षणा । भूमेरुत्थिता रश्मयो ऽधिवृक्षमेवं
निविशन्ते यस्मिन्काले सो ऽधिवृक्षसूर्यः । तथा प्राच्यां दिशि
रश्मय आविर्भूता यस्मिन्काले स आविःसूर्यः । एतमर्थमभिप्रेत्यो-
क्तमुद्यत्सु रश्मिषु दशहोत्रेति ॥ केचित्त्वाविःसूर्य इत्यपि सायंविहरण-
स्यैव कालविकल्पं मन्यन्ते । तदयुक्तं प्रातरपि विहरणकालस्य वक्तव्य-
त्वाद्देनेन च तदवगमादतो ऽन्यस्य चावचनात् अन्यथा प्रातर्विहरण-
कालस्यानियतकालत्वप्रमङ्गाच्च । न वास्त्विति वाच्यं उदयातिक्रमे
प्रायश्चित्तवचनात् । अत एव तर्हि प्रायश्चित्तवचनात्कालविशेषो

ऽवगम्यत इति चेत्समानमिदं विहरणे ऽपीति । तत्रापि कालो विधेयो न स्यात् । तस्माद्यथोक्त एव सूत्रार्थः ॥ न विद्युदमीत्यपासु-
पस्पर्शनं दर्विहोमत्वात् । उपवेशस्तु प्रागेव व्याख्यातः ॥

अथैनं बोधयत्युदुध्यस्वाग्ने प्रति जागृह्येनमिष्टापूते
संस्तेजेशामयं च । अस्मिन्सधस्थे अधुत्तरस्मिन्विश्वे देवा
यजमानश्च सीदतेति । ३ ।

बोधयति प्रादुष्करोति । उदुध्यस्वाग्ने इति मन्त्रोच्चारणमेव बोधन-
मित्यपरम् ॥

उद्धरेत्येव सायमाह यजमानः । उद्धरेति प्रातः । ४ ।

उद्धरेति द्विरुक्तिर्वैचित्र्यार्था । सायं च प्रातश्चोद्धरेत्याहेत्यर्थः । तत्रो-
द्धरेत्यनुज्ञामात्रं यजमान आह उद्धरणमन्त्रमध्वर्युरित्येवकारार्थः ।
यद्वा स्वयं जुह्वदपि स्वयमात्मानमनुजानीयादिति न्यायेनोद्धरेत्ये-
वाहेत्यर्थः । तत्रैव भिन्नक्रमो वा योजनीय उद्धरेत्याहैवेति ॥

सहस्रं तेन कामदुघो ऽवरुन्दे । ५ ।

तद्वत्तेनानुज्ञाविषयेण परामर्शद्वारेण लक्षितलक्षणयाग्निहोत्रं परामृ-
श्यते स्तुयते च । तदग्निहोत्रेण सहस्रं कामदुघो गा अवरुन्दे लभत
इति ॥ तथा च श्रुतिमुदाहृत्य व्याचष्टे बौधायनः अथ यस्याग्निहो-
त्रमुद्धरति सहस्रं तेन कामदुघो ऽवरुन्द इत्यथ यस्याग्निहोत्रं
जुहोति सहस्रं तेनेत्येवेदमुक्तं भवतीति ॥

वाचा त्वा होत्रा प्राणेनोज्ञात्रा चक्षुषाध्वर्युणा मनसा

ब्रह्मणा श्रोत्रेणाग्नीधैतैस्त्वा पञ्चभिर्दैवैर्ऋत्विग्भिरुद्धरा-
मीति गार्हपत्यादाहवनीयं ज्वलन्तमुद्धरति । ६ ।

प्रज्वाल्यैवोद्धरति ॥

भूर्भुवः सुवरुद्रियमाण उद्धर पाप्मनो मा यद्विद्वान्यच्च विदांश्चकार । अह्ना यदेनः कृतमस्ति पापं सर्वस्मान्मोद्धृतो मुञ्च तस्मादित्युद्ध्रियमाणमभिमन्त्रयते यजमानः सायम् । रात्र्या यदेनः कृतमस्ति पापं सर्वस्मान्मोद्धृतो मुञ्च तस्मादिति प्रातः । ७ ।

प्रातस्त्रेतयैव मन्त्रस्य रात्र्या यदेन इत्येतावान्विकारः ॥

अग्निपतये ऽग्नये मे विद्म्यग्निपतये ऽग्नये मे मृड ।
अमृताहुतिममृतायां जुहोम्यग्निं पृथिव्याममृतस्य जित्यै ।
तयानन्तं काममहं जयानि प्रजापतिर्यं प्रथमो जिगा-
याग्निमग्नौ स्वाहा । ८ ।

इति प्रथमा कण्डिका ।

अग्ने सम्राडजैकपादाहवनीय दिवः पृथिव्याः पर्यन्तरिक्षास्त्रैकं विन्द यजमानाय । पृथिव्यास्त्वा मूर्धन्सादयामि यज्ञिये लोके । यो नो अग्ने निष्ठ्यो यो ऽनिष्ठ्यो ऽभिदासतीदमहं तं त्वयाभिनिदधामीति पुरस्तात्परि-

क्रम्योदङ्मुखः प्रत्यङ्मुखो वा सायमायतने ऽग्निं प्रति-
ष्ठापयति । प्राङ्मुखः प्रातः । १ ।

न पुरस्तात्परिक्रमणं प्रातः ॥

स्वयं यजमान इध्मनाहरति विश्वदानोमाभरन्तो
नातुरेण मनसा । अग्ने मा ते प्रतिवेशा रिषामेत्येतया
। २ ।

इध्मानेधान्स्वयमाहरति न त्वन्येनाहारयति ॥

यदग्ने यानि कानि चेत्येताभिः पञ्चभिः प्रतिमन्त्रम-
ग्निषु महत इध्मनादधाति । ३ ।

इदमपि याजमानमेव यजमानाधिकागन्तुल्यान्तरेषु व्यक्त्वाच्च ।
सत्याषाढेन तावद्याजमानकाण्ड एवेध्मनामाहरणमाधानं चोभयमु-
क्तम् । भारद्वाजो ऽप्याह स्वयं यजमान एध्मनाहृत्याग्निषु महत
इध्मनादधातीति । महत इध्मानिति यावन्तः समिन्धनार्थायातुं
तावत् एकैकस्मिन्नादधातीत्यर्थः ॥

आहवनीये वर्षिष्ठम् । ४ ।

यथान्येभ्यो वर्षिष्ठं भवति तथा ॥

यथाहितास्तेनानुपूर्व्येणाहवनीयाद्वा प्रक्रम्य । ५ ।

इध्मनादधातीत्यर्थः । आहवनीयप्रक्रमे ऽपीतरेषां यथाधाजमेव क्रमः ॥

तथाग्निग्राधेयो यथाहुतिर्न व्यवेयात् । ६ ।

तथाग्निरनुखार्चिर्विधातव्यो यथेध्नस्योपरि दत्तामाहुतिमिधो न
व्यवेयात् व्यवदध्यात् ॥

नान्तराग्नी संचरति । ७ ।

अग्नी इति गार्हपत्याहवनीयौ गृह्येते प्राधान्यात् तथोत्तरसूत्रे
व्यक्तत्वाच्च ॥

यदि पूर्वी ऽनुगतः संचर्यम् । ८ ।

पूर्वस्मिन्ध्रियमाणे ऽपराग्न्यनुगतावसंचरणार्थं वचनं अन्यथा तदानर्थ-
क्यात् । अथात्रैवार्थवादं दर्शयति ॥

पश्चाद्वि स तर्हि गतः । ९ ।

तर्हि तस्मिन्काले सो ऽग्निः पश्चाद्गार्हपत्ये स्वयोनौ हि गतः । तेन
संचर्यमिति ॥

कामं हुते संचर्यमित्येके । १० ।

अजस्रविषये साङ्गाद्धोमादुत्तरकालमन्तराग्न्योरयं संचरणविकल्पः ।
प्रणयनकल्पे ऽपि प्रधानहोमादुत्तरकालमिति केचित् ॥

नक्तमाहवनीयं धारयति । ११ ।

पूर्वं त्वाहवनीयस्य सायंप्रातर्होमयोः पृथक्प्रणयनमुक्तं यथाधिवृत्तस्य
आविःसूर्य इति तयोदङ्मुखः प्रत्यङ्मुखो वा सायं प्राङ्मुखः
प्रातरिति च । इदानीं तु सायमुपक्रम्य प्रातरपवर्गणो होमद्वयस्यै-
ककर्माभिप्रायैकैकमेव प्रणयनमुच्यते यथोक्तं बौधायनेन अथैतदाग्नि-
होत्रं सायमुपक्रमं प्रातरपवर्गमाचार्या ब्रुवत इति ॥ द्वयोरनयोः

प्रणयनकल्पयोर्विप्रतिषेधाद्विकल्पः । तथा च कात्यायनः तस्मिन्सा-
यंप्रातर्होममेक इति । भारद्वाजश्चाह अपि वा सायमुद्धृत एव
स्यादा प्रातरग्निहोत्रादिति । तथा नक्तं वा धारयेद्युगिति ॥

नित्यो गतश्रियो ध्रियते । १२ ।

गतश्रीर्याख्यातस्त्वयो वै गतश्रिय इत्युक्तमित्यत्र । तस्याधानादारभ्य
नित्यो ध्रियते । आहवनीय इति विभक्तिविपरिणामेन संबन्धः ॥
सत्याषाढभारद्वाजौ त्वाद्भुतः नित्यं गतश्रियो धार्यत आयुष्कामस्य
वेति । आश्वलायनमतान्तु गतश्रियः सर्वे ऽपि नित्या यथाह
आधानाद्वाद्दशरात्रमजस्रा अत्यन्तं तु गतश्रिय इति । बौधायनम-
तात्त्वगतश्रियो ऽपि पक्षे नित्याः सर्वे यथाह आधानप्रभृत्येवैते
ऽजस्राः स्युरिति शालीकिरिति ॥

नित्यं गार्हपत्यम् । १३ ।

गतश्रीरगतश्रीश्च सर्व एव नित्यं गार्हपत्यं धारयन्तीत्यर्थः पुनर्नित्य-
पहणात् ॥

तथान्वाहार्यपचनं यदि मथित्वाहितो भवति । १४ ।

आधानकाले यदि दक्षिणाग्निर्मथित्वाहितः तमपि सर्वे नित्यमेव
धारयेयुः । सत्याषाढमतात्वाहार्यो ऽपि नित्यः ॥

यद्याहार्यो ऽहरहरेनं दक्षिणत आहरन्ति । १५ ।

अदि तदानीमाहार्यस्तदा योनित आहरन्ति । बद्धवचनमविवक्षितम् ।
हरहः कालेकाल इत्यर्थः यथाहरह्यजमानः स्वयमग्निहोत्रं जुहु-

यादिति । दक्षिणत इति दक्षिणाग्न्यायतनानुवादः । दक्षिणस्माद्देशादाहरणनियम इति केचित् ॥

उपवसथ एवैनमाहरेयुर्नवावसान एवैनमाहरेयुरिति वाजसनेयकम् । १६ ।

उपवसथे ऽग्न्यन्वाधानकाले । वामार्थं देशान्तरप्राप्तिरवसानं स्थानं वा इदं श्रेयो ऽवसानमागन्तेति लिङ्गात् । नवमवसानं नवावसानम् । पूर्वस्थानात् स्थानान्तरप्राप्तावाहरेयुर्नान्ययेत्यर्थः ॥ सभ्यावसथ्ययोस्त्वेवमुत्पादनावचनादाधानसंपादितानामग्नीनां स्वतो ऽनुदासितव्यत्वाच्च नित्यधारणमेव युक्तमिति केचित् । तदयुक्तं नित्यधार्याणामनुक्रमणेनेतरेषां धारण्युदासात् इतरथा त्वनुक्रमणार्थक्यात् अर्थार्यायाग्निं प्रणयत्यपवृत्ते कर्मणि लौकिकः संपद्यत इत्यधार्येषु न्याय्युत्पादनाच्च । न चैतत्प्रणयनशब्दादाहवनीयैकविषयमिति मन्तव्यं उत्पत्तिदर्शनार्थत्वात्तस्य अन्यथा दर्शपूर्णमासादिषु दक्षिणाग्नेराहरणसिद्धेः शामित्रादीनां धारणप्रसङ्गाच्च । तस्मान्न धार्यैः सभ्यावसथ्यावापस्तम्बमतात् । सत्याषाढभारद्वाजाभ्यां तु धार्येभ्येवानुक्रान्तौ यथा नित्यौ सभ्यावसथ्याविति ॥

इति द्वितीया कण्डिका ।

परिसमूहनेनाग्नीनलं कुर्वन्ति । १ ।

परिसमूहनं परितो मार्जनं तेनाग्नीनलं कुर्वन्ति । स एवालंकार इत्यर्थः । बज्रवचनं पत्यध्वर्युयजमानानामन्यतमप्राप्त्यर्थम् । दर्शितं चैतत्समूहन्यग्न्यागारमित्यत्र ॥

पुरस्तादलंकाराः सायमुपरिष्ठादलंकाराः प्रातः । २ ।

अग्नय इति शेषः । तत्र यदायुपरिष्ठाद्धोमादलंकारस्तदायुपरितन-
समिन्धनादनन्तरमिष्यते पूर्वालंकारे तथादर्शनात् । स चोभयत्र
पाणिना कार्यः समिद्धमग्निं पाणिना परिसमूहेन समूहयेति
वचनात् ॥

एतद्वा विपरीतम् । उभयतोऽलंकाराः सायं तथा
प्रातरित्येके । ३ ।

गतौ ॥

अग्ने गृहपते शुन्धस्वेति गार्हपत्यमग्ने वह्ने शुन्धस्वेति
दक्षिणाग्निमग्ने सम्राट् शुन्धस्वेत्याहवनीयमग्ने सभ्य
शुन्धस्वेति सभ्यमग्ने परिषद्य शुन्धस्वेत्यावसथ्यम् । ४ ।

अलंकुर्वन्तीति संबन्धः ॥

उदगग्रैः प्रागग्रैश्च दर्भैस्तृणैर्वाग्नीन्परिस्तृणात्यग्निमग्नी
वा । ५ ।

व्याख्यातः प्राक् । अग्निमित्याहवनीयो गृह्यते होमार्थत्वात् । परिस्त-
रणत्वनानि दूर्वादयः ॥

खादिरः सुवो वैकङ्कत्यग्निहोत्रहवणी बाहुमात्यर-
त्निमात्री वा । ६ ।

अन्य एवाग्निहोत्रसुवः पुनर्विधानात् । यथाग्निहोत्रं क्रियते सा सुगग्नि-
होत्रहवणी । तौ च दार्शपौर्णमासिकाभ्यां सुकस्ववाभ्यां व्याख्यातौ ॥

प्रसृताकृतिरार्थकताग्निहोत्रस्याल्यूर्ध्वकपालाचक्रवर्ता
भवति । ७ ।

प्रसृताकृतिरमंकुचितविला । आर्थकता आर्यैस्त्वैवर्णिकैः कृता । ऊर्ध्व-
कपाला अतिर्यग्वृत्तकपाला । अचक्रवर्ता वर्तनं वर्तः न चक्रे वर्तनं
यस्याः सा तथोक्ता न चक्रभ्रमणेन निर्मितेत्यर्थः ॥

दक्षिणेन विहारमग्निहोत्री तिष्ठति तां यजमानो
ऽभिमन्त्रयत इडासि व्रतभृदहं नावुभयोर्व्रतं चरिष्यामि
सुरोहिण्यहं नावुभयोर्व्रतं चरिष्यामीद एहि मयि
अयस्वेर एह्यदित एहि गौरेहि अइ एहि सत्येन त्वाह्व-
यामीति । ८ ।

अग्निहोत्रार्था धेनुरग्निहोत्रौ ॥

अथ वेदिदेशमभिमृशतीयमसि तस्यास्ते ऽग्निर्वत्सः
सा मे स्वर्गं च लोकममृतं च धुत्वेति । ९ ।

गतः ॥

पूषासीति दक्षिणतो वत्समुपसृज्य प्राचीमावृत्य
दोग्ध्युदीचीं प्राचीमुदीचीं वा । १० ।

दक्षिणतो गोर्वत्समुपसृज्य यथा प्राची भवति तथा पर्यावृत्य
दोग्धि ॥

न शूद्रो दुह्यात् । ११ ।

किमर्थमिति चेत् ॥

असतो वा एष संभूतो यच्छूद्रः । १२ ।

असतो तिकष्टादङ्गात्पादादिति यावत्पञ्चां शूद्रो अजायतेति श्रुतेः ॥

दुह्यादा । १३ ।

नन्विदानीमेवोक्तमसतो वा एष संभूत इति ततः परिहारः । न चात्र सांन्यायवदुत्पवनेन शुद्धिरस्ति येनानुज्ञायेतापि शूद्रः । तथा च ब्राह्मणं अग्निहोत्रमेव न दुह्याच्छूद्रस्तद्धि नोत्पुनन्तीति । तत्राह

यदेव गार्हपत्ये ऽधिश्रयति पवयत्येवैनत् । १४ ।

अतो ऽनुज्ञायेत शूद्र इति भावः ॥

अग्निहोत्रस्थाल्या दोहनेन च दोग्धि । १५ ।

उभयत्राप्यधिकरणस्य करणत्वविवक्षया तृतीया ॥

इति तृतीया कण्डिका ।

पूर्वौ दुह्याज्येष्ठस्य ज्यैष्ठिनेयस्य यो वा गतश्रीः स्यात् ।
अपरौ दुह्यात्कनिष्ठस्य कानिष्ठिनेयस्य यो वानुजावरो
यो वा बुभूषेत् । १ ।

व्याख्यातौ दर्शपूर्णमासयोरवदानविधौ । पूर्वापराविति तु स्तननिर्देश
इति विशेषः ॥

न स्तनान्संमृशति । २ ।

प्रस्रवणार्थं न स्तनानभिमृशतीत्यर्थः ॥

यथोपलभ्यं नित्ये कल्पे दोग्धि । ३ ।

नित्ये दोह्नकल्पे यथोपलम्भं योयः स्नो हस्तप्राप्तस्तं दोग्धि न तु
पूर्वापरादिनियम इत्यर्थः ॥

पूर्ववदुपसृष्टां दुह्यमानां धाराधोषं च यजमानो
ऽनुमन्त्रयते । ४ ।

पूर्ववत् मांनाव्यवत् ॥

अस्तमिते दोग्धि । ५ ।

अत्र दोह्नस्यास्तमयात्परत्वनियमात्तत्पूर्वभाविनः समिन्धनादेः प्राग-
स्तमयादनुमतिः सूचिता भवति ॥

अन्नरस्तमिते हेतव्यम् । ६ ।

अन्नः सद्यः । अस्तमितमात्रे दोह्नादि प्रतिपद्य होमः कार्य इत्यर्थः ।
एतदेव स्तौति ॥

समुद्रो वा एष यद्दोहोरात्रस्तस्यैते गाधे तीर्थे यत्संधी
तस्मात्संधौ हेतव्यमिति शैलालिब्राह्मणं भवति । ७ ।

संधी नाम सायंप्रातः सूर्यनक्षत्रयोरन्यतरास्तमयादारभ्यान्यतरोदया-
वधिकालौ । यथा संध्योपासनकालं नियच्छता गौतमेनाक्तं सज्यो-
तिष्या ज्योतिषो दर्शनादिति । तौ समुद्रकल्पस्याहोरात्रस्य गाधे
तीर्थे तस्मात्त्रैव हेतव्यम् । यथा गाध एव स्थितो न विपद्यते
तथानयोरेव कालयोर्ज्ञतं प्रतिष्ठितं भवति नान्यत्रेति भावः । संधी
इति द्विवचनात्प्रातःसंधिरपि स्तुतो भवति ॥

नक्षत्रं दृष्ट्वा प्रदेशे निशायां वा सायम् । ८ ।

सायं चैते ऽपि त्रयो होमकालाः संधिना सह विकल्पन्ते । नचत्रं दृष्ट्वा प्रथमनक्षत्रदर्शने । प्रदोषे प्रथमयामे । निशायां द्वितीययामे ॥

उषस्युपोदयं समयाविषित उदिते वा प्रातः । ६ ।

प्रातरप्येते समंधिकाश्चत्वारो होमकालाः । उषसि प्राच्यां जातप्रकाशायाम् । उपोदयं उद्यात्पूर्वस्मिन्ममये पूर्वतः प्रातःसंधिस्तत्रेत्युक्तं भवति । समयाविषित ईषदाविर्मण्डले रुर्ये । तत्र प्रदोषान्तो होमकालः संगवान्तः प्रातरित्याश्वलायनः ॥ अथापदि कालान्तराणामप्यनुग्राहकं ब्राह्मणं दर्शयति ॥

यदुदिते जुहेत्यग्निष्टोमं तेनावरुन्धे यन्मध्यंदिने जुहेत्युक्थं तेनावरुन्धे यदपराराल्हे जुहेति षोडशिनं तेनावरुन्धे यत्पूर्वरात्रे जुहेति प्रथमं तेन रात्रिपर्यायमाप्नोति यन्मध्यरात्रे जुहेति मध्यमं तेन रात्रिपर्यायमाप्नोति यदपररात्रे जुहेति जघन्यं तेन रात्रिपर्यायमाप्नोति । १० ।

उदिते पूर्वाह्ण इत्यर्थः । रात्रिपर्यायैः क्रत्वधिकारादतिरात्रे लक्ष्यते । तदयमर्थः । एतेषु कालेषु जुह्वेदेतैर्यज्ञविशेषैरिष्टवान्भवतीति । एवं च सर्वमहः सर्वा रात्रिश्च होमकाल इत्युक्तं भवति । तथा च भारद्वाजः आ सायमाहुतिकालात्प्रातराहुतिकालो नातीयादा प्रातराहुतिकालात्सायमाहुतिकाल इति । न चैवं पूर्वोक्तैः कालैः सहैषां तुल्यविकल्पता भ्रमितव्येत्याह ॥

स न मन्येत सर्वेष्वेतेषु कालेषु होतव्यमापदि हुत-
मित्येव प्रतीयादिति विज्ञायते । ११ ।

सो ऽयं प्रतिपत्ता नैवं मन्येत सर्वे ऽमौ होमकाला इति । किं
त्वापद्यगत्यामेषु कालेषु ऊतमपि ऊतं भवतीत्येतावदेव प्रतीयादित्यर्थः ॥

यो होमकालः सो ऽङ्गानाम् । १२ ।

सर्वेष्वगुक्तेषु कालभेदेषु यतमस्मिन्प्रधानं चिकीर्षति ततमस्मिन्नेवाङ्गा-
न्यपि कर्तव्यानि न तु कालान्तरे । विहरणं तु वचनात्प्रागुदयास्तम-
याभ्यां क्रियते ॥

इति चतुर्थी कण्डिका ।

इति प्रथमः पटलः ॥

पत्नीवदस्याग्निहोत्रं भवति । १ ।

अग्निहोत्रं पत्नीवत्संनिहितपत्नीकं भवति । उत्तररुद्रं चैव मिद्धे पत्नी-
वद्वचनामादरार्थम् । अस्येति वचनाद्यजमानस्यैव कर्मणि स्वाम्यं न
पत्न्या इति स्थापितं भवति तच्च दर्शितमेव प्राक् ॥

स्व आयतने पत्न्युपविशति । २ ।

उक्तमायतनं पत्न्याः दर्शपूर्णमामयोर्दक्षिणत उदीच्युपविशतीति । पश्चा-
द्वाहेत्यस्य प्राच्युपविशति तस्मात्पश्चात्प्राची पत्न्यन्वास्त इत्यनुवादात् ॥

अपरेणाहवनीयं दक्षिणातिक्रम्योपविश्य यजमानो
विद्युदसि विद्य मे पाप्मानमृतात्सत्यमुपैमि मयि श्रद्धे-
त्यप आचामति । ३ ।

आचामति भक्षयति ॥

ऋतं त्वा सत्येन परिषिञ्चामीति सायं परिषिञ्चति ।
सत्यं त्वर्तेन परिषिञ्चामीति प्रातः । आहवनीयमग्रे ऽथ
गार्हपत्यमथ दक्षिणाग्निमपि वा गार्हपत्यमाहवनीयं
दक्षिणाग्निं यथा वाहिताः । ४ ।

सम्भावसथ्ययोर्न परिषेचनं त्रयाणामनुक्रमणात् ॥

यज्ञस्य संततिरसि यज्ञस्य त्वा संततिमनुसंतनोमीति
गार्हपत्याद्यक्रम्य संततामुदकधारां स्वावयत्याहवनी-
यात् । ५ ।

मन्त्रस्यादिमंयोगो धारात्वात् ॥

घृष्टिरसि ब्रह्म यच्छेत्युपवेषमादाय भूतकृत स्थापोढं
जन्यं भयमपोढाः सेना अभीत्वरीरिति गार्हपत्यादु-
दीचो ऽङ्गारान्निरुह्य व्यन्तान्गार्हपत्येन कृत्वा सगरा
स्थेत्यभिमन्त्य जपत्यग्नय आदित्यं गृह्णाम्यह्ने रात्रिमिति
सायम् । आदित्यायाग्निं गृह्णामि रात्र्या अहरिति
प्रातः । ६ ।

व्यन्तान् गार्हपत्यस्याग्नेरन्तादिगतान्बहिरायतनाद्गतानित्यर्थः ॥

इडायाः पदं घृतवच्चराचरं जातवेदो हविरिदं जुष-
स्व । ये ग्राम्याः पशवो विश्वरूपा विरूपास्तेषां सप्ताना
मिह रन्तिरस्तु । रायस्पोषाय सुप्रजास्त्वाय सुवीर्या-
येति तेष्वग्निहेचमधिश्रयति । ७ ।

दोहनस्यमपि पयो ऽग्निहोत्रस्थाल्यामानीय तामधिश्रयति ॥

इति पञ्चमी कण्डिका ।

रेतो वा अग्निहोत्रम् । न सुशृतं कुर्याद्रेतः कूल-
येन्नो ऽशृतमन्तरेवैव स्यात् । १ ।

सुशृतं चेत्कुर्याद्रेतः कूलयेत् दहेत् । नो अशृतं च भवति । यथा-
न्तरा मध्य इव शृताशृतयोर्भवति तथैव स्यात् ॥

समुदन्तं होतव्यम् । २ ।

अन्तेषु समुद्गतः फेनो यस्य न मध्ये तत्समुदन्तम् । तावन्मात्रेण शृतं
होतव्यमित्यर्थः ॥

उदन्तीकृत्य प्रतिषिच्यम् । ३ ।

यदोदन्तं भवति तदा प्रतिषिच्यं प्रतिषेक्यम् । उपरिष्ठादब्बिन्दुत्तेपः
प्रतिषेकः तत्प्रकारश्चानन्तरमेव वक्ष्यते ॥

अप्रतिषेक्यं स्यात्तेजस्कामस्य ब्रह्मवर्चसकामस्य पा-
प्मानं तुस्तूर्धमाणस्याथो सर्वेभ्यः कामेभ्यो ऽथो यः काम-
येत वीरो म आजायेतेति । ४ ।

पाप्मानं तुस्तूर्धमाणस्तेत्युकारो बाहुल्यं तिस्रस्तूर्धमाणस्तेत्यर्थः । पाप्मानं
जिघांसत इति यावत् । वीरः पुत्रः । यस्यैवं कामानुसारादनित्यं होमं
वक्ष्यति । पयसि तु नित्यः प्रतिषेकः ॥

अस्मरधिश्रितं वा । ५ ।

उदन्तीकृत्य प्रतिषेक्यमधिश्रितमात्रं वेत्यर्थः ॥

अदब्धेन त्वा चक्षुषावेक्ष इति तृणेन ज्वलतावेक्षते । ६ ।

तृणेनोपगृहीतेन हविरभिद्योतयन्नवेक्षते । अभिद्योतयति अभ्यवैनद्वा-
रयतीति श्रुतेः । तृणाग्नेः प्रतिसर्गावचनादुत्सर्गः ॥

दोहनसंक्षालनं सुव आनीय हरस्ते मा विनैपमिति
तेन प्रतिपिच्चत्यपां वा स्तोकेन । ७ ।

दोहनं क्षाल्यते येन तदुदकं केवलं वोदकलेशं सुवेणाक्षिपति ॥

उद्भव स्थोदहं प्रजया प्र पशुभिर्भूयासं हरस्ते मा
विगादुद्यन्सुवर्गो लोकस्त्रिषु लोकेषु रोचयेति पुनरेवावे-
क्ष्यान्तरितं रक्षोऽन्तरिता अरातयोऽपहता व्यृद्धिरपहनं
पापं कर्मापहतं पापस्य पापकृतः पापं कर्म यो नः पापं
कर्म चिकीर्षति प्रत्यगेनमृच्छेति त्रिः पर्याग्निं कृत्वा घर्मे
ऽसि रायस्योपवनिरिहोर्जं दृंहति वर्त्म कुर्वन्प्रागुद्वा-
सयत्युदक् प्रागुदग्वा । ८ ।

पुनरेवेति पूर्ववत्तृणेन ज्वलतेत्यर्थः । वर्त्म कुर्वन् कर्षन् ॥

न वर्त्म करोतीत्येके । ९ ।

उद्धृक्षोदास्यत इत्यर्थः ॥

इह प्रजां पशून्नुद्धेति त्रिर्भूमौ प्रतिष्ठाप्य सुभूतकृत

स्य प्रत्यूढं जन्यं भयं प्रत्यूढाः सेना अभीत्वरीरिति
गार्हपत्ये ऽङ्गारान्प्रत्यूह्य । १० ।

इति षष्ठी कण्डिका ।

देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इति सुक्सुवमादाय प्रत्यूष्टं
रक्षः प्रत्यूष्टा अरातय इत्याहवनीये गार्हपत्ये वा प्रति-
तप्यारिष्टो यजमानः पत्नी चेति संमृश्य हिरण्ययष्टिर-
स्यमृतपलाशा स्रोतो यज्ञानामित्यग्निहोत्रहवणीमभि-
मन्त्योमुन्नेष्यामि हव्यं देवेभ्यः पाप्मनो यजमानमिति
सायमाह । ओमुन्नयामीति प्रातः । १ ।

अवरोष्याग्निहोत्रं यच्चोन्नयनमिच्छन्ति तत्र त्रिः प्रतिष्ठापयति ।
सुकुसुवयोरादानमन्त्रस्यावृत्तिः एकलिङ्गत्वात् । प्रतितपनसंमर्शने तु
तन्त्रेण विभवत्वात् ॥

हविर्देवानामसि मृत्योर्मे ऽभयं स्वस्ति मे ऽस्तुभयं
मे अस्त्वित्युपांशूक्त्रोमुन्नयेत्युच्चैरनुजानाति । अपचारे
यजमानस्य स्वयमात्मानमनुजानीयात् । २ ।

अपचारो ऽसंनिधिः । अनेनैव न्यायेन स्वयंहोमे ऽप्यात्मानुज्ञा
यजमानस्य व्याख्याता भवति ॥

उन्नीयमान उभौ वाचं यच्छत आ होमात् । ३ ।

गतः ॥

न चाभिमीलते तिष्ठति च यजमानः । ४ ।

नाभिमीलते न मीलयेच्चक्षुषा होमान्तिष्ठति च । स्वयंहोमे ऽपि तिष्ठन्नेवोन्नयति । आभीन इत्यपरं विवाधमान आर्त्विज्यं बलीय इति न्यायात् ॥

उन्नीत उपविशति । ५ ।

गतः ॥

चतुरुन्नयति । ६ ।

चतुरवत्तिन इति शेषः पञ्चमं जमदग्नीनामित्युत्तरत्रवचनात् ॥

यं कामयेत पुत्राणामयमृध्रयादिति तं प्रति पूर्णमुन्नयेत् । ७ ।

यजमानपुत्राणां मध्ये यतममध्वर्युः कामयेतायमृद्धिशीलः स्यादिति तं प्रति पूर्णमुन्नयेत्स कथितो भवति । तत्समानस्थानं सुवमितरेभ्यः पूर्णमुन्नयेदित्यर्थः ॥

यदि कामयेत ज्येष्ठतो ऽस्य प्रजार्धुका स्यादिति पूरणप्रथममुन्नयेत्तत ऊनतरमूनतरम् । कनिष्ठत इत्येतद्विपरीतम् । सर्वे समावदीर्या इति समम् । ८ ।

अथ यदि ज्येष्ठोज्येष्ठ ऋद्धः स्यादिति कामयेत तदा प्रथमादारभ्य क्रमात्सुवान्नामयेत् । यदि पुनः कनिष्ठः कनिष्ठ इति तदा प्रथमादारभ्य क्रमाद्धर्धयित्वात्यन्तं पूर्णमुन्नयेत् । अथ यदि सर्वे समवीर्या इति

तदा सर्वान्समानुन्नयेत् ॥ सर्वं चैते ऽध्वर्योर्यजमानाभिप्रायं विदुषः
कामाः तत्काम्यत्वात्कामानां यथोक्तं याजमाने कामानां कामन-
मिति ॥

यथोपलम्भं नित्ये कल्प उन्नयति । ८ ।

कामाभावे यथासंभवमुन्नयति ॥

इति सप्तमी कण्डिका ।

अग्नये च त्वा पृथिव्यै चोन्नयामीति प्रथमं वायवे
च त्वान्तरिक्षाय चेति द्वितीयं सूर्याय च त्वा दिवे चेति
तृतीयं चन्द्रमसे च त्वा नक्षत्रेभ्यश्चेति चतुर्थम् । १ ।

उन्नयतीत्यन्वयः । उत्तरतः स्थान्याः सुव्रमासाद्येत्याश्वलायनः ॥

अङ्गश्च त्वौषधीभ्यश्चेति पञ्चमं जमदग्नीनाम् । २ ।

गतः ॥

भूरिडा भुव इडा सुवरिडा करदिडा पृथगिडेति वा
प्रतिमन्त्रम् । ३ ।

अत्रापि जमदग्नीनां पञ्चमो मन्त्रः ॥

पशून्मे यच्छेत्यपरेण गार्हपत्यमुन्नयनदेशे ऽभितरां
वा सादयित्वा गार्हपत्ये हस्तं प्रताप्य संमृशति सजूर्देवैः
सायंयावभिः सायंयावानो देवाः स्वस्ति संपारयन्तु

पशुभिः संपृचीय प्रजां दृहेति सायम् । सजूर्देवैः प्रात-
र्यावभिः प्रातर्यावाणो देवाः स्वस्ति संपारयन्तु पशुभिः
संपृचीय प्रजां दृहेति प्रातः । ४ ।

अभितरामिति संनिकर्षे गार्हपत्यस्येत्यर्थः । संमृशति सुगतम् ।
स्थालीगतं चेति कल्पान्तरकाराः ॥

दशहोत्रा चाभिमृश्य पालाशीं समिधं प्रादेशमा-
चीमुपरि धारयन्गार्हपत्यस्य समयार्चिर्हरति । ५ ।

समयार्चिः अर्चिषः समीपेन । तथा समिधं सुचं चाध्यधि गार्हपत्यं
हत्वेत्याश्वलायनः ॥

उर्वन्तरिक्षं वीहीत्युद्भवति । ६ ।

उद्भवति गच्छति ॥

उद्भवन्दशहोतारं व्याचष्टे । ७ ।

व्याचष्टे जपति ॥

समं प्राणैर्हरति । ८ ।

समं नासिकया हरतीत्यर्थः ॥

स्वाहाग्नये वैश्वानरायेति मध्यदेशे नियच्छति । ९ ।

विहारस्य मध्यदेशे निगृह्णाति ॥

वाताय त्वेत्युद्गृह्णाति । १० ।

पुनः प्राणसममुद्गृह्णाति ॥

उपप्रेत संयतध्वं मान्तर्गात भागिनं भागधेयात्सप्त-
र्षीणां सुकृतां यत्र लोकस्तत्रेमं यज्ञं यजमानं च धेक्षुप
प्रत्नमुप भूर्भुवः सुवरायुर्मे यच्छेत्यपरेणाहवनीयं दर्भेषु
सादयति । ११ ।

पूर्वत्रापरत्र च कूर्चं सादयतीति बोधायनः ॥

इत्यष्टमौ कण्डिका ।

इति द्वितीयः पटलः ॥

अत्र ब्राह्मणे रौद्रं गवि वायव्यमुपसृष्टमित्यादिनाग्निहोत्रद्रव्यस्योत्प-
त्तिप्रभृत्या होमादवस्थाविशेषाणामनेकदेवतासंबन्धप्रदर्शनेनाग्निहोत्र-
स्तुतिमुक्त्वा यदग्निमुद्धरति वसवस्तर्ह्यग्निरित्यादिनाहवनीये ऽपि तथा
कृतम् । तदिदानीं सूत्रकारो दर्शयति ॥

यस्याग्नावुद्भियमाणे हूयते वसुषु हुतं भवति । निहि-
तो धूपायज्ज्येते रुद्रेषु । प्रथममिध्ममर्चिरालभत आदि-
त्येषु । सर्व एव सर्वश इध्म आदीतो भवति विश्वेषु देवेषु ।
नितरामर्चिरुपावैति लोहिनीकेव भवतीन्द्रे हुतं भवति ।
अङ्गारा भवन्ति तेभ्यो ऽङ्गारेभ्यो ऽर्चिरुदेति प्रजाप-
तावेव । शरो ऽङ्गारा अध्यूहन्ते ततो नीलोपकाशो
ऽर्चिरुदेति ब्रह्मणि हुतं भवति । १ ।

यस्याग्नावुद्ध्यमाने ह्वयत इति यद्देमार्थमुद्ध्यते वसुषु ऊतं
 भवतीत्युद्गणवस्थासुतिः अन्यथोद्ध्यमाणे होमामंभवात् । यैस्त्वा-
 ह्वनीयायतनस्योपरि ध्रियमाण इति व्याख्यातं तैर्भूर्भुवः सुवरुद्ध्यमाण
 इत्युद्ध्यमाणमभिमन्त्रयते यस्याग्निरुद्धृत इत्याद्यपि तथा व्याख्यात-
 व्यम् । इत्यास्तां तावत् ॥ अथोत्तरे ऽवस्थाविशेषाः । सो ऽयमुद्धृतो
 ऽग्निरायतने निहितः सधूमः शेते । ततः प्रथमं काष्ठमर्चिर्गृह्णाति ।
 ततः सर्व एवेधः सर्वप्रदेशेष्वदीप्तो भवति । ततो ऽर्चिरुपरिमन्दवे-
 गान्नौर्चैर्गच्छति लोहितेव च भवति । ततः काष्ठेभ्यो ऽङ्गारीभूतेभ्यो
 ऽर्चिरुत्तिष्ठति । ततो ऽङ्गाराः शरो ऽधूहन्ते शरमा भस्मना सृज्मण
 संयोगमापद्यन्ते । ततश्च तेभ्यो नीलप्रकाशो ऽर्चिस्रोदेतीति ॥ तत्र
 रुद्रेष्वादित्येष्वित्यादीनामपि ऊतं भवतीत्यनुषङ्गः । तदुक्तं भवति
 यदेवमनेकविधावस्थाश्रयभूते ऽग्नौ ह्वयते तत्सर्वास्वेव देवतासु ऊतं
 भवतीति । स्पष्टश्चायमर्थो ब्राह्मणे यथा वसुषु रुद्रेष्वादित्येष्वित्यादि ॥
 अथ होमार्थमवस्थाविधिं दर्शयति ॥

यदङ्गारेषु व्यवशान्तेषु लेलायद्दीव भाति तद्देवाना-
 मास्यं तस्मात्तथा हेतव्यं यथास्ये ऽपिदधात्येवं तदिति
 विज्ञायते । २ ।

अवस्थेयं दर्शपूर्णमासयोरेव व्याख्याता तत्रापि नित्या च । तथादरश्च
 दर्शितो ऽस्या देवतास्यत्ववचनात् ॥

विद्युदसि विद्य मे पाप्मानमृतात्सत्यमुपैमीति होष्य-
 न्नप उपस्पृश्य पालाशीं समिधमादधात्येकां द्वे तिस्रो
 वा । ३ ।

होष्यन्नित्यनेन होष्यन्नपस्पृशेदिति ब्राह्मणं व्याचष्टे सो ऽयं तत्र कालो
विवक्षित इति । पुनःपालाशवचनात्सर्वाः पालाशः । तथा सर्वामा-
मपि स्तुचा धारणमुक्तं हिरण्यकेशिना यथैकां द्वे तिस्रो वोपरिष्ठा-
त्सुगदण्ड उपसंगृह्येति ॥

एषा ते अग्ने समिदिति । हिरण्ययं त्वा वंशं स्वर्गस्य
लोकस्य संक्रमणं दधामीति द्वितीयाम् । रजतां त्वा
हरितगर्भामग्निज्योतिषमक्षितिं कामदुघां स्वर्ग्यां स्व-
र्गाय लोकाय रात्रिमिष्टकामुपदधे तथा देवतयाङ्गि-
रस्वद्भुवा सीदेति सायं तृतीयाम् । हरिणीं त्वा रजत-
गर्भां सूर्यज्योतिषमक्षितिं कामदुघां स्वर्ग्यां स्वर्गाय
लोकायहरिष्टकामुपदध इति प्रातः । ४ ।

गतः ॥

इति नवमौ कण्डिका ।

समिधमाधाय प्राण्यापान्य निमील्य वीक्ष्य हुत्वा
ध्यायेद्यत्कामः स्यात् । १ ।

प्राणनमुच्छ्वासे ऽपाननं निश्वासः । यत्कामः स्याद्यजमानस्तदध्वर्यु-
र्ध्यायेद्यथा पुत्रो ऽस्यास्त्वित्यादि ॥

हुत्वा महदभिवीक्षते । २ ।

ज्जत्वा तदेव ऊतं महद्भूयिष्ठमभिवीक्षत इत्यर्थः । अथवा पूर्वाज्जत्यर्थं
प्रमादान्महद्भूत्वा तदेवाभिवीक्षेत प्रायश्चित्तार्थमित्यर्थः ॥

आदीप्तायां जुहेति श्यावायां वा यदा वा समती-
तार्चिलेलायतीव । धूपायत्यां ग्रामकामस्य ज्वलत्यां
ब्रह्मवर्चसकामस्याङ्गारेषु तेजस्कामस्य । ३ ।

समिधस्त्वाद्यास्तिस्रो ऽवस्था नित्याः शेषाः काम्याः । तत्र श्यावा
श्यामीभृता । व्याख्यातः शेषः ॥

ह्यङ्गुले मूलात्समिधमभि जुहेति । ४ ।

समिधमभि समिधि ॥

अभिक्रामं सायं जुहेत्यवक्रामं प्रातः । ५ ।

अग्निं प्रति क्रान्त्वा सायमग्नेः प्रतीपं क्रान्त्वा प्रातः ॥

उभयत्र वाभिक्रामम् । ६ ।

गतः ॥

भूर्भुवः सुवरिति होष्यञ्जपति । ७ ।

होष्यन्निति पुनर्वचनमवश्यकृत्यैरण्यव्याचार्यम् ॥

अग्निर्ज्योतिर्ज्योतिरग्निः स्वाहेति सायमग्निहोत्रं
जुहेति । सूर्यो ज्योतिर्ज्योतिः सूर्यः स्वाहेति प्रातः । ८ ।

गतः ॥

संसृष्टहोमं वाग्निर्ज्योतिर्ज्योतिः सूर्यः स्वाहेति
 सायम् । सूर्यो ज्योतिर्ज्योतिरग्निः स्वाहेति प्रातः । ९ ।
 कुर्यादिति शेषः । संसृष्टेन मन्त्रेण होमः संसृष्टहोमः संसृष्टाभ्यां
 देवताभ्यां वा ॥

इषे त्वेति सुङ्गुखादवाचीनं सायं लेपमवमाष्ट्यूजं
 त्वेति । ऊर्ध्वं प्रातः । १० ।

अवाचीनमग्रादारभ्या बिलात् । तद्विपरीतमूर्ध्वम् । तण्डुलादिभिर्होमे
 पार्श्वतो मार्जनं सामर्थ्यात् ॥

आपधीभ्यस्त्वौषधीर्जिन्वेति बर्हिषि लेपं निमृज्य वर्चो
 मे यच्छेति सुचं सादयित्वाग्ने गृहपते मा मा संताप्सी-
 रात्मन्नमृतमधिपि प्रजा ज्योतिरदव्येन त्वा चक्षुषा
 प्रतीक्ष इति गार्हपत्यं प्रतीक्ष्य भूर्भुवः सुवरित्युत्तरा-
 माहुतिं पूर्वार्धे समिधि जुहोति तूष्णीं वा । ११ ।

पूर्वार्धे ऽग्नेः समिधि जुहोति ॥

न समिदभिहोतवा इत्येके । १२ ।

न समिदभिहोतव्योत्तराहुतिः । तदापि पूर्वार्ध एव होमः ॥

इति दशमौ कण्डिका ।

वर्षीयसीमुत्तरामाहुतिं हुत्वा भूयो भक्षयावशि-
नष्टि । १ ।

पूर्वाहुतेर्भूयस्युत्तराहुतिः ततो ऽपि भूयान् भक्षार्थः शेषः ॥

यं कामयेत पापीयानस्यादिति भूयस्तस्य पूर्वं हुत्वा-
त्तरं कनीयो जुहुयात् । २ ।

कनीयो ऽल्पीयः ॥

हुत्वा सुचमुद्गृह्य रुद्र मृडानां भव मृड धूर्तं नमस्ते
अस्तु पशुपते चायस्वैनमिति त्रिः सुचाग्निमुदञ्चमति-
वल्गयति । ३ ।

हुत्वेत्येतदसंदेशार्थम् । अस्मिन् हि तस्मिन्वचने उत्तरं कनीयों जुह-
या सुचमुद्गृह्येत्यप्यन्वयः प्रतीयते । अतिवल्गयति कम्पयति ज्वालाम् ॥

पूर्ववल्लेपमवमृज्य प्राचीनावीती स्वधा पितृभ्यः पि-
तृञ्जिन्वेति दक्षिणेन वेदिं भूम्यां लेपं निमृज्य प्रजां मे
यच्छेति सुचं सादयित्वा वृष्टिरसि वृश्च मे पाप्मानमृता-
त्सत्यमुपागामिति हुत्वाप उपस्पृश्यान्तर्वेदि सुक् ।
अथाङ्गुल्यापादाय पूषासीति लेपं प्राश्नात्यशब्दं कुर्वन्न-
तिहाय दतः । ४ ।

पूर्ववत् पूर्वाहुतिवत् । प्राचीनावीतिवचनमविस्मरणार्थं लेपमार्जनेत्त-
रकालार्थं वा । दक्षिणेन वेदिमिति वेदिदेशो लक्ष्यते वेद्यभावात् ।
हुत्वाप उपस्पृशेति होष्यन्नप उपस्पृश्येत्यनेन व्याख्यातः । अन्तर्वेदि

सुगिति क्रियाविशेषणं यथान्तर्वेदि सुगभवति न त्वात्ता तथेत्यर्थः ।
वाक्यभेदेन वा योजना अन्तर्वेदि सुगभवति अथाङ्गुल्यापादायेति ।
अङ्गुल्या यथा कयापि । अनामिकयेति तु कात्यायनः । अशब्दं
कुर्वन्मुखशब्दमकुर्वन् । अतिहाय दतः अतीत्य दन्तान् ॥

अप आचम्यैवं पुनः प्राश्याचम्य बर्हिषोपयम्योदङ्गु-
वृत्योत्सृप्य गर्भेभ्यस्त्वा गर्भान्प्रीणीह्याग्नेयं हविः प्रज-
ननं मे अस्तु दशवीरं सर्वगणं स्वस्तये । आत्मसनि
प्रजासनि पशुसन्धभयसनि लोकसनि वृष्टिसनि । अग्निः
प्रजां बहुलां मे करोत्वन्नं पयो रेतो अस्मासु धेहि ।
रायस्पोषमिषमूर्जमस्मासु दीधरत्वाहेत्युदग्दण्डया प्रा-
ग्दण्डया वा सुचाचामति । ५ ।

अप आचम्येति प्राश्याचम्येति चापां भक्षणविधिः न तु शौचार्थाचम-
नानुवाद इति केचिन् । बर्हिषोपयम्य सुचाचामतीत्यन्वयः ॥

इत्येकादशी कण्डिका ।

सौर्यं हविरिति प्रातर्मन्त्रं संनमति । १ ।

सौर्यं हविरित्येतत्सूर्यः प्रजामित्यस्यापि प्रदर्शनार्थम् । तथा सूर्यः
प्रजामित्येव बौधायनः । संसृष्टहोमे चोभयं भवति यथाग्नेयं सौर्यं
हविरिति ॥

द्विः सुचं निर्लिङ्गाद्भिः पूरयित्वोच्छिष्टभाजो जि-

न्वेति पराचीनं निनीयाचम्याग्रेणाहवनीयं दभैरग्निहो-
चहवणीं प्रक्षालयति । २ ।

पराचीनमनावृत्त्या सकृदेवापो निनीय तत आचामति न तु भक्ष-
णानन्तरम् ॥

न मांसधौतस्य देवा भुञ्जत इति विज्ञायते । ३ ।

यद्धि पात्रं मांसधौतं हस्तधौतं भवति तस्मिन्संभृतं हविर्देवा न
भुञ्जते । अतो दभैरेव प्रक्षालयेत् । अत एव वचनादन्यत्रापि हवि-
र्धारणार्थानि पात्राणि न हस्तेन क्षालयितव्यानि ॥

अग्निः सुचं पूरयित्वा सर्पेभ्यस्त्वा सर्पाञ्जिन्वेति प्रति-
दिशं व्युत्तिच्य सर्पान्पिपीलिका जिन्व सर्पेतरजनाञ्जिन्व
सर्पदेवजनाञ्जिन्वेति तिस्रः सुच उत्तिच्य चतुर्थीं पूर-
यित्वा पृथिव्याममृतं जुहोमि स्वाहेत्यपरेणाहवनीयं
निनीय शेषं पत्न्या अञ्जलौ गृहेभ्यस्त्वा गृहाञ्जिन्वेति
। ४ ।

निनयेदिति वक्ष्यमाणेन संबन्धः । विभागेनार्धसेको व्युत्सेकः । स्वह-
स्तेन भवति सुचा दुःशकत्वात् । तथोर्ध्वायामपि दिशि भवति पूर्ण-
पात्रव्युत्सेके तथादर्शनात् । सुचः सुक्परिमिता अपः । पत्न्येकत्वे
शेषमञ्जलिषु विभज्य निनयति ॥

यदि पत्नी नानुष्याद्देवानां पत्नीभ्यो ऽमृतं जुहोमि
स्वाहेति पत्न्यायतने निनयेत् । ५ ।

नानुष्यान्नान्वासीना स्यात् पूर्ववदनालभुक्त्वादिना ॥

अपरं सुच्यानीय विप्रुषां शान्तिरसीत्युन्नयनदेशे
निनीयाहवनीये सुचं प्रताप्य हस्तो ऽवधेयो हस्तो वा
प्रताप्य सुच्यवधेयः । ६ ।

अपरमुदकमिति शेषः । सुगधस्तयोः प्रतापने विकल्पः । अवधानं
च तत्रोभयत्र हस्तस्यैव ॥

तयोद्गुद्दिशति सप्तर्षिभ्यस्त्वा सप्तर्षीञ्जिन्वेति । ७ ।

तथा तथा युक्तहस्तया सुचोदङ्मुखस्तमूष्माणं सप्तर्षीनुद्दिश्य मुञ्चति
सप्तर्षिभ्यस्वेति ॥

इति द्वादशी कण्डिका ।

इति तृतीयः पटलः ॥

अग्ने गृहपते परिषद्य जुषस्व स्वाहेति सुवेण गार्ह-
पत्ये जुहेत्येकां द्वे तिस्रश्चतस्रो वा । १ ।

आहुतीरिति शेषः । ताश्च शेषादेव स्थालीगताज्जुहेति द्रव्यान्तरा-
वचनात् । तथैतस्मादेवाग्निहोत्रशेषादित्येव भारद्वाजः । ततश्च शेष-
कार्यत्वादासां न प्रयोजकत्वमिति सिद्धं भवति ॥

अग्नये गृहपतये रयिपतये पुष्टिपतये कामायान्ना-
द्याय स्वाहेत्येतामेके समामनन्ति । २ ।

गतः ॥

समभ्युच्चयवदेके । ३ ।

अस्मिन्पक्षे द्वाभ्यां सकृद्विवा होमः ॥

अग्ने ऽदाम्य परिपद्य जुपस्व स्वाहेति सुवेणान्वाहार्थपचने जुहोत्येकां द्वे तिस्रश्चतस्रो वा । ४ ।

गतः ॥

अन्नपते ऽन्नस्य ना देहीति द्वितीयाम् । ५ ।

द्वित्वादिकल्पे द्वितीयामनेन मन्त्रेण जुहोति । ततो ऽन्याः पूर्वेण ॥

अप्राश्य वापरयोजुहुयात् । ६ ।

आहवनीयहोमानन्तरमेव वापरान्धोरपि जुहुयात् ॥

आहवनीये होमो नापरयोः । ७ ।

इदमपि कल्पान्तरम् ॥

यदाहवनीये हुत्वापरयोजुहुयाद्यथा स्वर्गाल्लोकात्य-
त्यवरोहेत्तादृक्तदिति विज्ञायते । ८ ।

किमसौ निन्दितत्वाद्नादरणीय एवापरान्निहोमः । नेत्याह ॥

सर्वे वा एते होमार्था आधीयन्ते । चतस्रो गार्हपत्ये
जुहोति चतस्रो ऽन्वाहार्थपचने द्वे आहवनीये । दश
संपद्यन्ते । दशाक्षरा विराड्विराजा यज्ञः संमित इति
बह्वृचब्राह्मणं भवति । ९ ।

एवं होमो ऽपि शाखान्तरे श्रूयते । अतो याथाकामी होमयोरिति भावः । बाह्वृच्ये त्वपरान्योश्चतस्रश्चतस्र आहुतयो नियताः ॥

दीदिहि दीदिदासि दीदायेत्येषो ऽग्न्युपसमिन्धन आम्नातः । १० ।

सर्वेषामग्नीनामेष एवोपसमिन्धने मन्त्रः ॥

दीदिहि दीदिदासि दीदाय दीद्यासं दीद्यस्वेति वा प्रतिमन्त्रम् । ११ ।

पञ्च वेते मन्त्राः पञ्चानामेकैकस्य न स्युः ॥

यथाहितास्तेनानुपूर्व्येणाहवनीयाद्वा प्रक्रम्य । १२ ।

उपसमिद्ध इति शेषः ॥

अन्तर्वेद्यपो निनीय । १३ ।

गतः ॥

इति चयोदशी कण्डिका ।

पूर्ववदग्नीन्परिषिञ्चति । न धाराम् । १ ।

स्त्रावयतीति शेषः । अत एव प्रतिषेधाज्जानीमः परिषेचनाङ्गं धारे-
ति । तेन बज्रविदुद्धरणे ऽर्वाक् परिषेचनाङ्गवति ॥

अपिप्रेरमे स्वां तन्वमयाद् द्यावापृथिवी ऊर्जमस्मासु
धेहीत्यग्निहोत्रस्थाल्यां तृणमङ्क्तानुप्रहरति । २ ।

अग्निहोत्रसाधनार्थाद्धर्षिष एकं तणमादायाग्निहोत्रस्थाल्यामङ्गाहवनीये
ऽनुप्रहरति ॥

सा ह्यग्निहोत्रस्य संस्थितिः । ३ ।

तणप्रहारस्यैव स्तुतिरियम् । यथा दर्शपूर्णमासयोर्बर्हिःप्रहरणेन संस्था
भवत्येवमग्निहोत्रस्यापीति ॥

न बर्हिरनुप्रहरेत् । असंस्थितो वा एष यज्ञो यद-
ग्निहोत्रमित्युक्तम् । ४ ।

शाखान्तरे तु न बर्हिरनुप्रहरेदिति प्रकृत्यासंस्थित इत्यादिनानुप्रहरणं
निन्दित्वा तस्मान्नानुप्रहत्यमित्युपसंहृतम् । अतो वैकल्पिकं तणप्रहर-
णमिति भावः ॥

अग्निहोत्रस्थालीं प्रक्षाल्याक्षितमक्षित्यै जुहोमि
स्वाहेत्युन्नयनदेशे निनयति । अन्तर्वेदि वा । ५ ।

गतः ॥

वृष्टिरसि वृश्च मे पाप्मानमृतात्सत्यमुपागामप्सु अङ्गे-
त्यप आचम्य यजमानो ऽन्तर्वेदि मार्जयते ऽन्नादाः
स्थान्नादो भूयासं यशः स्थ यशस्वी भूयासं अद्वा स्थ
अद्विषीयेति । ६ ।

आचम्य भक्षयित्वा । अन्तर्वेदि मार्जयते वेद्यां हस्तं प्रसार्य तस्मिन्नप
आसिञ्चति । यथाश्वलायनः हस्ते ऽप आसेचयते तन्मार्जनमिति ॥

आपो ह श्लेष प्रथमं संबभूव येन धृतो वरुणो येन

मित्रः । येनेन्द्रं देवा अभ्यपिञ्चन्त राज्याय तेनाहं
मामभिपिञ्चामि वर्चस इति शिरस्यप आनयते । ७ ।

अनयापः शिरस्थानयते चावभृथार्थम् । तथा च श्रुतिः अपो निनय-
त्यवभृथस्यैव रूपमकरिति । अथाग्निहोत्रे काम्यान्कल्याणाह ॥

द्वयोः पयसा पशुकामस्य जुहुयात् । ८ ।

द्वयोर्गवोरिति शेषः ॥

अग्निहोत्रस्थाल्या पूर्वा दोग्धि । दोहनेनोत्तराम् । ९ ।

पृथगुभाभ्यामुभे दुह्यान् तु पूर्ववत्समुच्चिताभ्याम् ॥

अधिश्रित्य पूर्वमुत्तरमानयति । १० ।

पूर्वं दुग्धमग्निहोत्रस्थालौगतम् । पूर्वमधिश्रित्य तस्मिन्नुत्तरं दुग्धमा-
नयति ॥

यस्य रुद्रः पशूञ्छमायेतैतयैवावृता द्वयोः पयसा
सायंप्रातर्जुहुयात् । ११ ।

रुद्रः ज्वरः पशून् शमायेत शमयेत् हन्यात् । एतयैवावृता उक्तेन
दोहप्रकारेण ॥

तच्चेदतिहन्यात्सजूर्जातवेदे दिव आ पृथिव्या अस्य
हविषो घृतस्य वीहि स्वाहेति सायंप्रातराज्येन जुहु-
यात् । १२ ।

सायंप्रातर्गतमतीत्य पुनश्चेद्रुद्रो हन्यात्ततः सायंप्रातराज्येन हविषाग्नि-

होत्रं जुहुयात् । सजूरिति मन्त्रेण पूर्वाहुतिः । जातवेदसं हविरिति चोहः ॥

अनारमत्यग्ने दुःशीर्ततनो जुषस्व स्वाहेति द्वादशा-
हमाज्येन हुत्वा तत ऊर्ध्वं न सूर्क्षेत् । १३ ।

पुनरप्यविरमति रुद्रे द्वादशाहमनेन मन्त्रेणाज्येनैव जुहुयात् । ततः
परमप्यनुपरमे न सूर्क्षेत् नाद्रिच्येत कर्म तावतैव कृतेन स्वयमारंख-
ति । न चेदारंस्थिति प्रबलादष्टप्रयुक्तत्वान्नैतादृशेन कर्मणा सौश्रव्या-
रमण इत्यालोच्यानुगुणमारभेतेति भावः । न च कर्मनर्थक्यं भवान्-
न्तरे ऽपि फलदानोपपत्तेः ॥

इति चतुर्दशी कण्डिका ।

पयसा पशुकामस्य जुहुयाद्ध्येन्द्रियकामस्य यवाग्वा
ग्रामकामस्यौदनेनान्नाद्यकामस्य तण्डुलैरोजस्कामस्य ।
बलकामस्येत्येके । मांसेन यशस्कामस्य सेमेन ब्रह्म-
वर्चसकामस्याज्येन तेजस्कामस्य । १ ।

पयसो नित्यस्यैव सति कामे फलवचनम् । अन्ये सर्वे गुणकामा
इति शेषः ॥

प्रतिषेकं यवागूं अपयति । २ ।

यवागूं अपयंसूणीमुदकेन प्रतिषिच्य अपयति ॥

श्रुतां यजुषा प्रतिषिञ्चति । ३ ।

ततः श्रुतां सतीं पुनर्यजुषा हरस्ते मा विनैषमित्यनेन प्रतिषिञ्च-
तीत्यर्थः ॥

एवं मांसम् । ४ ।

गतः ॥

नाज्यं प्रतिषिञ्चति हरस्ते मा विनैषमिति । द्वे
दर्भाग्रौ प्रत्यस्यत्येकं वा । ५ ।

आज्यं न प्रतिषिञ्चति तत्स्थाने तु दर्भाग्रौ प्रत्यस्यति ॥

न दध्यधिश्रयति । श्रुतं हि तन्न प्रतिषिञ्चति
प्रतिषिक्तं हि तदातच्चनेनेति विज्ञायते । ६ ।

गतः ॥

एवं तण्डुलानोदनं सोमं च । ७ ।

एवं नाधिश्रयति न प्रतिषिञ्चतीत्यर्थः । अधिश्रयणप्रतिषेधादेवाप्रति-
षेके सिद्धे पुनस्तत्प्रतिषेधात्ततो ऽन्येषां अपणसहभुवां ज्वलतावेक्षणा-
दीनामनिवृत्तिः । तथा च दध्यादि प्रकृत्य भारद्वाजः यदन्यदधिश्र-
यणात्प्रतिषेचनादि सर्वं तत्क्रियत इति ॥

आज्येन तण्डुलैरोदनेन सोमेन वा जुहुयाद्यस्या-
प्रतिषेकं स्यात् । ८ ।

यस्य तेजस्कामादेरप्रतिषेक उक्तः स एतेषामप्रतिषेक्षाणामन्यतमेनैव

जुहुयान्न तु पथोयवाग्वादिना प्रतिषेक्षेण । तत्र त्वादिगुणकामा न भवन्ति ॥

आज्येन तेजस्कामः संवत्सरं जुहुयाद्वादशाहं वा । ९ ।

फलवैषम्यं तु कालयोः कर्मवैषम्यादनुसंधातव्यम् ॥

न राजन्यस्य जुहुयात् । १० ।

राजन्यस्याग्निहोत्रनिषेधे ऽपि गतश्रीत्वादाह्वनौयो नित्यो धार्यते ॥

होमकाले गृहेभ्यो ब्राह्मणायान्नं प्रहिणुयात्तेनो ह्यैवास्य हुतं भवति । ११ ।

गृहेभ्य इत्यनेन गृहे पाक्यतामन्नस्य दर्शयति । होमकाले गृहेभ्यो ऽपाक्ययान्नं ब्राह्मणाय प्रहिणुयात् प्रदिशेत् । उ हेति निपातसमुदायः प्रसिद्धौ । तेनैवास्य हुतं भवति स होमप्रत्याम्नाय इत्यर्थः ॥

नित्यमग्न्युपस्थानं वाचयितव्यः । १२ ।

अग्न्युपस्थानं तु मन्त्रमध्वर्युणा नित्यं कालेकाले वाचयितव्यः ॥

यो वा सोमयाजी सत्यवादी तस्य जुहुयात् । १३ ।

य एवमुभयगुणो राजन्यस्तस्य जुहुयाद्वा । अथाग्निहोत्रस्य कर्तविकल्पानाह ॥

अहरहयजमानः स्वयमग्निहोत्रं जुहुयात् । १४ ।

अहरहर्नित्यं यजमानः स्वयं जुहुयात् ॥

पर्वणि वा । १५ ।

पर्वणि वा स्वयं जुहुयात् । अपर्वणि तु वक्ष्यमाणो ब्रह्मचार्यादिरित्यर्थः । तथा चाश्वलायनः स्वयं पर्वणि जुहुयादृत्विजामेक इतरं कालमिति । पर्वणि स्वयं जुहुयादपर्वणि त्वनियम इत्यपरम् । तथा च कात्यायनः स्वयं वा जुहुयादुपवसथे नियम इति ॥

ब्रह्मचारी वा जुहुयाद्ब्रह्मणा हि स परिक्रीतो भवति । क्षीरहोता वा जुहुयाद्धनेन हि स परिक्रीतो भवतीति बह्वृचब्राह्मणम् । १६ ।

ब्रह्मचार्यवान्तेवासी गृह्यते ब्रह्मणा हि स परिक्रीत इति लिङ्गात् । बौधायनश्चाह पुत्रो ऽन्तेवासी वेति । यो ऽग्न्याधेय एवर्त्विक्त्वेन परिगृहीतः स क्षीरहोता धनेन हि स परिक्रीत इति लिङ्गात् । हारीतश्चाह यो ऽस्याग्नीनाधत्ते स क्षीरहोतेति । दयमप्येतद्व्यक्तमाश्वलायनके यथा ऋत्विजामेक इतरं कालमन्तेवासी वेति । तयोरन्यतरो जुहुयात् ॥ अपर्वण्यपीत्यपरं अविशेषाच्छाखान्तरीयविधित्वाच्च । तत्र प्रथमो वागद्भो वैचित्र्यार्थो यजमानेन सह विकल्पार्थो वा ॥

इति पञ्चदशी कण्डिका ।

इति चतुर्थः पटलः ॥

अग्न्युपस्थानं व्याख्यास्यामः । १ ।

अधिकारप्रदर्शनं मुखग्रहणार्थं अग्न्युपस्थानवदत्र समिध इत्यादौ विशिष्टकर्मसंप्रत्ययार्थं च ॥

उपतिष्ठत इति चोद्यमान आहवनीयमेवोपतिष्ठेत ।
वचनादन्यम् । २ ।

अस्मिन्नधिकारे अविशेषितायामुपस्थानचोदनायामाहवनीयमेवोपति-
ष्ठेत । वचनात्वन्यं गार्हपत्यादिकम् ॥

उत्तरामहुतिमुपोत्थाय कवातिर्यङ्गिवोपतिष्ठेत । ३ ।

उत्तरामाहुतिमुपोत्थाय उत्तरामाहुतिं प्रत्याहवनीयसमीप उत्था-
येत्यर्थः । कवातिर्यङ्गीषन्तिर्यङ्मुखः सन्नग्निं प्रत्यपौषदभिमुखः स्थित
इति यावत् । अत्रोपोत्थानवचनादन्यत्रासीनस्थोपस्थानविधावासीन
एवोपतिष्ठते ॥

उपप्रयन्तो अध्वरमिति षड्भिः । ४ ।

आहवनीयमुपतिष्ठत इति शेषः ॥

अग्नीषोमाविमं सु म इति सप्तम्या पूर्वपक्षे । ऐ-
न्द्राग्न्या सप्तम्यापरपक्षे । ५ ।

ऐन्द्राग्न्या उभा वामिन्द्राग्नी इत्यनया प्रकरणात् । तत उभा वामि-
न्द्राग्नी इत्यैन्द्राग्नीत्येव सत्याषाढः । तस्मात्पूर्वासु षट्सु पठिता सैव
पुनरावर्तनीया ॥

दधिक्राव्णो अकारिषमित्युभयत्राष्टम्या । ६ ।

उभयत्रोभयोः पत्तयोः ॥

ममाग्ने वर्चो विहवेष्वस्त्विति चतस्रः पुरस्तादग्नीषो-
मीयायाः पूर्वपक्षे । तथैन्द्राग्न्या अपरपक्षे । ७ ।

सप्तम्याश्च पुरस्ताच्चतस्र एता उपस्थानार्थाः स्युरित्यर्थः । जपार्था
 एता नोपस्थानार्था इति केचित् । तदयुक्तं उपस्थानाधिकारात्
 प्रातरवनेके चतस्रो ऽग्नीषोमाविमं सु म इत्येषेत्यत्रोपस्थानार्थताया
 व्यक्तत्वात् ममाग्ने वर्चा विहवेव्यस्त्विति चतस्रो जपित्वेति कचिद्विशे-
 षप्रदर्शनाच्च । तथा चतसृभिरुपतिष्ठेतेत्येव सत्याषाढभारद्वाजौ ॥
 तत्र त्वादितः षड्भ्यो ऽनन्तरमेताश्चतस्र उक्ता ततो ऽग्नीषोमीये-
 न्द्रान्यौ पचवशादेकादशौ नियम्येते । ततो दधिक्रावण इति द्वादश्ये-
 त्यनुक्तिः पर्यनुयोज्या विचित्रत्वात्सूत्रक्रियायाः ॥

अग्न आरूँषि पवस इति षड्भिः संवत्सरेसंवत्सरे
 सदा वा । ८ ।

प्रतिसंवत्सरं सङ्कसङ्कदेताभिराह्वनीयमुपतिष्ठते । सदाहर्हर्वा ॥

पवमानहवींषि वा संवत्सरेसंवत्सरे निर्वपेदेतासां
 स्थाने । ९ ।

अथवा नैताभिरुपतिष्ठेत किं तु प्रत्यान्नायत्वेन संवत्सरे पवमानहवींषि
 समानतन्त्राणि निर्वपेत् ॥

आयुर्दा अग्न इति सिद्धमा चित्रावसोः । १० ।

चित्रावसुशब्देन तदादिमन्त्रो लक्ष्यते । आयुर्दा इत्यादि चित्रावसो
 स्वस्ति ते पारमशीयेत्यन्तो मन्त्रः । पूर्वमन्त्रचतुष्टयं सिद्धमुपस्थाने ।
 न तत्र कश्चिद्विशेष इत्यर्थः ॥

चिश्चित्रावसुना सायमुपतिष्ठते । चिरर्वाग्वसुनां
 प्रातरर्वाग्वसो स्वस्ति ते पारमशीय । ११ ।

इतिकरणो ऽन्ते द्रष्टव्यः । इत्यर्वाग्वमुना प्रातरिति । अर्वाग्वमुवचनं च प्रसङ्गात्प्रातरवनेकार्थं न त्वस्मिन्नेवोपस्थाने प्रातर्विशेषप्रदर्शनार्थम् । सायंकाल एवास्य नियम इक्ष्यमाणत्वात् । तथा अर्वाग्वसो स्वस्ति ते पारमशीयेति प्रातः प्रातरवनेक इत्येव भारद्वाजः ॥

इन्धानास्त्वा शतं हिमा इत्युपस्थायेन्धानास्त्वा शतं हिमाः । अग्नेः समिदस्यभिश्न्या मा पाहि सोमस्य समिदसि परस्या म रधि यमस्य समिदसि मृत्योर्मा पाहीति चतस्रः समिध एकैकस्मिन्नाधाय सं त्वमग्ने स्वर्यस्य वर्चसागथा इत्यनुवाकशेषेणोपस्थाय वयं सोम व्रते तव मनस्तनूषु बिभ्रतः प्रजावन्तो अशीमहीति मुखं विमृष्टे । १२ ।

इन्धानास्त्वेत्यनया सप्तपदयर्चा प्रथममाहवनीयमुपस्थाय पुनरनयापरैश्च त्रिभिर्यजुर्भिरेकैकत्राग्नौ चतस्रश्चतस्रः समिध आदध्यात् ॥

इति षोडशी कण्डिका ।

संपश्यामि प्रजा अहमिति गृहान्प्रेक्षते । १ ।

गृहमेव गृहाः ॥

अम्भः स्थाभो वो भक्षीयेति गोष्ठमुपतिष्ठते । २ ।

गोसमूहो गोष्ठं न तु गोस्थानं अम्भो वो भक्षीयेति लिङ्गात् ॥

रेवती रमध्वमित्यन्तराग्नी तिष्ठञ्जपति । ३ ।

गतः ॥

संहितासि विश्वरूपीरिति वत्समभिमृशति । ४ ।

वत्सं यं कंचिदभिमृशत्यविशेषात् । अग्निहोत्र्या वत्समित्येव तु
बोधायनः ॥

संहितासि विश्वरूपेति वत्साम् । ५ ।

तेनैव वत्सामप्यभिमृशति । विश्वरूपेति तु विकारः ॥

भुवनमसि सहस्रपोषं पुषेति वा वत्सम् । ६ ।

वत्समिति वचनान्न वत्सायामयं मन्त्रः ॥

उप त्वाग्ने दिवेदिव इति तिसृभिर्गायत्रीभिर्गार्ह-
पत्यमुपतिष्ठते ऽग्ने त्वं नो अन्तम इति चतसृभिश्च द्वि-
पदाभिः । ७ ।

गायत्रीभिर्द्विपदाभिरिति ब्राह्मणानुकरणार्थं तद्वाख्यानार्थं वा ॥

स नो बोधि श्रुधी हवमुरुष्या णो अघायतः सम-
स्मादित्येषा चतुर्थी भवति । ८ ।

द्विपदेति शेषः ॥

ऊर्जा वः पश्याम्यूर्जा मा पश्यतेति गृहान्प्रेक्षते
पशून्वा । ९ ।

गतः ॥

महि चीणामवो ऽस्तु द्युक्षं मित्रस्यार्यम्णः । दुरा-
धघ वरुणस्य ॥ नहि तेषाममा चन नाध्वसु वारणेष्ठा ।
ईशे रिपुरघशंसः ॥ ते हि पुत्रासो अदितेऽश्वर्दिर्यच्छ-
न्त्यजस्रम् । वि दाशुषे वार्याणीति प्राजापत्येन तृचे-
नोपतिष्ठते । १० ।

आहवनीयमिति शेषः ॥

यं कामयेत स्वस्ति पुनरागच्छेदिति तमेताभिरन्वी-
क्षेत । स्वस्थेव पुनरागच्छतीत्ययज्ञसंयुक्तः कल्पः । ११ ।
यो ऽन्यं प्रवक्ष्यन्तं कामयेत अनामयमेवायं पुनरागच्छेदिति स तं
प्रस्थितमेतेन तृचेनान्वीक्षेत स स्वस्थेव पुनरागच्छति । सर्वार्थश्चायं
कल्पो न यजमानस्त्वेत्यर्थः ॥

मा नः शंसो अररुषो धूर्तिः प्रणङ्गर्त्यस्य । रक्षा
णो ब्रह्मणस्पते ॥ यो रेवान्यो अमीवहा वसुवित्युष्टि-
वर्धनः । स नः सिपक्तु यस्तुरः ॥ परि ते दूडभो रथो
ऽस्माँ अश्रोतु विश्वतः । येन रक्षसि दाशुषः । १२ ।

इति सप्तदशी कण्डिका ।

तत्सवितुर्वरेण्यं सोमानं स्वरणं मित्रस्य चर्षणीधृतः
प्र स मित्र कदा चन स्तरीरसि कदा चन प्रयुच्छसि
परि त्वाग्ने पुरं वयमित्युपस्थाय । १ ।

आहवनीयमिति शेषः ॥

निमृदो ऽसि न्यहं तं मृद्यासं यो ऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्म इति दक्षिणस्य पदः पाष्ण्या निमृद्वीयाद्यदि पापीयसा स्पर्धेत । प्रभूरसि प्राहं तमभिभूयासं यो ऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्म इति दक्षिणतः पदे निमृ-
ल्लीयाद्यदि सदृशेन । अभिभूरस्यभ्यहं तं भूयासं यो ऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्म इति प्रपदेन यदि श्रेयसा । २ ।

काम्यो ऽयं प्रयोगः । यदि पापीयसात्मनो हीनर्द्धिना स्पर्धेत न किलायमस्मत्तुल्यः स्यादिति तदा दक्षिणस्य पदः पाष्ण्या पश्चिमभागेन निमृद्वीयात् निपीडयेद्भूमिम् । यदि सदृशेन स्पर्धेत कथं किलायं मम तुल्यः संवृत्त इति दक्षिणस्य पदे दक्षिणतः दक्षिणेन भागेन निमृल्लीयात् निपीडयेत् । यदि श्रेयसा स्त्रीतर्द्धिना स्पर्धेत धिगयं मदधिकः पाप इति प्रपदेन पादाग्रेण निमृल्लीयात् । एवं कृते सप्त न्यक्कृतो भवतीति भावः ॥

पूषा मा पशुपाः पातु पूषा मा पथिपाः पातु पूषा माधिपाः पातु पूषा माधिपतिः पात्विति लोकानुपस्थाय प्राची दिग्गग्निर्देवताग्निं स ऋच्छतु यो मैतस्यै दिशो ऽभिदासति । दक्षिणा दिग्निन्द्रो देवतेन्द्रं स ऋच्छतु यो मैतस्यै दिशो ऽभिदासति । प्रतीची दिक् सोमो देवता

सोमं स ऋच्छतु यो मैतस्यै दिशो ऽभिदासति । उदीची
दिङ्मिचावरुणौ देवता मिचावरुणौ स ऋच्छतु यो
मैतस्यै दिशो ऽभिदासति । ऊर्ध्वा दिग्दृहस्पतिर्देवता
दृहस्पतिं स ऋच्छतु यो मैतस्यै दिशो ऽभिदासति ।
इयं दिग्दितिर्देवतादितिं स ऋच्छतु यो मैतस्यै दिशो
ऽभिदासतीति यथालिङ्गं दिश उपस्थाय । ३ ।

इत्यष्टादशी कण्डिका ।

अग्नीनुपसमाधाय धर्मो मा धर्मणः पातु विधर्मो
मा विधर्मणः पात्वायुश्च प्रायुश्च चक्षुश्च विचक्षुश्च
प्राङ्क्षावाङ्क्षोरुग उरुगस्य ते वाचा वयं सं भक्तेन
गमेमहीत्युपस्थायाम् आयूंषि पवस इत्याग्निपावमा-
नीभ्यां गार्हपत्यमुपतिष्ठते । १ ।

लोकोपस्थानमेकैकस्यैकेन मन्त्रेणैकलिङ्गत्वात् । चतुर्थ्या विकल्पार्थः ।
उपसमाधानं काष्ठैरुपसमिन्धनम् । धर्मो मेत्याहवनीयस्योपस्थानम् ॥

अग्ने गृहपत इति च । पुत्रस्य नाम गृह्णाति तामा-
शिपमाशासे तन्तव इत्यजातस्य । अमुष्मा इति जातस्य
१२ ।

व्याख्यातो ऽयं याजमाने ॥

यत्किंचाग्निहोत्री कामयेत तद्गोन्याचेत । उपैनं
तन्नमतीति विज्ञायते । ३ ।

अग्न्युपस्थानान्ते यजमानो ऽभिमतमर्थमग्नीन्याचेत । सो ऽर्थो ऽस्य
स्वयमागच्छति । एवमुपस्थानमुक्त्वा तस्यानित्यत्वमपि दर्शितं ब्राह्मणे ।
तदिदानीं दर्शयति ॥

उपस्थेयो ऽग्नीर्नोपस्थेयाः इत्युक्तम् । ४ ।

ब्राह्मणे ऽप्युपस्थेयो ऽग्नीर्नोपस्थेया इति विचार्योपस्थानं तावन्नि-
न्दित्वा तस्मान्नोपस्थेय इति निषिध्य तत उपस्थानं प्रशंसापुरःसरमुक्तं
तस्मादुपस्थेय इति । तेनैवं विहितप्रतिषिद्धमुपस्थानं वैकल्पिकमिति
भावः । अथोपस्थानकल्पे ऽपि सायमेवोपस्थानं न प्रातरित्युक्तं
ब्राह्मणे । तदपि दर्शयति ॥

नक्तमुपतिष्ठते न प्रातः । ५ ।

एवं च यथोक्तमेतदुपस्थानं न प्रातःकाले लभ्यत इति सिद्धं
भवति । अत एव चोत्तरस्मिन्कल्पे सायंप्रातरिति वक्ष्यति । सुव्यक्तं
चैतत्सूत्रान्तरेषु यथैवमेव सायंसायमुपतिष्ठेतेत्यादि ॥ अथ शाखान्त-
राभिप्रायेण याजमानान्तरस्यापि प्रातर्निवृत्तिं दर्शयति ॥

**न प्रातरग्निमुप चनावरोहेन्न प्रातराहिताग्निश्च न
मन्येतेति वाजसनेयकम् । ६ ।**

चनेति निपातो ऽप्यर्थः । प्रातरग्निमपि नोपगच्छेत् । आहिताग्नि-
स्तीत्यपि न मन्येत च । का कथा याजमानेष्वित्यर्थः ॥

**भूर्भुवः सुवः सुप्रजाः प्रजया भूयासं सुवीरो वीरैः
सुवर्चा वर्चसा सुपोषः पोषैरित्येवोपतिष्ठेतेति वाजसने-
यकम् । भर्तुं वः शक्यं अज्ञा मे मा व्यागादिति वा । ७ ।**

इमावपि कल्पौ सायंकालिकावेव उत्तरत्र सायंप्रातर्ग्रहणात् । एव-
कारः सर्वेतरापस्थानतन्वनिवृत्त्यर्थः ॥

वात्सप्रेणैव सायंप्रातरुपतिष्ठेतेत्येके । ८ ।

वात्सप्रेण दिवस्यरीत्यनुवाकः सूत्रब्राह्मणप्रसिद्धेः । तच्च सायंप्रातर्ग्रहणा-
त्प्रातरपि प्रातरवनेकेन विकल्पते । पूर्ववदेवकारार्थः । यदा सायमु-
पस्थानं वात्सप्रेण तदा प्रातरपि तेनैवेत्येवकारार्थ इत्यपरम् ॥

गोषूक्तेनाश्वरुक्तेन वा । ९ ।

गोषूक्तिना दृष्टं साम गोषूक्तं अश्वरुक्तिना दृष्टं सामाश्वरुक्तं तथा
कुन्दोगप्रसिद्धेः । तयोश्चाद्यमाग्नयं सौर्यमितरत् । अतः सायंप्रातर्व्यव-
तिष्ठेते । गोषूक्तमा गावो अग्नित्यनुवाकशेषः । षकारश्चान्दसः ।
यदक्रन्द इत्यनुवाको ऽश्वरुक्तमित्यन्य ॥

इत्येकोनविंशी कण्डिका ।

इति पञ्चमः पटलः ॥

प्रातरवनेकेन प्रातरुपस्थेयः । १ ।

प्रातरवनेको नाम शाखान्तरीयमुपस्थानं प्रातःकालसंबन्धात् हस्ता-
वनेजनसंबन्धाच्च । तेन प्रातरुपस्थेयो ऽग्निर्न सायम् ॥

अधिष्ठित उन्नीयमाने वा मसाम्ने वर्चो विहवेष्ट-
स्त्विति चतस्रो जपित्वापां पते यो ऽपां भागः स त एष

प्रतिषिक्ता अरातयः प्रतिषिक्ता अरातयः प्रतिषिक्ता
 अरातय इति चिर्भूमौ प्रतिषिच्य कालाय वां जैत्रियाय
 वामौङ्गेक्षियाय वामन्नाद्याय वामवनेनित्रे सुकृताय
 वाम् । इदमहं दुरद्वन्धां निष्सावयामि भ्रातृव्याणां
 सपत्नानामहं भूयासमुत्तमः । अपां मैत्रादिवोदकमि-
 ति हस्तौ प्रक्षाल्य श्रियं धातर्मयि धेहि श्रियो माधि-
 पतिं कुरु । विशामीशानो मघवेन्द्रो मा यशसा नय-
 दिति जपित्वा*थर्युष्टा देवजूता वोडु छपथजम्भनीः ।
 आपो मलमिव प्राणिजन्मसत्सु शपथां अधी*त्याचम्ये-
 न्द्रियावतीमद्याहं वाचमुद्यासं दीर्घप्राणो ऽच्छिन्नो ऽदब्धो
 गोपाः । अजस्रं दैव्यं ज्यातिः सौपर्णं चक्षुः सुश्रुतौ
 कर्णौ देवश्रुतौ कर्णौ केशा बर्हिः शिखा प्रस्तरो यथा-
 स्थानं कल्पयध्वं शं हृदयायादो मा मा हासिष्टेति
 यथालिङ्गमङ्गानि संमृश्य । २ ।

इति विंशौ कण्डिका ।

वर्चो ऽसि वर्चो मयि धेह्यायुक्दायुःपत्नी स्वधा वो
 गोप्त्यो मे स्थ गोपायत मा रक्षत मात्मसदो मे स्थ ।

* thus according to the MSS., corrupted from Atharva
 Veda 2. 7. 1.

मा नः कश्चित्प्रधान्मा प्रमेष्मद्युप प्रत्नमुप भूर्भुवः सुव-
 रायुर्मे यच्छतेति सर्वानुपस्थायोत्तरेणानुवाकेनाहवनीयं
 घर्मा जठरान्नादं मामद्यास्मिञ्जने कुरुतमन्नादो ऽहम-
 द्यास्मिञ्जने भूयासमनन्नादः स यो ऽस्मान्द्वेष्टि । कवी
 मातरिश्वाना पशुमन्तं मामद्यास्मिञ्जने कुरुतं पशुमा-
 नहमद्यास्मिञ्जने भूयासमपशुः स यो ऽस्मान्द्वेष्टि । यमा-
 ङ्गिरसा यशस्विनं मामद्यास्मिञ्जने कुरुतं यशस्यहम-
 द्यास्मिञ्जने भूयासमयशः स यो ऽस्मान्द्वेष्टि ॥ अग्ने यो
 नो अन्ति शपति यश्च दूरे समानो अग्ने अरणो दुर-
 स्युः । वैश्वानरेण सयुजा सजोषास्तं प्रत्यच्चं संदह
 जातवेदः ॥ अग्ने यत्ते ऽर्चिस्तेन तं प्रत्यर्च यो ऽस्मान्द्वेष्टि
 यं च वयं द्विष्मो ऽग्ने यत्ते शोचिस्तेन तं प्रतिशोच यो
 ऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मो ऽग्ने यत्ते तपस्तेन तं प्रति-
 तप यो ऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मो ऽग्ने यत्ते हरस्तेन
 तं प्रतिहर यो ऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं द्विष्मो ऽग्ने यत्ते
 तेजस्तेन तं प्रतितितिग्धि यो ऽस्मान्द्वेष्टि यं च वयं
 द्विष्मः । १ ।

इत्येकविंशी कण्डिका ।

अग्ने रुचां पते नमस्ते रुचे रुचं मयि धेहि । अर्वा-
 ग्वसो स्वस्ति ते पारमशीयार्वाग्वसो स्वस्ति ते पारम-

शीयावीग्वसो स्वस्ति ते पारमशीय । तन्तुरसि ततो
 मा च्छित्था असौ स्वस्ति ते ऽस्त्वसौ स्वस्ति ते ऽस्त्वसौ
 स्वस्ति ते ऽस्त्विति पुत्राणां नामानि गृह्णाति त्रिस्त्रिरे-
 कैकस्य । स्वस्ति वो ऽस्तु ये मामनुस्य षण्मोर्वीरंहस-
 स्यान्तु द्यौश्च पृथिवी चापश्चौषधयश्चोर्क्च स्रन्तता च ।
 यथा ह त्यदसवो गौर्यं चित्पदि पिताममुच्चता यजत्राः ।
 एवो षस्मन्मुच्चता व्यंहः प्र तार्यग्ने प्रतरं न आयुः ॥
 वयः सुपर्णा उप सेदुरिन्द्रं प्रियमेधा ऋषयो नाधमा-
 नाः । अप ध्वान्तमूर्णुहि पूरधि चक्षुर्मुमुग्ध्यस्मान्निधयेव
 बद्धान् ॥ अग्न आयूंषि पवसे दधिक्रावणो अकारिषमि-
 ति द्वे ममाग्ने वर्चो विहवेष्टस्त्विति चतस्रो ऽग्नीषोमाविमं
 सु म इत्येषा । तत्सवितुर्दृणीमहे वयं देवस्य भोजनम् ।
 श्रेष्ठं सर्वधातमं तुरं भगस्य धीमहि ॥ अस्य हि स्वयश-
 स्तरं सवितुः कच्चन प्रियम् । न मिनन्ति स्वरा-
 ज्यम् । १ ।

इति द्वाविंशी कण्डिका ।

अद्या नो देव सवितः प्रजावत्सावीः सौभगं । परा
 दुःषमियं सुव ॥ विश्वानि देव सवितर्दुरितानि परा
 सुव । यद्भद्रं तन्न आ सुव ॥ अनागसो अदितये वयं

देवस्य सवितुः सवे । विश्वा वामानि धीमहि ॥ स हि
रत्नानि दाशुषे सुवाति सविता भगः । तं चित्रं भाग-
मीमहे ॥ वाममद्य सवितर्वाममु श्वो दिवेदिवे वाम-
मस्मभ्यं सावीः सौभगम् । वामस्य हि क्षयस्य देव भूरे-
रया धिया वामभाजः स्याम ॥ दीक्षा तपो मनसो
मातरिश्वा बृहस्पतिर्वाचो अस्याः स योनिः । वेदांसि
विद्या मयि सन्तु चारवो ऽग्नीषोमा यशो अस्मासु
धत्तम् ॥ अग्निर्येन विराजति सोमो येन विराजति
सूर्यो येन विराजति विराड् येन विराजति तेनाहं
विश्वतस्परि विराज्यासमिहैकवृद्ध्युपस्थायाग्नेस्तृणान्य-
पचिनोति । तेजस्वी ह ब्रह्मवर्चसी भवतीति विज्ञायते । १ ।

प्रतिषिक्ता अरातय इति प्रत्यभ्यासं भूमावप आसिञ्चति । अभ्यस्तरू-
पनिर्देशः प्रतिप्रतिषेकं मन्त्रावृत्त्यर्थो ऽसर्वमन्त्रावृत्त्यर्थश्च । हस्ताव-
'नेजनमदृष्टार्थम् । अथर्युष्टा इत्याचमनमपां भक्षणम् । इन्द्रियावती-
मित्यास्यसंमर्शनं दीर्घप्राण इति नासिकायाः अजस्रमिति चक्षुषः
सुश्रुताविति कर्णयोः केशा इति केशानां शिखेति शिखायाः यथा-
स्थानमिति हृदयस्य । वर्चा ऽसीत्यादिना सर्वानग्नीनुपस्थाप्य तत
उत्तरामाहुतिमुपोत्थाप्य घर्मा जठरेत्यादिनेहैकवृद्ध्युपस्थाप्य नानुवाके-
नाहवनीयमुपस्थाप्येति वक्ष्यमाणेन संबन्धः । तत्र त्रिरवाग्वसुना
प्रातरिति प्राशुक्ताभ्यासप्रदर्शनमर्वाग्वसे स्वस्तीति । तन्नुरमीत्येतत्पु-
त्रेपुत्रे ऽभ्यावर्तते । तत्राभ्यस्तरूपनिर्देशः प्रतिषेकवद्वाक्यायः । दधि-

क्रावणो अकारिषमिति द्वे इति दधिक्रावण आ दधिका इत्यनयो-
र्यहम् । अग्नेस्तृणान्यपचिनोति यान्यग्नीनां परिस्तरणदणानि तानि
तेभ्यः स्वयमपोहति । नाध्वर्युः प्रकरणात्प्रातरवनेक एवायं नियमः ।
अन्यत्र त्वध्वर्युरेव परिसमूहनकाले ऽपोहति ॥

इति त्रयोविंशौ कण्डिका ।

इति षष्ठः पटलः ॥

प्रवत्स्यन्संप्रेष्यत्यग्नीन्समाधेहीति । १ ।

यामान्तरे रात्रिवासः प्रवासः । तं करिष्यन्नग्नीन्समाधेहीति विद्वत्य
प्रज्वलयेत्यग्निहोत्रहोतारं परिकर्मिणं वा संप्रेष्यति ॥

ज्वलत उपतिष्ठते । २ ।

गतः ॥

पशून्ः शंस्य पाहि तान्नो गोपायास्माकं पुनराग-
मादित्याहवनीयम् । प्रजां नो नर्य पाहि तां नो गो-
पायास्माकं पुनरागमादिति गार्हपत्यम् । अन्नं नो
बुध्न्य पाहि तन्नो गोपायास्माकं पुनरागमादित्यन्वाहा-
र्यपचनम् । ३ ।

उपतिष्ठत इत्यनुषङ्गः ॥

अन्तराग्नी तिष्ठञ्जपतीमान्नो मिचावरुणा गृहान्गो-

पायतं युवम् । अविनष्टानविहृतान्पूपैनानभिरक्षत्वा-
स्माकं पुनरागमादिति । ४ ।

अग्नी इति पूर्ववत् ॥

पूर्ववद्विराट्क्रमैरुपस्थायाशित्वा प्रवसथमेध्यन्नाहा-
ग्नीन्समाधेहीति । ५ ।

पूर्ववदग्न्याधेयवत् । विराट्क्रमैरुपस्थाने कृते ऽशित्वा गमनकाले
पुनरग्नीन्समाधेहीत्याह यद्यशित्वा गन्तुमिच्छति । अनशित्वा गमने
तु पुनःसमाधानम् । उपस्थानमेवात्र कार्यं अविच्छेदात् आगता-
पस्थाने तथादर्शनाच्च । अशनं पुनःसमाधानं पुनरुपस्थानमित्येतत्त-
यमपि नित्यमेवेत्यपरम् । पुनःसमाधाने विहृतानामेव ज्वलनं न
पुनर्विहरणं एककर्त्तव्यम् ॥

ज्वलत उपतिष्ठते प्रजां मे नर्य पाहि तां मे गोपा-
यास्माकं पुनरागमादिति गार्हपत्यम् । अन्नं मे बुध्य
पाहि तन्मे गोपायास्माकं पुनरागमादित्यन्वाहार्यपच-
नम् । पशून्मे शंस्य पाहि तान्मे गोपायास्माकं पुनरा-
गमादित्याहवनीयम् । ६ ।

गतः ॥

मम नाम प्रथमं जातवेद इति च । ७ ।

यदाहवनीयमुपतिष्ठत इत्यन्वयः ॥

वाग्यतो ऽभिप्रव्रजति मा प्रगाम पथो वयं मा

यज्ञादिन्द्र सोमिनः । मान्तःस्थुर्नो अरातयः । उद-
स्मा उत्तरान्नयाम्ने घृतेनाहुत । रायस्योषेण संसृज
प्रजया च बहून्कृधीति । ८ ।

मन्वान्ते विहारान्निर्गच्छति ॥

आरादग्निभ्यो वाचं विसृजते । ९ ।

आरात् दूरात् अच्छदिर्दृश इति यावत् । तथोत्तरत्र व्यक्तं भवि-
ष्यति ॥

इति चतुर्विंशौ कण्डिका ।

प्रवसन्काले विहारमभिमुखो ऽग्न्युपस्थानं जपति । १ ।

प्रवसन्नग्निहोत्रकाले यत्र विहारस्तां दिशमभिवीक्षमाणः सान्निग्न्युप-
स्थानाधिकारविहितान्मन्वाञ्जपतीत्यर्थः ॥ तथा चाग्न्युपस्थानान्ते
भारद्वाजः एवं विहितमेवास्य प्रवसतो ऽग्न्युपस्थानं भवत्येतावन्नाना
यानि संस्पृश्य कर्माण्यध्वर्युस्तानि कुर्याद्यजमानः काले तां दिशम-
भिमुखो मन्वाञ्जपेदिति ॥

इहैव सन्तत्र सतो वो अग्नयः प्राणेन वाचा मनसा
बिभर्मि । तिरो मा सन्तमायुर्मा प्रहासीज्ज्योतिषा
वो वैश्वानरेणोपतिष्ठ इति यद्यनुपस्थाय प्रवसेदेतयैवो-
पतिष्ठेत् । २ ।

अद्यैवागमिष्यामीति बुद्ध्या राजपुरुषनिर्बन्धादिना यदानुपस्थाय
 चेत्प्रवसेत्तदा तत्रस्थ एव सन्नेतयैवाग्नीनुपतिष्ठेत् । एतथेत्येतदेतं
 मन्त्रमुक्त्वा भक्तयेदित्यादिवदैचित्र्यार्थम् । एवकारः सर्वेतरमन्त्रव्यावृ-
 त्त्यर्थः ॥ पूर्वेण सहैकग्रन्थमेके योजयन्ति प्रवसन्काले विहारमभिमुख
 इहैव सन्नित्येतदग्न्युपस्थानं जपति अनुपस्थाय प्रोषितो ऽप्येतयैव
 प्रवासोपस्थानं कुर्यादिति । बौधायनश्चाह अथेदं परोक्षोपस्थानं
 भक्तौहैव सन्नित्यादि ॥

समिधः कृत्वा प्रत्येति । ३ ।

प्रत्यागमनकाले समिधः पाणौ कृत्वा प्रत्येति ॥

यथा ह वा इतं पितरं प्रोषिवांसं पुत्राः प्रत्याधा-
 वन्त्येवं ह वा एतमग्नयः प्रत्याधावन्ति । स शकलान्दा-
 रूणि वाहरन्नेति यथैव तत्पुत्रेभ्य आहरन्नेति । तादृक्त-
 दिति विज्ञायते । ४ ।

प्रोषिवांसं प्रोषितवन्तम् । इतं पुनरागतम् । स यजमानः । शकलान्
 भिन्नानि काष्ठानि । दारूणि तान्येवाभिन्नानि । यथैव तत्पुत्रेभ्य
 आहरन् यथा तत्र पिता पुत्रेभ्यः फलान्याहरन्नित्यर्थः । अर्थवादप्र-
 दर्शनमादरार्थम् ॥

आरादग्निभ्यो वाचं यच्छति । ५ ।

पूर्ववद्वाच्या ॥

यद्येनं राजा पिताचार्यो वान्तरेणाग्नीन्स्याच्छदिर्दशं
 नैनमाद्रियेत । ६ ।

यावति देशे ऽग्न्यगारस्य क्वदिर्दृश्येत तत्रैतमग्नींश्चान्तरा यद्यप्यत्यन्तं
पूज्या राजादयः संनिहिताः स्युस्तानपि न संभावयितुमाद्रियेत किं
पुनरन्यान् । एवमत्र क्वदिर्दर्शे वाग्यमननियमाद्गमनदशायां वाग्वि-
सर्गो ऽप्यक्वदिर्दर्श इत्यनुसंधातव्यम् ॥

विश्वदानीमाभरन्तो ऽनातुरेण मनसा । अग्ने मा ते
प्रतिवेशा रिषाम ॥ नमस्ते अस्तु मीढुषे नमस्त उप-
सदने । अग्ने शुभस्व तन्वः सं मा रय्या सृजेत्य-
भ्यैति । ७ ।

अभ्यागच्छत्यग्न्यगारम् ॥

अग्नीन्समाधेहीति । ८ ।

संप्रेष्यतीति शेषः ॥

ज्वलत उपतिष्ठते । ९ ।

गतः ॥

पशून्ः शंस्याजूगुपस्तान्नः पुनर्देहीत्याहवनीयम-
भिप्राण्याग्ने सहस्रांश्च शतमूर्धञ्छतं ते प्राणाः सहस्रम-
पानाः । त्वं साहस्रस्य राय ईशिषे सहस्रधारस्य पयसः ।
तस्य नो रास्व तस्य ते भक्षीय तस्य ते वयं भूयिष्ठभाजो
भूयास्मेत्याहवनीयम् । १० ।

अभिप्राणनमुपर्युच्छ्वासः । उपतिष्ठत इत्यनुषङ्गः ॥

इति पञ्चविंशी कण्डिका ।

प्रजां नो नर्याजूगुपस्तां नः पुनर्देहीति गार्हपत्यम-
भिप्राण्याग्ने गृहपते सुगृहपतिरहं त्वया गृहपतिना
भूयासं सुगृहपतिर्मया त्वं गृहपतिना भूयाः । शतं
हिमा द्वा यू राधांसीत्संपृञ्चानावसंपृञ्चानौ तन्व इति
गार्हपत्यम् । १ ।

गतः ॥

अन्नं नो बुध्याजूगुपस्तन्नः पुनर्देहीत्यन्वाहार्यपचन-
मभिप्राण्यान्तराग्नी तिष्ठञ्जपति यथा प्रवत्स्यदुपस्थाने । २ ।
यथा प्रवत्स्यदुपस्थाने तथेमान्नो मित्रावरुणेति जपति ॥

अजूगुपतमभ्यराक्षीदिति मन्त्रं संनमति । ३ ।

तत्र तु गोपायतमभिरक्ष्विति शब्दावजूगुपतमभ्यराक्षीदिति विपरि-
णमयति ॥

मम नाम तव च जातवेद इति चतसृभिराहवनी-
यम् । ४ ।

उपतिष्ठत इति शेषः ॥

प्रजां मे नर्याजूगुपस्तां मे पुनर्देहीति गार्हपत्यमभ्य-
पान्यान्नं मे बुध्याजूगुपस्तन्मे पुनर्देहीत्यन्वाहार्यपचन-
मभ्यपान्य पशून्मे शंस्याजूगुपस्तान्मे पुनर्देहीत्याहवनी-
यमभ्यपान्य पूर्ववद्विराट्क्रमैरुपतिष्ठते । अजूगुप इति
मन्त्रं संनमति । ५ ।

अभ्यपाननमग्रेरुपरि निश्वासः । विराट्क्रमेषु गोपायेत्यस्य अजुगुप
इति मस्त्रसंनामः ॥

अग्न्युपस्थानवदत्र समिधो दिशां चोपस्थानम् । ६ ।

अत्रास्मिन्काले अग्न्युपस्थानवदिन्धानास्वेत्यादिभिः समिध आद-
ध्यात् । प्राची दिगित्यादिभिर्दिशश्चोपतिष्ठते ॥

नवमीं चेदतिप्रवसेन्मित्रो जनान्यातयति प्रजान-
न्निति मैत्र्योपस्थाय मनो ज्योतिर्जुषतामित्याहुतिं जुहु-
यात् । ७ ।

अध्वर्युरिति शेषः जुहोतिचोदनत्वात् तदङ्गत्वाच्चोपस्थानस्य । तथा
मनो ज्योतिर्जुषतामित्यध्वर्युराहुतिं जुहोतीत्येव सत्याषाढः । भार-
द्वाजश्चाह प्रोषित आहुतिं जुहोतीति । तथा पवित्रेष्टिं विधायाह
सैषा संवत्सरमतिप्रवसत इति ॥

समिध आहुतिमुपस्थानमित्येवमनुपूर्वाण्येके समा-
मनन्ति । ८ ।

समिदाधानदिगुपस्थानयोर्मध्ये मनस्वताहुतिरिति शेषः । समानम-
न्यत् ॥

इति षड्विंशी कण्डिका ।

तदाहुर्नाग्निरुपस्थेयः कः श्रेयांसं विषुप्तं बोधयिष्य-
तीति । अभयंकराभयं मे कुरु स्वस्ति मे ऽस्त्वभयं मे

अस्त्वित्येव ब्रूयात् । प्रवत्स्यदुपस्थानमागतोपस्थानं चा-
धिकृत्य वाजसनेयिनः समामनन्ति । १ ।

तत्राङ्गैर्ब्रह्मवादिनः प्रवत्स्यता चागतेन च नैवमग्निसमाधानादिना
विधिनाग्निरूपस्थेयः । को हि श्रेयांसं सुप्तं मध्ये बोधयितुमर्हतीति ।
तस्मादप्रादुष्कृतमेवाग्निं प्रत्यभयंकराभयमित्येतं मन्त्रमेव ब्रूयादित्य-
ध्याहारः । प्रवत्स्यदागतोपस्थाने उभे अग्र्यधिकृत्य वाजसनेयिनः
समामनन्तीत्यर्थः ॥ तथा च सत्याषाढः कः श्रेयांसं विषुप्तं बोध-
यित्यतीति । प्रादुष्कृतानामेवोपस्थानं स्यादभयंकरेत्यादि । स त्वाग-
तोपस्थाने संज्ञामं च दर्शितवान् यथा अभयंकराभयं मे कार्षी-
रिति ॥ तत्र चोपस्थानमधिकृत्येति वचनादुपस्थानादन्ये गमनप्रत्या-
गमनधर्मा वाग्यताभिप्रव्रजनसमिदाहरणादयस्तत्रतत्र भवन्त्येव ॥
नवरात्रादिप्रवासे तु मनस्वत्याङ्गतिरागामिनी विहरणकाले भवति
प्रादुष्करणप्रतिषेधात् ॥

नमो वो ऽस्तु प्रवत्स्यामि नमो वो ऽस्तु प्रावात्स्य-
मिति बह्वृचाः । २ ।

बह्वृचास्तु द्वयोः प्रवत्स्यदागतोपस्थानयोर्दावेतौ मन्त्रौ समामनन्ति ।
समानमितरन्तूर्व्वेण । त्रिष्वपि चैतेषु कल्पेषु प्रवत्स्यदागतोपस्थानयोः
सहश्रिष्टत्वाद्य एव कल्पः प्रवत्स्यदाश्रितः स एवागतेनाप्याश्रयणीय
इत्यनुसंधातव्यम् ॥

गृहा मा विभीत मा वेपिर्मूर्जं बिभ्रत एमसि ।
ऊर्जं बिभ्रदः सुवनिः सुमेधा गृहानैमि मनसा मोद

मानः ॥ येषामध्येति प्रवसन्त्येषु सौमनसो बहुः ।
 गृहानुपह्वयामहे ते नो जानन्तु जानतः ॥ उपहृता
 भूरिधनाः सखायः स्वादुसंमुदः । अरिष्टाः सर्वपूरुषा
 गृहा नः सन्तु सर्वदा ॥ उपहृता इह गाव उपहृता
 अजावयः । अथो अन्नस्य कीलाल उपहृतो गृहेषु
 न इति गृहानभ्येति । ३ ।

अग्न्यगाराद्गृहान्प्रतिगच्छति यत्र पुत्रदाराः प्रवसन्ति ॥

श्लेमाय वः शान्त्यै प्रपद्ये शिवं शमं शंयोः शंयो-
 रिति प्रविशति । ४ ।

गतः ॥

ऊर्जं विभ्रदः सुमनाः सुमेधा गृहानागां मनसा
 मोदमानः । इरां वहन्तो घृतमुक्षमाणास्तेष्वहं सुमनाः
 संविशामीति प्रविश्य जपति । संविशन्वा । ५ ।

प्रविष्टमात्रे जपति गृहानागामिति लिङ्गात् । संविशन् निषीदन्वा
 सुमनाः संविशामीति लिङ्गादिति भावः । सत्याषाढम्वाह न तद-
 हरागतः कलहं करोतीति ॥ एवं केवलस्य यजमानस्य प्रयाणमुक्तम् ।
 अथ सपत्नीकस्य वक्ष्यते । पत्न्यास्तु केवलायाः प्रवासो नेष्टः पत्नी-
 वदस्याग्निहोत्रं भवतीति वचनात् यदि यजमानः प्रवसेदित्यादि-
 वप्रवासानुष्ठानुपलम्भाच्च । किमिदानीं दैवात्पत्न्याः प्रवाससंभवे लुप्यत
 एवाग्निहोत्रम् । क एवमाह । गुणस्तु तस्य लुप्यते कर्माङ्गत्वा-

त्यत्वाः ॥ दर्शितं चैतदस्माभिर्दर्शपूर्णमासयोर्यौ वा कश्चिद्विद्यमाना-
यामित्यत्र । मनुनाप्युक्तोऽयमर्थः यद्विनापि पत्न्याः कदाचिदग्नयो
भवन्तीति । यथातिथिलक्षणमधिकृत्योक्तमुपस्थितं गृहे विद्याङ्गार्या
यत्राग्नयो ऽपि चेति ॥ यदा तु विनाग्निभिरुभौ प्रवसतः पत्नी
यजमानश्च तदाग्निहोत्रलोपः पुनराधानं च स्मर्यते । यथा च
कुन्दोगपरिशिष्टे कात्यायनः

असमचं हि दंपत्योर्होतव्यं नर्विगादिना ।

द्वयोरप्यसमचं हि ऊतमप्यऊतं भवेदिति ॥

तथा विहायाग्निं सभार्यश्चेत्सीमामुल्लङ्घ्य गच्छति ।

होमकालात्यये तस्य पुनराधानमिष्यत इति च ॥

यानि क्वचित्कानिचिद्गन्धर्ववाक्यानि पश्यन्ते पत्न्याः प्रवासे नदीतरणे
वा पुनराधेयं कार्यमित्येवंजातीयकानि तानि परीक्ष्यमाणानामाका-
शपतितत्वादुपेक्षणीयानि ॥

इति सप्तविंशौ कण्डिका ।

इति सप्तमः पटलः ॥

सगृहः प्रयास्यन्वास्तोष्यतीयं जुहोति । १ ।

सगृहः सदारः । प्रयास्यन् प्रवामं गमिष्यन् वास्तोष्यतीयं वास्तोष्य-
तिदेवत्वं होमं जुहोति ॥

अहुते यानेषु भण्डान्यारोपयन्ति । २ ।

भण्डानि भाण्डानि । कुटुम्बार्थेषु द्रव्येषु भाण्डशब्दः प्रसिद्धः । तान्य-

ऊत एव वास्तोष्पतीये यानेषु शकटेष्वारोपयन्ति कर्मकराः यानि
नेतुमिच्छन्त इति भावः । यथाह सत्याषाढः सर्वं भाण्डं यानेष्वा-
दधाति यान्यन्वाजिहीर्षतीति ॥

न हीनमन्वाहरेयुः । ३ ।

यत्तत्र हीनमङ्गते ऽनारोपितं तद्भोमात्परं नान्वाहरेयुः । हीयेतैव
तन्न तु नीयेतेत्यर्थः ॥

यद्यनोवाह्यं स्यात्पूर्वं तं प्रवहेयुरप वोद्धरेयुः । ४ ।

अथ यद्यनोभिर्वाह्यं भाण्डं नेतव्यं स्यात्तमर्थं यानेष्वारोप्य पूर्वमेव
होमाद्गन्तव्यं देशं प्रति पुरुषा वहेयुः अपोद्धरेयुर्वा देशान्तरं गमयित्वा
तत्रावस्थापयेयुः पश्चात्प्रस्थापयितुमित्यर्थः ॥ अथापरा व्याख्या ।
तत्रारोपितेषु मध्ये यदि पुरुषादिभिर्दुर्वहमनमैव वाह्यं भाण्डं स्यात्तमर्थं
पूर्वमेव प्रवहेयुः अनसा नयेयुः अपोद्धरेयुर्वा ॥ यदनोवाह्यादन्यत्पु-
रुषादिभिरपि शक्यनयनं तत्सर्वं पुरुषादयः सह नयेयुरिति ॥

**यत्र संहिता रात्रीर्वसेत्यञ्च सप्त नव दश वा तत्रया-
स्यञ्जुहुयात् । ५ ।**

यत्र वास्तुनि वास्वन्तरवासेनाव्यवेताः संहिता एव पञ्च रात्रीर्वसे-
त्तस्माद्वास्तुनः प्रयास्यन्वष्टीप्रभृति जुहुयात् । न ततो ऽवाग्वास
इत्यर्थः । एवं सप्तावररात्रिवासे ऽष्टमीप्रभृतीत्यादि द्रष्टव्यम् ॥

**नवरात्रवास्तौ वा पुनरेत्यैकामुपित्वा प्रयास्यञ्जुहु-
यात् । ६ ।**

यस्तु कचिद्वास्तुनि नवरात्रमुषित्वा ततो ऽन्यत्र गच्छन्दशरात्रपक्षा-
श्रयणेनाहुतवास्तोष्पतीयो गत्वा पुनरपि तस्मिन्नेव नवरात्रवास्तुन्या-
गत्यैकावरां रात्रिमुषित्वा ततस्तस्मात्प्रयास्यन्भवति सो ऽपि जुहुया-
देव वास्तोष्पतीयम् । दशरात्रोषितत्वात्तत्रेति भावः । पूर्वत्र मंहिता
इति वचनादप्राप्तो होम इत्यारम्भः ॥ केचित्तु प्रदर्शनार्थमेतदिष्ट्वा
पञ्चावरादिकल्पेऽपि चतुरात्रादिवास्तौ पुनरेत्येत्यादि योजयन्ति ।
तदयुक्तं प्रदर्शनार्थत्वे प्रमाणाभावात् तथा सत्यष्टरात्रवास्तौ पुनरेत्य
द्वे उषित्वेत्यादिप्रदर्शनप्रसङ्गाच्च ॥

दक्षिणो युक्तो भवति सव्यो ऽयुक्तः । अपि वाग्निष्ठस्य
दक्षिणो युक्तः सव्यस्य योक्तं परिहृतम् । सर्वेषु वा
युक्तेषु । ७ ।

त्रयो ऽमी होमकालविकल्पाः । यदा सर्वेषां भाण्डवाहिनामनसां
दक्षिणो वाहो युक्तो भवत्ययुक्तः सव्यस्तदेत्येकः । यदाग्निष्ठस्य अग्नि-
वाहिनो ऽनसो दक्षिणं युक्ता सव्यस्यापि योक्तपरिहरणमात्रं कृतं न
तु योगो निर्वृत्तस्तदेति द्वितीयः । सर्वेषामनसां सर्वेषु युक्तेष्विति
तृतीयः ॥

वास्तोष्पत इत्यनुद्रुत्योत्तरया गार्हपत्ये हुत्वावक्षा-
णानि संप्रक्षाय्य पृथगरणीघग्नीन्समारोपयते ये धार्य-
न्ते । ८ ।

अथ वास्तोष्पते प्रति जानीहीत्येतामनुद्रुत्य वास्तोष्पते शम्भयेत्ये-

तथा जुहोति द्वाभ्यामेकाहुतिं जुहोतीत्यर्थः ॥ नात्राहवनीयः प्रणी-
यते ऽर्थाभावात् । ततो धार्यमाणानामग्नीनामवचाणान्यर्घदग्धानि
काष्ठानि संप्रक्षाय निःशेषं दाहयित्वा तान्पृथक्पृथग्वरणीष्वधात-
क्रमेण समारोपयते । अध्वर्युरिति शेषः जुहोतीनामाध्वर्यवत्वादु-
त्तरविधौ यजमानग्रहणात् प्राजहितं समारोप्य शालामुखीयं द्वितीयं
गतश्रिय इति षष्ठीनिर्देशाच्च ॥

उपर्यग्रावरणी धारयञ्जपत्ययं ते योनिर्ऋत्विय इति
। ६ ।

प्रत्यग्न्यन्ते अरणी धारयञ्जपति ॥

अपि वा यजमान एवात्मन्समारोपयते । १० ।

आत्मन् आत्मनि ॥

या ते अग्ने यज्ञिया तनूस्तयेह्यारोहात्मात्मान-
मच्छा वसूनि वृण्वन्नस्मे नर्या पुरुणि । यज्ञो भूत्वा
यज्ञमासीद् स्वां योनिं जातवेदो भुव आजायमानः स
क्षय एहीति हस्तं प्रताप्य मुखायाहरते । ११ ।

दृष्णीं हस्तं प्रताप्य मन्त्रेण मुखं प्रत्याहरते यथा तद्गत ऊष्मान्तः-
प्रविशति आरोहात्मात्मानमिति लिङ्गात् । धार्थाग्न्यनेकत्वे ऽत्रापि
पूर्वदेव क्रमः ॥

वास उपावरोह जातवेदः पुनस्त्वं देवेभ्यो हव्यं वह
नः प्रजानन् । आयुः प्रजां रयिमस्मासु धेह्यजस्रो

दीदिहि नो दुरोण इति लौकिके ऽग्नावुपावरोह-
यति । १२ ।

वासे रात्रिवासे । अथवा वसतिर्वासे रात्रिरिति पर्यायाः । यथोक्त-
माश्वलायनेन द्वयोर्दुग्धेन वासे ऽग्निहोत्रं जुहुयादिति ॥ तत्र प्रण-
यनकाल एवात्मसमारूढाग्नींस्तेनैव क्रमेण लौकिके ऽग्नावुपावरोहयति
मुखानिलेनार्पयति । मन्त्रोच्चारणमेवोपावरोहणस्यानुष्ठानार्थ इत्य-
परम् ॥

अरण्योर्वोपावरोह्य मन्येत् । १३ ।

अनेन मन्त्रेण तस्य तस्याग्नेररण्योरुपावरोह्य ततस्ततो मन्येत् ॥

यदारण्योः समारूढः स्यान्निर्वर्तमान एतं मन्त्रं
जपेत् । १४ ।

यदारण्योः समारूढस्तदा मथित्वा जातमात्रे ऽग्नावुपावरोहणमन्त्रं
जपेत् । समारूढवचनस्थारणीस्याग्निप्रदर्शनार्थत्वात्निर्वर्तमानत्वविशे-
षाच्चारण्योरुपावरूढस्य मन्यने ऽपि भवत्येव निर्वर्तमानजपः ॥

इत्यष्टाविंशौ कण्डिका ।

इदं श्रेयो ऽवसानं यदागां स्वेने मे द्यावापृथिवी
अभूताम् । अनमीवाः प्रदिशः सन्तु मद्भ्यम् । गोमद्भ-
नवदश्ववत्पुरुषवद्विरण्यवत्सुवीरवत्स्वाहेत्यवसिते जुहो-
ति । १ ।

अवसिते गन्तव्यदेशप्राप्त्या पुनःस्वदेशप्राप्त्या वा प्रतिष्ठिते यजमाने विहृत्याहवनीयमिदं श्रेय इति जुहोति ॥ अत्राध्वन्यग्निहोत्रसमा-
समाह भारद्वाजः तस्माद्यायावरधर्मेणामयाव्यर्त्ता ऽध्वन्यापत्सु वार्ध-
मासायाग्निहोत्रं जुहुयात् प्रतिपदि सायं चतुर्दश चतुर्गृहीतानुन्नयति
एका समित्सकृद्धोमः सकृत्पाणिनिमार्जनमेवं प्रातरेतावान्विकारः
शेषं प्रकृतिवदग्नीन्समारोपयते धारयते वौषवसयादौषवसथ्ये ऽहनि
तु न धारयत्यूर्ध्वं द्वादशाहान्निर्मन्थ्यौषवसयादि कर्म प्रतिपद्यते यदि
समारूढा भवन्तीति । तथा जननमरणयोरपत्सुर्धमासायाग्निहोत्रं
जुहोतीति च ॥

नानिष्टाग्रयणेनाहिताग्निर्नवस्याश्रीयात् । २ ।

उक्तः प्रवासः । अथाग्रयणमारभ्यते । यत्र नवसस्यानामग्रपाको देवा-
न्नीयते तदाग्रयणं नाम नित्यं कर्म । तेनानिष्टा सर्वमेव सस्यं नाश्री-
यात् । यदग्रयज्ञियं कोद्रवादि तदपि नाश्रीयादेव नवस्येति सामा-
न्यनिर्देशात् नवानां फलानां अनिष्टे ऽपीति लिङ्गाच्च ॥ आश्वलायनस्तु
प्रागाग्रयणान्नवैर्जताग्निहोत्रस्याशनमनुजानाति यदाह सस्यं नाश्रीया-
दग्निहोत्रमज्जला यदा वर्षस्य तप्तः स्यात्तथाग्रयणेन यजेतेति ॥

**ब्रीहीणां यवानां श्यामाकानामित्यग्रपाकस्य यजेत
। ३ ।**

यागस्वामेवौषधीनामग्रपाकेन भवति नान्यासामित्यर्थः । अग्रे
पच्यत इत्यग्रपाकः । प्रथमपक्वमन्नमिति यावत् ॥

अमावास्यायां पौर्णमास्यां वा । ४ ।

यजेतेत्यनुषङ्गः । यदिश्चादिविधिसिद्धस्यापि पर्वणो विधानमामावा-
 स्यतन्त्रत्वादाययणस्यामावास्यैककालत्वभ्रमनिरासार्थम् । अमावास्या-
 पौर्णमासीशब्दाभ्यां च प्रतिपत्पञ्चदश्योः संधिमानहोरात्र उच्यते
 तत्रैव तयोर्युत्पत्तेः ॥ अतः स एव तावद्विहतीनां यागकालः ।
 तासु प्रकृतिसंनिपाते तदनुरोधेन नेतव्याः यथोक्तं सत्याषाढभार-
 द्वाजाभ्यां दर्शपूर्णमासयोर्विक्रतेश्च संनिपाते तत्र दर्शपूर्णमासौ बली-
 यांसाविति । तत्रेयं विरोधगतिः यदा संधिमदह्मरूपवसथं करोति
 तदा विकृत्येष्टा प्रकृतेरुपवासः यदा यजनीयं तदा प्रकृत्येष्टा विकृत्या
 याग इति । सत्याषाढसु काम्येष्टीः प्रकृत्याह अमावास्यां पौर्णमासीं
 वा संस्थाप्य यजेतेति ॥ ऋतुमध्याययणस्योत्तरत्र विधास्यति तेन च
 पर्वणोः समुच्चयः ॥

अमावास्यं तन्त्रम् । ५ ।

ऐन्द्राग्नस्य मुख्यत्वादेव सिद्धे पूर्णमासविकाराणां हविषां भूयस्त्वा-
 त्पौर्णमासतन्त्रत्वशङ्कापनयनार्थं आरम्भः । तेन च भूयस्त्वानुस्यत्वं
 बलवदिति ज्ञापितं भवति ॥

सप्तदश सामिधेन्यः । ६ ।

गतः ॥

**निर्वपणकाल आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपति पुराणानां
 ब्रीहीणाम् । ७ ।**

ब्रीहीणां संबन्धिनं ब्रीहिमयमित्यर्थः ॥

यथा दान्तेनादान्तं संयुनक्ति तादृक्तदिति विज्ञाय-
ते । ८ ।

यथा दान्तेन बलीवर्देन सहाकृतश्रमं बलीवर्दं योजयति कर्षकः
शाकटिको वा तादृगेव नवानां हविषां पुराणेन सह निर्वपणमित्यर्थः ।
अत एवोपपत्तिवचनाद्दर्शपूर्णमासयोरन्वायात्यमान आग्रयणे पृथगा-
ग्नेयं नेच्छन्ति तत्र दान्तादान्तयोरसंभवात् अनाग्रयणहविष्याच्चाग्ने-
यस्य । तत्र च लिङ्गं आग्रयणदेवताभ्यः स्विष्टकृच्चतुर्थाभ्य इति । भार-
द्वाजस्तु स्वतन्त्राग्रयणे ऽप्याह अपि वा नवान्येव निर्वपेन्नाग्नेयमिति ॥

येन यज्ञेनेत्सेत्कुर्यादेव तच्चाग्नेयमष्टाकपालमिति
विज्ञायते । ९ ।

न केवलमाग्रयणे किं तु सर्वत्रैवेष्टिमात्रे येनार्द्धमिच्छति तच्चाग्नेयं
मुख्यं समानतन्त्रं च निर्वपेदित्यर्थः ॥

नवानामितराण्यैन्द्राग्रं द्वादशकपालमाग्नेन्द्रं वा
वैश्वदेवं पयसि चरुं सौम्यं श्यामाकं चरुं द्वावापृथि-
व्यमेककपालम् । १० ।

श्यामाकमपि नवानामेव ॥

पुरस्तात्सौम्याद्वावापृथिव्यमेके समामनन्ति । ११ ।

गतः ॥

निरुप्तं हविरुपसन्नमप्रोक्षितं भवति । अथ पञ्चा-
ज्यानीर्जुहोति शतायुधाय शतवीर्यायेति । १२ ।

निरुप्तं हविरित्यादि गृहसूत्रकरणमाग्रयणं निरुष्येता आहुतीर्जुहोतीति
ब्राह्मणव्याचिख्यास्येति द्रष्टव्यम् । सूत्रं चैतद्वाख्यातमाधाने । अज्या-
नयो भद्रान्न इत्यन्ताः ॥

पुरस्ताद्वा स्विष्टकृतः । १३ ।

नारिष्ठेभ्य उपरिष्टाज्जुहोत्यागन्तुत्वात् । आग्रयणं निरुष्येति यागानु-
वादे ऽयं न निर्वापमात्रस्येति भावः ॥

प्रोक्षादि कर्म प्रतिपद्यते । १४ ।

गतः ॥

एकमुलूखलं मुसलं प्रतिबीजं वा । १५ ।

अत्रोलूखलमुसलमात्रग्रहणाद्वयोरेवायं नानात्वविकल्पो नान्येषाम् ।
अतः शूर्पादीन्येकैकानि भवन्ति । सत्याषाढस्वाह एकमुलूखलं मुसलं
शूर्पं कृष्णाजिनं चेति । प्रदर्शनार्थमेतद्विभूनामित्यन्ये । भारद्वाजस्वाह
त्रीणि शूर्पाणि प्रयुनक्ति त्रीण्युलूखलानि द्वे दृषदाविति ॥ तत्र
शूर्पैकत्वे प्रदेशभेदेन निर्वापोद्वापौ विवेकपरापवने तु सामर्थ्यात्
पात्रान्तरे चैकैकस्य बीजस्य भवतः । तथा दृषदधिवापः पर्यायेण
पात्रीकृष्णाजिनयोः प्रस्कन्दनं संवापश्च प्रदेशभेदेनेत्यादि द्रष्टव्यम् ॥
बीजसंस्कारेषु संभवतां तन्त्रत्वमितरेषामावृत्तिश्च यथायथमनुसं-
धातव्ये । तत्राह भारद्वाजः आ तन्त्रिभावादेकैकं बीजमपवर्जये-
दिति ॥

सर्वेषु हविष्कृदवहननमन्त्रः । १६ ।

यदावहनार्थो हविष्कृमन्तः तदोलूखलैकले च बीजेबीज आवर्तते ।
 यदाह्वानार्थः तदाप्युलूखलैकले आवर्तते भिन्नकालत्वात् यथा वक्ष्यति
 हविष्कृदधिगुपुरोऽनुवाक्यामनोतस्यावृत्तिर्भिन्नकालेष्विति । भिन्नका-
 लता च तत्र कर्मणः काण्डानुसमयेनैवानुष्ठेयत्वात् । तथा च
 भारद्वाजः अपि वैकस्मिन्नुलूखले पूर्वापरमवहन्यात् तत्रावपनप्रभृतयो
 विवेचनान्ता मन्ता बीजंबीजमभ्यावर्तेरन्निति । यदा तूलूखलभेदस्तदा
 न हविष्कृदाह्वानमावर्तते कालाव्यवेतत्वात् कालाव्यवायश्च तत्र
 कर्मणां समानजातीयन्यायतः प्रवृत्तिसिद्धेः । तथा चैकैकस्मिन्कृष्णा-
 जिने त्रीण्युलूखलान्यधिवर्तयतीति प्रकृत्य भारद्वाजः सर्वाणि हवींष्येष्य
 हविष्कृतमाह्वयति सर्वाण्यवहृत्य दृषदुपले समाहृत्यनुपूर्वं सर्वाणि
 हवींष्युदपति परापुनाति विविनक्तीति ॥

तुषोपवपनम् । १७ ।

तुषोपवपनमपि सर्वेषु बीजेषु भवत्युलूखलाभेदे भेदे च सर्वेषां
 तुषाणां प्रतिपाद्यत्वात् । तत्र सर्वे तुषाः समाहृत्यान्ततः प्रतिपा-
 दनीयाः विभुत्वात् । भारद्वाजश्चाह सर्वेषामन्ततस्तुषानुपवपतीति ॥
 प्रक्षालननिनयनमध्येतेनैव व्याख्यातम् ॥

उत्तमोष्य वाचं विसृजते । १८ ।

हविष्कृदावृत्तौ तत्तमं बीजमोष्य यो हविष्कृत्तेन वाचं विसृजते
 न पूर्वणेत्यर्थः । अथ पेक्षणादीनामपि पूर्ववत्तन्तावृत्तिभ्यां प्रवृत्तिः ।
 चरूपुरोडाश्रधर्माश्च यथायथं प्रत्येतव्याः ॥

एषो ऽन्येषां नानाबीजानां समवेतानां कल्पः । १९ ।

अन्येषामथेकस्मिंस्तन्त्रे समवेतानां नानाबीजानामेकमुखलं मुमल-
मित्यादिरेष एव कल्पः प्रयोगः ॥

अलंकरणकाल आज्येनैककपालमभिपूरयति । २० ।

अथोद्दामनकाले पात्र्यां क्रोडं कृत्वा तत्र प्रतिष्ठापितमेककपालमलं-
करणकाले ऽलंकरणमन्त्रेणाभिपूरयति । यथा स निमज्जत्याज्ये तथा
क्रोडं पूरयतीत्यर्थः ॥

आविःपृष्ठं वा कृत्वासादयति । २१ ।

अथवा तं आविःपृष्ठं प्रकाशपृष्ठं कृत्वानभिपूर्य ततो हवीं व्यासादयती-
त्यर्थः । तथा च व्यक्तं प्रदेशान्तरे यथा आविःपृष्ठं कृत्वा व्याहृतौभिर्ह-
वीं व्यासादयेदिति ॥ अथापरा व्याख्या । उद्दामनकाले पात्रान्तर उद्दा-
सितमेककपालमाज्येनाभिपूर्याविःपृष्ठं वा कृत्वा तेनैव पात्रेण सह साद-
यति । तथा च सत्याषाढः अथान्यस्मिन्पात्र एककपालमुदास्येत्यादि ॥

**प्रचरणकाल उद्धृत्य बर्हिपदं कृत्वा जुह्वामुपस्तीर्या-
धायाशयमन्वानीयाभिघार्योपांशु प्रचरति । २२ ।**

प्रचरणकाले घृतादेककपालमुद्धृत्य बर्हिषि सन्नं कृत्वा ततो जुह्वामु-
पस्तीर्य तत्र कृत्स्नं पुगेडाशं तृष्णीं निधाय यस्मिन्घृते आशयितस्त-
दाशयमाज्यं पश्चादानीय सहदभिघार्य उपांशु प्रचरति । द्विरभि-
घारणमित्येके । तद्युक्तं आशयेनैव चतुरवत्तताभिद्धेः कृत्स्नं वैश्वानर-
मवदाय द्विरभिघार्येत्यन्यत्रवचनाच्च ॥

इत्येकोनत्रिंशौ कण्डिका ।

सर्वहुतमपर्यावर्तयन्नृजुं प्रतिष्ठितं न हस्तेन जुहु-
यात् । १ ।

सर्वहुतमिति विस्पष्टार्थम् । अथवा यथा अस्कन्नः सर्वो हुतो भवति
तथेत्यर्थः । अपर्यावर्तयन् यथा हूयमानो हुतश्च न पर्यावर्तेत तथा
सुक्पार्श्वेन शनैश्चावयेत् ॥

यदि हुतः पर्यावर्तेत सुचो ऽग्रेण कल्पयेत् । २ ।

कल्पयेत् यथास्थानं प्रतिष्ठापयेत् । हुत इति वचनादहुतस्य पर्या-
वर्तने यद्येककपालः स्कन्देत्यपर्यावर्तेतेत्यनेन विधिना कल्पयेत् ॥

न पाणिना । ३ ।

सहकार्यन्तरापेक्षायामपि न पाणिना कल्पयेत् ॥

वरे दत्ते कल्पयितव्यः । ४ ।

कल्पयिष्यमाणे अध्वर्यवे वरो देय इत्यर्थः ॥

आधायाभिघार्य पुनर्हीतव्य इत्येके । ५ ।

अथवा नैव कल्पयितव्यः किं तद्धृत्य सुचाधायाभिघार्य पुनराश्रा-
वणादिविधिना हेतव्यः ॥

अपि वा नैककपालं कुर्वीताज्येन द्यावापृथिवी
यजेत । ६ ।

ऊभयोरपि पक्षयोर्वैशेषिकमेव हुतानुमन्त्रणं न प्राकृतमिति दर्शितं
याजमाने ॥

ये प्राचीनमेकाष्टकाया वत्सा जायन्ते तेषां प्रथमजं ददाति । वासः श्यामाके । ७ ।

एकाष्टका वक्ष्यते या माध्याः पौर्णमास्या इति । तस्या अनिवृत्तायाः प्रागेव ये यजमानस्य गोषु वत्सा जाताः पूर्वस्मिन्मंवत्सरे तेषां प्रथमजं ददाति । वासः श्यामाके चरौ निमित्तभूते । तयोश्चाभि-
मर्शनादावूहः प्रकृतावेव दर्शितः ॥

भद्रान्नः श्रेयः समनैष्ट देवा इति यजमानभागं प्राश्नाति । ८ ।

प्रत्यान्वानात्प्राकृतमन्त्रो निर्वर्तते ॥

सर्वेषां वा भक्षणां मन्त्रवतां प्रत्यान्नायः स्यात् । ९ ।

न केवलं यजमानभागमात्रस्यैव किं तु ये यजमानस्यत्विजां वा मन्त्रवन्तो भक्षा इडाप्राशिन्नादिविषयास्तेषां सर्वेषामपि मन्त्रस्यायं प्रत्यान्नायः स्यात् ॥

अग्निः प्रथमः प्राश्नातु स हि वेद यथा हविः ।
शिवा अस्मभ्यमोषधीः कृणोतु विश्वचर्षणिरिति श्यामा-
कानाम् । १० ।

श्यामाकानां यजमानभागं पृथगनेन मन्त्रेण प्राश्नाति । सर्वेषां वेत्यादि पूर्ववत् ॥

सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । ११ ।

गतः ॥

अपि वामावास्यायां पौर्णमास्यां वाग्रयणेष्टिमन्वा-
यातयेत् । १२ ।

अथापत्स्वनुग्रहार्थमाग्रयणस्यानुकल्पा उपदिश्यन्ते । तेषामुत्तरोत्तर-
कल्पस्यानुकल्पत्वं आपत्तारतम्यानुमारित्वं च बोद्धव्यम् ॥ तत्रानापद्यपि
क्वचित्क्वचिद्विषयसामर्थ्याद्भवतिष्ठते तंतं विषयविशेषं तत्रतत्र कल्पे
प्रदर्शयिष्यामः । तत्र यः कदाचिदसंपदा पृथगाग्रयणेष्टिं निर्वपुं न
शक्नुयात् स तां दर्शपूर्णमासयोरन्यत्रचान्वायातयेत् । तदेकतन्वाष्टा-
ग्रयणहवींष्यनुनिर्वपेदित्यर्थः । तत्र चाज्यान्यादि वैशेषिकमप्यविरोधा-
त्कार्थम् । पुराणग्रेथं तु नेच्छन्ति तच्च दर्शितमेव प्राक् ॥ दक्षिणास्तु
समुच्च्रीयन्ते वासः श्यामाके इति लिङ्गात् । भक्षणं तु नवस्य पृथक्कु-
तस्य भक्षणं मन्त्रभेदात् ॥

अपि वामावास्यां पौर्णमासीं वा नवैर्यजेत । १३ ।

पूर्वकल्पस्याप्यशक्तौ दर्शपूर्णमासयोरन्यत्रमेव नवैर्यजेत । तत्र तु सर्व-
स्यापि वैशेषिकस्य निवृत्तिः ॥ अथ यत्राक्रिया दर्शपूर्णमासव्यति-
रिक्तेष्टीनां यथा ताभ्यां संवत्सरमिष्टा तत ऊर्ध्वमन्यानि कर्माणि
कुरुत इति तत्रायमेव पक्षो व्यवतिष्ठते सामर्थ्यात् ॥

अपि वाग्निहोत्रीं ब्रौहिस्तम्बं यवस्तम्बं वा ग्रास-
यित्वा तस्याः पयसा सायंप्रातर्जुहुयात् । १४ ।

ब्रीह्याग्रयणकाले सब्रौहिकं ब्रौहिस्तम्बं यथाग्रयणकाले यवस्तम्बं च
प्रातरेव गां ग्रासयित्वा भक्षणप्रपीनायास्तस्याः पयसा सायं जुहुया-
दपरेद्युः प्रातश्च । तत्र ब्रौहियवदियमाच्छ्यामाकानां निवृत्तिः ॥

अथ यदा दर्शपूर्णमासयोरप्यक्रिया यथा संवत्सरमग्निहोत्रं ऊत्थाय
दर्शपूर्णमासावारभत इति तदायं विधिहृत्तरो वा सामर्थ्यात् ॥

अपि वा नवानां यवाग्वा सायंप्रातर्जुहुयात् । १५ ।

पूर्वणायं पक्षो व्याख्यातः तुल्यविकल्पश्च सर्वत्र ॥

अपि वा नवानां गार्हपत्ये स्थालीपाकं अपयित्वाह-
वनीये जुहुयादाग्रयणदेवताभ्यः स्विष्टकृच्चतुर्थाभ्यः
। १६ ।

स्विष्टकृच्चतुर्थाभ्य इति वचनाच्छ्यामाकदेवतायाः सोमस्य निवृत्तिः ।
स्थालीपाक इति वचनाच्च पार्वणप्रकृतिको यजमानकर्तव्यश्च ! अथ
यदा संवत्सरे पञ्चमानहविषामुत्कर्षस्तदायमेव पक्षः सामर्थ्यात् ॥

अपि वा नवानां चतुःशरावभोदनं पक्त्वा चतुरो
ब्राह्मणान्भोजयेत् । १७ ।

पुरुषाशनपर्याप्तग्राहिणा महता शरावेण चतुर्वारं निरुप्तभोदनं लौ-
किके ऽग्नौ पक्त्वा चतसृणामासां देवतातामस्य चतुरो ब्राह्मणान्भो-
जयेत् । अथ यदोत्सृष्टाग्निर्यजमानस्तदायमेव पक्षः सामर्थ्यात् ॥

एवं यवैर्यजेत । १८ ।

वसन्ते यवानामग्रपाकेनाप्येवं व्रीह्याग्रयणस्य सायुकल्पस्यावृता यजेत ॥
तत्र त्वाह भारद्वाजः न यवानामग्रयणं विद्यत इत्यौडुलोमिगिति ।
तथा अपि वाक्रिया यवेऽप्युत्थायलायनः ॥

तत्राग्नेयश्यामाकौ न भवतः । १९ ।

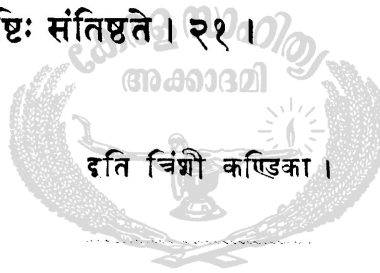
तत्र यवाग्रयणे पुराणाग्नेयश्यामाकचरू न भवतः ॥

य ऊर्ध्वमेकाष्टकाया वत्सा जायन्ते तेषां प्रथमजं ददाति ॥ एतमु त्वं मधुना संयुतं यवं सरस्वत्या अधि मनावचर्कषुः । इन्द्र आसीत्सीरपतिः शतक्रतुः कीनाशा आसन्मरुतः सुदानव इति यजमानभागं प्राश्नाति ॥ सर्वेषां वा भक्षाणां मन्त्रवतां प्रत्याम्नायः स्यात् । २० ।

पूर्ववद्भाष्या ॥

सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । २१ ।

गतः ॥

यदि नानातन्त्रां श्यामाकेष्टिं कुर्वीत श्यामाकानुद्ध-
र्तवा इति संप्रेष्यति । १ ।

यो ब्रीह्याग्रयणे श्यामाकश्चरुक्तः तं यदि पृथक्त्वं कुर्वीत तदा वर्षासु श्यामाकस्यै पक्वे सति श्यामाकानुद्धर्तवै उद्धार्याहरतेति कर्मकरान्यजमानः संप्रेष्यति । श्यामाकस्य इत्यपि संप्रेषावयव इति न भ्रमितव्यं विपर्ययस्यैवोत्तरत्रय्यक्तत्वात् यथा वेणुयवेषु पक्वेषु वेणुयवानुद्धर्तवा इति संप्रेष्यतीति ॥

तस्याः सप्तदश सामिधेन्यः । २ ।

साप्तदशवचनमज्यान्यादेः सर्वस्यापि विशेषस्य प्रदर्शनार्थम् । तन्त्र-
त्वस्याः पूर्णमासं अग्नीषोमीयविकारत्वात् ॥

सद्वन्तावाज्यभागौ । विराजौ संयाज्ये । ३ ।

सद्वन्तौ अस्तिधातुमन्तौ ॥

त्वमग्ने सप्रथा असि जुष्टो होता वरेण्यः । त्वया
यज्ञं वितन्वते । सोम यास्ते मयोभुव इति सद्वन्तौ ।
प्रेङ्क्षो अग्र इमो अग्र इति विराजौ । ४ ।

गतः ॥

वासो दक्षिणा दधिमन्यो मधुमन्यो मधुपर्को मधु-
ग्लुन्यो बभ्रुर्वा पिङ्गलः । ५ ।

वाससः पुनरुपादानमुत्तरैर्विकल्पार्थम् । सर्पिरादिसंयुक्ताः सक्तवो
मन्यः । स दध्ना संयुक्तो दधिमन्यः मधुना मधुमन्यः । मधुपर्कं गृह्णे
व्याख्यास्यति । अनिश्च्योतितमधुर्मधुकोशो मधुग्लुन्यः । मधुमिश्रं गुडमि-
त्यन्ये । बभ्रुः कपिलः । पिङ्गलः पिङ्गाक्षः । एवं द्विरूपो गौर्वेत्यर्थः ॥

सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । ६ ।

गतः ॥

हरितयवशाकशमीधान्यानां नवानां फलानामनिष्टे
ऽपि प्राशने याथाकामी । ७ ।

पूर्वत्रानिष्टाग्रयणेनेत्यनेन प्रागाग्रयणात्सर्वस्यापि नवस्याशनं प्रतिषि-

द्वम् । तत्र केषांचिदशनमनेनाभ्यनुज्ञायते । हरितयवा नाम सस्य-
विशेषाः तथा शाकाः शमीधान्यानि कोशीधान्यानि । तेषां जम्बा-
दिफलानां च नवानामनिष्ठे ऽप्याग्रयणे यथाकाम्यं भक्षणे भवति ॥

वेणुयवानामिष्टिमेके समामनन्ति । ८ ।

वेणुयवैरप्याग्रयणं कैश्चिद्विधीयते ॥

वेणुयवेषु पक्षेषु वेणुयवानुद्धर्तवा इति संप्रेष्यति । ९ ।

श्यामाकसंप्रेषेणायं व्याख्यातः ॥

तस्या एतदेव तन्त्रमेषा देवता । १० ।

यच्छ्यामाकेष्ट्यामुक्तं सप्तदशसामिधेन्यादि तदेवास्यास्तन्त्रं देवतापि ।
तत्रत्यः सोम एवेत्यर्थः ॥

आग्नेयी मैत्रावरुणी प्राजापत्या वा । ११ ।

इष्टिरिति शेषः ॥ अथ सर्वस्वैवाग्रयणस्य हौत्रे विकारमाह ॥

स प्रत्नवदिति द्वे धाय्ये चतस्र आज्यभागयोर्दश
हविषां द्वे स्विष्टकृतः । १२ ।

स प्रत्नवदिति पारुक्षुद्रस्यानुवाकस्यादितो द्वे धाय्ये भवतः । ततः
पराश्वतस्रो ब्रीहियवाग्रयणयोराज्यभागार्था अनुवाक्यास्तास्वादितो द्वे
आग्नेयस्य परे द्वे सौम्यस्य । श्यामाकेष्ट्यां तु सद्धन्तावित्युक्तं याज्यास्तु
जुषाणवत्य एवं सर्वत्र । परास्तु दश प्रधानहविषां याज्यानुवाक्याः
ताश्च यथालिङ्गं गृह्यन्ते न तु क्रमशः सौम्ययोः प्राथम्यात् । ततः
परे द्वे संयाज्ये ॥

ब्रीहिभिरिष्ट्वा ब्रीहिभिरेव यजेता यवेभ्यो दर्शपूर्ण-
मासावेवं यवैरा ब्रीहिभ्यो ऽपि वा ब्रीहिभिरेवोभचैते
ह वै सूपचरतमा भवन्तीति बह्वृचब्राह्मणम् । १३ ।

दर्शपूर्णमासयोर्ब्रीहीन्यवान्वेति ब्रीहियवयोः सर्वकालं विकल्प उक्तः ।
इदानीं शाखान्तरीयो विनिवेशः पक्षे यवबाधश्च प्रदर्शयते । ब्रीह्या-
ग्रयणेनेष्ट्वा ब्रीहिभिरेव दर्शपूर्णमासौ यजेतायवाग्रयणात् । एवं
यवाग्रयणादारभ्या ब्रीह्याग्रयणाद्यवैः । अपि वा ब्रीहिभिरेव यजे-
तोभयोः कालयोः । यत एते सूपचरतमाः सुखेनावहन्यन्ते पिब्यन्ते
च न यववत् दुःखेन तस्माद्ब्रीहिभिरेव नित्यं यजेत । दर्शपूर्णमासा-
विति वचनान्नाग्निहोत्रार्थेषु तण्डुलेष्वयं नियमः । दर्शपूर्णमासा-
भ्यामेव तद्विकाराश्च व्याख्याताः ॥

वर्षासु श्यामाकैर्यजेत शरदि ब्रीहिभिर्वसन्ते यवैर्य-
थर्तु वेणुयवैरिति विज्ञायत इति विज्ञायते । १४ ।

यदि नानातन्त्रा श्यामाकेष्टिस्तदानया वर्षासु यजेत । ततः शरदि
केवलैर्ब्रीहिभिः । समानतन्त्रत्वे तृभयैः शरदि । ततो वसन्ते यवैः ।
वेणुयवैस्तु यथर्तु यजेत । ते ह्यनियतकालनिष्पत्तयः यस्मिन्नेवर्तौ
निष्पद्यन्ते तस्मिन्नेव यजेतेत्यर्थः ॥

इत्येकत्रिंशी कण्डिका ।

इति श्रीभट्टरुद्रदत्तप्रणीतायामापस्तम्बसूत्रवृत्तौ सूत्रदीपिकायाम-
ष्टमः पटलः ।

इति षष्ठः प्रश्नः ॥

श्रीम् ॥

सर्वाल्लोकान्पशुबन्धयाज्यभिजयति । १ ।

अथ नित्यः पशुरारभ्यते । यस्मिन्कर्मणि यज्ञार्थं पशुर्बन्धते स पशुबन्धः तेनेष्टवान् पशुबन्धयाजौ सर्वाल्लोकाञ्जयति । सर्वकामो दर्शपूर्णमासाविति वदाहारपृथक्काभिप्रायं सर्वाभिजयवचनम् । सर्वेष्वपि लोकेषु यंयमेव लोकं प्रयोगभेदेन कामयते तंतमेवाभिजयति न कुतश्चित्प्रतिहन्यत इत्यर्थः । नित्यस्य चायं फलविधिः दर्शपूर्णमास-यदेव वेदितव्यः । फलार्थवादे वा कमेरश्रवणात् यथोक्तं हिरण्यके-शिना क्रतावर्थं श्रूयमाणं यजमानः कामयते यानि कामयति श्रावयेदिति तथार्थवादा इतर इति च ॥

तेन यक्ष्यमाणो ऽमावास्यायां पौर्णमास्यां वा पङ्ढोतारं मनसानुद्रुत्याहवनीये सग्रहं जुहोति सूर्यं ते चक्षुरिति । २ ।

अमावास्यायां पौर्णमास्यां वा तेन यक्ष्यमाण इत्यन्वयः यदौश्यादिविधिना तयोरेव यागविधानात् । तेन ब्रह्मकालत्वे पशोश्चतुर्दश्यां ह्रयते षड्ढोता । तत्र प्रकृत्यविरोधगतिराग्रयण एव दर्शिता ॥ नन्वेवं यदौश्यादिविधिर्नैव सिद्धेः किमर्थं पर्वणोर्वचनम् । परमतनिरामार्थ-मिति ब्रूयात् यथाह बौधायनः अमावास्यां हविषेष्टा नक्षत्रे वेति ।

अथवा सांनाय्यविकारत्वात्पशोरमावास्यामेवास्य कालं मा मंसते-
 त्यारम्भः । सांनाय्यविकारत्वमेव पशोः । कस्मादिति चेत् । एतदेव
 पृथोक्तं भारद्वाजेन समानयोनित्वं पयसः पशोश्च दर्शयतीति ।
 अतिरिति शेषः । कथं दर्शयतीति चेत् । तदप्युदाहृतं यद्देवो वर्षति
 अथौषधयो जायन्त ओषधीर्जग्ध्वापः पीत्वा पयः संभवतीति तथा
 यद्देव इत्याद्यपः पीलेत्यन्तं पुनः पठित्वा रेतः संभवतीति च ।
 बौधायनो ऽप्याह दधिपयआमिक्षापशवः सांनाय्यविकारा इति । तत्र
 कतरस्य सांनाय्यस्य पशुर्विकार इति चेत् । तदप्याह सत्याषाढः
 पशुः प्रातर्दीहविकारः कालमामान्यादिति । तथा पयोधर्माः पशा-
 विति भारद्वाजः । सूत्रे चात्र लिङ्गानि भवन्ति यथा उदक् पवित्रे
 कुम्भ्यां दक्षिणस्यां वेदिश्रोण्यामासाद्य आज्येन पशुं यस्त आत्मा
 पशुषु प्रविष्ट इत्यादि । तस्मात्सिद्धं पशुः प्रातर्दीहविकार इति ॥
 षड्भूतारं मनसानुद्रुत्येत्यादि व्याख्यातं तत्र षड्भूतद्वित्वात् सूत्र्यं ते
 चक्षुरिति विशेषप्रदर्शनं तत्रोदवसाय जुहोति उपयज्य मनुष्याः
 प्रयान्तीति लिङ्गात् । तथोदवसाय षड्भूतारं ज्वेत्येव बौधायनः ।
 तथा ब्रह्मकाले पशौ विशेषमाह अजस्रैरग्निभिरुदवसायेति ॥

आग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपति । ३ ।

अथान्यमाहवनीयं प्रणीयाग्नावैष्णवं निर्वपति । तस्य चाङ्गत्वादवहि-
 स्तन्त्ववर्तिताच्च नान्वाहार्यं इष्यते ॥ सत्याषाढस्त्वचानुग्रहमाह अपि
 वा चतुर्गृह्यैतमाज्यमाग्नावैष्णव्यर्चाहवनीये जुहोतीति । तथा पशु-
 बन्धे ऽग्नाविष्णुभ्यामिति चतुर्गृह्यैतं स्यादिति भारद्वाजः ॥

अग्न्यन्वाधानस्य प्रत्याम्नायौ भवति । ४ ।

अतो ऽग्न्यन्वाधानं निवर्तते ॥

सिद्धमिष्टिः संतिष्ठते । ५ ।

गतः ॥

धारयत्याहवनीयम् । ६ ।

इष्टेरपवर्गादग्नेरपवर्गा मा विज्ञायीत्यारम्भः । इदमेव धारणवचनं
ज्ञापकं तन्त्वान्तरशेषभूता अपि बहिस्तन्ववर्तिन इष्टिर्दर्विहोमाः पृथ-
गग्नयो भवन्तीति । दर्शितं चैतदस्माभिरन्वारम्भणीयायाम् ॥

उरु विष्णो विक्रमस्वेति सुवेणाहवनीये यूपाहुतिं
जुहोति । ७ ।

अथ शाखामाहृत्य निधाय यूपाहुतिं जुहोति । वक्ष्यमाणनिर्भथ-
विकल्पार्थमाहवनीयग्रहणम् । यूपाहुतिसमाख्यानाद्यूपाभावे निवर्तते
परिधौ पशून्निघृञ्जन्तीत्यादौ ॥

सुचा वा चतुर्गृहीतेन । ८ ।

सुचा वा जुहोति । तदा चतुर्गृहीतेन ॥

न दीक्षितस्य जुहुयात् । ९ ।

गतः ॥

वैष्णवीमृचमनूच्याच्छेत्यः । १० ।

तस्य तु यथैव वैष्णव्या होम उक्तः तामुक्ता यूपो ऽच्छेत्यः आप्तुं
गन्तव्यः ॥

जुहुयाद्वा । ११ ।

गतः ॥

यूपसकाशे वाग्निं मथित्वा तस्मिञ्जुहुयात् । १२ ।

सुवेण सुचा वा पूर्ववत् ॥

सुवमाज्यशेषं चाध्वर्युरादत्ते । तक्षा शस्त्रम् । १३ ।

शस्त्रं वाशी तक्षा हस्तेन वाशेति लिङ्गात् । येन चान्येनार्थो भवति
तदप्यन्यो हरति ॥

यत्र यूपस्तद्यन्ति । १४ ।

यत्र यूपश्चेद्यस्तत्र व्रजन्ति ब्रह्मयजमानाध्वर्यवस्तत्रा च ॥

यूय्या वृक्षाः पलाशखदिरबिल्वरौहीतकाः । १५ ।

यूयाः यूपभावाद्वाः । रौहीतको नाम वटावान्तरजातीयः ॥

पालाशं तेजस्कामो यज्ञकामो वा । खादिरं स्वर्ग-
कामो वीर्यकामो वा । बिल्वमन्नाद्यकामो ब्रह्मवर्चस-
कामो वा । रौहीतकं प्रजाकामश्चक्षुष्कामो वा । १६ ।

यूपं कुर्वीतेति शेषः । नित्येष्वमौष्वेवामी कामाः ततो ऽन्यस्य
यूपस्थाभावात् ॥

समे जातमशाखाजं बहुपर्णशाखमप्रतिशुष्काग्रमसु-
षिरमव्यावृत्तमधूर्णमृजुमूर्ध्वमूर्ध्वशकलमग्र ईषदुपाव-
नतं प्रागुदक् प्रत्यग्वौपनतम् । १७ ।

समे जातं समस्थले जातम् । अशाखाजं भूमेरेव रूढम् । अथा-
वृत्तं अवलिताग्रम् । अघूर्णं अघूर्णितयष्टिम् । ऋजुं अवक्रमम् ।
ऊर्ध्वं अतिर्यङ्गतम् । ऊर्ध्वशकलं शकलैरणूर्ध्वैरेवोपेतम् । अग्रे
किञ्चिदवनतं दक्षिणेतरासु दिक्षु प्रङ्गं च यूपं वृश्सेत् । तथा सुषिर-
त्वादयो ऽपि यूपदोषाः परिहर्तव्याः ॥

यं कामयेताप्रतिष्ठितः स्यादित्युक्तम् । १८ ।

यं कामयेताप्रतिष्ठितः स्यादित्यारोहं तस्मै वृश्सेदित्यादिब्राह्मण एव
यूपस्य गुणदोषास्तत्फलानि चोक्तानि तत्सर्वं तच्चैवानुसंधातव्यमित्यर्थः ।
आरोहमिति वृक्षात् न भूमेरिति आरोहः शाखाजः । आरोहमिति
णमुलन्त इति केचित् । तदयुक्तं एष वै वनस्पतीनामप्रतिष्ठितः इति
लिङ्गात् तथा प्रतिष्ठितं वृश्सेत्प्रतिष्ठाकामस्यैव वै वनस्पतीनां प्रति-
ष्ठितो यः समे भूमौ स्वाद्योने रूढ इति च लिङ्गात् स्वरवशाच्च ।
अत एव चोक्तं सूत्रकृता समे जातमशाखाजमिति ॥

अतिक्रम्य यूप्यान्धं जोषयते तमभिमन्त्रयते । १९ ।

इति प्रथमा कण्डिका ।

अत्यन्यानगामिति । १ ।

प्रथमप्राप्तांश्च वरान्यूप्यान्वृत्तानतिक्रम्य ततो यं जोषयते यत्र प्रीतो
भवति तमभिमन्त्रयते अत्यन्यानगामिति लिङ्गादिति भावः ॥

अथैनमुपस्पृशति तं त्वा जुषे वैष्णवं देवयज्याया
इति । २ ।

गतः ॥

देवस्त्वा सविता मध्वानक्लिति सुवेण सर्वतो मूलं
पर्यणक्ति । ३ ।

सर्वं मूलभागं परितो ऽनक्ति ॥

ओषधे चायस्वैनमित्यूर्ध्वाग्रं दर्भमन्तर्धाय स्वधिते
मैनं हिंसीरिति स्वधितिना प्रहरति । ४ ।

स्वधितिः क्षुरः तेन प्रहरति । तद्गुणः शस्त्रमेवात्र स्वधितिर्विवक्षित
इत्यन्ये ॥

प्रथमपरापातिनं शकलमाहरति । ५ ।

गतः ॥

गुल्फदघ्ने वृश्चेज्जानुदघ्ने ऽनक्षसङ्गं वा । ६ ।

गुल्फः चरणग्रन्थिः । अनक्षसङ्गं यथा शकटस्य गच्छतो ऽक्षस्याणौ न
सज्यते तथेत्यर्थः ॥

दिवमग्रेण मा लेखीरिति प्राञ्चं पातयत्युदञ्चं प्राञ्च-
मुदञ्चं वा । ७ ।

गतः ॥

वनस्पते शतवल्शो विरोहेत्याव्रश्चने जुहोति । ८ ।

यतो वृक्णो यूपः तद्वृत्तमूलमाव्रयन् ॥

सहस्रवल्शा वि वयं रुहेमेत्यात्मानं प्रत्यभिमृश्य यं
त्वायं स्वधितिरित्यन्वग्रमङ्गांश्छिनत्ति । ९ ।

अन्वयं मूलादारभ्यागात् । अङ्गाः शाखाग्रन्थयः ॥

अच्छिन्नो रायः सुवीर इत्यग्रं परिवासयति । १० ।

परिवासयति छिनत्ति ॥

पञ्चारत्निमिति काम्याः । ११ ।

पञ्चारत्निं तस्मै वृश्चेदित्यादयः काम्या यूपपरिमाणकल्पाः यथाब्रा-
ह्मणमेवानुसंधातव्या इत्यर्थः ॥

एकारत्निप्रभृत्या त्रयस्त्रिंशदरत्नेरव्यवायेनैके समा-
मनन्ति । १२ ।

अव्यवायेनेति एतासां संख्यानां मध्ये न काचिदपि हेयास्ति । सर्वा
एव मिथो विकल्पन्त इत्यर्थः । तत्वारत्निसंख्या यूपस्य सहोपरेणेति
भारद्वाजसत्याषाढौ ॥

यावान्यजमान ऊर्ध्वबाहुस्तावान् । १३ ।

सहोपरेण तावान्भवति ऊर्ध्वं निखाताद्यजमानसंमितेत्यौदुम्बर्या
वचनात् ॥

यावान्वा रथे तिष्ठन् । १४ ।

अनूर्ध्वबाहुरिति शेषः ॥

ऊर्ध्वबाहुर्वा । १५ ।

रथे तिष्ठन्नित्येव ॥

पुरुषमात्री त्वेतस्यावमा मात्रा । अथ ततो वर्षी-
यान् । वर्षीयानेव कार्य इत्येके । १६ ।

यूपस्यापकृष्टा मात्रा पुरुषमात्री पुरुषमात्रया संमिता । अतस्तावन्ना-
पकृष्यते ततः परं तु यथालाभं वर्षीयानेव कार्य इत्येके शाखिनः ॥

त्यरन्निश्चतुररन्निर्वा पालाशो निरूढपशुबन्धस्यातो
ऽन्यः सौम्यस्याध्वरस्येति वाजसनेयकम् । १७ ।

सोमाद्वहिर्यः स्वतन्त्रः क्रियते स निरूढपशुबन्धः । तस्य पाला-
शस्तिस्रचतुररन्निश्च यूपः स्यात् वृत्तान्तराणि परिमाणान्तराणि च
सौमिकस्य यूपस्येति विनिवेशो वाजसनेयिनामित्यर्थः ॥

इति द्वितीया कण्डिका ।

मूलतो ऽतष्टमुपरम् । १ ।

मूलभागे यदुपरं निखातव्यो ऽंशः तदतष्टं भवति शेषस्त्वेवं तष्ट्य
इत्याह ॥

अष्टाश्रिरनुपूर्वो ऽग्रतो ऽणीयान्प्रज्ञाताग्निष्ठाश्रिर-
स्थूलो ऽनणुः । २ ।

अनुपूर्वः मूलादारभ्यायात् क्रमेण तनुरग्रतस्त्वणीयान् अणुतरः ।
याम्नेराज्वेन तिष्ठति साग्निष्ठाश्रिः सा स्फुटा भवत्यन्याभ्यः ॥

अवतक्षणां स्वरुधिमन्यनश्च शकलः । ३ ।

तक्षणप्रभवाः शकला अवतक्षणास्तेषां मध्ये कश्चित्स्वरुभवति अन्यो
ऽधिमन्यनः । यस्योपरि मथ्यते ऽग्निः सो ऽधिमन्यनः ॥

अग्राच्चषालं पृथमाचमष्टाश्रिमध्ये संनतम् । ४ ।

यूपस्याग्निमो ऽवयवश्चषालं तत्परिवासितादग्रादपच्छिद्य कार्यम् ।
पृथक्स्तयोदशाङ्गुलमिति बौधायनः । संनतं तत्कृतं निष्टुब्धं च भवति
यूपे प्रतिमोक्ष्यमाणत्वात् ॥

यं कामयेतान्यो ऽस्य लोकमभ्यारोहेदिति तस्यान्य-
वृक्षस्य स्वरुचषाले कुर्यात् । ५ ।

एवं निन्दितत्वादर्जनीयो ऽन्यवृक्ष इति भावः । अपि वान्यस्य
तज्जातीयस्य वृक्षस्य कुर्यादिति बौधायनः ॥

यावदुत्तममङ्गुलिकाण्डं तावदूर्ध्वं चषालाद्यूपस्या-
तिरिक्तं द्वाङ्गुलं त्र्यङ्गुलं चतुरङ्गुलं वा । ६ ।

अङ्गुलिकाण्डमङ्गुलिपर्व ॥

रथमाची निरुद्धपशुबन्धस्य वेदिः । ७ ।

एतदेव व्याकरोति ॥

अश्वसंमिता पश्चात्तिर्यगीषया प्राची विपथयुगेन
पुरस्ताद्यावता वा बाह्ये द्विद्रे । ८ ।

पश्चात्तिर्यग्वसंमिता । ईषासंमिता प्राची । पुरस्तात्तिरश्ची तु

विपद्युगेन संमिता । तस्यैव वा युगस्य बाह्वयोऽङ्गिद्रयोर्थावदन्तरं
तावता संमिता ॥ अक्षादिप्रमाणानि शुल्बे वक्ष्यति अष्टाशीतिशत-
मीषेति ॥

अरत्निभिर्वा चतुर्भिः पश्चात् षड्भिः प्राची त्रिभिः
पुरस्तात् । ६ ।

गतः ॥

तां वेदं कृत्वा दर्शपूर्णमासवत्संनमनवर्जं प्रागुत्त-
रात्परिग्राह्यात्कृत्वापरेण यूपवटदेशं संचरमवशिष्य
वेद्यामुत्तरवेदिं दशपदां सोमे करोति । १० ।

तां एवं विमितां सतीं कृत्वा कथं नाम कृत्वा वेदं कृत्वा दर्शपूर्ण-
मासवदोत्तरपरिग्राह्यात्कृत्वा तस्यामेव वेद्यामुत्तरवेदिं करोति । कुत्र
प्रदेशे । पश्चाद्यूपवटदेशस्य संचरं शिष्टानन्तरदेशे तां सोमे दशपदां
करोति सर्वतश्च दशपदां अविशेषात् । तथा सर्वतो दशपदमित्येव
भारद्वाजः । तथा च क्षेत्रतः शतपदेत्युक्तं भवति । सौमिक्यास्त्रिह
वचनं प्रासङ्गिकं पाशुबन्धिकाश्च प्रमाणमनन्तरमेव प्रवक्ष्यते ॥

अंहीयसीं पुरस्तादित्येके । ११ ।

अंहीयसीति तनीयसी पुरस्तात् अर्थादेव प्रथीयसी पश्चात् न तु
सर्वतो दशपदा शतपदैव तु क्षेत्रतः ॥

तां युगेन यजमानस्य वा पदैर्विमाय शम्यया परि-
मिमीते । १२ ।

युगेन वा विमायेति वचनाद्युगमात्रौत्यपि सिद्धं भवति । यजमान-
ग्रहणाच्च यजमानस्याध्वर्योर्वेति विकल्पो निवृत्तः । तथा युगमात्रौ
यजमानदशपदां सोम इति कात्यायनः ॥ तत्र यदा पदमाना
वेदिस्तदा युगमात्रैवेव्यते न दशपदा अन्यथा सदेहविधानादिप्र-
सङ्गात् । शम्यामानं तूत्तरवेदिसंस्कारार्थमुभयत्र समुच्यते ॥

शम्यामाची निरूढपशुबन्धस्योत्तरवेदिः । १३ ।

शम्याप्रमाणं तु दर्शितमेव दर्शपूर्णमासयोः ॥

शम्यां पुरस्तादुदग्यां निधाय स्फ्येनोदीचीमभ्यन्त-
रमुपलिखति वित्तायनी मे ऽसीति । एवं दक्षिणतः प्राचीं
तिक्तायनी मे ऽसीति । पश्चादुदीचीमवतान्मा नाथि-
तमिति । उत्तरतः प्राचीमवतान्मा व्यथितमिति । १४ ।

पुरस्तात्सोमिक्याः पाशुक्याश्चोत्तरवेदेः पूर्वमीक्षीत्यर्थः । उदगग्रामु-
दीचीनकुम्भां तथा पेषणे व्यक्तत्वात् । अभ्यन्तरं शम्यायाः अन्तरतः ।
उपलिखति तस्याः समीपे लिखति ॥

इति तृतीया कण्डिका ।

इति प्रथमः पटलः ॥

उत्तरस्माद्वेद्यंसादुदक्प्रक्रमे चात्वालः । १ ।

उत्तरवेदिपांस्वर्यो ऽवटश्चात्वालः ॥

तमुत्तरवेदिवत्तूष्णीं शम्यया परिमित्य देवस्य त्वा
सवितुः प्रसव इत्यभिमादाय परिलिखितं रक्षः परिलि-
खिता अरातय इति त्रिः प्रदक्षिणं परिलिख्य तूष्णीं
जानुदघ्नं त्रिवितस्तं वा खात्वात्तरवेद्यर्थान्पांसून्हरति
विदेरिति । २ ।

चात्वालप्रमाणमुत्तरवेद्या व्याख्यातम् । अभिः खनित्रम् । प्रदक्षिणव-
चनमविस्मरणार्थम् । वितस्तिः कनिष्ठाङ्गुल्योरागयामः ॥

सिंहोरसीत्युत्तरवेद्यां निवपति । ३ ।

गतः ॥

एतेनैव यो द्वितीयस्यामिति द्वितीयं यस्तृतीयस्या-
मिति तृतीयम् । ४ ।

एतेनैव विदेरिति मन्त्रेण यो द्वितीयस्यामित्येवं विकृतेन द्वितीयं
हरति । एवं तृतीयम् ॥

तूष्णीं चतुर्थं हत्वोरु प्रथस्वोरु ते यज्ञपतिः प्रथता-
मिति प्रथयित्वा ध्रुवासीति शम्यया संहत्य देवेभ्यः
कल्पस्वेत्यभिमन्त्य देवेभ्यः शुन्यस्वेत्यङ्गिरवोऽश्व देवेभ्यः
शुभस्वेति सिकताभिरवकीर्य प्रोक्षणीशेषमुत्तरत उत्त-
रवेद्यै निनीयापो रिप्रं निर्वहतेति स्फ्येनोदीचीमेकस्फ्यां
निःसार्य विभ्राड् बृहत्पिबतु सोम्यं मध्वायुर्दधद्यज्ञपताव-

विहुतम् । वातजूतो यो अभिरक्षति त्मना प्रजाः पिपतिं
बहुधा विराजतीत्युत्तरवेद्या अन्तान्कल्पयति । ५ ।

चतुर्थे सर्वान्पांसृन्हरति तैरेवोत्तरवेदिसमुच्छ्रयो व्याख्यातः । संहृत्य
लोष्ठानि विमृद्य । प्रोक्षणैशेषं अवोक्षणशेषम् । उत्तरवेद्या इति
षष्ठ्यर्थे चतुर्थी । स्फुरत्तैकरेखैकस्या तां निःसार्य तयोदकं गम-
यित्वा । अन्तान्कल्पयति मृत्तैर्यैर्दृढयति यथा न विशीर्येन् ॥

संमृशतीत्येके । ६ ।

तूष्णीं वा कल्पयित्वा मन्त्रेण संमृशति ॥

इति चतुर्थी कण्डिकी ।

अथास्या मध्ये प्रादेशमाचीं गोपदमाचीमश्वशफ-
माचीं वात्तरनाभिं चतुःस्रक्तिं कृत्वा चतुःशिखण्डे
युवती कनीने घृतप्रतीके भुवनस्य मध्ये । तयोर्देवा
अधिसंवसन्त उत्तमे नाक इह मादयन्तामित्युभे अभि-
मन्त्येन्द्रघोषत्वा वसुभिः पुरस्तात्पात्वित्येतैर्यथालिङ्गमु-
त्तरवेदिं प्रोक्षति । १ ।

नाभिरिव मध्ये भवति । उत्तरनाभिं चतुःस्रक्तिं चतुष्कोणाम् ।
यथालिङ्गं यस्मिन्मन्त्रे यस्या दिशो लिङ्गं तेन तं दिग्भागं प्रोक्षति ॥

त्वष्टा त्वा रूपैरुपरिष्ठात्पात्विति मध्यम् । २ ।

अव्यक्तलिङ्गत्वादारम्भः ॥

प्रोक्षणीशेषं दक्षिणत उत्तरवेद्यै निनयेच्छुचा त्वर्प-
यामीति द्वेष्यं मनसा ध्यायन् । ३ ।

शुचा त्वर्पयामीति द्वेष्यध्यानप्रकारः । निनयनं तु पूर्ववत्तूष्णीमेव
लिङ्गानुगुण्यात् ॥

पूर्ववदेकस्फ्यां दक्षिणतो निःसार्य जुह्वां पञ्चगृहीतं
गृहीत्वा सर्वत्र हिरण्यमुपास्यन्नक्षणीयोत्तरवेदिमुत्तर-
नाभिं वा व्याधारयति । ४ ।

यथाजं हिरण्ये पतेत्तथा तदग्रतो नयन्कोणदिशः प्रति दौर्घां धारां
करोति ॥

दक्षिणमंसमुत्तरां श्रोणिं दक्षिणामुत्तरमंसं मध्य-
मिति सिंहोरसीत्येतैः प्रतिमन्त्रम् । ५ ।

एवंक्रमकान्दक्षिणांसादीन् सिंहोरसीत्येतैः प्रतिमन्त्रं व्याधारयति ॥

भूतेभ्यस्त्वेति सुचमुद्गृह्य पौतुद्रवैः परिधिभिरुत्तरवेदिं
परिदधाति विश्वायुरसीति मध्यमं ध्रुवश्चिदसीति
दक्षिणमच्युतश्चिदसीत्युत्तरम् । ६ ।

पूतुद्रुर्देवदारुः ॥

परिधिसंधिना सर्वाहुतीर्जुहेति । ७ ।

परिधिसंधिना प्रपद्य जुहेति । केन । दक्षिणेन दक्षिणा आज्ञतीरु-
त्तरेणोत्तरा इति विवेकः ॥

इति पञ्चमी कण्डिका ।

अग्नेर्भस्मासीत्युत्तरवेद्यां संभारान्निवपति गुल्गुलु
सुगन्धितेजनं श्वेतामूर्णास्तुकां पेतवस्यान्तराशृङ्गीयां
लूनस्यालूनपूर्वस्य वा । १ ।

सर्वान्संभारानेकीकृत्य निवपति । पुरीषमसीत्यन्तो मन्त्रः अग्नेः
पुरीषमसीत्याहामेर्ह्येतत्पुरीषं यत्संभारा इति लिङ्गात् अग्नेर्भस्मा-
सीति सिकता निवपतीत्यत्रापि तथादर्शनाच्च । सुगन्धितेजनस्तृण-
विशेषः यः सुगन्धितेजनस्य जाठराग्नेर्भवति । ऊर्णास्तुका लोमकलापः
सा तु पेतस्य गृह्णान्तरोद्भवा भवति । पेतो वृष्णिः । वृष्णे स्तुका
इत्येव कात्यायनः । लूनस्य लूनलोमस्तदभावे त्वलूनस्य ॥

व्याधारणप्रभृति संभारनिवपनान्तमुत्तरवेद्यामुप-
र्यग्नौ धार्यमाण एके समामनन्ति । २ ।

श्रौतत्तरवेदिको ऽग्निरुपर्युत्तरवेदेरन्येन धार्यते । ततो जुक्तां पञ्चगृ-
हीतमित्याद्यध्वर्युः ॥

प्राक्षान्तां कृत्वा दुम्बरशाखाभिः सप्तशाखाभिर्वा
प्रच्छाद्य वसति यद्यसद्यस्कालः पशुर्भवति । ३ ।

यद्यसद्यस्काल इत्यनुवादः । ब्राह्मकालस्यापि विधिरनुमीयते । बौधा-
यनश्चाह इष्टिपशुबन्धाः सोपवसथाः सद्योयज्ञा वेति ॥ तदा तु
दक्षिणतो निःसारणान्तामुत्तरवेदिं कृत्वा प्रच्छाद्य विरमति । व्याधार-
णान्युत्तरेद्युरेव क्रियन्ते ॥

आहवनीये प्रणयनीयमिधमादीष्य सिकताभिरुप-
यम्याग्रये प्रणीयमानायानुब्रूहीति संप्रेष्यति । प्रणीय-
मानायानुब्रूहीति वा । ४ ।

प्रणयनीयमिधमादीष्य प्रणयनार्थमिन्धनं ज्वलयित्वा सिकताभिरु-
पयम्येति यस्मिन्पात्रे ऽग्निरुद्धरिष्यते तस्याधस्तादुपयमनानुगुणाः
सिकताः कल्पयित्वेत्यर्थः दीप्तस्यानुद्यतस्योपयमनासंभवादुत्तरत्रोद्य-
मनवचनाच्च । व्यक्ताक्तं चैतदग्न्याधेये यथा प्रणयनीयमिधमादी-
पयति सिकताश्चापयमनीरूपकल्पयते तमुद्यच्छतीति ॥

उद्यम्याग्निमाहवनीय उद्यतहोमं जुहोति यन्ते
पावकं चक्षमा कच्चिदागः पूर्वा यत्सन्नपरो भवासि ।
दृतेन त्वं तन्वं वर्धयस्व मा मा हिंसीरधिगतं पुरस्ता-
त्त्वाहेति । ५ ।

उद्यम्याग्निं आदीप्तमिधमाहवनीयादुद्धृत्येत्यर्थः । केचित्तु अनन्तरो-
क्तेनादीपनेनोद्धरणं लक्षयित्वात्रोद्यम्येति तस्यैवाग्रेरुत्क्षेपणमात्रमुक्त-
मित्याचक्षते । तदयुक्तं मुख्यार्थापपत्तौ जघन्यवृत्त्याश्रयणायोगात्
उद्यतहोमसमाख्यानाच्च । तस्य ह्याहवनीयादौत्तरवेदिकोद्धरणं नि-
मित्तं न तदुत्क्षेपणं पूर्वा यत्सन्नपरो भवासौति लिङ्गात् । तस्माद्य-
थोक्त एव सूत्रार्थः ॥

प्रथमायां चिरनूक्तायामुपयमनीभिरुपयम्य हरति
। ६ ।

उपयमनीभिः सिकताभिरुद्यतमग्निम् ॥

ऊर्णावन्तं प्रथमः सीद योनिमिति होतुरभिज्ञायाम्ने
बाधस्व विमृधो नुदस्वापामीवा अप रक्षांसि सेध ।
अस्मात्समुद्राद्बृहतो दिवो नो ऽपां भूमानमुप नः
सृजेह ॥ यज्ञ प्रतितिष्ठ सुमतौ सुशेवा आ त्वा वस्तुनि
पुरुधा विशन्तु । दीर्घमायुर्यजमानाय कृण्वन्नयामृतेन
जरितारमङ्गधीह यज्ञः प्रत्यष्टादिति संभारेषु प्रति-
ष्टाप्य । ७ ।

इति षष्ठी कण्डिका ।

अग्नेः पुरीषमसीत्युत्तरत उपयमनीर्न्युप्य मनुषत्त्वा
निधीमहि मनुषत्समिधीमहि । अग्ने मनुषदङ्गिरो
देवान्देवायते यजेत्युपसमिध्य द्वादशगृहीतेन सुचं
पूरयित्वा सप्त ते अग्ने समिधः सप्त जिह्वा इति सप्त-
वत्या पूर्णाहुतिं जुहोति । १ ।

गतः ॥

अग्निर्वायुरादित्यो विष्णुर्यज्ञं नयतु प्रजानन्मैनं
यज्ञह्नो विदन्देवेभ्यो यज्ञं प्रब्रूतात्प्र यज्ञपतिं तिर
स्वाहेति चतस्रो ऽतिमुक्तोर्जुहोति । २ ।

यज्ञं नयत्वित्यादेरनुषङ्गः सर्वत्र ॥

एष पशुबन्धस्याहवनीयो यतः प्रणयति स गार्ह-
पत्यः । ३ ।

अतः परमस्मिन्नेवाहवनीयकर्माणि क्रियन्ते । तद्योनौ त्वाहवनीये
गार्हपत्यकर्माणि ॥

प्रणीते चेदग्निहोचकाल एतस्मिन्नेवाग्निहोत्रं जुहु-
यात् । ४ ।

एष पशुबन्धस्याहवनीय इति वचनान्मा निवृत्तमस्मिन्नग्निहोत्रमि-
त्यारम्भः नौत्तरवेदिके ऽग्निहोत्रं विद्यत इति कल्पान्तरकारमतनि-
रासार्थश्च ॥ प्रणीते सत्यौत्तरवेदिके यद्यग्निहोत्रं प्राप्तकालं स्यात्तदे-
तस्मिन्नौत्तरवेदिक एव जुहुयात् । अपयेच्छालामुखीये यतः प्रणय-
ति स गार्हपत्य इत्यत्रात एव न्यायात् ॥

एवमन्यत्र विप्रक्रान्ते तन्त्रे । ५ ।

एवमन्यस्मिन्नपीश्यादितन्त्रे विप्रक्रान्ते प्रक्रम्यापरिसमाप्ते प्राप्तकाल-
मग्निहोत्रं तस्यतस्याहवनीय एव जुहुयात् । भारद्वाजस्वत्राह विप्र-
क्रान्ते कर्मण्यग्निहोचकाल आगच्छेत्संस्थाप्य जुहुयादित्याश्रयः काल
एव जुहुयादित्यालेखन इति ॥

इध्मावर्हिराहरति । ६ ।

अथ बर्हिर्गाहरणादि प्रतिपद्यते समानमा कुम्भ्यालेपनात् । तत्र
वेदो वेदिष्व प्रागेव कृतौ । शाखापवित्रानुमन्त्रणे तु पशुं हव्यमि-
त्यूहः तथास्त्रेमौ पर्णं चेति । निधानं प्रकृतावेव व्याख्यातम् ॥

चयोविंशतिदारुभिः आश्ववालः प्रस्तर ऐश्ववी
विष्टती कार्पूर्यमयाः परिधयः । ७ ।

आश्ववालः काशमयः । ऐश्ववी इक्षुशलाके इति भारद्वाजः ॥

इति सप्तमी कण्डिका ।

इति द्वितीयः पटलः ॥

अग्नीन्परिस्तीर्य पाणिप्रक्षालनादि कर्म प्रतिप-
द्यते । १ ।

गतः ॥

यथार्थं पात्राणि प्रयुनक्ति । २ ।

यथार्थं यैर्गर्भः प्राकृतेषु यैश्चान्यैर्गगन्तुभिरित्यर्थः ॥

स्फ्यमग्निहोत्रहवणीं वसाहोमहवनीं द्वितीयां जुह्वं
पृषदाज्यधानीं द्वितीयामुपभृतं द्वे आज्यस्थाल्यौ हृदय-
शूलमसिं कुम्भीं सप्तशखां शाकपवित्रं कार्पूर्यमय्यौ
वपाश्रपण्यौ द्विशूलामेकशूलां चौदुम्बरं मैत्रावरुणद-
ण्डमास्यदघ्नं चुबुकदघ्नं वा रशने च । ३ ।

स्फ्याग्निहोत्रहवणीग्रहणं प्रदर्शनार्थं द्वयं तावदपरत्रार्थवशात्प्रयोज्यम् ।
एवं सुवाद्यपि पूर्वत्रेति । तत्र वसाहोमहवन्यादीनां जुह्वादिसमा-
ख्यानानुत्तनियमस्तावद्वाख्यातः । तथा प्राकृतैर्जुह्वादिभिरेकवत्कर-
णैर्नैषां द्वन्द्वप्रयोग इति सिद्धं भवति । हृदयशूलादीनां पाठक्रमेणैव

द्वन्द्वता । दर्शितं च तत्सर्वं दर्शपूर्णमासयोः । निशातमगं शूलमित्यु-
च्यते हृदयश्रपणार्थं शूलं यस्य काष्ठस्य तद्गृह्यशूलम् । अग्निः
स्वधितिः स च द्विधारः स्वधितेरन्यतरां धारामिति लिङ्गात् । द्वे
शूले यस्याः सा द्विशूला । चुबुकमास्याधोभागः । रश्ने रज्ज्वौ ये
वक्ष्यति द्विगुणा द्विव्यायामेत्यादिना ॥

पवित्रे कृत्वा यजमान वाचं यच्छेति संप्रेष्यति । ४ ।

सोमविधे पशाविति भावः । दष्टिविधे तु पवित्रे कृत्वा प्रणीताप्रण-
यनं वक्ष्यति ॥

वाग्यतः पात्राणि संमृश्य प्रोक्षणीः संस्कृत्य ब्राह्मण-
मामन्थ्य पात्राणि प्रोक्षत्यत्र वाचं विस्तृजते । स्फ्यमा-
दायोत्तरं परिग्राहं परिगृह्य दर्शपूर्णमासवत्संप्रेष्यति ।
आज्येन दध्नेदेहीति संप्रैषान्तं नमति । ५ ।

ऐष्टिकैः पदार्थान्तरैरसंस्कारार्थमनुमन्त्रणम् । तत्र स्फ्याग्निहोत्रहव-
णीसंमर्शने स्फ्यप्रोक्षणे च संमर्शनप्रोक्षणमन्त्रयोर्द्विवदेकवदेवोहः प्रकृ-
तावेव व्याख्यातः । तृष्णीं स्फ्यमादाय उत्तरपरिग्राहादि । संप्रैषं तु
केचित्सुवं च स्वधितिं चेत्यपि कुर्वन्ति स्वधितेरपि संमार्गवचनात्
सुवस्थानापन्नत्वाच्च । तदयुक्तं दर्शपूर्णमासवत्संप्रेष्यतीत्यतिदिश्य संप्रै-
षान्तं नमतीति वचनात् चातुर्मास्थेषु पशुवत्संप्रैष इत्यतिदेशात्
प्राग्नित्रहरणवदसंप्रेषितस्यापि संमार्गवचनोपपत्तेश्च ॥

सुचां संमार्जनकाले सुवं संमृज्य तस्यावृता स्वधि-
तिम् । ६ ।

स्वधितिरण्यवदानार्थत्वात्सुवत्संस्कारमर्हतीति भावः ॥

जुह्वदसाहोमहवनीमुपभृद्वृषदाज्यधानीम् ।
आज्यं निरुप्य दधि निर्वपति । ७ ।

गताः ॥

अधिश्रयणवर्जं दधनि क्रियते । ८ ।

अधिश्रयणप्रतिषेधात्पत्यवेक्षणमपि निवर्तते अमेध्यं वा एतत्करोति
यत्पत्यवेक्षते गार्हपत्ये ऽधिश्रयति मेध्यत्वायेति लिङ्गात् । भारद्वाज-
स्याह न पत्यवेक्षेताधिश्रयणप्रतिषेधादिति ॥ तत्र च दध्याज्यस्थाल्यो-
रुहेणादानं अदिती स्थो ऽच्छिद्रपत्ने इति । तथाज्यमसीत्यादेराज्यं
दधि स्थ इत्यसमासेनैवोहः आज्येन दध्नादेहीति लिङ्गात् ॥

नैतस्य दध्नः संस्कारो विद्यत इत्यपरम् । ९ ।

अस्मिंस्तु पत्ने दर्शपूर्णमासवदेवाविहृतं सर्वम् । लौकिक एव तु दध्नि
संस्कृतमाज्यमानीयते ॥

इत्यष्टमौ कण्डिका ।

आज्यग्रहणकाले चतुर्जुह्वां गृह्णाति चतुरुपभृति । १ ।

जुह्वां पञ्चगृहीतस्य निवृत्त्यर्थं चतुर्गृहीतवचनमुपभृत्यष्टगृहीतदशगृ-
हीतयोः ॥

दधन्याज्यमानीय महीनां पयो ऽसीति पृषदाज्य-
धान्यां पञ्चगृहीतं पृषदाज्यं ज्योतिरसि विश्वरूपं
विश्वेषां देवानां समिदिति वा । २ ।

दुग्धमिति प्रथममन्त्वान्तः शेषस्य दधिघर्मे विनियोगात् । तत्रैक-
मन्त्राणि कर्माणीति न्यायेन सकृन्मन्त्र इति केचित् । तदयुक्तं
द्रव्यपृथक्तात् यथोक्तं भारद्वाजेन द्रव्यपृथक्त्वे ऽभ्यावर्तते यथाज्यग्रहणे
लवने स्तरणे चेति ॥

चतुर्ध्रुवायाम् । ३ ।

जुह्ववद्वात्या ॥

सादनकाल आज्यानि सादयति । ४ ।

स्तरणकाले सर्वां वेदिं स्तृणाति विशेषावचनात् अपरेणेत्तरवेदिं
स्तृणातीति सौमिक्यां विशेषवचनात् दक्षिणस्यां वेदिश्रोण्यां बहिषीति
लिङ्गाच्च । सुक्सादनकाले त्वाज्यवतीरेव सादयति न त्वनाज्यां
वसाहोमहवनीं आज्यानीति वचनात् ॥

उपभृद्वत्पृषदाज्यधानीम् । ५ ।

उपभृद्वदुपभृदधीति मन्त्रेण सादयति । तथा सुवमन्त्रेण स्वधितिं
तत्स्थानापन्नत्वात् तस्यावृता स्वधितिमिति लिङ्गात् सुवधर्माः स्वधि-
ताविति कल्पान्तरकारवचनाच्च । याजमाने त्वयं स्वधितिर्भिजि-
ह्वतीत्यूहः ॥ सुवस्वधित्योः संभवाद्युपपत्त्यादनमित्येके । तदा तु
द्विवदूहे मन्त्राणाम् । दधिस्थाल्यां तु दध्नः पूर्णेत्यूहः ॥

पूर्ववदाज्यान्यभिमन्त्र्याग्रेणाहवनीयं यूपावटं परि-
लिखत्यर्धमन्तर्वेद्यर्धं बहिर्वेदि । ६ ।

पूर्ववद्विष्णूनि स्थेत्यभिमन्त्र्य परिलिखत्यवटं यथा पृष्ठयान्त्यः शङ्कुर्मध्ये
भवति ॥

पूर्ववदभ्रेरादानं परिलेखनश्च । ७ ।

पूर्ववत्सावित्रेणादानं परिलेखनश्च मन्त्रः परिलिखितमिति ॥

अथ खनति यथा नाविरूपरं भविष्यतीति । ८ ।

यथा निखातस्य यूपस्य नाविर्भविष्यत्युपरमिति मन्यते तावन्तामवटं
खनति ॥

अग्रेणावटं प्राञ्चं यूपं निधाय यत्ते शिक्कः परावधी-
त्तक्षा हस्तेन वास्या । आपस्तत्सर्वं जीवलाः शुन्यन्तु
शुचयः शुचिमिति यूपं प्रक्षाल्याथैनं यवमतीभिः
प्राक्षति । पृथिव्यै त्वेति मूलमन्तरिक्षाय त्वेति मध्यं
दिवे त्वेत्यग्रम् । ९ ।

यामु यवा भवन्ति ता यवमत्यः ॥

शुन्यतां लोकः पितृपदन इति प्राक्षणीशेषमवटे
ऽवनीय यवो ऽसीति यवमवास्य पितृणां सदनमसीति
बर्हिषावस्तीर्य स्वावेशो ऽसीति प्रथमपरापातिनं शक-
लमवास्य घृतेन द्यावापृथिवी आपृणोथामिति सुवेण
शकले हुत्वा । १० ।

इति नवमी कण्डिका ॥

यूपायाज्यमानायानुब्रूहीति संप्रेष्यत्यज्यमानायानु-
ब्रूह्यञ्जमो यूपमनुब्रूहीति वा । १ ।

अवनयनावस्तरणे पित्रर्थे मन्त्रलिङ्गात् पितृणां निखातमिति
लिङ्गाच्च ॥ अतः प्राचीनावीतिना क्रियते । व्याघ्रतायां सुवेणेत्येव
भिद्धे सुववचनाज्जानीमो नर्ते वचनात्सुवेण होमः पशाविति ।
तेन प्रहृत्य सुवेणाभिजुहोति सुवेण वपामभिजुहोतीत्यादिवद्यत्र न
सुवश्चेदितस्तत्र वमाहोमहवन्या होम इध्यते जुह्वममाख्यानात् ॥

अथैनमसंस्कृतेनाज्येन यजमानो ऽग्रतः शकलेना-
नक्ति । २ ।

एनं यूपमग्रत आरभ्या मूलात् । अनक्तमुपरमिति तु सत्याषाढः ।
असंस्कृतेनेति वचनाच्छकलाभिहोमादन्यत्सर्वं संस्कृतेनेति सिद्धं
भवति । भारद्वाजस्त्वाह अप्राकृता आज्ञतय आज्यनिर्वापणादूर्ध्व-
माज्यस्थाल्या इत्याश्रय्यो लौकिकाज्यादित्यालेखनो ध्रौवादित्या-
लेखनिरिति ॥

ऐन्द्रमसीति चषालमक्ता सुपिप्पलाभ्यस्त्वौषधीभ्य
इति प्रतिमुच्य देवत्वा सविता मध्वानक्तिति सुवेण
संततमविच्छिन्दन्नग्निष्ठामश्रिमनक्तयोपरात् । ३ ।

अध्वर्युरिति शेषः यदग्निष्ठामश्रिमनक्ति यजमानमेव तेजसानक्तीति
श्रुतेः उत्तरत्र यजमानग्रहणाच्च । प्रतिमुच्य यूपाग्रे क्षिप्त्वा संततं
संततधारमविच्छिन्दन्नग्निष्ठामिति शेषः ॥

रशनादेशे चिः सर्वतो यूपं संमृशति । ४ ।

यत्र रशनाभन्त्यते तत्र संमृशति ॥

अञ्जनादि यूपं यजमानो नात्सृजत्या परिव्यय-
णात् । ५ ।

परिव्ययणं परिव्याणम् । अभिविधावाकारः ॥

यूपायोच्छ्रीयमाणायानुब्रूहीति संप्रेष्यत्युच्छ्रीयमा-
णायानुब्रूहीति वा । ६ ।

गतः ॥

उद्दिवं स्तभानान्तरिक्षं पृणेत्युच्छ्रयति । ७ ।

उच्छ्रयति उत्थापयति ॥

ते ते धामानीत्यवटे ऽवदधाति । ८ ।

गतः ॥

विष्णोः कर्माणि पश्यतेति द्वाभ्यामाहवनीयेनाग्निष्ठां
संमिनोति । ९ ।

आहवनीयेन संमिनोति तस्यार्जवेन स्थापयति ॥

यं कामयेत तेजसैनमित्युक्तम् । १० ।

अग्निष्ठाया यथोक्तात्प्रकारादन्यथावस्थापने दोषः । तथात्वे गुणश्च
ब्राह्मणे दर्शितः । स तत्रैवानुसंधेय इत्यर्थः ॥

अग्रमाहवनीयमुपनतं यूपस्यावनतं मूलम् । ११ ।

यूपस्याग्रमाहवनीयं प्रति प्रह्वं भवति मूलं तु ततः किञ्चिदपनौतम् ॥

अनाविरूपरं कृत्वा ब्रह्मवनिं त्वा क्षत्रवनिमिति
प्रदक्षिणं पांसुभिः पर्यूह्य ब्रह्म दृंह क्षत्रं दृंहेति मैत्राव-
रुणदण्डेन समं भूमिपरिदृंहणं कृत्वा । १२ ।

इति दशमौ कण्डिका ।

उन्नमय पृथिवीमित्यद्भिः परिषिञ्चति । १ ।

अनाविरूपरं कृत्वा अनाविष्कृतोपरं यूपं कृत्वा । पर्यूह्य वेष्टयित्वा ।
समं यथा समीपभूमिसममवटस्थलं भवति । तथा परिदृंहणं कुट्टनं
कृत्वा परिषिञ्चति परितः सिञ्चति ॥

दर्भमय्यौ रशने भवतः । द्विगुणा द्विव्यायामा पशु-
रशना त्रिगुणा त्रिव्यायामा यूपस्य । २ ।

व्यायामश्चतुररन्निः ॥

देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इति रशनामादाय विष्णोः
कर्माणि पश्यतेति सरशनेन पाणिना यूपमुन्मार्ष्टि । ३ ।

रशनां यूपरशनाम् ॥

तद्विष्णोः परमं पदमित्यग्रं प्रेक्षते । यूपाय परिबो-

यमाणायानुब्रूहीति संप्रेष्यति । परिवीयमाणायानुब्रू-
हीति वा । ४ ।

गताः ॥

परिवीरसीति नाभिदग्ने रश्नया त्रिः प्रदक्षिणं यूपं
परिव्ययति मध्यदेशे वा । ५ ।

तत्र रश्नां त्रिः संभुज्य मध्यमेन गुणेन परिव्ययतीति बौधायनः ॥

यं कामयेतोर्जनमित्युक्तम् । ६ ।

एवं परिवीताया रश्नायाः कामवशादूर्ध्वमधो वा सारणमुक्तं ब्राह्मणे
तदप्यनुसंधातव्यमित्यर्थः ॥

अधो दूरं परिव्ययेदृष्टिकामस्योपरि दूरमदृष्टिका-
मस्येत्येके । ७ ।

शाखान्तरे तु दृष्ट्यदृष्टिकामयोः परिव्याणमेवाधस्तादूरमुपरिष्टादूरं
चोक्तम् । तत्त्वस्मद्ब्राह्मणवन्नाभिदग्ने परिवीतायाः साधारणमित्यर्थः ॥

यं कामयेत स्वस्य जायेतेत्युपान्ते तस्य व्यतिषज्य न
प्रवेष्टयेत् । ८ ।

यौ बन्धविशिष्टौ रश्नाखण्डौ तावुपान्ते तयोः समीपे व्यतिषज्य
मिथः संबध्य मुञ्चेत् न वेष्टयेत् । एवं कृते स्वस्य जायेत । अतो न
तथा कुर्यादिति भावः ॥

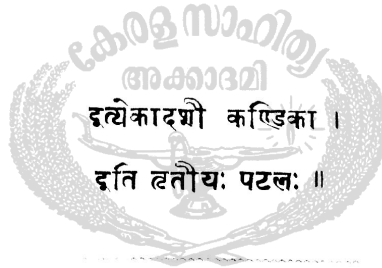
यं कामयेत पुमानस्य जायेतेत्यान्तं तस्य प्रवेष्ट्या-

णिमति स्थविमत्प्रवीय दिवः सूनुरसीति स्वरुमादाया-
न्तरिक्षस्य त्वा सानाववगूहामीत्युत्तरेणामिष्टां मध्यमे
रशनागुणे ऽवगूहति । ६ ।

रशनाखण्डौ बन्धनादारभ्यान्तादेष्टयित्वा तयोरण्वन्ते स्थूलमन्तं क्षिप्वा
बन्धने यो मध्यगुणस्तस्मिन्स्वरुमवगूहति ॥

उत्तमे सर्वेषु वा । द्वयोरधरयोरिति वाजसनेयकम्
। १० ।

गताः ॥

पशुं सप्तयान्ति कूटकर्णकाणखण्डबण्डश्लोणसप्तशफ-
वर्जम् । १ ।

पशुः कागः इन्द्राग्निभ्यां कागस्येति लिङ्गात् । कूटो भग्नशृङ्गः । कर्णः
कर्णेन विकलः काणश्चक्षुषा खण्डो दन्तैः बण्डः पुच्छेन श्लोणः
पादेन । तथा बण्डस्तु क्षिन्नपुच्छः स्याच्छ्लोणः पङ्कुरित्यादि नैघ-
ण्टुकाः । सप्तशफः सप्तखुरः एकेन पादेनैकशफ इति यावत् ॥
अत्रानुग्रहमाह भारद्वाजः यद्यङ्गहीनः स्याद्रूपतो वा व्यङ्गः संपद्येत
वैष्णवीं सारस्वतीं वायव्यामिति ऊत्वा सर्वप्रायश्चित्तानि जुहुयात् ॥

यद्यङ्गहीनः स्यादङ्गतो वा विरुज्येत । २ ।

अङ्गहीनः जनन एव विकलाङ्ग इति यावत् । अङ्गतो वा विरुज्येत
रोगादिनैवं चेदङ्गहीनः पशुः कृटादिवर्जमेव पशुं स्वपयन्तीति
पूर्वत्र संबन्धो बोध्यः । इदं विस्पष्टार्थं तदतिरिक्तस्य वैकल्यस्याप्रयो-
जकत्वात् ॥ कृटादिविशिष्टमण्यङ्गीकृत्याह ॥

अथैकेषां वैष्णवीमाम्नावैष्णवीं सारस्वतीं बार्हस्प-
त्यामिति च हुत्वा प्रयोजयेत् । ३ ।

वैष्णव्याद्याः प्रसिद्धा याः काश्चन ग्राह्याः सामान्यतो निर्देशात् ।
अत्र बौधायनः रूपतो वा वर्णतो वा यद्यङ्गहीनः पशुरिति
प्रकृत्य आग्नेयौमित्याद्युक्तवान् ॥

यो ऽपन्नदन्मलं तत्पशूनामिति विज्ञायते । ४ ।

यो ऽपन्नदन्पतितोत्थितदन्तो न भवति पशूनां मध्ये तन्मलं वर्ज-
नीयमित्यर्थः । तथा च बह्वृचाः यदा वै पशोर्दन्ताः पुनर्जायन्ते
ऽथ स मेध्यो भवतीति । एवं च प्रतिनिधिरप्ययं न कर्तव्यो भवति
प्रतिषेधाच्च प्रतिनिधिर्निवृत्त इति न्यायात् ॥ साङ्गसजातीयालाभे
तु व्यङ्गेऽपि विजातीयत्प्रतिनिधेः श्रेयानित्यपरम् । यथाह भार-
द्वाजः आन्नातप्रतिषेधे प्रतिनिधेरङ्गं बलीयः यथाल्पगावो यथापन्न-
दन्पशुरिति ॥

इषे त्वेति बर्हिषी आदत्ते । उपवीरसीति सप्तशखां
बहुपर्णशखामप्रतिशुष्काग्रामसुषिराम् । ५ ।

इषे त्वेद्यावृत्तिरेकवचनात् ॥

यं कामयेतापशुः स्यादित्यपर्णया तस्य शुष्काग्रयो-
पाकुर्यात् । ६ ।

गतः ॥

तृणेनोपाकरोतीत्येके । ७ ।

यदि तृणेन तदा तस्यैव विभागः पशुसंज्ञपनवपान्तर्धानयोः ॥

बर्हिर्भ्यां सप्तशाखया च पुरस्तात्प्रत्यञ्चं पशुमुपा-
करोति । उपो देवान्दैवीर्विशः प्रजापतेर्जायमाना इति
चैताभ्यामुपस्पृशन्निन्द्राग्निभ्यां त्वा जुष्टमुपाकरोमीति । ८ ।

पुरस्तादाहवनीयस्य प्रत्यङ्मुखमवस्थितं पशुं बर्हिर्भ्यां सप्तशाखया
चोपस्पृशन्नुपाकरोति । देवतार्थत्वेन संकल्पनमुपाकरणम् । उपो
देवानिति यजुर्ऋगद्वयं चोपाकरणार्थं नोपस्पृशनार्थं यदेताभ्यामुपा-
करोतीति लिङ्गात् ॥

पञ्चकृत्वो देवतोपदेशनमुपाकरणे नियोजने प्रोक्षणे
वपाया उद्धरणे हृदयस्याभिधारण इति । ९ ।

पुनरुपाकरणग्रहणं दृष्टान्तार्थं यथोपाकरणे तथा दृष्टान्तेन यजुषा
सर्वत्र देवतोपदेशनमिति ॥

प्रजानन्तः प्रतिगृह्णन्ति पूर्वं इति पञ्च हुत्वाग्निं
मन्यति । १० ।

गतः ॥

अपि वाग्निं मथित्वोपाकुर्यात् । ११ ।

अस्मिंस्तु पक्षे प्रजानन्त इति पञ्चाङ्गतयो ऽप्युत्कृष्यन्ते उपाकृत्य
पञ्च जुहोतीति श्रुतेः ॥

अग्नेर्जनिचमसीत्यधिमन्यनं शकलं निदधाति । वृष-
णौ स्थ इति प्राञ्चौ दर्भौ । १२ ।

उक्तो ऽधिमन्यनः ॥

उर्वश्यसीत्यधरारणिमादत्ते । पुरुरवा इत्युत्तरार-
णिम् । १३ ।

अरणी अग्न्याधेयिक्त्वावन्ते वा अविशेषात् । तयोर्गार्हपत्यैकथोनित्वा-
दन्ये एवेत्यन्ये ॥

देवो वां सविता मध्वानक्तित्याज्यस्थाल्या बिले
ऽङ्क्ता घृतेनाक्ते वृषणं दधायामित्युभे अभिमन्त्याय-
रसीति समवधाय । १४ ।

इति द्वादशी कण्डिका ।

अग्नये मथ्यमानायानुब्रूहीति संप्रेष्यति । मथ्यमा-
नायानुब्रूहीति वा । १ ।

बिले ऽङ्क्तेति वचनान्न सुवादिनाज्यमादायानक्ति ॥

प्रथमायां चिरनूक्तायां चिः प्रदक्षिणमग्निं मन्यति ।
गायत्रं छन्दो ऽनुप्रजायस्वेति प्रथमं चैष्टुभमिति द्वितीयं
जागतमिति तृतीयम् । २ ।

गतौ ॥

ततो यथा प्राशु मन्यति । ३ ।

यथा प्राशु शीघ्रतरं भवति तथा मन्यति ॥

यदि मथ्यमानो न जायेत राक्षोघ्नीरनुब्रूयात् । ४ ।

राक्षोघ्नीः कणुखपाजीयाः । भारद्वाजस्वत्रानुग्रहमाह यदि निर्मथ्यो
मथ्यमानो न जायेत तस्य स्थाने हिरण्यकलं व्याहृतीभिर्जुहुया-
दिति ॥

जातायानुब्रूहीति जाते संप्रेष्यति । प्रह्रियमाणयेति
प्रहरन् । ५ ।

गतः ॥

भवतं नः समनसावित्यग्रेणोत्तरं परिधिमाहवनीये
प्रहरति संधिना वा । ६ ।

संधिना परिधिसंधिनोत्तरेण ॥

अग्नावग्निश्चरति प्रविष्ट इति प्रहृत्य सुवेणाभिजु-
होति । ७ ।

प्रहृत्येति ब्राह्मणानुकरणार्थं वैचित्र्यार्थं वा । अभिजुहोति उपरि
जुहोति निर्मग्न्यस्य ॥

सावित्रेण रशनामादाय पशोर्दक्षिणे बाहौ परिवी-
योर्ध्वमुत्कृष्यर्तस्य त्वा देवहविः पाशेनारभ इति दक्षिणे
ऽर्धशिरसि पाशेनाक्ष्णया प्रतिमुच्य धर्षा मानुषानित्यु-
त्तरतो यूपस्य नियुनक्ति । ८ ।

प्रत्यङ्मुखस्य पशोरुत्तरो बाहुर्दक्षिणे भवति । तथा दक्षिणमर्धशिरः
पाशेन प्रतिमुच्य यथा शिरसे न गलति तथा वशीकृत्य बद्धा
नियुनक्ति रशनाशेषेण यूपे बध्नाति । पूर्ववद्देवतोपदेशनमिन्द्राग्निभ्यां
त्वा जुष्टं नियुनज्मौति ॥

दक्षिणत एकादशिनान् । ९ ।

लाघवार्थमेषामिह वचनम् ॥

अङ्गस्त्वौषधीभ्यः प्रोक्षामीति प्रोक्षति । १० ।

अत्र तु मन्त्रगतादेवाख्यातात्पूर्वदेवतोपदेशनप्रक्षेपेण मन्त्ररूपमुदाज-
हृतुर्बाधायनभारद्वाजौ यथा अङ्गस्त्वौषधीभ्य इन्द्राग्निभ्यां त्वा जुष्टं
प्रोक्षामीति ॥

अपां पेरुरसीति पाययति । ११ ।

अपिबन्तमपि बलात्पाययति यद्युपपाय्यमान इति विधिना ॥

स्वात्तं चित्सदेवं हव्यमापो देवीः स्वदतैनमित्युप-
रिष्टादधस्तात्सर्वतश्च प्रोक्ष्य वेदं निधाय सामिधेनीभ्यः
प्रतिपद्यते । १२ ।

सर्वत इत्येव सिद्धे क्रमार्थमुक्तमुपरिष्ठादधस्तादिति । वेदं निधाय
सामिधेनीभ्य इति वचनाद्वेद्यन्तपरिस्तरणहोतृषदनकल्पने न स्त इति
केचित् ॥

इति त्रयोदशी कण्डिका ।

इति चतुर्थः पटलः ॥

सुच्यमाघार्य प्रत्याक्रम्य जुह्वा पशुं समनक्ति । १ ।

प्रत्याक्रम्येति वचनात्सुच्यमाघार्यं न दक्षिणतो गत्वा समनक्ति ॥

सं ते प्राणो वायुना गच्छतामिति शिरसि । सं
यजचैरङ्गानीत्यंसेच्चलयोः । सं यज्ञपतिराशिषेति श्रो-
ण्याम् । २ ।

अंसेच्चलयोरंसकोऽथोः तयोश्चावृत्तिर्मन्त्रस्य ॥

ध्रुवासमञ्जनादि कर्म प्रतिपद्यते समानमा प्रव-
रात् । ३ ।

गतः ॥

षडृत्विजः । ४ ।

असमासार्थं वचनं ब्राह्मणानुकरणार्थं वा । शमितुर्धृत्विक्त्वशङ्कानिरा-
सार्थमित्यपरम् ॥

दैवं च मानुषं च होतागौ वृत्वा पुनराश्राव्य मैत्रा-
वरुणं प्रवृणीते मित्रावरुणौ प्रशास्तारौ प्रशास्त्रादि-
ति । ५ ।

अग्निर्देवो हातेति दैवमसौ मानुष इति मानुषं च वृत्वा मैत्रावरुण-
मप्यसौ मानुष इत्यनेन वृणीते होतृविकारत्वात् सौमिके च
तथादर्शनात् व्यक्तपाठाच्च कल्पान्तरेषु ॥

तिष्ठति पशावेकादश प्रयाजान्यजति । ६ ।

एकादश प्रयाजान्यजति तांश्च तिष्ठति पशौ यजति । तच्च त्वसंभव-
पर्युदस्तादेकादशे दशस्वेव पशोः स्थाननियमः । निषण्णं तु पशुं
यद्यु वै निषीदेदिति विधिनोत्थापयेत् ॥

समिद्धः प्रेष्येति प्रथमं संप्रेष्यति । प्रेष्य प्रेष्येतीत-
रान् । ७ ।

प्रथमं संप्रेष्यति प्रथमं प्रयाजं प्रति मैत्रावरुणं संप्रेष्यति ॥

चतुर्थाष्टमयोः प्रतिसमानीय दशेष्टैकादशायाज्यम-
वशिनष्टि । ८ ।

चतुर्थप्रभृतयश्चत्वारो बर्हिषो विकाराः अष्टमप्रभृतयः स्वाहाकारस्य ।
बर्हिःस्वाहाकारार्थं च प्रकृतौ चतुर्थे समानयनम् । अतश्चतुर्थ एव
सर्वानयने प्राप्ते विभागार्थमुक्तं चतुर्थाष्टमयोरिति ॥

तान्यजमानः प्राकृतैरादितश्चतुर्भिश्चतुरो ऽनुमन्य
चतुर्थस्यानुमन्त्रणेन दुरःप्रभृतींस्त्रीनुत्तमेन शेषम् । ९ ।

तत्तद्विकारांस्तस्यतस्य मन्त्रेणानुमन्त्रयत इति भावः । अत एव
न्यायान्तत्तद्देशत्वमपि तत्तद्विकाराणां द्रष्टव्यम् ॥

प्रत्याक्रम्य जुह्वा स्वरुस्वधिति अनक्ति । चिः स्वरं
सकृत्स्वधितेरन्यतरां धाराम् । १० ।

गताः ॥

स्वरुमन्तर्धाय स्वधितिना पशुं समनक्ति घृतेनाक्तौ
पशुं चायेथामिति शिरसि । ११ ।

स्वधितेरधस्तात्स्वरं कृत्वोभाभ्यां शिरस्यनक्ति ॥

न वा स्वधितिना स्वरुणैव । १२ ।

अनक्तीत्यन्वयः । तदा तु घृतेनाक्तः पशुं चायस्वेत्यूहः ॥

अक्तया शृतस्यावद्यति पशुमितरया विशास्ति । १३ ।

अक्तया स्वधितेर्धारया पक्षस्य पशोरङ्गान्यवद्यति । इतरया त्वनक्तया
पशुं विशास्ति शमिता ॥

शमित्रे स्वधितिं प्रयच्छन्नाह शमितरेषा ते ऽश्रिः
स्पष्टास्त्विति । १४ ।

एषाक्तावदानार्था धारा स्फुटा विदितास्तु तथा विशमनं परिहरणी-
यमित्यर्थः ॥

इति चतुर्दशी कण्डिका ।

पर्यग्नये क्रियमाणायानुब्रूहीति संप्रेष्यति । पर्यग्नये
ऽनुब्रूहोति वा । १ ।

परितो ऽग्निर्यस्य स पर्यग्निः । तथा क्रियमाणाय पशव इत्यर्थः न
तु परितः क्रियमाणायाम्नय इति । यथा चैतदेवं तथैकादशनेषु
व्यङ्क्ष्यामः ॥

आहवनीयादुल्मुकमादायामीध्रः परि वाजपतिः
कविरिति त्रिः प्रदक्षिणं पर्यग्निं करोति पशुं यूपमाह-
वनीयं शामिचदेशं चात्वालम् । आज्यानि चेत्येके । २ ।

पर्यग्नीति क्रियाविशेषणम् । यथा पर्यग्निर्भवति पशुस्तथा करोती-
त्यर्थः ॥ तत्र चात्वालान्तमपच्छिद्य पश्चादीनि पञ्च पर्यग्निं करोतीति
प्रथमः कल्पः । आज्यानि चेत्येके इत्याज्यसमुच्चयेन द्वितीय इति
योज्यम् । तथा च सत्याषाढः पञ्च पर्यग्निं करोति पशुं शामिचदेशं
चात्वालं यूपमाहवनीयं च त्रिः परिद्रवत्याज्यानि चेत्येक इति ।
पर्यग्निं करोति पशुमिति वापच्छिद्य ततो यूपादिपञ्चसमुच्चयेन
द्वितीयः कल्पः । तथा च बौधायनभारद्वाजौ पशुमेव पर्यग्निं करो-
तीत्येकेषामिति । प्रथमा योजनैव तु सूत्रानुगता त्रिः प्रतिपर्येती-
त्यभिपर्यग्निकृते देश इति च नित्यवद्वचनात् ॥

प्रत्यपिस्तृज्योल्मुकं त्रिः प्रतिपर्येति । ३ ।

पशोरेव पर्यग्निकरणमिच्छतामुल्मुकप्रत्यपिसर्ग एव न प्रतिपरिगमनं
परिगमनस्यैवाभावात् । एकत्र स्थितेनापि स शक्यः पर्यग्निकर्तुमिति ॥

प्रजानन्तः प्रतिगृह्णन्ति पूर्वं इति पर्यग्नौ क्रियमाणे
ऽपाव्यानि जुहोत्येकं द्वे चीणि चत्वारि वा । ४ ।

गतः ॥

पशुपतेः पशवो विरूपाः सदृशा उत । तेषां यं
वव्रिरे देवास्तं स्वराडनुमन्यतामिति द्वितीयाम् । ५ ।

द्विप्रमृतिषु कल्पेष्वेव द्वितीयाहुतिर्नियता ॥

ये बध्यमानमिति प्रमुच्यमाने । प्रमुच्चमाना इति
प्रणीयमाने । ६ ।

शमित्रा यूपात्प्रमुच्यमाने नौयमाने च पशौ जुहोत्यध्वर्युः ॥

रेवतीर्यज्ञपतिं प्रियधा विशतेति वपाश्रपणीभ्यां
पशुमन्वारभेते अध्वर्युर्यजमानश्च । आश्राव्य प्रत्याश्रा-
विते संप्रेष्यत्युपप्रेष्य होतर्हव्या देवेभ्य इति । ७ ।

गतौ ॥

प्रास्मा अग्निं भरत स्तृणीत बर्हिरिति होतुरभिज्ञा-
याहवनीयादुल्लुक्कमादायामीध्रः पूर्वः प्रतिपद्यते । ८ ।

पूर्वः प्रतिपद्यते पुरस्तात्पशोर्गच्छति ॥

शमिता पशुं नयति । ९ ।

शमिता यूपात्पशुं प्रमुच्य गमनाय कर्षति । तत्र लध्वर्युराहुतौ
जुहोति ये बध्यमानं प्रमुच्चमाना इति ॥

उरो अंतरिक्षेत्यन्तरा चात्वालोत्करावुदञ्चं पशुं
नयन्ति । १० ।

अध्वर्यादयः शमित्रा सह पशुमुदञ्चं बहिर्वेदि नयन्ति तदर्थव्यापा-
रान्कुर्वन्ति । यद्वा कृत्स्न्यायेन शमित्रा सह गमनात्तेषां नेहलो-
पचारः । पशुं तु नीयमानमपि पूर्ववदन्वारभेतैव यजमानः यः
पशुं मृत्यवे नीयमानमन्वारभते वपाश्रपणी पुनरन्वारभत इति
लिङ्गात् । तथाध्वर्युरप्यन्वारभेतेत्यपरे ॥

नाना प्राणो यजमानस्य पशुनेत्यध्वर्युर्जपति । ११ ।

गतः ॥

इति पञ्चदशी कण्डिका ।

ऊवध्यगोहं पार्थिवं खनतादित्यभिज्ञायौवध्यगोहं
खनति । १ ।

उदरगतमसुरभि शकृदाद्यूवध्यं यदूवध्यमुदरस्थापवातीति लिङ्गात् ।
तद्गृह्यते ह्यद्यते यस्मिन्नवटे स ऊवध्यगोहः । तं खनति कश्चिदृत्विक्
परिकर्मि वा ॥

अभिपर्यग्निकृते देश उल्मुकं निदधाति । २ ।

आग्नीध्र इति शेषः । तत्रोत्तरेण चात्वालं शामित्रदेश इति सत्या-
षाढः ॥

स शामित्रः । ३ ।

सो ऽग्निर्निरूढपशोः शामित्रः । अपणे शमितसंबन्धात् पशुअपणार्थो
ऽग्निः शामित्र इति समाख्यायते ॥

तं दक्षिणेन प्रत्यच्चं पशुमवस्थाप्य पृथिव्याः संपृचः
पाहीति तस्याधस्ताद्गर्हिरूपास्यत्युपाकरणयोरन्यतरत्
। ४ ।

उपाकृतः पशुर्याभ्यां ते उपाकरणे ॥

तस्मिन्संज्ञपयन्ति प्रत्यक्शिरसमुदीचीनपादम् । ५ ।

शमितार इति शेषः । अक्षतस्य मारणं संज्ञपनम् ॥

अमायुं कृण्वन्तं संज्ञपयतेत्युक्ता पराङ्गवर्तते ऽध्वर्युः
। ६ ।

मायुः शब्दः तमकुर्वन्तमित्यर्थः ॥

स्वर्विदसि स्वर्वित्त्वा स्वरिहि स्वर्मह्यं स्वः पशुभ्यः ।
लोकविदसि लोकं वित्त्वा लोकमिहि लोकं मह्यं लोकं
पशुभ्यः । गातुविदसि गातुं वित्त्वा गातुमिहि गातुं
मह्यं गातुं पशुभ्यः । नाथविदसि नाथं वित्त्वा नाथमिहि
नाथं मह्यं नाथं पशुभ्यः ॥ न वा उवेतन्मित्रयसे न
रिष्यसि देवाँ इदेषि पथिभिः सुगेभिः । यत्र यन्ति
सुकृते नापि दुष्कृतस्तत्र त्वा देवः सविता दधातु ॥
आशानां त्वाशापालेभ्य इत्येषा । विश्वा आशा मधुना
संसृजाम्यनमीवा आप ओषधयो भवन्तु । अयं यज-
मानो मृधो व्यस्यताम् । अगृभीताः पशवः सन्तु सर्व

इत्युक्त्वा पराङ्गवर्तते यजमानः ॥ नाना प्राणो यज-
मानस्य पशुनेत्यध्वर्युर्जपति । ७ ।

इति षोडशी कण्डिका ।

यासामूधश्चतुर्विलं मधोः पूर्णं घृतस्य च । ता नः
सन्तु पयस्वतीरस्मिन्गोष्ठे वयोवृधः ॥ इह पशवो विश्व-
रूपा रमन्तामस्मिन्यज्ञे विश्वविदो घृताचीः । अग्निं
कुलायमभिसंवसाना अस्माँ अवन्तु पयसा घृतेनेति
पृषदाज्यमवेक्षमाणौ वाग्यतावासाते अध्वर्युर्यजमा-
नश्च । १ ।

गताः ॥

इन्द्रस्य भागः सुविते दधातनेमं यज्ञं यजमानं च
सूरौ । यो नो द्वेष्ट्यनु तं रवस्वानागसो यजमानस्य
वीरा इति च वाश्यमाने ऽवेक्षेते । २ ।

वाश्यमाने पशौ तमेव पशुमवेक्षेते इत्यर्थः मन्त्रलिङ्गात् । तथा
पशुमभिमन्त्रयते यदि हरोदेत्येव सत्याषाढः । चकारो वाग्यताम-
नसमुच्चयार्थः ॥

यत्पशुर्मायुमकृतेति संज्ञप्ते संज्ञप्तहोमं जुहोति
। ३ ।

संज्ञप्तिमाचनिमित्तो होमो न तु मान्त्वर्णिकमायुकरणदिनिमित्तः
तेन नित्य इति ज्ञापयितुमुक्तं संज्ञप्ते संज्ञप्तहोममिति ॥

शमितार उपेतनेति वपाश्रपणीभ्यां पशुमुपैतो ऽध्व-
र्युर्यजमानश्च । ४ ।

वपाश्रपणीभ्यां संगच्छतस्ते तु सह स्रजशाखाया निष्टप्रमित्याहवनीये
प्रतितप्येमां साधारणार्थत्वेन कुम्भीधर्मत्वात्तामाम् । तथा धर्मा
इत्यधिकृत्य भारद्वाजः ये सांनाय्याखायां पशुश्रपणां वपाश्रपणोर्ह-
दयग्रूले स्रजशाखायामिति क्रियेरन्निति ॥

पशोः पाशं प्रमुञ्चत्यदितिः पाशं प्रमुमोक्तेतमिति
। ५ ।

पशोः पशुतः । पाशं रशनाम् ॥

संवेष्ट्य रशनां ग्रीवासु निधायैकश्रूलयोपसज्य चा-
त्वाल उदस्यत्यरातीयन्तमधरं करोमीति । ६ ।

कर्णस्या धमन्यो ग्रीवा इत्युच्यन्ते । एकग्रूलयोपसज्य तत्सक्तं कृत्वा ॥

यद्यभिचरेदरातीयन्तमधरं कृणोमि यं द्विष्मस्तस्मि-
न्प्रतिमुञ्चामि पाशमिति तथा वृक्षं स्थाणुं स्तम्भं वापि-
दध्यात् । ७ ।

अभिचरतस्त्वेन स्रजशाखास्येन मन्त्रेण तथा रशनया वृक्षादिं बध्नी-
यात् न तु चात्वाल उदस्येत् । स्थाणुरशाखं तरुप्रकाण्डम् । स्तम्भः
स्थूणा ॥

इति सप्तदशी कण्डिका ।

इति पञ्चमः पटलः ॥

ततः प्रतिप्रस्थाता पत्नीमुदानयति । १ ।

स्वायतनाद्देदिसमीपं नयति ॥

नमस्त आतानेति पत्न्यादित्यमुपतिष्ठते । २ ।

अनेकाश्चेत्सर्वा युगपदुपतिष्ठन्ते ॥

अनर्वा प्रेहीति प्राचीमुदानयत्यनुमन्त्रयत इत्येके । ३ ।

ततश्चात्वालं प्रति प्राचीं नयति नीयमानां चानुमन्त्रयते । बङ्गीस्त्रे-
कैकां नयति प्रेहीत्येकवचनात् ॥

आपो देवीः शुद्धायुव इति चात्वाले पत्न्यपो ऽवमृ-
शत्यृत्विजो यजमानश्च । ४ ।

सृशन्त्यपः सर्वाः पत्न्यः ॥

न पत्नीत्येके । ५ ।

गतः ॥

अद्भिः पशोः सर्वान्प्राणानाष्याययति । ६ ।

प्राणाष्यायनमेव व्याकरोति ॥

सर्वाण्यङ्गान्यध्वर्युरभिषिञ्चति पत्न्याष्याययति । ए-
तद्वा विपरीतम् । वाक्त आष्यायतामित्येतैर्यथालिङ्गम्
। ७ ।

यद्यल्लिङ्गे मन्त्रस्तत्तदङ्गमध्वर्युपत्योरन्यतरो ऽभिषिञ्चति तत्तदेवेतर
आष्याययति तेनतेनाष्यायनलिङ्गमन्त्रेणाभिमृशतीत्यर्थः । पत्न्यनेकत्वे
ऽप्येकैवाष्याययति । पशुसंस्कारत्वात्तत्र चक्षुःश्रोत्रघ्राणेष्ववृत्तिः अधि-

ष्ठानाभिधानात् तज्ज्ञेदाच्च । न चाग्निगुवदिन्द्रियाभिधानोपपत्तिः
पशोर्मृतत्वात् ॥

या ते प्राणाञ्छुग्जगामेति हृदयदेशम् । ८ ।

हृदयलिङ्गाभावाद्वचनम् ॥

मेढ्रं त आप्यायतामिति मेढ्रम् । ९ ।

आगन्तुत्वे ऽपि पादमन्त्रान्पूर्वमस्य प्रयोगः तथाविनियोगात् ॥

शुद्धाश्चरिचा इति पादान् । १० ।

चरित्रशब्दस्य पादे प्रयोगमान्द्येनायत्कलिङ्गत्वाद्वचनम् । बह्ववचनाच्च
युगपदाप्यायनं पदानाम् । तथा संप्रगृह्य पद इत्येव बोधायनः ॥

एकैकमाप्याय्य जपति शमङ्ग इति पुरा स्तोकानां
भूमेः प्रापणात् । ११ ।

अङ्गमङ्गमाप्याय्य तावदेव जपति शमङ्ग इति यावदाप्यायनानामपां
बिन्दवो भूमिं न प्राप्नुवन्ति ॥

शमोषधीभ्यः शं पृथिव्या इति भूम्यां शेषं निनीयौ-
षधे चायस्वैनमित्युपाकरणयोरवशिष्टं दक्षिणेन नाभि-
मन्तर्धाय स्वधिते मैत्रं हिंसीरिति स्वधितिना पार्श्वत-
स्तिर्यगाच्छति । १२ ।

दक्षिणेन नाभिं भूमिमध्ये बहिर्निधाय तस्योपरि तिर्यगवस्थितेन
स्वधितिना पार्श्वप्रदेश एव छिनत्ति ॥

बर्हिषो ऽग्रं सव्येन पाणिनादत्ते । १३ ।

गतः ॥

अथ मध्यं यत आच्छति तदुभयतो लोहितेना-
ङ्क्ता रक्षसां भागो ऽसीत्युत्तरमपरमवान्तरदेशं निर-
स्यायै नत्सव्येन पदाभितिष्ठतीदमहं रक्षो ऽवबाध इद-
महं रक्षो ऽधमं तमो नयामीति । १४ ।

आलवस्थमूलापेक्षया बर्हिषः खण्डान्तरमिह मध्यमभिप्रेतं तृतीयख-
ण्डाभावात् । तन्मध्यमुभयोरन्तयोरङ्का निरस्याभितिष्ठति उपरि-
तिष्ठति द्वाभ्यां यजुर्धाम् । तत्रेदमहं रक्षो ऽधममित्यादि इदमेन-
मधमं तमो नयामीत्यन्तं द्वितीयम् ॥

इत्यष्टादशी कण्डिका ।

इषे त्वेति वपामुत्खिद्य घृतेन द्यावापृथिवी प्रोण्वा-
थामिति वपया द्विश्रूलां प्रच्छाद्योर्जे त्वेति तनिष्ठे ऽन्तत
एकश्रूलयोपवृणन्ति । १ ।

उत्खिद्य उत्पाद्य । तनिष्ठे ऽन्ततः तनुतमे वपान्ते । उपवृणन्ति
भिनन्ति श्रूलप्रोतं करोतीति यावत् ॥

देवेभ्यः कल्पस्वेत्यभिमन्य देवेभ्यः श्रून्स्वेत्यङ्गिर-
वोक्ष्य देवेभ्यः श्रूम्भस्वेति स्वधितिना वपां निमृज्या-

च्छिन्नो रायः सुवीर इन्द्राग्निभ्यां त्वा जुष्टामुत्कृन्तामी-
त्युत्कृन्तति । २ ।

निमृज्य यदन्यद्वपायास्तन्निर्णुद्य । उत्कृन्तति किनन्ति । जुष्टामुत्कृन्ता-
मीति विशिष्टप्रयोगदर्शनार्थं पुनर्देवतोपदेशनवचनम् ॥

मुष्टिना शमिता वपोद्धरणमपिधायास्त आ वपाया
होमात् । ३ ।

यतो वपोद्धृता तद्विवरं वपोद्धरणम् ॥

प्रत्युष्टं रक्षः प्रत्युष्टा अरातय इति शामित्रे वपां
प्रतिपद्य नमः सूर्यस्य संहश इत्यादित्यमुपस्थायेर्वन्त-
रिक्षमन्विहीत्यभिप्रव्रजति । ४ ।

गतः ॥

उल्मुकैकदेशमादायामीध्रः पूर्वः प्रतिपद्यते । ५ ।

उल्मुकस्य शामित्रार्थस्यैकदेशं पुरस्तान्नयति ॥

वपाश्रपणी पुनरन्वारभते यजमानः । ६ ।

पुनरन्वारभत इति ब्राह्मणानुकरणार्थम् । यथा पशौ नीयमाने तथा
वपायामपि नीयमानायामित्यर्थः ॥

उल्मुकैकदेशमाहवनीये प्रत्यपिस्तृजति । ७ ।

गतः ॥

निर्दग्धं रक्षो निर्दग्धा अरातय इत्याहवनीयस्यान्तमे
ऽङ्गारे वपां निकृद्धान्तरा यूपमाहवनीयं च दक्षिणाति-
हृत्य प्रतिप्रस्थाचे प्रयच्छति । ८ ।

अन्तमे प्रथमप्राप्ते निकृड्य । कूडयतिर्दाहकर्मा । अतिहृत्य स्वयं
यूपाद्वर्हिर्गच्छन्यूपाहवनीययोर्मध्येन हृत्वेत्यर्थः ॥

तां दक्षिणत आसीनः प्रतिप्रस्थाताहवनीये अप-
यति । ९ ।

गतः ॥

इत्येकोनविंशौ कण्डिका ।

वायो वीहि स्तोकानामिति बर्हिषो ऽग्रमधस्ताद्व-
पाया उपास्यति । १ ।

वपाया अधस्ताद्भागे तथा सहोपस्येयति । अधस्ताद्वपाया अग्नौ
क्षिपतीति केचित् । तदयुक्तं प्रहरतीत्यवचनात् विपर्ययस्यैव ब्राह्मणे
व्यक्त्वाच्च यथा अग्रं वा एतत्पशूनां यद्वपायमोषधीनां बर्हिरग्रेणैवाग्रं
समर्धयत्यथो ओषधीन्वेव पशून्प्रतिष्ठापयतीति ॥

त्वामु ते दधिरे हव्यवाहमिति सुवेण वपामभिजु-
होति । २ ।

गतः ॥

प्रादुर्भूतेषु स्तोकेषु स्तोकेभ्यो ऽनुब्रूहीति संप्रेष्यति । ३ ।

अग्निसंयोगाद्ये मेदसो विन्दवश्चातन्ते स्तोकाः ॥

अलोहिनीं सुशृतां कृत्वा सुपिप्पला ओषधीः कधी-
ति दक्षिणस्यां वेदिश्रोण्यां बर्हिषि सप्तशाखायामासाद्य
प्रयुता द्वेषांसीति वपाश्रपणी प्रवृह्य निधाय घृतवति
शब्दे जुहूपभृतावादाय दक्षिणातिक्रम्याश्राव्य प्रत्याश्रा-
विते संप्रेष्यति स्वाहाकृतीभ्यः प्रेष्य स्वाहाकृतिभ्यः
प्रेष्येति वा । ४ ।

यथा न लोहिता भवति तथाज्येनाञ्जन् सुशृतां कृत्वा प्रातर्दीहव-
दभिघार्थीदास्य बर्हिषि सप्तशाखायां च सह सादयति । तथा
च भारद्वाजः सांनाय्यवदभिघार्थं तथोदास्य बर्हिषि सप्तशाखायां
प्रतिष्ठापयतीति । वपाश्रपण्योः प्रवर्हणे मन्त्रस्तृष्णीं निधानं मन्त्र-
लिङ्गात् ॥ अथासन्नाभिमर्शने प्रातर्दीहमन्त्रगतानामिदंतदामूहः
स्त्रीलिङ्गेन । घृतशब्दस्य स्थाने वपाशब्दः ॥

वषट्कृते हुत्वा प्रत्याक्रम्य शेषेण ध्रुवामभिघार्थं
पृषदाज्यमभिघारयत्यथ वपाम् । एतद्वा विपरीतम् । ५ ।

यत्र वषट्कृते ऊत्वेति यन्नस्तत्र वषट्कृत एव जुहोति न वषट्का-
रणे । पृषदाज्यमुभयमभिघारयति सुगतं स्थालीगतं च स्थालीगत-
स्यापि वनस्पतीज्यार्थत्वात् प्रयाजानिष्टा हवींश्चभिघारयतीति श्रुतेऽञ्च ॥

नोपभृतम् । ६ ।

रिक्तत्वादिति भावः ॥

आज्यभागौ यजति । ७ ।

उत्तरविकल्पार्थो ऽनुवादः ॥

तौ न पशौ करोति । न सोम इत्येके । ८ ।

तौ न तावत्सूतन्त्रे पशौ करोति । तथा सोमे यः पशुर्न तत्राप्ये-
त्यर्थः । सोमे य इष्टिपशवो न तत्रेत्यन्ये ॥

खाहा देवेभ्य इति पूर्वं परिवर्ष्यं हुत्वा जुह्वामुप-
स्तीर्य हिरण्यशकलमवधाय कृत्स्नां वषामवदाय हिर-
ण्यशकलमुपरिष्ठात्कृत्वाभिधारयति । ९ ।

परितो वषां ह्वयेते इति परिवर्ष्यौ नाम होमौ ॥ तत्रेदं वक्तव्यं
खाहा देवेभ्य इति मन्त्रस्यान्ते ऽपि खाहाकारेण भवितव्यं न वेति ।
नेति ब्रूयात् आदिगतस्यापि देवतापदमात्रेण व्यवेतस्य प्रदानार्थ-
त्वात् । तत्र च लिङ्गम् । खाहाकारान्तेषु पद्यमानेषु खाहा पिच
इति पाठः । तथाश्वलायनके ऽपि पठ्यते खाहा वाचे खाहा वाच-
स्यतये खाहा सरस्वत्या इति । यत्र तु पदादधिकेन व्यवायः खाहा
त्वा सुभवः सूर्यायेत्यादौ तत्र भवितव्यमेवान्ते खाहाकारेण । तत्र च
लिङ्गं खाहाधिमाधीताय खाहा खाहाधीतं मनसे खाहा खाहा
मनः प्रजापतये खाहेत्यादि ॥ न तु सर्वस्वैवादिगतस्य खाहाकारस्य
प्रदानार्थत्वं दर्शितं श्रुतौ पुरस्तात्खाहाकृतयो वा अन्ये देवा उप-

रिष्टात्स्वाहाकृतयो ऽन्ये स्वाहा देवेभ्यो देवेभ्यः स्वाहेत्यभितो वपां
जुहेति तानेवोभयान्ग्रीणातीति । तत्किं व्यवायाव्यवायनिबन्धेन ।
नैवमनया दर्शितं तत्समानार्थं वाक्यान्तरे श्रुतेरेतदर्थनिर्णयात् यथा
पुरस्तात्स्वाहाकारा वा अन्ये देवा उपरिष्टात्स्वाहाकारा अन्ये यद्वपां
महिम्नोभयतः परियजति तानेवोभयान्ग्रीणातीति । नहि तत्र यः
प्राणतो य आत्मदा इत्यनयोर्महिम्नोरादिगतः स्वाहाकारो ऽस्ति
येनैवमर्थः स्यात् । कस्तर्हि श्रुतेरर्थः । श्रूयताम् । स्वाहाकारेण
तावद्धोमो लक्ष्यते । तदयमर्थः । प्रधानेज्यायाः पुरस्ताद्धोमभाजः
केचिदुपरिष्टाद्धोमभाजो ऽन्ये तानुभयानुभयतो ज्ञताभ्यामाहुतिभ्यां
ग्रीणातीति ॥ किं च । अस्यामेव व्याख्यायामभितो वपां
जुहेतीति विधेरयमर्थवादो घटते न व्याख्यान्तरे । तदा यत्र
क्वचित्काले ऽप्युभयत्र मन्त्रज्ञताभ्यामाहुतिभ्यामुभयग्रीणनसिद्धेस्तस्मा-
द्यथोक्त एवार्थो ऽवदातः ॥ अथ हिरण्यशकले ऽनुग्रह उक्तो भार-
द्वाजेन यदि हिरण्यं न स्यादाज्यात्मत्यवद्येदिति । बौधायनश्चाह
आज्यस्त्रावं वा हिरण्यशकलं वा द्वितीये चतुर्थे चेति ॥ सांन्यायवि-
कारत्वे ऽपि वपाया हस्तेनैवावदानं न सुवेण सुवहस्तस्वधितोनां
द्रवाद्यवदेयेषु योग्यतया ध्यवस्थानात् । बौधायनस्त्राह सुवेण वपां
समवलुम्पन्नाहेन्द्राग्निभ्यां कागस्तेति । नात्रावदानमन्तः खण्डना-
भावात् ॥

एवं पञ्चावत्ता भवति । १० ।

एवं हिरण्यशकलाभ्यां सह पञ्चावत्ता वपा भवति ॥

चतुरवत्तिनो ऽपि पञ्चावत्तैव स्यात् । ११ ।

गतः ॥

इति विंशी कण्डिका ।

इन्द्रामिभ्यां छागस्य वपाया मेदसो ऽनुब्रूहीन्द्रामिभ्यां
छागस्य वपाया मेदसः प्रेष्येति संप्रैषौ । १ ।

संप्रैषावेवं भवतः । संप्रैषकालस्तु प्रकृतावेवोक्तो ऽवद्यन्नमुष्मा अनु-
ब्रूहीति ॥

जातवेदो वपाया गच्छ देवानिति वषट्कृते हुत्वा
प्रत्याक्रम्य देवेभ्यः स्वाहेत्युत्तरं परिवष्यं हुत्वा वपोद्ध-
रणमभिधारयत्युत्तरतस्तिष्ठन् । २ ।

ऊते संनाय्यवद्धृतानुमन्त्रणम् । वपोद्धरणमुत्तरतस्तिष्ठन्नभिधा-
रयति । तथा पश्वभिधारणे ऽपि वक्ष्यत्युत्तरतः परिक्रम्येति ॥

प्रतिप्रस्थाताहवनीये वपाश्रपणी प्रहरति स्वाहोर्ध्व-
नभसं मारुतं गच्छतमिति प्राचीं दिश्रूलां प्रतीचीमे-
कश्रूलाम् । एतद्वा विपरीतम् । ३ ।

उभे व्यत्यस्ताघे कृत्वा सह प्रहरति गच्छतमिति लिङ्गात् ॥

अथैने अध्वर्युः संस्त्रावेणाभिजुहोति । ४ ।

गतः ॥

अथ यजमानो वरं ददात्यनङ्गाहं तिस्रो वा धेनू-
स्तिस्रो वा दक्षिणाः । ५ ।

अनद्धाहं वरमिति सामानाधिकरण्ये वरग्रहणानर्थक्याङ्गेदेन योज-
नीयम् । वरं गोजातीयमात्रं वा ददात्यनद्धाहं धुर्यमेव वा वरं
धेनूः पयस्विनीर्वा तिस्रः दक्षिणा याः काश्चिदा गास्त्रिस्त इति ॥

समुत्क्रम्य सहपत्नीकाः पञ्चभिश्चात्वाले मार्जयन्ते ॥
आपो हि ष्ठा मयोभुव इति तिस्रः ॥ इदमापः प्रवह-
तावद्यं च मलं च यत् । यद्वाभिदुद्रोहान्तं यद्वा श्रेपे
अभीरुणम् ॥ आपो मा तस्मादेनसो विश्वान्मुञ्चत्व-
हसः । निर्मा मुञ्चामि शपथान्निर्मा वरुणादधि । निर्मा
यमस्य पड्वीशात्सर्वस्माद्देवकिल्बिषादयो मनुष्यकि-
ल्बिषादिति । ६ ।

दक्षिणां विधिवत्प्रतिगृह्य सर्वे समुत्क्रम्य सह गत्वा मार्जयन्ते ।
व्याख्यातं मार्जनम् ॥

इत्येकविंशौ कण्डिका ।

इति षष्ठः पटलः ॥

पशुपुरोडाशस्य पात्रसंसादनादि कर्म प्रतिपद्यते । १ ।

पश्वर्थः पुरोडाशः पशुपुरोडाशः तस्य पात्रप्रयोगप्रभृति तन्त्रमा-
रभते ॥

यथार्थं पात्रयोगः । २ ।

यैरर्थः पुरोडाशस्य तानि प्रयुनक्ति । पात्रान्तराणि तु पश्वर्थमेव प्रयुक्तान्यस्यापि प्रसङ्गेनोपकुर्वन्ति ॥

निर्वपणकाले ब्रीहिमयं पशुपुरोडाशं निर्वपत्येका-
दशकपालं द्वादशकपालं वा । ३ ।

पवित्रे कृत्वा पात्राणि संमृश्य निर्वपणम् । न प्रणीता भवन्ति । पश्व-
र्थानामेवोपजीवनादिष्टिविधे सोमविधे तृक्तमन्या वा यजुषोत्पूयेति ।
भारद्वाजश्चाह यजुस्त्यूताभिः पिष्टानि अपयतीति । वौधायनस्त्वाह
प्रोक्षणीशेषेण पिष्टानि संयुयादिति ॥ पुनःपशुपुरोडाशवचनात्पशुपुरो-
डाशः सर्वो ब्रीहिमयो भवति न यवमयः । कपालसंख्याप्येषैव सर्वत्र ॥

यद्देवतः पशुस्तद्देवतो भवति । ४ ।

इदमपि सार्वत्रिकं वेदितव्यम् ॥

हविष्कृता वाचं विस्तृज्य पशुं विशास्ति । ५ ।

हविष्कृता सह विस्तृष्टवाचोरध्वर्युयजमानयोः पशुं विशास्ति शमि-
तेति शेषः शमितरेषा ते ऽग्निः स्पृष्टास्त्विति लिङ्गात् ॥

हृदयं जिह्वा वक्षो यकृदृक्कौ सव्यं दोरुभे पार्श्वं
दक्षिणा ओणिर्गुदृततीयमिति दैवतानि । दक्षिणं दोः
सव्या ओणिर्गुदृततीयमिति सौविष्टकृतानि । क्लोमानं
स्त्रीहानं पुरीततं वनिष्ठुमध्यूधी* मेदो जाघनीमित्युङ्घ-
रति । ६ ।

* This word has been corrected whenever it occurs ; all MSS. read always अध्युधि instead of अध्यूधी.

यकृत् कालखण्डं नाम स्रदीयो मांसम् । वृक्षौ पार्श्वगतौ पिण्डौ ।
गुदं त्वविभक्तमेवाद्वरति विभागस्त्वस्य परस्ताद्भविव्यति । क्लोमादीना-
मिडाद्यर्थ उद्धारः । क्लोमा नाम यकृत्सदृशं तिलकाख्यं मांसम् ।
क्लोहा गुल्मः । पुरीतत् अन्तम् । वनिष्ठुः स्यविष्ठान्तम् । अध्वध्री
ऊधःस्थानीयं मांसम् । मेदः चर्म हृदयस्य वृक्षयोश्च । जाघनी
पुच्छम् ॥

गुदं मा निर्लेषीरिति संप्रेष्यति । ७ ।

शमितारं संप्रेष्यत्यध्वर्युः । तत्र निर्लेषीरिति को ऽर्थः । तमाह ॥

मा विपर्यास्त* इत्यर्थो भवति । ८ ।

गुदं च वनिष्ठुं च मा विपर्यास्याः तयोः सदृशाकृत्योर्मियो विपर्यासं
मा कृत्वा इत्यर्थः । तयोः सुषिरविपरिवर्तनं विपर्यास इत्यन्ये ॥ विप-
र्यास्त इति तु पठतां प्रामादिकस्तकारः ॥

उदक् पवित्रे कुम्भ्यां पशुमवधाय श्रूले प्रणीक्ष्य
हृदयं शामित्रे अपयति । ९ ।

कुम्भादीनां प्रतितपनादि पवित्रनिधानान्तं कर्म शामित्रे कृत्वोदक्-
पवित्रायां कुम्भ्यां कृत्स्नमुद्धृतं पशुं दुग्धसेचनमन्त्रेण युगपदवधाय
अपयति । हृदयं तु हृदयशूलप्रोतं कृत्वा प्रत्यक्षेण अपयति । अपणं
तु शमित्वकर्म शृतं हवीः शमितरिति लिङ्गात् अग्नेः*शामित्रस-
माख्यानाच्च ॥

अवहननादि कर्म प्रतिपद्यते । १० ।

अवहननादि प्रतिपद्याप्येभ्यो निनीय लौकिकैर्दभैः प्राशित्रं संमार्ष्टि ।
ऊहेनादाय ततः प्रस्तरे पवित्रे अपिसृज्य पुरोडाशमुद्धास्यासादयति ॥

वपया प्रचर्य पुरोडाशेन प्रचरति । शृते वा पशौ
। ११ ।

व्यवस्थितविकल्पार्थो वाशब्दः । एवं वपाप्रचारानन्तरं पुरोडाशं
निरूप्यासाद्य शृते पशौ तेन प्रचरति । यद्वा पशुमालभ्य पुरोडाशं
निर्वपति समेधमेवैनमालभते वपया प्रचर्य पुरोडाशेन प्रचरतीति
ब्राह्मणानुसारेण पशुसंज्ञपनानन्तरमेव पुरोडाशं निरूप्य वपाप्रचा-
रानन्तरं तेन प्रचरतीत्यर्थः । तथा च भारद्वाजः पशुमालभ्य पुरो-
डाशं निर्वपतीति विज्ञायते ऽनन्तरवादो ऽभिप्रेतो वपया प्रचर्य
पुरोडाशेन प्रचरतीति । वौधायनश्चाह पशुमालभ्य पुरोडाशं निर्व-
पेदिति शालीकिरिति ॥

इन्द्रामिभ्यां पुरोडाशस्यानुब्रूहीन्द्रामिभ्यां पुरोडाशस्य
प्रेष्येति संप्रैषौ ॥ इन्द्रामिभ्यां पुरोडाशस्यावदीयमान-
स्यानुब्रूहीन्द्रामिभ्यां पुरोडाशस्य प्रेष्येति वा । १२ ।

पूर्ववद्वाक्या ॥

अग्नये ऽनुब्रूह्यग्नये प्रेष्येति स्विष्टकृतः संप्रैषौ । १३ ।

नात्र नारिष्ठाः न चान्तःपरिध्यपां निनयनम् । पश्वर्थानामेव प्रसङ्गा-
द्धृतानुमन्त्रणे ऽप्यग्नेरहमिति विकारः ॥

इति द्वाविंशी कण्डिका ।

प्राश्चिन्नमवदायेडां न यजमानभागम् । १ ।

अवद्यतीति विपरिणामेनावयः । तेषां प्राश्चिन्नेडमेवावद्यति न तत्स-
मसमयं यजमानभागमित्यर्थः ॥

हविराहुतिप्रभृतीडान्तः संतिष्ठते । २ ।

यदतो ऽङ्गजातं प्रयाजानुयाजादि तत्सर्वं पथ्यर्थमेवानुष्ठितं प्रसङ्गेनो-
पकरोतीति भावः । एवं च तत्रालम्ब्यप्रसङ्गं यदैशेषिकमङ्गं पुरोडा-
शस्य यथा फलीकरणहेमः । कपालविमोचनं चेति तत्रैव कर्तव्य-
मित्युक्तं भवति । तत्र च लिङ्गं सवनौयानामिडान्ते वैशेषिकाणामनु-
क्रमणम् । भारद्वाजसत्याषाढौ चाहतुः अत्र पशुपुरोडाशस्य पिष्ट-
लेपफलीकरणहेमौ जुहोति कपालविमोचनं चेति । स्वकाले
कार्याणीत्यपरं उत्कर्षेदित्यपरमिति लिङ्गात् ॥ यजमानभागस्य तु
वाचनिको निषेधः । केचित्तु वाचनिकमिडान्तत्वमिष्ट्वा नान्यदपि
प्रतिषेधन्ति । तेषां यजमानभागावदानप्रतिषेधो ऽनर्थकः स्यात्
प्राशनाभावादेवावदाननिरुक्तेः ॥

उपहुतां मैत्रावरुणषष्ठा भक्षयित्वा पूर्ववत्प्रस्तरे
मार्जयित्वा सुवेण पृषदाज्यस्योपहत्य वेदेनोपयम्य त्रिः
पृच्छति शृतं हवीः ३ शमितरिति । ३ ।

भक्षणवचनं मैत्रावरुणाय विधानार्थम् । तस्य चाप्राकृतस्यापि अनु-
वाक्याप्रैषयोर्वत्कत्वेन होत्रध्वर्युविकारत्वाद्भक्षणप्राप्तिरिति भावः ।
मार्जनवचनं तु भक्षणशेषत्वं मार्जनस्य ख्यापयितुम् । अतो यद्यदि-

डान्तमुक्तं तन्मार्जनान्तं भवति । पृषदाज्यग्रहणं स्थालीगतस्थेष्टं सुग-
तस्यानुयाजार्थत्वात् । उपहत्य गृहीत्वा ॥

श्रुतमितीतरः प्रत्याह । ४ ।

शमिता तु सुपरीक्षितपाकः प्रत्याह । यो ऽगृतं गृतमाह स एन-
सेति दोषः श्रूयते ॥

अर्धाध्वे द्वितीयं प्राप्य तृतीयम् । ५ ।

द्वितीयं तृतीयं पृच्छतीत्यन्वयः ॥

पूषा मा पशुपाः पात्विति प्रथमे ऽभिप्रव्रजति ।
पूषा मा पथिपाः पात्विति द्वितीये । पूषा माधिपाः
पात्विति तृतीये । ६ ।

प्रथमे द्वितीय इति प्रतिप्रश्ने कृत इति शेषः । तथा पृष्ट्वाभिक्रा-
मेत्पूषा मेति द्वितीयं पृष्ट्वापक्रामेत्पूषा मेत्येव बौधायनः ॥

**श्रूलात्पृष्ट्य हृदयं कुम्भ्यामवधाय सं ते मनसा मन
इति पृषदाज्येन हृदयमभिधारयत्युत्तरतः परिक्रम्य
। ७ ।**

तृतीयेन गमनमन्वेणोत्तरतः परिक्रम्य हृदयमभिधारयति । न
चात्रोत्तरतः परिक्रम्येत्यस्योत्तरसूत्रेण सह योजना शङ्कनीया त्रिभिः
प्रश्नैस्त्रिभिर्मन्त्रैस्त्रिभिश्चाध्वनो एवच्छेदैर्विशिष्टस्य गमनस्योभयोरपि
हृदयपश्चभिधारणयोरङ्गत्वात् तस्य चानिर्घृत्तत्वात् व्यक्तोक्तत्वाच्च भार-

द्वाजमत्याषाढाभ्याम् । उत्तरतः परीत्य पृषदाज्येन हृदयमभिधार-
यतीत्यर्थः ॥

आज्येन पशुं यस्त आत्मा पशुषु प्रविष्ट इति । ८ ।

पशुमाज्येनाज्यस्याख्या आनीतेनाभिधारयति उत्तरत एव स्थितः ॥

स्वाहोष्मणो व्यथिष्या इत्युद्यन्तमूष्माणमनुमन्त्रयते
। ९ ।

उद्यन्तं ऊर्ध्वं यन्तम् ॥

पशुं हरन्पार्श्वतो हृदयशूलं धारयत्यनुपस्पृशन्ना-
त्मानमितरांश्च । १० ।

सांनाय्यवत्पशुमुद्रास्य हरन् कुम्भ्याः पार्श्वतो हृदयशूलं धारयति
न च तेन हस्तधृतेनोपस्पृशत्यङ्गान्तरमन्यांश्च । धारणमपि तस्य
रज्ज्वादिना बद्धा न साक्षाद्भस्तेनेत्येके ॥

अन्तरा यूपमाहवनीयं च दक्षिणातिहृत्य पञ्चहोत्रा
षड्होत्रा वा दक्षिणस्यां वेदिश्रोण्यामासाद्य चतसृषूप-
स्तृणीते जुहूपष्टतोर्वसाहोमहवन्यां समवत्तधान्या-
मिति । ११ ।

अतिहरणं व्याख्यातम् । समवत्तधानौ इडापात्रम् ॥ तत्रेदमिन्द्रि-
यमित्यासन्नाभिमर्शनमन्ते हविर्मयि अयतामिति संनामः । तत्र च
लिङ्गानि क्वागस्य हविषो ऽनुब्रूहि मनोतायै हविषो ऽवदीयमानस्य

अथ हविषा प्रचरति यदि वषा हविरवदानं वेत्यादीनि । आश्वला-
यनश्चाह वषा पुरोडाशो हविर्गिति पशोः प्रदानानीति ॥

जुहूपभृतोर्हिरण्यशकलावधाय बर्हिषि सप्तश-
खायामवदानान्यवद्यन्संप्रेष्यति । १२ ।

इति त्रयोविंशौ कण्डिका ।

मनोतायै हविषो ऽवदीयमानस्यानुब्रूहीति । १ ।

बर्हिःसप्तशाखयोस्तत्तदङ्गं निधाय स्वधितेरक्तया धारयावदानमन्त्रेण
क्षिनन्ति । प्रक्रान्ते चावदाने मनोतायै संप्रेषः ॥

हृदयस्याग्रे ऽवद्यति । अथ जिह्वाया अथ वक्षसो
याथाकामीतरेषाम् । २ ।

त्रयाणामेवैतेषां क्रमनियमो याथाकाम्यमितरेषामङ्गानाम् ॥

मध्यतो गुदस्यावद्यतीत्युक्तम् । ३ ।

उक्तमिदं ब्राह्मणे मध्यतो गुदस्यावद्यति मध्यतो हि प्राण उत्तम-
स्यावद्यतीति । तेन दैवतानामवदानानां मध्यतो ऽन्ततो वा गुदाव-
दानमित्यर्थः ॥

यथोद्धृतं वा । ४ ।

यः प्रथम उद्धरणे क्रम उक्तः स एवावदाने ऽप्यस्तु ॥

दैवतानां द्विर्द्विरवदाय जुह्वामवदधाति । उपभृति
सौविष्टकतानां सकृत्सकृत् । ५ ।

दैवतसौविष्टकतविभागः प्रागेव दर्शितः ॥ तत्र दैवतानि सर्वाण्यव-
दाय ततः सौविष्टकतान्यवद्यति । तत्राह भारद्वाजः प्रत्यभिघार्य
अङ्गाणि स्विष्टकृते सकृदिति । पञ्चावत्तिनस्तु त्रिस्त्रिदैवतेभ्यो
द्विर्द्विः सौविष्टकृतेभ्य इति द्रष्टव्यं पञ्चावत्तं सर्वत्रेति नियमात्
स्वधितिना धारां क्षिनन्ति द्विः पञ्चावत्तिन इति लिङ्गाच्च ॥

गुदं द्वैधं विभज्य स्थविमदुपयङ्भ्यो निधाय मध्यमं
द्वैधं विभज्य दैवतेष्ववदधाति । अणिमत्सौविष्टकृतेषु । ६ ।

गुदस्यावदानकालः प्रागेवोक्तः । तस्यैवेदानीं विभागप्रकार उच्यते ।
यदा दैवतार्थं गुदादवद्यते तदैवतं त्रेधा विषमं विभज्य स्थूलखण्ड-
सुपयङ्गुमार्थं निधाय मध्यमपरिमाणं खण्डमवदानमन्त्रेण द्वेधा
क्षित्वा दैवतेष्ववदधाति । अणु तु खण्डं स्वकाले सौविष्टकृतेषु ॥
पञ्चावत्तिनस्वत्रापि त्रेधा द्वेधा च विभागः पूर्ववत् ॥

अपि वा द्वैधं विभज्य स्थविमदुपयङ्भ्यो निधायेत-
रक्षैधं विभज्य मध्यमं द्वैधं विभज्य दैवतेष्ववदधाति ।
अणिमत्सौविष्टकृतेषु स्थविष्ठमिडायाम् । ७ ।

गुदादपीडावदानमिच्छतो ऽयं विभागः ॥

त्रेधा मेदे ऽवद्यति द्विभागं सुचोस्तृतीयं समवत्तधा-
न्याम् । ८ ।

अवत्तेषु सौविष्टकृतेषु मेदस्तेष्वपि विभज्य तृतीयमिडार्थं निधाय-
तरौ भागौ सुचोः क्षिपति ॥

यूषे मेदो ऽवुधाय मेदसा सुचौ प्रावृत्य हिरण्यश-
कलावुपरिष्ठात्कृत्वाभिधारयति । ९ ।

यूषे पण्डुरसे मेदो मज्जयित्वा तेन सुगुतान्यङ्गानि प्रच्छादयति ॥

समवत्तधान्यां षडाद्यानीडामवद्यति वनिष्ठुं सप्तमम् ।
षड्भ्यो वा वनिष्ठोः सप्तमात् । १० ।

अवशिष्टानामङ्गानां मध्ये यथोद्धृतं षडाद्यानि कृत्स्नानीडामवद्यति
वनिष्ठुं च सप्तमम् । अत एव नावदानमन्त्रः न च यजमानभागः ।
यदा तु षड्भ्यः तदा सर्वं प्रकृतिवन् ॥

अनस्थिभिरिडां वर्धयति । ११ ।

शिष्टेष्वङ्गेषु यान्यनस्थीनि तैरिडां वर्धयति । कानि पुनस्तानि ॥

क्लोमानं क्लोहानं पुरीततमित्यन्ववधाय यूष्णोपसि-
च्याभिधारयति । १२ ।

इतिकरणो ऽध्वधीमेदस्तृतीययोः प्रदर्शनार्थः । तत्र मेदः पूर्वमवदाय
ततः क्लोमादीनीत्यपरे ॥

इति चतुर्विंशी कण्डिका ।

इति सप्तमः पटलः ॥

अपां त्वौषधीनां रसं गृह्णामीति वसाहोमहवन्थां
वसाहोमं गृह्णाति । १ ।

वसा पशुरसः । स एव होमस्तत्साधनत्वादभिप्रेतः तं वसाहोमं
गृह्णाति । श्रुतिप्रसिद्ध्या तु तथा निर्देशः ॥

स्वधितिना धारां छिनत्ति । २ ।

दक्षिणेन गृह्णन्मद्येन छिनत्ति ॥

द्विः पञ्चावत्तिनः । ३ ।

गतः ॥

श्रीरसीति पार्श्वेन वसाहोमं प्रयौति । ४ ।

प्रयौति लोडयति ॥

वातस्य त्वा भ्रज्या इति तेनैवापिदधाति । स्वधितिना
वा प्रयौति । स्वधितिनापिदधातीत्येके । ५ ।

गताः ॥

अथ यन्न शीर्णो ऽवद्यति नांसयोर्नाणूकस्य नापर-
सक्थ्योरनवदानीयानि । ६ ।

अंसौ स्कन्धौ तावन्तरास्थिविशेषो ऽणूकः । ओष्ठोरूपरिदेशावपरस-
स्थिनी । एतेभ्यो ऽङ्गेभ्यो यन्नावद्यत्यनुद्धरणत् तेनैतान्यनवदानीया-
नीत्याख्यायन्ते यथा सुराग्रहांश्चानवदानीयानि च वाजसृङ्ग इत्यादौ ।

स्वयं च वक्ष्यति मारुत्या अनवदानीयानीति । अस्त्वेवं किं तैरि-
दानीम् ॥

तानि श्रुतैः संनिधाय संमृशत्यैन्द्रः प्राणो अङ्गेअङ्ग
इति । ७ ।

तान्यनवदानीयानि गृह्यतैर्देवतसौविष्टकृतेडैः सह निधायोभयानि
संमृशतीत्यर्थः । तथा गृह्यमगृह्यं च पशुं संनिधाय संमृशतीति
सत्याषाढः ॥

अथ हविषा प्रचरति । ८ ।

हविःशब्दो ऽङ्गावदानेषु प्रसिद्धः ॥

इन्द्रामिभ्यां ह्यगस्य हविषो ऽनुब्रूहीन्द्रामिभ्यां ह्यगस्य
हविषः प्रेष्येति संप्रैषौ । ९ ।

गतः ॥

याज्याया अर्धर्चं प्रतिप्रस्थाता वसाहेमं जुहोति
घृतं घृतपावानः पिबतेति । १० ।

मन्त्रमध्यगस्वाहाकारो न प्रदानार्थः मध्यमे स्वाहाकार इति लिङ्गात् ।
तेनान्ते स्वाहाकारेण जुहोति ॥

उद्रेकेण दिशः प्रदिश इति प्रतिदिशं जुहोति । मध्ये
पञ्चमेन । ११ ।

उद्रेकः शेषः । पञ्चमेन मन्त्रेण ॥

प्राञ्चमुत्तमं संस्थाप्य नमो दिग्भ्य इत्युपतिष्ठते । १२ ।

षष्ठं होमं मध्यादारभ्य प्राञ्चं समाप्य ता एव दिश उपतिष्ठते
मन्त्रलिङ्गात् ॥

वषट्कृते जुहेति । १३ ।

हविरिति शेषः । सांनाय्यवद्भुतानुमन्त्रणम् ॥

अत्र वा दिशः प्रति यजेत् । उपरिष्ठाद्वा वनस्पतेः
स्विष्टकृतो वा । १४ ।

अत्र ऊते हविषि इष्टे वा वनस्पताविष्टे वा स्विष्टकृति दिशां यागः ।
वसाहोमस्तु सर्वत्र याज्याया अर्धर्च एव ॥

प्रत्याक्रम्य जुह्वामुपस्तीर्य सक्तृषदाज्यस्योपहत्य
द्विरभिघार्य वनस्पतये ऽनुब्रूहि वनस्पतये प्रेष्येति
संप्रैषौ । वषट्कृते जुहेति । १५ ।

प्रत्याक्रम्य ऊत्वा नारिष्ठान्पृषदाज्यं गृह्णाति स्यात्वाः सुगतस्यानुया-
जार्थत्वात् । द्विस्तु पञ्चावत्तिनः ॥

स्विष्टकृद्वद्यजमानो ऽनुमन्त्रयते । १६ ।

यथा वनस्पतेरहं देवयज्ययायुष्मानित्यादि ॥

उपर्याहवनीये जुह्वामौपश्रुतानि विपर्यस्यन्नाहामये
स्विष्टकृते ऽनुब्रूह्यमये स्विष्टकृते प्रेष्येति संप्रैषौ । १७ ।

दक्षिणतः स्थित एवौपमृतानि जुङ्गां गमयन्नाहानुवाक्यामंप्रेषं ततो
याज्याया इत्यर्थः ॥

वषट्कृते हुत्वा प्रत्याक्रम्यायतने सुचौ सादयति

। १८ ।

उत्तरविधानार्थो ऽनुवादः ॥

इति पञ्चविंशी कण्डिका ।

अत्रेडाया निरवदानमेके समामनन्ति । १ ।

अत्र सुक्सादनानन्तरं प्राकृत एव काल इति भावः । निरवदानं
पृथक्करणम् ॥

अवान्तरेडामवद्यति । २ ।

उत्तरविवक्षयानुवादः ॥

मेद उपस्तीर्य मेदसाभिघारयति । ३ ।

गतः ॥

यं कामयेतापशुः स्यादित्यमेदस्कं तस्मा इत्युक्तम् । ४ ।

तस्मादादत्तव्यं मेद इति भावः ॥

उपहृतां मैत्रावरुणषष्ठा भक्षयन्ति । प्रतिप्रस्थाता
सप्तमः । ५ ।

पशुपुरोडाशादवशिष्टमेव षष्ठां भक्षणम् । प्रतिप्रस्थाताप्यत्राधिकः
तस्यापि पश्वङ्गभूतवपाश्रपणात्मकप्राकृतकार्यान्वयादिति भावः ॥

वनिष्ठुमग्नीध्रे षडवत्तं संपादयति । ६ ।

यदा कृत्स्नो वनिष्ठुरिडायामवत्तस्तदा तमिडांशेन सहाग्नीध्रे प्रयच्छति
स चेडावद्भवति । यदा वनिष्ठ्वेकदेशो ऽवत्तस्तदावत्तशिष्टं मार्जनान्ते
प्रयच्छति स त्वाग्नीध्रभागवद्भवति ॥

अध्यूध्रीं होत्रे हरति । ७ ।

अध्यूध्री अपोडायामेवाधिकांशो होतुर्नियम्यते अनस्थित्वात् ॥

अग्नीदौपयजानङ्गारानाहरोपयष्टरूपसीद ब्रह्मन्प्र-
स्थास्यामः समिधमाधायग्नीत्परिधींश्चाग्निं च सकृत्स-
कृत्संमृद्धीति संप्रेष्यति । ८ ।

उपयजो नाम वक्ष्यमाणा होमाः तदर्थं औपयजाः तेषां होतो-
पयष्टा । व्याख्यातः शेषः ॥ नन्वेते ऽङ्गाराः कुत्राहर्तव्याः कुत्र औपय-
ष्टोपसीदति कश्चासौ । तत्सर्वं क्रमादाह ॥

आग्नीध्रादौपयजानङ्गारानाहरति । होत्रीय उपय-
जति । ९ ।

सौमिके पश्नाविति शेषः । लाघवार्थमिह वचनम् ॥

शामिचान्निरूढपशुबन्ध उत्तरस्यां वेदिश्रोण्याम्
। १० ।

शामिन्नादाहरति ओष्णामुपयजतीत्यर्थः । बौधायनेन त्वत्रोक्तं अतो
ह स्माह बौधायनः आहवनीयादेवोदीचो ऽङ्गारान्निर्वृत्य तेषूपयष्टो-
पयजेदिति । तेन पशुअपणादूर्ध्वं शामिन्नानुगतौ उपयजामप्रयोज-
कत्वे ऽप्याहवनीयाङ्गारेषूपयागो द्रुक्तः । न तु गुदहोमलोप इति
द्रष्टव्यम् ॥

गुदकाण्डमेकादशधा तिर्यक् छित्त्वासंभिन्दन्नपर्या-
वर्तयन्ननूयाजानां वषट्कृतेवपट्कृत एकैकं गुदकाण्डं
प्रतिप्रास्थाता हस्तेन जुहोति समुद्रं गच्छ स्वाहेत्येतैः
प्रतिमन्त्रम् । ११ ।

संभेदः संकरो दारणं वा । मुख्यभ्यन्तरभागस्य बहिःपरिवर्तनं पर्या-
वर्तनम् ॥

सर्वाणि हुत्वाङ्गस्त्वौषधीभ्य इति बर्हिषि लेपं निमृज्य
मनो मे हार्दि यच्छेति जपति । पृषदाज्यं जुह्वामानीय
पृषदाज्यधानीमुपभृतं कृत्वा तेनैकादशानूयाजान्य-
जति । १२ ।

गतौ ॥

देवेभ्यः प्रेष्येति प्रथमं संप्रेष्यति । प्रेष्य प्रेष्येतीतरान्
। १३ ।

प्रथममनूयाजं प्रति देवेभ्यः प्रेष्येति प्रशास्तारं संप्रेष्यति । केवलं
प्रेष्येतीतराननूयाजान् ॥

तान्यजमानः प्राकृतैरनुमन्त्रयते । १४ ।

प्राकृतैर्ज्ञानमन्त्रणमन्त्रैरिति शेषः ॥

इति षड्विंशी कण्डिका ।

प्रथमेनाद्यांश्चतुरो दशमं च । द्वितीयेन प्राग्वन-
स्पतेः । उत्तमेन शेषम् । १ ।

आद्याश्चत्वारो दशमश्च प्रथमविकाराः ततः परे चत्वारो द्विती-
यस्य नवमैकादशावुत्तमस्य । अतस्तेन तेन मन्त्रेण तांस्ताननुमन्त्रयते ।
यथा बर्हिषो ऽहं देवयज्यया प्रजावान् द्वारामहं देवयज्यया प्रजा-
वान् बर्हिषो वारितीनामित्यादि तथोर्जाङ्गत्योरहं देवयज्यया
पशुमान् दैवयोर्होत्रोरहं तिसृणां देवीनामहमित्यादि तथा वनस्प-
तेरहं देवयज्ययायुष्मानित्यादि । तथा तत्तद्विकाराणां तत्तद्देशवम-
यनुसंधातव्यम् ॥

उत्तरयोर्विकारेषूभौ होतारं चोदयतो ऽध्वर्युर्मैत्रा-
वरुणश्च यजेति । २ ।

दर्शितमेतत्प्राकृतौ यदुत्तरावनूयाजौ द्वियजाविति । इदानीं तद्वि-
काराणामपि संपाद्यत इति वेदितव्यम् ॥

अत्र स्वरोरञ्जनमेके समामनन्ति । ३ ।

द्वितीयमत्राञ्जनं स्वरोः पक्षे विधीयते न तु पूर्वस्यैवाञ्जनस्य काल-
विकल्पमात्रं तस्य पशुसंस्कारार्थत्वेन तत्रैव नित्यत्वात् । तथा च

मन्त्रवर्णः घृतेनाक्तौ पशुं त्रायेयामिति । व्यक्तं चैतद्भारदाजीयादौ
नित्यवदुभयत्राञ्जनवचनात् ॥

प्रत्याक्रम्य जुह्वां स्वरुमवधायानूयाजान्ते जुहोति
द्यां ते धूमो गच्छत्वन्तरिक्षमर्चिः पृथिवीं भस्मना
पृणस्व स्वाहेति । ४ ।

अनूयाजान्ते इति वैचित्र्यार्थम् । अनूयाजसमाप्तिदेश इत्येके ॥

समानमा प्रत्याश्रावणात् । ५ ।

तत्राह भारद्वाजः सर्वा जुह्वपश्यतो वाजवतीभ्यां व्यूहति सर्वासु सुनु
प्रस्तरमनकीति ॥

सूक्तवाकप्रैषो विक्रियते । ६ ।

विक्रियते कर्तृतो मन्त्रतश्च । कथम् ॥

तं मैत्रावरुणो ब्रूयादग्निमद्य हेतारमवृणीते-
ति । ७ ।

इषिता दैव्या इत्याध्वर्यवप्रैषो निवर्तते ॥

ध्रुवावर्जं चतसृभिः परिधीनभिजुहोति । ८ ।

अतिरिक्त्वाद्भुवायाः प्राकृते परिध्यभिहेमे ऽनन्वयाच्च सिद्धस्यैव
ध्रुवावर्जनस्य वचनमसंदेहार्थम् ॥

दक्षिणेन विहारं जाघनीं हत्वा तथा पत्नीः संया-
जयन्ति । ९ ।

पूर्वस्निग्गार्हपत्ये पत्नीमंथाजाः । तत्र पाशुक्थोरपि स्नुचोः कस्तम्भ्यां
मादनं विमोचनार्थत्वात् । तथा च भारद्वाजः सर्वाः स्नुचः कस्तम्भ्यां
मादयतीति । मादजमन्त्रस्य तृहः प्रकृतावेव दर्शितः ॥

आज्येन सोमत्वष्टाराविष्टोत्तानायै जाघन्यै देवानां
पत्नीभ्यो ऽवद्यति । नीच्या अग्नये गृहपतये । १० ।

यत्र न सन्ति लोमानि स उत्तानो भागः इतरो ऽन्यः । सर्वाण्यव-
दानानि जाघन्या एव भवन्ति आज्यस्थानापन्नत्वात् । तथा जाघनीं
ऋत्याह भारद्वाजः चतुःकृत्वयतुरवदानस्य पञ्चकृत्वः पञ्चावदानस्य
तात्रोपस्तरणाभिघारणानि भवन्तीति ॥

उत्तानायै होत्र इडामवद्यति नीच्या अग्नीधे । ११ ।

इडास्मानित्यनुमन्त्रणे घृतशब्दस्यानूहः प्रकृतावेव दर्शितः ॥

तां पत्न्यै प्रयच्छति तां साध्वर्यवे ऽन्यस्मै वा ब्राह्म-
णाय । १२ ।

गतौ ॥

बाहुं शमित्रे । १३ ।

शङ्खर्दीः । स त्वेको हविःशेषभक्षणदशायामभक्षितस्तिष्ठति ॥

तं स ब्राह्मणाय यद्यब्राह्मणो भवति । १४ ।

प्रत एव च लिङ्गादिष्टशिष्टं मांसं ब्राह्मणाय देयं भक्ष्यं चास्येति
सेद्धं भवति ॥

यज्ञ यज्ञं गच्छेति चीणि समिष्टयजूषि हुत्वानुपस्पृ-
शन्हृदयश्रूलमुदङ् परेत्यासंचरे ऽप उपनिनीय शुष्का-
र्द्रयोः संधावुद्वासयति शुगसोति द्वेष्यं मनसा ध्या-
यन् । १५ ।

संपत्नीयादि समानमा समिष्टयजुषः । तत्र पिष्टलेपफलीकरणहोमौ
पशुपुरोडाश एव व्याख्यातौ । ततस्त्रीणि समिष्टयजूषि जुत्वा
प्राक्त एव स्थाने बर्हिर्नुप्रहृत्य ततः प्रातर्दोहवद्यजमानभागप्राशनं
यदा षड्भ्य इडा भवति । ततो वेद्यभिस्तरणादि आध्वर्यवशेषं
संस्थाप्य पूर्ववदनुपस्पृशन्हृदयश्रूलं हत्वा द्विपदां चतुष्पदां च पशू-
नामसंचरे ऽपास्यति ॥ तत्र च शुगसि तमभिगोचेत्येव मन्त्रः । न
तु शत्रोर्नामग्रहणं अनदःशब्दात् मनसा ध्यायन्निति वचनाच्च ॥

सुमित्रा न आप ओषधय इति तस्मिंश्चात्वाले वा
सहपत्नीका मार्जयित्वा धाम्नो धाम्नो राजन्नुदुत्तममि-
त्यादित्यमुपस्थायैधो ऽस्येधिषीमहीत्याहवनीये समिध
आधायापो अन्वचारिषमित्युपतिष्ठन्ते । १६ ।

व्याख्यातं मार्जनम् । तत्तस्मिन्हृदयश्रूले कुर्वन्ति । तथा चाश्वलायनः
तस्योपरिष्ठादप उपस्पृशन्तीति ॥ समिधामैकैकस्थेनाधानं मन्त्रलि-
ङ्गात् । समिदसीत्येतावान्दितौयो मन्त्रः ॥ पत्न्यास्तूपस्थानमन्त्रे पय-
स्वत्यग्र आगमं तां मेति विकारः ॥ अथ प्रणीतामार्जनविष्णुक्रमेषु
याजमानक्रमप्राप्तेषु तेषां प्रवृत्तिविकल्पं शाखान्तरोक्तं दर्शयति ॥

इति सप्तविंशी कण्डिका ।

इष्टिविधो वा अन्यः पशुबन्धः सोमविधो ऽन्यः ।
स यच्चैतदपः प्रणयति पूर्णपात्रं निनयति विष्णुक्रमा-
न्क्रामति स इष्टिविधो ऽतो ऽन्यः सोमविध इति वाज-
सनेयकम् । १ ।

इष्टेरिव विधा यस्य स इष्टिविधः । तथा सोमविधः । के पुनस्ते
विधे । सो ऽयं कर्ता यच्चैतद्यथाप्रसिद्धं पश्वर्थमपः प्रणयति ताश्चान्ते
ऽन्तर्वेदि निनयति विष्णुक्रमांश्च क्रामति स इष्टिविधः । यच्चैतत्तथं
न करोति स सोमविधः । एतदुक्तं भवति त्रयमेव तत्पशौ कर्तव्यं
वा न वेति ॥ तत्र यदा दृष्टार्थाः प्रणीतास्तदार्थलुप्तत्वादामां दृष्टा-
र्थपक्षे प्रणयनमुच्यते । यदा त्वदृष्टार्थास्तदा नित्यप्राप्तौ पक्षे निव-
र्त्यन्ते । विष्णुक्रमाणां तु नित्यप्राप्तानामेव पक्षे निवृत्तिर्वचनादिति
द्रष्टव्यम् ॥

यूपं यजमान उपतिष्ठते नमः स्वरभ्यः सन्नान्माव-
गातापश्चाद्दधानं भूयासम् ॥ शृङ्गाणीवेच्छृङ्गाणां संद-
द्विश्रिरे चषालवन्तः स्वरवः पृथिव्याम् । ते देवासः
स्वरवस्तस्थिवांसे नमः सखिभ्यः सन्नान्मावगात ॥
आशासानः सुवीर्यमिति च । २ ।

यत्प्राग्यज्ञं शं च म इति जपात्तत्त्वलोपतिष्ठते । तथा चोत्तरसूत्रे
ऽपि वक्ष्यति ॥

उपस्थाय यज्ञं शं च म इति जपति । ३ ।

यूपमुपस्थाप्य ततो यज्ञं शं च म इति जपति । सोमेन पशुना
वेष्ट्वा जपतीत्यनेनैव जपस्य सिद्धत्वात्कर्मार्थमिदं वचनम् ॥ अथ
यूपप्रसङ्गात् संस्थिते कर्मणि यूपस्पर्शने प्रायश्चित्तमाह ॥

आहुत्यै वा एतं वनस्पतिभ्यः प्रच्यावयन्त्युपयज्य
मनुष्याः प्रयान्ति । यूपो वै यज्ञस्य दुरिष्टमामुञ्चते ।
यद्यूपमुपस्पृशेद्दुरिष्टं यज्ञस्यामुञ्चेत्तमभिमन्त्रयेत् वाय-
वेष ते वायवित्येकम् । वायवेतौ ते वायविति द्वौ ।
वायवेते ते वायविति बहून् । ४ ।

आहुत्यै आहुत्यर्थं वनस्पतीज्ययास्योपकर्तुमेतं यूपं वनस्पतिसकाशा-
द्यज्ञार्थं निर्वहन्ति मनुष्याः तेनोपयज्य पश्चिज्यां कृत्वा गृहान्प्रयान्ति
च । अत एव लिङ्गादवगतं उदवसाय पशुना यष्टव्यमिति । उपय-
ज्येति यजेच्छान्दसः संप्रसारणाभावः ॥ एवमाहुत्या परिक्रीतो यूपो
यद्यज्ञस्य दुरिष्टं तदात्मन्यारोपयति । तमेतमामुक्तकिल्बिषं यूपं
यदि कश्चिदुपस्पृशेत्तत्किल्बिषमात्मनि संक्रमयेत् । अतस्तन्निवर्हणार्थं
तमेव यूपमभिमन्त्रयेत् वायवेष त इति । तत्र यूपैकादशिन्यादौ
द्विवह्नां युगपत्काले स्पर्शने द्वितीयतृतीयाभ्यामभिमन्त्रणं न त्वाद्य-
स्यावृत्तिः तयोरान्नानसामर्थ्यात् ॥ एष सर्वार्थो विधिर्न केवलं
यजमानस्य । कस्मात् । संस्थिते कर्मणि सर्वेषामेव यूपस्पृष्टौ दोषस्म-
रणात् हिरण्यकेशिना सर्वाधिकारेण गृह्यकाण्डे तद्वचनाच्च ॥

ऐन्द्राग्नौ निरूढपशुबन्धः सौर्यः प्राजापत्यो वा । ५ ।

एतास्त्रिषो देवता निम्नो पशौ विकल्पन्ते ॥

तेन संवत्सरेसंवत्सरे यजेत । षट्सुषट्सु मासेष्वि-
त्येके । ६ ।

तेन प्रतिमंवत्सरं सकृद्यजेत षट्सुषट्सु वा मासेषु । किं तन्नानियतः
कालः । नेत्याह ॥

ऋतुव्यावृत्तौ स्रव्यवस आवृत्तिमुखआवृत्तिमुखे
वा । ७ ।

ऋतुव्यावृत्तिः ऋतुवन्तः । नवमलिलमंडूद्धाः शोभना यवसाः शष्पाणि
यस्मिन्काले स स्रव्यवसः प्रावृडिति यावत् । आवृत्तिमुखमित्यय-
नाख्या । तदयमर्थः । यदा सकृत्संवत्सरेऽद्या तदा यस्य कस्यचिद्दृतो-
व्यावृत्तौ स्रव्यवसे यजेत । यदा तु षट्सु मासेषु तदावृत्तिमुख-
योरिति ॥ तथा च कात्यायनः पश्चिज्या संवत्सरेसंवत्सरे प्रावृथ्यावृ-
त्तिमुखयोर्विति । केचित्पुनर्ऋतुव्यावृत्तावित्यनेन षट्सुषट्सुव्यावृत्तिषु
षट्सुषट्सुः संवत्सरस्य यागमुक्तं मन्यन्ते । तदयुक्तं मन्यन्त आवृत्ति-
मुखवदनभ्यासादेकवचनाच्च । एवं सकृद्विद्वां संवत्सरस्य पश्चिज्या
कार्येत्युक्तम् ॥ इदानीं सकृदपि तदक्रियायां न केवलमदृष्ट एव
प्रत्यवायः किं तु दृष्टो ऽपि । तस्मान्नानिष्टपशुनातिक्रमितव्यः
संवत्सर इति दर्शयन्नादरविशेषार्थं श्रुतिमेव तत्रोदाहरति ॥

मांसीयन्ति ह वा अग्नयो ऽजुह्वतो यजमानस्य ।
ते यजमानमेव ध्यायन्ति । यजमानं संकल्पयन्ति ।
पचन्ति ह वा अन्येष्वग्निषु वृथामांसम् । अथैतेषां

नान्या मांसाणा विद्यते । यस्यो चैते भवन्ति तं ततो
नानीजानं पशुना संवत्सरो ऽतीयात् । आयुष्यो ह वा
अस्यैष आत्मनिष्कृयण इति वाजसनेयकं भवति
भवति । ८ ।

मांसमजुङ्गतो यजमानस्याग्नये मांसीयन्ति मांसमात्मन इच्छन्ति ।
ते यजमानमेव ध्यायन्ति कदा खिन्नो मांसं दास्यतीति । ततस्त्वे-
नमदित्सन्तं संकल्पयन्ति इममेव यजमानाधमं भक्षयिष्याम इति ॥
कथमेवं नृशंसमभिमंस्यन्त इति चेत् किमत्र नृशंसम् । लौकिकेषु
ह्यग्निषु वृथामांसं लौकिकमांसं मनुष्याः पचन्ते अश्रन्ति च तत्प-
च्यमानमग्नयः ॥ अथैतेषां यजमाननियन्त्रितानामग्नीनामन्तरेण प-
श्विज्यां न मांसान्तराणास्ति । तस्मात्कारणाद्यस्य खल्वेते ऽग्नयो
भवन्ति य आहिताग्निरिति यावत् तं पशुनानीजानमनिष्टवन्तं न
कश्चिद्वसंवत्सरो ऽतीयात् तत्रैव संवत्सरे यजेत । आयुषे हितो ह्यस्य
यजमानस्यैष पशुः यदग्निभ्यो विभक्षयिषद्वा आत्मानं निष्क्रीणाति ।
तस्मान्नैवैनमतिपादयेदिति ॥

इत्यष्टाविंशौ कण्डिका ।

इति श्रीभट्टरुद्रदत्तप्रणीतायामापस्तम्बसूत्रवृत्तौ सूत्रद्वीपिकायाम-
ष्टमः पटलः ।

इति सप्तमः प्रश्नः ॥

LIST OF ERRATA.

Page	1	line 13	disjoin रलं रलमिति	
„	4	„	9, 10 read इदं तावदप्ये विदाकुर्वन्त तत्रभवन्तः	
„	7	„	2 transpose the strokes ॥ from behind ०करणी- यत्नात् after प्रयत्नरानि	
„	8	„	3 प्रतिशेगिकेन is to be conjectured for प्रतिशेगिलेन	
„	14	„	8 disjoin विना युग्मानां	
„	18	„	16 read स्यविष्टो instead of सविष्टो	
„	22	„	14 „ ह्यथोषधने „ „ ह्यथोषधन	
„	24	„	7 disjoin पिण्डपिण्डयज्ञं कुरुते	
„	28	„	5 „ कश्चिपु शयनीयम् । उपवर्द्धनसंप्रधानम् ॥	
„	35	„	17 read बहन्तीर० instead of बृहन्तीर०	
„	45	„	3 insert जीवे between च and जीवकीरुप	
„	62	„	3 read ०रुतमसि instead of ०ऊतमसि	
„	91	„	21 „ हवीषी— „ „ हवीषी—	
„	107	„	12 „ मूलेभ्यः „ „ मूलेभ्य	
„	109	„	7 „ विष्टामनु „ „ निष्टामनु	
„	112	„	17 „ चोसृचानि० „ „ चोसृचानि० (in part of the impression)	
„	141	„	3 put a stroke after ज्ञातोत्तरम्	
„	150	„	7 read द्विवे instead of द्विवे	
„	156	„	19 „ मध्ये „ „ मध्य	
„	170	„	16 „ ०तर्ध्यामिति „ „ ०तर्ध्यामिति	
„	216	„	11 „ ब्रह्मण „ „ ब्रह्मण	
„	223	note	expunge the point after ‘others’	
„	226	„	4 read निष्कृ instead of नि कृ	
„	„	„	19 „ ०यासमि० „ „ ०यासुमि०	
„	229	„	15 „ यज्ञो „ „ यज्ञो	
„	249	„	13 „ दुवस्यतेत्येषा „ „ दुवस्यतेत्येषा	
„	257	„	20 „ मधुसत्त्वं „ „ मधुसत्त्वं	

Page 258 note 16 read प्रथमं instead of प्रथम

- „ 264 „ 13 „ स्पष्टम्
 „ 286 „ 3 „ ०क्वेयान्स्यादिति „ „ ०क्वेयान्स्यादिति
 „ 305 „ 6 put a stroke behind ०हरति
 „ 310 „ 1 read पुनरुज्जति instead of पुनरुज्जति
 „ 333 „ 14 „ पूर्णं „ „ पूर्ण
 „ „ „ 19 „ पूर्ण० „ „ पूर्ण०
 „ 353 „ 5 „ उत्तरामाङ्गति० „ „ उत्तरामाङ्गति०
 „ 357 „ 2 „ ०धर्ष „ „ ०धर्ष
 „ 391 „ 14 „ बध्नुः „ „ बध्नुः
 „ 410 „ 2 disjoin वि वृधे
 „ 412 „ 13 read शाखापवित्रं instead of शाकपवित्रं.

